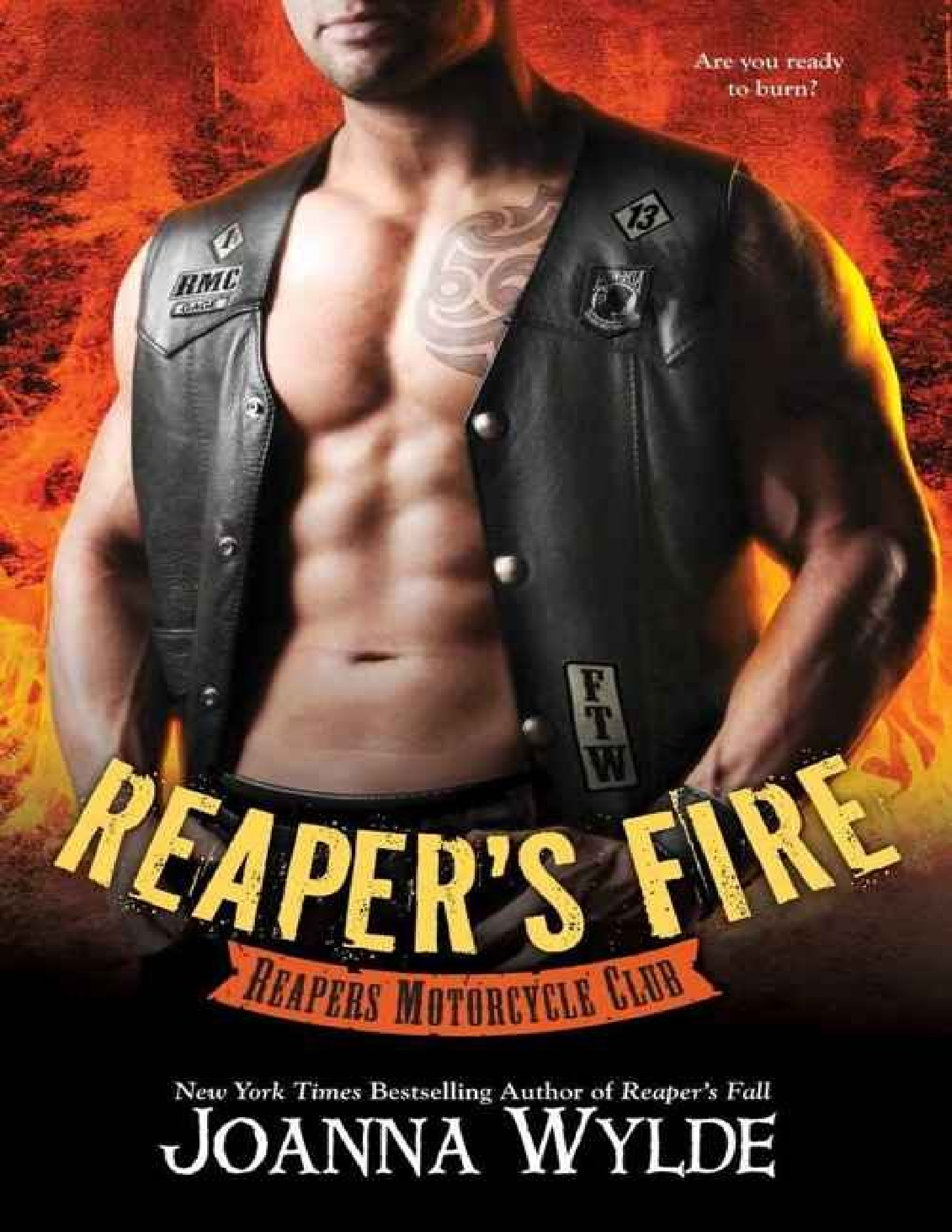

Are you ready
to burn?
RMC
13
FTW
REAPER'S FIRE
REAPERS MOTORCYCLE CLUB
New York Times Bestselling Author of Reaper's Fall
JOANNA WYLDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN REAPERS MOTOSİKLET KULÜBÜ SERİSİNE ÖVGÜ

"Ham duygular ve sürükleyici karakterler, ilk sayfadan itibaren aşık oldum!"
-Katy Evans, *Manwhore* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Hayal gücünü kabartan seks, iyi yazılmış olduğu kadar çiğ bir heyecan yolculuğu ile sonuçlanıyor."

-Publishers Weekly

"Joanna Wylde bu türde harika bir sese sahip. Bu çok iyi işlenmiş bir motosiklet kulübü kitabı."

-USA Today

"Bu kitaba bayıldım. Çiğ, cesur ve inanılmaz derecede seksi. Çok gerçek ve çok tehlikeli ve okumayı bırakamadım. Cinsel gerilim alışılmışın dışında. Ciddi şekilde ateşlenmeye hazır olun. Seksi, karanlık, gerçekçi ve bir o kadar da romantik."

-SeattlePI

"Wylde, okuyucuları bu karanlık ve değişken dünyaya geri çekerken esir almıyor ... Aşk, öfke, şehvet ve kefaretin güçlü bir karışımı. Wylde'ın güçlü sesi ve dinamik karakterleri bu seriyi taze, bağımlılık yapıcı ve saf, katıksız eğlenceli kılıyor."

-*RT Book Reviews* (4 ½ Yıldız, 2014 Erotik Romantik Ödüllü)

"Çok ateşli! . . . Bu seriyi farklı bir hayata gerçek bir bakış olarak tavsiye etmeye devam ediyorum."

-Red Hot Books

"Belalı alfa kahramanı, cesur kadın kahramanı, süpernova sıcaklığında erotik seks sahneleri, gerçek ve samimi duygular, aşk ve kardeşliğin mükemmel dengesi."

-Sinfully . . . Tüm Erkek Romantizmine Bağımlı

"Ham ve son derece erotik."

-The Book Pushers

OceanofPDF.com

Joanna Wylde Reapers

Motosiklet Kulübü tarafından

Berkley başlıkları

AZRAIL'IN MIRASI
ŞEYTANIN OYUNU
AZRAIL'IN DURUŞU
AZRAIL'IN DÜŞÜŞÜ
AZRAIL'IN ATEŞI

Gümüş Vadi

GÜMÜŞ BASTARD

OceanofPDF.com

REAPER'S FIRE

JOANNA WYLDE

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

Bu kitap Penguin Random House LLC'nin orijinal bir yayınıdır. Telif hakkı ©

2016 Joanna Wylde'a aittir.
Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.
Daha fazla bilgi için p enguin.com adresini ziyaret edin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Wylde, Joanna, yazar.
Başlık: Azrail'in Ateşi / Joanna Wylde.
Açıklama: Berkley ticari ciltsiz baskı. | New York : Berkley Books, 2016. |
Seri: Reapers Motosiklet Kulübü ; 5
Tanımlayıcılar: LCCN 2016017627 (basılı) | LCCN 2016023013 (e-kitap) |
ISBN 9781101988961 (yumuşak kapaklı) | ISBN 9781101988978 ()
Konular: LCSH: Motosikletçiler-Kurgu. | Motosiklet kulüpleri-Kurgu. |
Kadın-erkek ilişkileri-Kurgu. | BISAC: FICTION / Romantik / Çağdaş. |
FİKSİYON / Romantik / Genel. | FİKSİYON / Aksiyon & Macera. |
GSAFD: Romantik gerilim kurgu. | Aşk hikayeleri.
Sınıflandırma: LCC PS3623.Y544 R425 2016 (baskı) | LCC PS3623.Y544 (e-kitap) |
DDC 813/.6-dc23
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2016017627 adresinde mevcuttur

YAYINCILIK GEÇMIŞI
Berkley ticari ciltsiz baskı / Ağustos 2016

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

OceanofPDF.com

Allie Baker'ın sevgi dolu anısına.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Cindy Hwang'a ve menajerim Amy Tannenbaum'a bu kitabı mümkün kıldıkları için çok teşekkür ederim.

Ayrıca Cara Carnes, Kylie Scott, Jen Frederick, Margarita, Danielle ve Kandace dahil olmak üzere beta okuma ve düzenleme konusunda yardımcı olan herkese teşekkürler (lütfen bir ismi atladıysam beni affedin - her zaman bunu yapacağım korkusuyla yaşıyorum, ama bu takdir edilmediğiniz anlamına gelmez!) Boozer Babes'ime ve Reanelle, Jessica, Suz ve Lori'ye sevgiler ve her zaman günümü aydınlatan Joanna Wylde Junkies okuyucu grubuna özel teşekkürler.

Son olarak, yazarlık kariyerimi mümkün kılmak için çok şey veren aileme, özellikle de eşime ve çocuklarıma teşekkür ederim.

Bana kağıt tabaklar ve som gümüşle piknik yapmanın sorun olmadığını öğreten Nineme son bir selam vermek istiyorum, çünkü neden olmasın?

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

REAPERS MOTOSİKLET KULÜBÜ SERİSİ İÇİN ÖVGÜ
BERKLEY BAŞLIKLARI JOANNA WYLDE BAŞLIK SAYFASI
TELİF HAKKI
ADANMIŞLIK
TEŞEKKÜRLERİ

ÖNSÖZ BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM ALTI
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM SEKİZ
BÖLÜM DOKUZ
BÖLÜM ONUNCU
BÖLÜM

BÖLÜM ON BİRİ BÖLÜM
ON İKİ BÖLÜM ON ÜÇ
BÖLÜM ON DÖRT BÖLÜM
ON BEŞ BÖLÜM ON ALTI
BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM
ON SEKİZ BÖLÜM ON
DOKUZ BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM
YIRMI İKİ BÖLÜM YIRMI
ÜÇ BÖLÜM YIRMI DÖRT
BÖLÜM YIRMI BEŞ
SONSÖZ

YAZARIN YAZAR
HAKKINDA NOTU

OceanofPDF.com

PROLOGUE

TINKER

Mideme tekrar kramp girdi ve ürperdim. Tuvalette kan vardı. Çok fazla değildi ama az da değildi. Büyük, ipliksi pıhtılar ve parlak kırmızı damlalar ve ... gözlerimi sıkarak kendimi acıyı görmezden gelmeye zorladım, onun yerine elimdeki telefona odaklandım.

"Üzgünüm, Tinker, ama Bay Graham şu anda mahkemeden ayrılamaz."

Craig'in her zamanki pürüzsüz, profesyonel sesi bu sözleri söylerken çatladı, çünkü ikimiz de gerçekte ne söylediğini biliyorduk: Bay Graham mahkemeden ayrılmıyordu, çünkü davasını kazanmak karısının sağlığından daha önemliydi. Brandon'ın kendi avukat yardımcısı bile ondan utanıyordu.

"Craig, sanırım bebeği kaybediyorum. Kocama ihtiyacım var. Bunu ona söyledin mi?"

Sessizlik.

"Tinker, o gelmiyor. I . . . Ne diyeceğimi bilemiyorum. Muhtemelen bir hastaneye gitmelisin. Seni götürebilecek biri var mı?"

Bacaklarımın arasına baktım, bir damla kanın daha kaseye damladığını ve pembemsi suda biraz daha koyu bir nokta oluşturduğunu izledim. Karnımın arkasını görmek kolay değildi - bir zamanlar dümdüz olan karnım çoktan gitmişti.

Tanrım, bu nasıl oldu?

"Evet, arkadaşım Margarita'yı arayabilirim," dedim yavaşça. "Brandon'a acil servise gittiğimi söyle."

"Pekâlâ," dedi Craig. "Peki ya Tinker?"

"Evet?"
"Özür dilerim."

- - -

Kızım Tricia sabah saat 11.30'da doğdu. 2 kilodan biraz fazlaydı ve ona annemin adını verdim.

- - -

Biri hastane odamın kapısını hafifçe çaldığında güneş batmıştı. Kapının çalınmasını duymazdan gelerek tavana baktım ve neyi yanlış yaptığımı merak ettim. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. O küçücük, değerli bir şeydi ve benim tek bir görevim vardı, onu sağ salim dünyaya getirmek. Ne tür bir kadın kendi bebeğini bile koruyamaz?

Kapı tekrar çaldı ve Margarita yanımdaki sandalyede kıpırdandı. Belki de Brandon'dı.

Bir saat önce mesaj atmış, en kısa sürede aşağıya geleceğini söylemişti. Umurumda değildi. Önemli olan tek şey küçük kızımdı. Brandon istemese bile ben onu çok istemiştim ve şimdi o ölmüştü. *Ölmüştü.* Ne korkunç, çirkin bir kelime.

Kapı bir aralık açıldı ve bir adam içeri baktı.

"İçeri girebilir miyim?" Craig tereddütle sordu. Margarita'ya başımı salladım, o da ona el salladı. Koridordan bir bebeğin ağlama sesini duyabiliyordum; lanet olası sadistler beni doğum koğuşuna koymuşlardı, çünkü görünüşe göre tıbbi açıdan benim için en iyi yer orasıydı. Diğer kadınların mutluluk sesleri boş midemdeki bıçağı döndürdü.

Tricia.

Pozitif hamilelik testini gördüğümde kalbim sevgiyle patlamıştı ve sonra onun tekmelerini ilk hissettiğimde tekrar patlamıştı. Her gün bir mucizeydi ve onun gelişimini annelik takviminden dini olarak takip etmiştim.

Onu götürmeden önce iki saat boyunca kucağımda tutmuştum.

"Tinker, kaybın için çok üzgünüm," dedi Craig içeri girerken. Elinde bir demet çiçek vardı. Ona boş gözlerle baktım, nasıl olur da

Brandon hastaneye gelemezken kocamın asistanı gelebildi. O da onun kızıydı.

Ondan nefret ediyordum.

"Şunları alayım," dedi Margarita ve sözleri son derece kibar olsa da ses tonu tehditkârın bu tarafındaydı. Yeterince makul. Craig Brandon için çalışıyordu ve Brandon da düşmanıydı. Ondan nefret ediyordu. Hep nefret etmişti.

Evliliğimizden önceki arkadaşlarımın çoğu öyleydi, evlenme teklif ettiğinde buna daha fazla dikkat etmeliydim. Babam bana hep inatçı derdi, küçük bir kızken bile her şeyi zor yoldan çözmem gerektiğini söylerdi.

Sanırım haklıydı.

"Brandon-"

Margarita, "Brandon'ın ölümcül bir araba kazası geçirdiği için burada olmadığını söylemeyeceksen, hiç zahmet etme," diye tersledi. Craig aramıza baktı, sonra yavaşça titreyerek başını eğdi.

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı. "Ben ayrıldığımda bilgisayarını kapatıyordu."

Ona baktık, sessizlik giderek daha rahatsız edici bir hal alıyordu, çünkü ne söyleyebilirdiniz ki? Craig kızardı ve ben de ona acıdım.

"Bu senin hatan değil," dedim. "Oturmak ister misin?"

"Hayır," diye yanıtladı ayaklarını sürüyerek. "Eve gitmeliyim. Bay Graham'ın sabah ilk iş mahkemesi var ve hazırlıkları bitirmek için erken gitmem gerekiyor. Kendine iyi bak, Tinker. Yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa -yani savcılık çalışanları- bana haber ver. Hepimiz seni düşünüyoruz."

Canı cehenneme. Eğer beni düşündülerse, bu bana acıdıkları içindi. Yeterince adil, çünkü ben oldukça acınacak haldeydim. Kapı bir kez daha çalındı ve Brandon kapıyı açarak odaya girdi.

"Tinker?" diye sordu usulca. İki düzine kırmızı gül taşıyordu, bu da en azından kendini suçlu hissedecek kadar aklı olduğu anlamına geliyordu. Bir düzine romantizm için, iki düzine bağışlanmak için. Beni aldattığı zaman elmas küpeler almıştım.

Elmaslardan nefret ederdim. Hep nefret etmişimdir. Bir kocanın karısı hakkında bunu bilmesi gerekirdi.

"Biraz geciktin, değil mi?" Margarita buz gibi bir sesle sordu. Brandon ona dik dik baktı.

"Tinker ile biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Hayatta olmaz-"

"Her şey yolunda," dedim ona, evlilik setimi parmağımda döndürürken. Sadece nişan yüzüğünün toplamı yaklaşık dört karattı, kakmalı ve parlaktı. Elbette orijinal değildi. Brandon her birkaç yılda bir yüzüğünü yenilemeyi severdi, çünkü Tanrı karısının basit bir şey takamayacağını biliyordu. Ailesi paralı bir aileydi -imzaladığım evlilik sözleşmesine bakılırsa çok paraları vardı- ama ben her zaman bunun çok rüküş olduğunu düşünmüşümdür. Margarita bana doğru baktı ve ben de bakışını okudum. *Onu burada istediğine emin misin?*

"Sorun değil," dedim ona. "Neden Craig'i kahve ya da başka bir şey bulmaya götürmüyorsun? Muhtemelen uzun bir gün geçirmiştir."

"Kahve harika olur," diye ağzından kaçırdı Craig, onu hiç görmediğim kadar telaşlıydı. Hakkını vermeliydim - hastaneye gelmek kolay olmamalıydı. Getirdiği çiçekler muhtemelen Pike Place'de on dolara mal olmuştu ama Brandon'ın pahalı güllerinden daha çok hoşuma gitmişti.

Samimiydiler.

Margarita ve Craig beni kocamla yalnız bırakarak dışarı çıktılar. "Ee,"

dedi, buketi yanımdaki küçük masanın üzerine koyarken, neredeyse Bu sırada su bardağımı devirdi. "Nasılsınız? Gelemediğim için çok üzgünüm. Motosiklet çetesi davasıydı ve ne kadar büyük bir mesele olduğunu biliyorsun. Bugün önemli bir tanığı çapraz sorguya alacaktık ve başkasının devralmasına izin vermek içime sinmedi. Gelebilseydim gelirdim."

Brandon bana politikacı gülümsemesini takındı, kampanyası için gelecek bağışçıları tavlamak için kullandığı gülümsemenin aynısını. Henüz bir açıklama yapmamıştı ama iki yıl içinde King County Savcılığı pozisyonu açıldığında aday olmayı planladığını bir süredir biliyordum. Mevcut savcı emekli olacaktı ve ceza bölümünün başı olarak Brandon mantıklı bir halefti.

"Yatağın yanına otur," dedim sessizce. "Konuşmamız gerek."

"Elbette," diye cevap verdi, tüm endişesiyle. Sevgi dolu bir koca portresi. O anı yakalayacak bir kamera olmaması çok kötü. İyi bir kampanya afişi olabilirdi, tabii yanaklarıma fotoşopla biraz renk katarlarsa.

"Küçük bir kızdı," dedim ona. Önceden bilmiyordum, sürpriz olmasını istemiştim. "Neden öldüğünü bilmiyorlar. Bazen geç dönem düşüklerin genetik anormalliklerden kaynaklandığını söylediler."

Derin bir iç çekti, sonra başını sallayarak yere baktı. Tanrım, ama adam iyi bir oyuncuydu. Sanırım bu benim tesellimdi, onun saçmalıklarına kanan tek kişi ben değildim. Jüriyi her zaman kazanmasının bir nedeni vardı.

İnsanlar ona inanmak *istedi.*

"Muhtemelen en iyisi bu," dedi yavaşça. "Sağlıklı olmazdı ve zaten halletmeniz gereken çok şey var. Kampanya başladığında
-"

On yıldır birlikte olduğum adamı, sesinin uğultusuna aldırmadan inceledim. Başının tepesinde kel bir noktanın izi vardı. Ciddi bir şey değildi ama saç ektirmek için bir doktorla görüştüğünü biliyordum. Hayallere dalarak, büyük şef bıçağımı alıp kafatasına sapladığımı hayal ettim. Kemik sertti ama bıçaklarımı çok ama çok keskin tutardım.

Tanrım, ama ben bir insan için berbat bir bahaneydim.

"Bitti," dedim kısaca, yüzüklerimi parmağımdan kaydırarak. Brandon başını kaldırdı ve bana baktı, yüz ifadesi ilk kez gerçekti.

"Ne?"

Parlak mücevheri ona doğru uzattım ama almadı.

"Bitti," diye tekrarladım. "Bütün bu evlilik bir hataydı ve şimdi gitmeni istiyorum. Avukatım seninle temasa geçecek, Smith'ten referans isteyeceğim. Bence işleri ne kadar çabuk sonuçlandırırsak o kadar iyi olur."

"Bebeğim, çok özür dilerim," dedi ve sözleri özür dileyici olsa da alnındaki küçük damarın atmaya başladığını görebiliyordum. Brandon kızgındı. Güzeldi.

Ben de kızgındım.

"Odamdan çık," diye ekledim, sesim alçak ama şiddetliydi, boştaki elim boş mideme sürtünüyordu.

"Tinker, belli ki ağrıların için sana ilaç vermişler, doğru düşünemiyorsun. Bunu konuşmamız gerek. Göreceksin-"

"Oh, şimdiden *anlıyorum*. Karınız hastanedeydi, çocuğunuz ölüyordu ve siz mahkumiyet oranınızı bizim hayatta kalmamızdan daha çok önemsiyordunuz. Sanırım önceliklerinizi açıkça belirttiniz."

İlk kez -belki de hayatında ilk kez- Brandon ne diyeceğini bilemedi. Orada öylece oturdu, büyük, aptal bir sümüklü böcek gibi bana baktı. Bu tatmin edici olsa da yeterli değildi. Gitmesi ve bir daha geri gelmemesi gerekiyordu. Evet, çözüm buydu. Evlilik bitmişti. Kendimi özgürleşmiş hissetmeliydim ama hiçbir şey hissedemiyordum. Muhtemelen en iyisi. Keder

Önümde esneyen, kaçmayı başarabileceğimden emin olmadığım kara bir çukur vardı. İstediğimden de emin değildim.

"Çık dışarı."

"Ne?"

"Defol. Dışarı," diye hırladım, ani bir öfke içimde patladı. Sanırım hâlâ bir şeyler hissedebiliyordum. "Ve lanet yüzüklerini de yanında götür. Eğer o kendini beğenmiş, iğrenç suratına bir saniye daha bakmak zorunda kalırsam kıçına tekmeyi basacağım."

"Tinker, sakinleşmen gerek," dedi sert bir baba gibi kaşlarını çatarak. Ama benim zaten bir babam vardı ve bu adamın olabileceğinden çok daha iyiydi. Brandon arama düğmesine uzandı. "Hemşireyle konuşalım. Belli ki sakinleştiriciye ihtiyacın var ya da-oww*!* Ne oluyor, Tinker?"

Elindeki devasa, pahalı gül demetini tekrar ona vuracak kadar yükseğe kaldırmak için iki elini birden kullanması gerekti, bu kez sprey bronzluğundaki mükemmel yüzüne.

"Çık dışarı!" Çığlık attım. Brandon eğildi ve geri çekildi. O menzilden çıkmadan önce bir darbe daha indirmeyi başardım.

"Tinker, sakinleşmelisin!" diye bağırdı. Koridorda koşan ayak sesleri duydum. "Tinker, lütfen, doğru düşünemiyorsun."

"Yıllardır hiç olmadığım kadar düzgün düşünüyorum!" Elimdeki çiçek demetini arkasından fırlatarak karşılık verdim. "Defol git odamdan ve defol git hayatımdan! Ve o boktan elmaslarını da yanında götür, pislik!"

Örtüleri karıştırarak yüzükleri buldum ve elimden geldiğince sert bir şekilde müstakbel eski sevgilime doğru fırlattım.

"Owww!" diye bağırdı, yüzünü tutarak. Birkaç damla kan yere düştü. "Tanrı aşkına, Tinker. Neyin var senin?"

Hemşire kapıyı iterek açtı ve "Neler oluyor?" diye sordu. Gözlerini kocaman açmış bize bakıyordu. "Güvenlik!"

Ondan sonra işler hızlı ilerledi.

Gardiyanlar geldiğinde yataktan kalkmaya çalıştım ve Brandon'a çığlık çığlığa bağırdım. Sersemlemiş gibiydi, az önce ne olduğunu anlayamamıştı, ki bence bu çok komikti. Brandon'ın egosu her zaman başarısız olamayacak kadar büyük teorisine göre işlemişti.

Margarita koşarak içeri girdi, kolumdan tuttu ve beni yatağa doğru çekti.

"Sakin ol yoksa seni mutluluk ilaçlarıyla vururlar," diye kulağıma fısıldadı. Brandon'a dik dik bakarken göğsüm kabardı, ona tüm nefretimi ve ıstırabımı gösterdim.

"Sakinleşmek istemiyorum," diye tısladım, acaba beni yakalamadan önce kendimi ileri atıp gözlerini oyabilir miyim diye merak ediyordum.

"Evet, öyle," dedi. "Çünkü aksi takdirde burada kurban olduğunu düşünecek. Ona bunu vermeyin. Şansını bilirsen, suç duyurusunda bulunacaktır."

İçimden bir kahkaha patladı, çünkü bu tam da Brandon'a göre olmaz mıydı? Yapacağından değil. Pek sayılmaz. Bu çok utanç verici olurdu. Onun o değerli imajını zedeleme riskini göze alamazdık, değil mi?

Kafamı kaldırdığımda gardiyanların ona odadan çıkarken eşlik ettiğini gördüm. Hemşire beni yatağa doğru itiyordu ve dediğini yaptım, çünkü her şey bir yana, gerçekten sakinleştirici ya da başka bir şey almak istemiyordum. Oturmama yardım etti, yüzü sert ama şefkatliydi.

"Korkunç bir gün geçirdiğinizi biliyorum - muhtemelen hayatınızın en kötü günü" dedi. "Ama insanlara fiziksel olarak saldıramazsın yoksa seni zapt etmek zorunda kalırız. Bir danışman çağırmamı ister misiniz?"

"Özür dilerim," dedim ona, ki bu lanet bir yalandı. "Ve hayır, bir danışman istemiyorum. En azından şu anda."

"Arayan kocasıydı," dedi Margarita. "Bebeğini kaybederken işten erken çıkma zahmetine katlanamadı."

Hemşirenin gözleri büyüdü ve Brandon'a doğru baktı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diye onayladı Margarita, yüzü öfkeliydi. Hemşire başını salladı ve tekrar bana baktı.

"Her ne yaptıysa, insanların odalarda kavga etmesine izin veremeyiz," dedi. "Bu bir sorun olacak mı?"

Başımı salladım. "Hayır, başka sorun yok."

Hemşire başını salladı, sonra bana sert bir bakış daha attı. "Yani onunla işin bitti mi? Gerçekten mi?"

Cevap vermeden önce iki kez düşünmeme gerek kalmadı. "Evet, onunla işim kesinlikle bitti."

"Aferin sana, tatlım. Daha iyisini hak ediyorsun."

Aynen öyle. Çok *daha iyi.*

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

ONSEKIZ AY SONRA
HALLIES FALLS, WASHINGTON EYALET
GAGE

Aileye ait bina için tamirci aranıyor-iş karşılığında ücretsiz kira. Daha fazla bilgi için Tinker Garrett'ı arayın veya Tinker's Teahouse, Antiques & Fine Chocolates'dan bilgi alın.

Üzerinde telefon numarası yazan küçük kâğıtlardan birini koparıp vitrine baktım. Hayat belirtisi yoktu ama tabelada "Açık" yazıyordu.

Arka cebimden yıpranmış bir bandana çıkarıp alnımı sildim ve lanet olası sıcağa lanet ettim. Kayıtlara geçen en sıcak yazdı ve Hallies Falls, Coeur d'Alene'deki evimden bile daha kötüydü. Geceleri uyuyamıyordum bile çünkü o boktan otel odamdaki klima buna ayak uyduramıyordu. Tabelaya tekrar bakınca¸ işe girebileceğimi düşündüm. Hem beni o lanet otelden kurtaracak hem de iyi bir gizlilik sağlayacaktı.
Bu noktada her şey bir adım öndeydi.

Dükkânın kapısını açtığımda bir dizi çan şıngırdadı. Çok eski tarzdı, sanırım bu da mantıklı çünkü tüm dükkân sanki zaman tünelinden geçip on sekiz yüzlü yıllara gitmiş gibiydi. Süslü küçük raflarda süslü küçük çay fincanları vardı. Pencerelerin her birinde kumaş peçeteler, parlak gümüşler ve çok sert bakarsam muhtemelen paramparça olacak daha yüzlerce küçük, kırılabilir şeyle dolu bir masa vardı. Hırpalanmış ahşap zemine eski moda yer halıları serpiştirilmişti.

Stratejik olarak yerleştirilmiş yan masalar ve hatta birkaç eski şifonyer ile birlikte ayrı teşhir alanları. Zekiceydi, ancak kapıları açık tutacak kadar parayı nasıl kazandığı beni aşıyordu - Hallies Falls gibi bir kasabada özel çay bokları için fazla pazar olamazdı.

Dükkânın arka tarafında çikolatalarla dolu camlı bir kasa ve *Little House on the Prairie'*den fırlamış eski moda bir yazar kasa vardı. Oraya doğru yürüdüm.

"Burada kimse var mı?" Kaşlarımı çatarak sordum. Tezgâhın arkasında, arka tarafta küçük bir mutfağa benzeyen bir yere açılan bir kapı vardı. Garip, karışık bir ses duydum ve otomatik olarak silahıma uzandım, sonra elimi çektim. *Lanet olsun.* Bu aptal kasabaya geldiğimden beri çok tedirgindim. Bu içgüdüler beni hayatta tutabilirdi ama çok fazla şey ele verirsem beni batırabilirlerdi de.

"Hemen geliyorum," dedi tezgâhın arkasından gelen seksi, boğuk bir ses. Duman, sıcaklık ve ılık karanlık saçan bu ses sikimi alarma geçirdi. "Ben de şeker kutusunun sıcaklığını kontrol ediyordum."

Hayatımda tanıdığım en ateşli, en sikilebilir kadın ayağa kalkıp bana gülümserken, parlak kırmızı cilalı uzun, ince parmaklar destek için tezgâhı kavramak üzere yukarı uzandı. Evet, bu kötü bir fikirdi. Tinker Garrett'ı uzaktan bir kez görmüştüm - kulüp kardeşim Painter ve ben birkaç gün önce üstü açık, kiraz kırmızısı Mustang'in bagajını boşaltırken onu kontrol etmiştik. O zaman tam benim tipim olduğunu biliyordum, ama şimdi ona yakından bakınca? Lanet olsun.

İki yıl boyunca lanet olası bir striptiz kulübü işletmiştim, ama bu kaltak tüm o kızları utandırdı ve henüz kıyafetlerini bile çıkarmamıştı. Onun çıplak ve o küçük masalardan birine yayılmış görüntüsü zihnimi doldurdu. Bir ürpertiyi tutmak zorunda kaldım.

Çık git, bu işin sonu iyi bitmeyecek.

"Merhaba, ben Tinker," dedi ve alnındaki teri silmek için uzandı. Bu, göğüslerini harekete geçirdi ve bir an için meme uçlarının pembe mi yoksa kahverengi mi olduğunu merak ederek tamamen boşaldım. Pembe olduğuna karar verdim. Teni çok soluk ve beyazdı, kremsi gibiydi. Kahretsin, bilemedim. Kremsi ve yalanabilir bir şey gibi.

Kaküllü siyah saçları vardı ve bir şekilde aynı anda hem ilkel hem de baştan çıkarıcı görünmeyi başaran dar bir bluz giymişti. Acımadı

göğüsleri kesinlikle mükemmeldi. Yüksek, sivri ve ben onları tutarken ellerimden taşacak kadar büyüktü.

Yarak emmek için tasarlanmış bir çift kabarık kırmızı dudak ve kalın siyah kirpikli geniş, yeşil gözler mi?

Evet, ben olsam vururdum. Erken ve sık sık.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ve tezgâhın karşısına uzanıp yanağındaki küçük bir kir lekesini sildim. İrkildi ve ben de kendimi tuttum. *Harika, neden onu korkutmuyorsun?*

"Özür dilerim," dedim. "Yüzünüzde kir var."

Parlak bir kahkaha attı. "Muhtemelen her tarafım kir içinde. Şu kirli, yapış yapış günlerden biri işte."

Yapışkan mı? Onun ağzında bu kirli bir kelimeydi ve ben onu daha yapışkan yapmak istiyordum. Gözlerim vücudunda geziniyor, bir boncuk terin boynundan aşağıya ve göğüs dekoltesine doğru yuvarlanışını izliyordum. Dudaklarımı yaladım. Tinker boğazını temizleyerek bana bir konuşmanın ortasında olduğumuzu nazikçe hatırlattı.

"Düzenli müşterilerimden biri gibi görünmüyorsunuz, bu yüzden iş için geldiğinizi varsayıyorum?" diye sordu bana gülümseyerek. O zamana kadar dükkâna neden girdiğimi yarı yarıya unutmuştum - o kadar sikilebilirdi. Ufak tefek ve güzeldi ama yine de tüm doğru yerleri yuvarlaktı. Dağınıklığına rağmen sınıf atlamıştı; onu da benimle birlikte karanlığa sürüklemek istiyordum.

Yutkunarak, uzanmamayı ve aletime ciddi bir şekilde ihtiyaç duyduğu ayarı vermemeyi başardım, ki bu gerçek bir irade gerektiriyordu.

"Evet, tabelaya göre iş karşılığında müsait bir daireniz varmış. Hala açık mı?"

"Evet," dedi ve yemin ederim gözleri biraz karardı. "Ama bu çikolataları erimeden önce bodruma indirmem gerekiyor. Bu sabah geldiğimde klima çalışmıyordu. Sıcaklık artıyor" -*sadece o değil*- "ve ürün kaybını göze alamam. Bir saat kadar sonra gelebilir misiniz?"

"Klima için kimseyi aradın mı?" Bunun mükemmel bir fırsat olabileceğini fark ederek sordum. Kaşlarını çattı, ben onları ağzıma almayı düşünürken o muhteşem dudakları somurtuyordu. Belki bir süre çiğnemek için. Aletim kabardı

-Anlaşılan aynı fikirdeydik.

"Hayır," dedi bana. "Yani, denedim. Ancak en yakın tamir yeri Omak'ta ve adam en az bir hafta daha müsait değil. Fazla değil.

buralarda, biliyor musun?"

Hadi canım.

"Bir bakayım," diye önerdim. Bu gerçekten de onunla yakınlaşmak, kimliğimi ortaya çıkarmak için mükemmel bir fırsattı. Harika, şimdi onun *içine girmeyi* düşünüyordum. Aramızdaki sayaç için şükürler olsun, çünkü sikim taş gibi sertleşmişti. "Bu arada ben Cooper. Cooper Romero."

"Tinker Garrett," diye yanıtladı elini bardağa uzatarak. Parmakları narin ve küçüktü ama kırılgan değildi. Tutuşundaki gücü hissettim ve gözlerimin içine bakmaktan korkmuyordu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Daha önce bakım işi yaptınız mı?"

Soruyu düşündüm, gerekenden fazla yalan söylememeye karar verdim - sorun çıkaran her zaman fazladan yalanlardır. Basit tutun ve gönüllü bilgi vermeyin.

"Resmi olarak değil, hayır," diye itiraf ettim. "Ama yıllar boyunca her şeyden biraz yaptım. Yeterince zamanım varsa, işleri çözme konusunda genellikle oldukça iyiyim ve bu zaten saatlik bir iş değil gibi görünüyor. Çok fazla nakit işi değil mi?"

Kızardı. Buradan defolup gitmeliydim, zaten yapacak bir işim vardı ve bu iş Tinker Garrett'a çakmayı içermiyordu. Elini çekip kurtardı ve yukarı uzandı, siyah saçlarını yakalayıp atkuyruğu yaptı ve bu sırada göğüslerini salladı.

Doğru olanı yapmak için çok fazla.

Bakışımı yakaladı ve kızardı, içeri girdiğimden beri ilk kez rahatsız görünüyordu. "Aptal saçlar, burası çok sıcak ve boynumda bir dakika daha durmasına dayanamam. Haklısın, iş kayıt dışı. Biliyorum-"

"Merak etme," dedim ona sinsi bir gülümseme sunarak. Yüzü daha da kızardı ve ben de bir zafer dalgası hissettim çünkü bunu hisseden tek kişi ben değildim. "Ben sadece uyuyacak bir yer arayan bir adamım. Haftada kaç saat çalışmamı istiyorsunuz?"

"Um, yirmi mi?" diye sordu, bunu bir soruya dönüştürerek. Bu mükemmeldi - beni meşgul gösterecek ve varlığımı açıklayacak kadar iş, ama gerçek işimin önüne geçecek kadar değil. "Ama henüz sana bir başvuru formu bile doldurtmadım ve çikolatayı kaldırmam gerekiyor."

"Bana klimayı göster," diye cevap verdim, sorumluluğu üstlenebileceğimi düşünerek. "Sen bunu yaparken ben de bakıp tamir edip edemeyeceğime bakarım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Etrafına bir göz attı ve ben de kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Belli ki evi bana bırakırken rahat hissetmiyordu ama aynı zamanda klimanın tamir edilmesini de istiyordu. Kötü. Onu da suçlayamazdım. Dükkanın içi yüz on derece gibiydi ve gün henüz bitmemişti.

"Çatıda," dedi sonunda. "Arka taraftan gelin. Sana merdivenlerin nerede olduğunu göstereyim."

Mükemmel, gerçi onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken - gözlerim kıçına yapışmıştı- yardım edemedim ama onun kendi iyiliği için biraz fazla güvendiğini düşündüm. Başka bir erkek bu durumdan faydalanabilirdi. Bunu kesinlikle istiyordum.

Odaklan, diye hatırlattım kendime. *Hedef o değil.*

Utanç verici.

- - -

Bir saat sonra aletim sakinleşti ve beni on yıl önce acısına son verilmesi gereken boktan bir klimayla baş başa bıraktı. Eski bina üç katlıydı, sahte bir cephesi ve en az bin derece, belki de daha fazla olması gereken siyah katranlı bir çatısı vardı. Her iki durumda da o kadar sıcaktı ki erimiş zift dizlerimi kaplamış ve en sevdiğim kot pantolonumu mahvetmişti.

Tanrım, ama ben bir morondum.

Evet, Hallies Falls'ta kalmak için bir kılıfa ihtiyacım vardı ve Tinker Garrett için çalışma düşüncesi bana çok çekici geliyordu. Ama "yapısal olarak sağlam değil" diye bağıran bir çatıda kendimi canlı canlı kavurmayı içermeyen daha az karmaşık kılıflar da vardı. Lanet klima ünitesi de daha iyi değildi. Lanet şey koli bandıyla bir arada tutuluyordu -tamam, bu tam olarak adil değildi ... bir kısmı elektrik bandıydı- ve bu kadar uzun süre nasıl çalıştığını anlayamıyordum. En iyi teorim hayvan kurbanıydı. İçeride beş ölü sincap buldum. Küçük pislikler kabloları kemirmişlerdi, muhtemelen bir tür şeytani ayinde.

Şimdi kabarık küçük cesetleri güneşin altında şişmiş, üzerimde patlamayı bekliyordu çünkü sıcak katranın içinde diz çökmek yeterince boktan değildi.

ve oradan siktir olup gitmem gerekiyordu. Hayat çok kısaydı.

"Merhaba."

Döndüğümde Tinker'ın yükseltilmiş merdiven boşluğundan çatıya çıktığını gördüm. Bana doğru yürüyordu, paçaları kıvrılmış kot pantolonunun içinde kalçaları sallanıyordu. Başına kırmızı bir bandana bağlamıştı ve vücuda oturan gömleği ve cömert kıvrımlarıyla tıpkı bir Harley pinup kızı gibi görünüyordu.

Uzun bir bardak buzlu çay taşıyan bir pinup kızı.

Gözlerini güneşten korumak için elini kaldırarak, "Bir içki iyi gelir diye düşündüm," dedi. Bardağı aldım, yarısını bir dikişte yuttum, sonra kalanını memelerinin üzerine dökmeyi düşündüm, çünkü Tanrı o memeleri görülsün ve takdir edilsin diye yaratmıştı.

Bunun yerine ona teşekkür ettim.

"Klima nasıl görünüyor?" diye sordu, alt dudağını yakalayıp kederle çiğneyerek.

"Sincaplar kablolarınızı yemiş," dedim açık açık. "Muhtemelen tekrar çalıştırabilirim ama değiştirilmesi gerekiyor."

"Ağustos geldi bile," diye cevap verdi, derin bir iç çekerek. Daha iyi bir adam olsa sempatik sesler çıkarırdı ama onun AC'si umurumda bile değildi. Dilinin sikimi yaladığını hayal etmekle meşguldüm, çünkü ne diyebilirim ki? Ben her zaman basit ihtiyaçları olan basit bir adam oldum. "Sence birkaç hafta daha çalıştırabilir misin? Bu bana ne yapacağımı bulmam için yeterli zamanı verir."

Tanrım, onu becermek istiyordum. Cidden, sanki bu orospu benim için yaratılmıştı, her şeyi mükemmel ve bir arada ama sadece biraz kirli.

Terli.

İstesem her hareketini kontrol edebileceğim kadar küçük, ama gür ve yumuşak ve-

Vazgeç, pislik. Böyle bir karışıklık istemezsin. Ona işle ilgili fikrini değiştirdiğini söyle.

"Omak'ta bazı parçalar bulmam gerekecek," dedim onun yerine. "Kontrol etmek için aradım bile. Yolculuk bir buçuk saat sürer, belki biraz daha fazla, bu da onarımı bitirmek için hala bolca gün ışığım olacağı anlamına geliyor. Tabii işi aldığımı varsayarsak."

Bana baktı, yeşil gözleri rahatlamıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. İş bendeydi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Çok kolaydı.

"Cooper Romero . . . Ne zamandır şehirdesin?" "Bir
haftadan az."
"Peki ne kadar kalmayı planlıyorsun?"
"Bir süreliğine," dedim, ki bu lanet bir yalandı. Tamamlamam gereken bir görev vardı - sonra Coeur d'Alene'e dönecektim, çünkü bu küçük bok çukuru kasabayı sikeyim. "Yaşlı karım ve ben ilişkimizi bitirmeye karar verdik. Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu ve onunla karşılaşmayacağım ama çocuklarımı görebileceğim kadar yakın bir yerde olmak istiyordum."
Gözleri benimkilere
takıldı. "Erkekler mi
kızlar mı?"
"Çocuklar," dedim yavaşça, onu yakaladığımı biliyordum. "Biri on, diğeri on iki yaşında."
"Onları özlüyor olmalısın," dedi usulca. Um, evet. Eğer var olsalardı onları kesinlikle özlerdim. *Ona böyle yalan söylediğin için tam bir pisliksin.*
En azından tutarlıydım.
"Her gün. Eğer o kısmı almamı istiyorsan, bir an önce gitsem iyi
olur." Tekrar eski üniteye baktı ve başını salladı. "Bu harika olur.
Sence ne kadar nakit paraya ihtiyacın olacak?"
"Çok fazla olmamalı, her şeyden çok işçilik gerektiriyor. Size bir makbuz getireceğim."

- - -

Klimayı tamir etmek beklediğimden daha uzun sürdü. Erişim panelini tekrar vidaladığımda, aletlerimi topladığımda ve ter ve katran kokarak merdivenlerden dükkâna inmeye başladığımda saat neredeyse yediydi. Kot pantolonum mahvolmuştu ama gömleğimi erkenden çıkarmıştım, yani sorun yoktu. Yukarıda hava hâlâ çok sıcaktı ama en azından çatıda ara sıra esen rüzgârı yakalayabiliyordum. Kendimi iyi anlamda yorgun hissediyordum - o gece bana verilen "randevuya" yetişemeyecek kadar değil, ama bir şeyler başarmış gibi hissetmeme yetecek kadar. Son birkaç günün en zor kısmı tamamen can sıkıntısıydı. Bir otel odasında aklınızı kaybetmeden önce ancak bu kadar uzun süre oturabilirsiniz.
Merdivenler ana dükkânın dışındaki dar bir koridora iniyordu. Arka tarafta, yandaki dükkânla paylaşılan küçük bir banyo vardı ama bana uzun zamandır kimse kullanmamış gibi geldi. I

kendimi temizlemek için içeri girdim. Anlamsızdı. Eve dönerken biraz Orange GOOP almalıydım, yoksa bu boku asla çıkaramazdım.

Tabii ki asıl hedefimin kirli eller olduğunu hissediyordum. Talia Jackson'ı o kadar iyi tanıdığım söylenemezdi ama geçen hafta içinde onu yeterince görmüş ve hakkında bir fikir edinmiştim. Gençti, aptaldı ve çılgınca bir hak duygusuna sahipti, çünkü ağabeyi Marsh yerel motosiklet kulübünün başkanıydı. Talia bir kadında nefret ettiğim her şeye sahipti ama bu küçük sürtük benim Nighthawk Raiders'a giriş biletimdi.

Bunların hiçbirine gerek olmamalıydı. Onlar bir destek kulübünden başka bir şey değildi ve kazandıkları her şeyin bir yüzdesini Reapers MC'ye borçluydular - bu yüzde son üç ayda yarıdan fazla düşmüştü.

Siktiğimin hainleri.

Marsh bir şeylerin peşindeydi. O piçi yakalamak benim işimdi, yani bu gece -Tinker Garrett'ı küçük, titiz tezgahının üzerine yatırıp kendi adını unutana kadar becermek yerine- Talia ve kız arkadaşlarıyla bir barda buluşmak zorundaydım.

Tanrım, dans etmem bile gerekebilir.

İroni gözümden kaçmamıştı - yıllar boyunca kaç dansçı işe almıştım? Hatırlayamadığım kadar çok. Şimdi bir kadın için sahneye çıkan ben olacaktım ama para almayacaktım. Elimden geldiğince yıkandım, yüzümü fırçaladım ve gömleğimi havlu olarak kullandım. Sonra onu arka cebime soktum ve kapıdan geçerek Tinker'ın küçük mutfağına girdim. Ondan bir iz yoktu ama ana dükkânda hafifçe çalan müziği duydum. Hangi cehenneme gitmişti?

Mutfak kapısını ittim ve aşağıya baktım. Ah kahretsin. Tinker tezgahın arkasındaki fayansın üzerine sırtüstü uzanmış, bir bacağı düz dururken diğerini dizinden bükmüştü. Kolu gözlerinin üzerindeydi ve uyuyup uyumadığını tam olarak anlayamadım.

Şortunu çıkarıp sikimi içine sokmam otuz saniyemi alacaktı; ona neyin çarptığını asla anlayamayacaktı. Aynen böyle, kaya gibi sertleşmiş ve harekete hazırdım. Arka cebimden gömleğimi çıkarıp kotumun önünden sarkıttım. Aksi takdirde ona göz zevki verecektim.

Tanrım, ama ben mazoşisttim, çünkü ne kadar karmaşık hissettirmeye başlasa da, onun ilanına cevap verdiğim için pişman olamazdım.

Azıcık bile değil.

OceanofPDF.com

TINKER

O akşam klimanın tekrar çalıştığını hissettiğimde saat neredeyse yediydi. Tezgâhın arkasındaki (nispeten) serin fayans zemine sırt üstü uzanmış, preslenmiş kalay tavana bakıyor ve neden Seattle'a geri dönmediğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Seattle'da yağmur yağdı.

Körfezden serin meltemler esiyor ve yemyeşil ağaçlar gölgelikleriyle her şeyi örtüyordu. İnsanların gerçekten klimaya ihtiyacı yoktu, ancak klimaları varsa ve bozulursa, çok sayıda tamirci mevcuttu.

Elbette Seattle'da Brandon da vardı. Sadece bu da değil, babam taşınmak istemiyordu ve onu burada yalnız bırakamayacağımı anlamaya başlamıştım. Annem öldüğünden beri burası onun için güvenli değildi.

Ugh.

En azından klima yine çalışıyordu, tavandaki havalandırma deliğinden terli vücuduma doğru üflüyor, bana dünyanın mükemmel erkeklerle dolu olmasa da, en azından hala etrafta dolaşan birkaç yararlı erkek olduğunu hatırlatıyordu. Cooper Romero bir kaleciydi ve bunun onun ne kadar seksi olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu... Gerçi bir sopanın üzerinde seks yapıyor olması -*sopayla* seks yapıyor olması- çekiciliğini tam olarak azaltmıyordu.

Eski klimayı göstermek için onu siyah katranlı çatıya sürüklediğimde, kaçmasını beklerdim. Mantıklı her adam bunu yapardı.
Bunun yerine, tüm öğleden sonrasını *çikolatalarımı* kurtarmak için kıçını yırtarak geçirdi -*Ah Tanrım, keşke bu daha heyecan verici bir şey için kod olsaydı*- benim kitabımda onu resmen bir süper kahraman olarak nitelendirdi.

Bana gelince, tüm şekerleri güvenli bir şekilde bodrum katına indirdikten sonra yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sokaktan gelen hiç müşteri yoktu ve 102 derecelik bir dükkanda şekerleme yapamayacağımı ya da gönderemeyeceğimi görünce, kitap okumaya çalışmak, dizüstü bilgisayarımda yerine getiremediğim siparişlere bakmak ve Cooper'a buzlu çay bardakları getirmek arasında gidip geldim. Başlarda onun yanında gergindim ama domuz gibi terlerken ancak bu kadar uzun süre gergin kalabilirsiniz.

Cehennem gibi görünüyorsun ve saçını kurtaramıyorsun. Sonlara doğru gerçekliği engellemek için acınası bir çabayla kolumu gözlerimin üzerine atmıştım.

Odaya soğuk hava girmeye başladığında rahatlayarak ağlayabilirdim. Başvuru formunu doldurma şansı olmamıştı ve ben de uzun zamandır bunun önemli olmadığına karar vermiştim. Baltalı bir katil olmadığı sürece, ona daireyi ve işi verecektim.

Dürüst olmak gerekirse, öyle olsa bile ona verebilirdim.

"Yine çalışıyor," diye duyurdu Cooper ve irkilerek sarsıldım. Kahretsin, uyuya mı kalmıştım? Gözlerimi açtığımda onu başımda dikilirken buldum. Yüce Tanrım, ne kadar da çıplak bir göğsü vardı.

Vay canına. Kahretsin.

Dükkâna ilk girdiğinde yapısına dikkat etmiştim ama gömleğinin altındaki her şey teorikti. Şimdi tam karşımda 1.80 boyunda, terli, biçimli ve ... diyelim ki eve dönerken yeni piller almak için uğrayacağım.

İşte o zaman durum kafama dank etti: Cooper Romero uzun zamandır tanıştığım en ateşli adamdı ve beni bir köpek gibi ter ve pislik içinde yerde yatarken bulmuştu. Tipik şans. Tamamen utanmamış gibi davrandım (utanmıştım) ve bu adamın ne kadar tarif edilemeyecek kadar çekici olduğu konusunda en ufak bir korkuya kapılmadım. Tamam, "çekici" tam olarak doğru kelime değildi, çünkü Cooper'a hiç uymayan belirli bir cila ve sınıf seviyesini ima ediyordu.

Brandon *çekiciydi.*

Cooper mı?

Eğer isterse her yerini yalayabilir ve poposuna masaj yapabilirdim. Bana baktı, gözleri dikkatle boştu ve istemediğini açıkça belli ediyordu. *Hayatımın hikayesi.* Ayağa kalktım ve toz alma zahmetine girmeden kendimi ayağa kaldırdım. Bu noktada boşa kürek çekmiştim.

"Klimanın ne kadar ömrü kaldığından emin değilim," dedi yavaşça. "Çalıştırmayı başardım ama doğru düzgün tamir etmek ederinden çok daha pahalıya mal olur."

Tabii ki olur.

"Sadece yazı atlatmam gerekiyor," dedim ona, parmağımı gözümün altına silerek. Mükemmel uygulanmış, eski tarz makyajım erimiş ve beni palyaço suratıyla bırakmıştı. Neyse ki üç saat önce (çoğunlukla) bakım yapmaktan vazgeçmiştim, tam da yer karolarının

Odanın geri kalanından daha serin. "Ondan sonra kalorifer için endişeleneceğim ve gelecek yaza kadar artık burada bile olmayabilirim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Satıyor musun?"

"Emin değilim," dedim ona. "Şu anda o kadar ilerisini düşünmüyorum. Babamla aramız çok kötü. Sanırım bazı-"

Hayır. Bunu söyleyemezdim. Yüksek sesle söylemek her şeyi çok gerçekçi kılıyordu, ayrıca kasabada bir sürü dedikodunun dolaşması ihtiyacım olan son şeydi. Şimdiye kadar babamın durumunu çoğunlukla ailemize ve arkadaşlarımıza saklamıştık.

"Tinker?"

Kendimi silkeleyerek ona gülümsedim. "Bunu düzelttiğin için çok teşekkür ederim. Ben olsam ne yapardım emin değilim, bir haftalık siparişi kaçırmayı göze alamam. Bu sadece beni geride bırakmakla kalmaz, müşterilerimi de yakar."

Başını salladı, düşünceli bir şekilde beni inceliyordu. Tanrım, gerçekten çok güzeldi. Brandon'ın cilalı sofistikeliğine hiç benzemiyordu. Hayır, Cooper daha çok bir savaşçının korkusuz adımlarıyla seni alt etmesine benzer bir hava yayıyordu. Evet, sanki bunun sonu iyi bitecekmiş gibi, çünkü erkeklerle olan geçmişim çok mükemmeldi, değil mi?

Kafanı çukurdan çıkar. Muhtemelen bir kız arkadaşı vardır.

En azından sonunda bu cehennem gibi dükkânı kilitleyip duş alabilecektim. "Çok teşekkür ederim, ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz." "Hayır, ama kendini ayaklarımın dibine atma olayı İpucu," dedi ve benimle alay ettiğini fark ettim. Flört mü ediyordu? Bunun kıçımı tekmelediğine mi yoksa ödümü kopardığına mı karar veremedim.

"Neyse, geç oluyor," dedim ona, birden kendimi garip hissederek. "Caddenin aşağısında yemek yiyeceğim, sonra da seni götürüp daireyi gösterebilirim."

Yüzünde küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi ve ona asıldığımı düşündüğünü fark ettim.

"Hayır," dedim hemen, utanarak. "Sana çıkma teklif etmiyordum. Tanrım, bu çok garip."

"Ne yani, eski çorap gibi kokan bir adam seni tahrik etmiyor mu?" diye sordu hafifçe, kolunu kaldırıp kokladı. Şaka yapıyordu ama ter kokusu tahrik edici değildi. Hayır. Azıcık bile değil. "Bu senin için yeterli değilse, kıçımdaki çatı katranı büyük bir cazibe olmalı."

Gözlerimi kapatarak bir iniltiyi bastırdım. Gülmeye başladı. Acımasız bir şekilde değil, arkadaşça, sanırım ikimiz de cehennem gibi iğrenç olduğumuz için mantıklıydı. Elbette, şimdi kıçını kontrol etmek istiyordum, ama ona cevap verirken gözlerimi (çoğunlukla) hedefte tutmayı başardım.

"Şey, seksi ama bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başaracağım. Yine de akşam yemeği yemek istiyorum ve daire detaylarını çözmemiz gerekiyor."

"Yeri alacağım, ne olduğu önemli değil," diye cevap verdi. "Bir otelde kalıyorum ve artık eskimeye başladı. Pazar günü taşınmak isterdim ama şu anda gidip bakamam, kıçımı temizlemem lazım. Daha sonra biriyle buluşacağım."

Tabii ki öyleydi, çünkü Cooper gibi görünen erkekler Cuma gecelerini yalnız geçirmezdi.

"Kulağa harika geliyor," dedim ona, hayal kırıklığımı belli etmek istemeyerek. "Hazır olduğunda bana mesaj at, ben de sana anahtarı getireyim."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kilitli dükkânın kapısına aniden vurulması ikimizi de hazırlıksız yakaladı. Arkamı döndüğümde Talia Jackson'ın camdan bana baktığını gördüm. Talia ve aralarında üniversitedeyken bebek bakıcılığı yaptığım Sadie Baxter'ın da bulunduğu üç serseri arkadaşı.

Şimdi yirmi yaşında olan bir kız.

Lanet olsun.

"Cooper!" Talia bağırdı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Yeni tamircime baktım ve irkildim. Talia Jackson ve kardeşi Marsh, tanıdığım en iğrenç insanlardan ikisiydi. Marsh, Nighthawk Raiders adlı yerel bir motosiklet çetesinin başkanıydı. Kulüp hayatımın büyük bölümünde vardı ama sadece son yıllarda gerçekten kötüleştiler. Hiçbir zaman kibar ve nazik motorcular olmamışlardı ama bir motosiklet sesi duyduğumda da hiç korkmamıştım.

Şimdi mi? Hepimiz biraz sinirlendik diyelim.

Cooper, "İşte benim kızım," dedi ve içimde derinlerde bir şey biraz öldü. Tabii ki Talia gibi birini seçecekti. Dengesiz bir sirk palyaçosunun kalbine sahip olabilirdi - bilirsiniz, masum çocukların ruhlarını yiyerek hayatta kalan türden - ama ateşliydi.

Gerçekten sıcak.

Sadece bu da değil, kız sürtüktü ve her ne kadar sürtükleri ayıplama olayına girmemiş olsam da (bekarlığa veda partisi fiyaskosundan sonra yargılayacak yerim varmış gibi ... ugh), ondan etkilendiğini düşünecek kadar saf değildim

Kişilik. Cooper Romero'nun tatlı bir gülümsemesi olabilirdi ve AC'mi tamir etmişti, ama şimdi onun benim gibi bir kızdan asla hoşlanmayacağına dair olumlu bir kanıtım vardı.

Özellikle, kıvrımları olan bir yetişkin.

Tamam o zaman. Muhtemelen en iyisi bu.

"Bir saniye!" Yüksek yoldan gitmeye kararlı bir şekilde ona seslendim, sonra kapıyı açabilmek için anahtarlarımı aldım. Ekibiyle birlikte içeri itti, *itti* demek istiyorum. Küçük sürtük beni o kadar sert itti ki neredeyse annemin sevgiyle topladığı antika Rus çay fincanlarını deviriyordum. (Bildiğim kadarıyla tek bir tanesini bile satmamıştı ama bu onu mutlu ediyordu).

"Dikkatli ol," diye uyardım ve Talia bana döndü.

"Az önce bana ne dedin sen?"

"Bebeğim, konuşalım," dedi Cooper, onu kolundan yakalayıp bedenine çekti. Kız ciyakladı, bir anda agresiflikten flörtözlüğe geçti.

"Çok terlemişsin. Bu *çok* iğrenç."

Kaçmaya çalışmadığını fark ettim. Cooper ona gülümsedi, gözlerinde vahşi bir şey vardı. Evet, tamam, bana her ne gülümsüyorsa, o tür bir yoğunluğa sahip değildi.

Bendeniz resmen doğranmış ciğer oldum.

"Ben de tam dışarı çıkıp duş almak üzereydim," dedi ona. "Benimle gelmek ister misin?"

Suratını astı. "Yapamam. Kızlarla benim kendimize çeki düzen vermemiz gerekiyor. Yine de barda görüşürüz, değil mi?"

Ona baktı ve seksi, hoşgörülü bir gülümseme sundu.

"Sabırsızlanıyorum." "Mükemmel," dedi ve hızlıca sıkmak için kıçını tutmak üzere uzandı.

Sonra döndü ve bana tek kelime etmeden kasıla kasıla dışarı çıktı, kız grubu da iyi eğitilmiş kazlar gibi onu takip ediyordu. Sadie yolda küçük bir parmak işareti yaptı. Kapı neşeli bir şıngırtıyla arkalarından kapandı ve Hallies Falls'la neden uğraştığımı merak ettim.

Seattle'ı özledim.

Brandon olsaydı ne olurdu? Onu Washington Gölü'nde boğabilirdim. Sorun çözüldü.

Cooper, "Bunun için üzgünüm-Talia biraz sinirli," dedi.

"Oh, onun hakkında her şeyi biliyorum," diye cevap verdim, hissettiğim kadar sinsi görünmediğimi umarak. Cooper fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Kasabada yeniyim ama bana etrafı gezdiriyor," diye devam etti Cooper, önümde durmak için adım attı, ellerini ön ceplerine soktu. "Artık gitmeliyim."

"Elbette, seni tutmayayım. Yarın saat kaçta irtibat kurmayı düşünüyorsun?"

"Öğleden sonra işi mi?"

"Sorun değil. Sizden haber almak için sabırsızlanıyorum."

Başını salladı ve kapıyı iterek arkasına bile bakmadan caddede yürümeye başladı. Arkasından kapıyı kilitledim ve neden bütün seksi erkeklerin dangalak olduğunu merak ettim. Cooper dangalak gibi davrandığından değil, ama benim yaşımda ya da daha büyük olmalıydı - otuzlu yaşların sonunda - ve Talia da Sadie ile aynı yaştaydı. Ayrıca öfkeli bir orospuydu. Onun gibi bir adamın böyle bir kızla çıkmasının tek bir nedeni vardı ve bunun kişilik ya da karakterle hiçbir ilgisi yoktu.

Cooper Romero güzel olabilirdi ama belli ki sığ biriydi.
Aynı anda hem klima tamir edebilen hem de ruhu olan bir adamdan medet ummanın çok fazla olduğunu varsayalım.

Yazık.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

GAGE

"Uzun bir gece olacak," dedim Reese "Piknik" Hayes'e telefonda. Kulübümün başkanını günde en az bir kez kontrol ediyordum, eğer aramazsam beni kurtarması için birini gönderebileceği teorisiyle. Şimdi öğle yemeği için içeri girmeden önce bisikletimi park ettiğim lokantanın kenarına yaslanmıştım. Daha sonra bir hevesle Tinker'ın dükkânına bakmaya gitmiştim. Artık bir işim ve bir kılıfım vardı. Şunu bir iş, bir kılıf ve kışın ortasında bir Şirin'den daha mavi toplar yapalım. "Talia kız arkadaşlarıyla beni pusuya düşürdü, her tarafıma süründü. Bütün gün çalıştım ve ölü sincap gibi kokuyorum, sanırım bu onu yakaladığımız anlamına geliyor. Şu anda yanıma yaklaşan bir kadın görmemin başka bir nedeni yok."

Piknik güldü. "Amaç buydu, değil mi?"

"Evet," diye ekşiyerek cevap verdim. "Döndüğümde bana bir sürü bira borçlusun kardeşim. Böyle bir amcığa sokmadan önce sikimi üç kez sarmam gerekecek."

"Sorun nedir?" diye sordu. "Fotoğrafını gördüm, kaltağın teki *olsa* da çok seksi. Ne zamandan beri onların kişiliklerini önemsiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak bisikletime baktım. Gidondan sarkan Reapers kırbaçlarım olmadan tuhaf görünüyordu. Beni bir kulüp üyesi olarak tanımlayabilecek her şeyi çıkarmıştım. Yanlış hissediyordum. Gönüllü olacak kadar aptal olduğum gerçeğinden başlayarak, bu operasyonla ilgili her şey bir düzeyde yanlıştı.

Evet, Reapers MC'nin striptiz kulübünü yönetmekten bıkmıştım ve bir değişiklik yapmak istiyordum. Ama aynı zamanda çılgın sürtük dramasını da geride bırakmak istemiştim. Ama görünüşe göre kraliçe kaltağın yuvasına girmiştim.

"Sevişmek harika bir şey," diye cevap verdim yavaşça. "Ama bu seferki iğrenç. Benim için çok genç ve sıkıcı. Hiçbir şey söylemeden bu kadar çok konuşan birini hiç duymamıştım."

Pic kuru bir sesle, "Gençlerden hoşlandığını sanıyordum," dedi.

Haklıydı, ama Tinker'la birkaç dakika konuşmak bana bir kez olsun daha olgun bir kadınla takılmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlatmıştı. Benden hoşlanıyordu ama aynı zamanda tamamen işle ilgiliydi - saçma sapan oyunlar yok ... sadece sıkı çalışma ve beyinle birleşen harika kıvrımlar.

Sincap cesetlerini temizlerken onu telefonumdan takip etmek için birkaç dakikamı ayırmıştım.

Etkileyici bir kadın. İşinin çay dükkânı kısmı sadece bir vitrindi ve operasyonunun büyük kısmı kendi yaptığı gurme çikolatalara odaklanmıştı. Bu çikolatalar Seattle, Tacoma ve Portland'daki dükkanlarda satılıyordu. Anladığım kadarıyla işler çok iyi gidiyordu.

Öte yandan Talia hiçbir gerçek iş yapmıyordu. Sadece bu da değil, küçük amcık sıska ve kevaşeydi ve ağzı *beni* ürkütüyordu, ki bu çok şey söylüyordu.

"Talia sadece genç değil," dedim. "O kaltak hiç susmuyor ve tek yaptığı mızmızlanmak. Herkes onun peşinde, kimse onu anlamıyor ve pisliği kokmuyor. Kıçı kalıcı olarak yasaklanmadan önce Cephanelik'te belki beş dakika dayanabilirdi. Nighthawk kardeşlerin ona bu kadar uzun süre katlandığına inanamıyorum."

"Bu gece onu dışarı çıkar ve onlardan biriyle tanıştırabilir misin bir bak. Daha da iyisi, kulüp binalarına bir davetiye al ve orada gerçekten neler olduğunu kendin gör. Şu anda deli gibi yeni kardeşler getiriyorlar - standartlar muhtemelen senin gibi birinin kapıdan girmesine izin verecek kadar düşük."

"Normalde bunu bir hakaret olarak kabul ederdim," diye homurdanarak cevap verdim. "Ama muhtemelen şu anda bunu hak ediyorum. Günümü ne yaparak geçirdiğimi asla tahmin edemezsin."

"Örgü örmek," dedi açıkça. "Sanırım hepimiz senin kadın sanatlarına karşı gizli bir aşkın olduğunu biliyoruz. Noel hediyem için güzel bir motosiklet koltuğu üzerinde çalıştığını varsayıyorum. Bilirsin, geçen yıl bana verdiğin işlemeli Orakçı yastığının yanına yakışacak bir şey?"

Gözlerimi kapattım, ona kadar saydım. *Bağlanma. Bu sadece onu mutlu eder. Aleti.*

"Bütün günümü çatıda bir klimayı tamir ederek geçirdim. Yukarıda hava bin dereceydi, her yer katran olmuştu."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü yeni bir işim var. Tinker Garrett için bakım işi. Kendisinin bir apartmanı var ve buradaki bazı işleri yapmam karşılığında kalacak bir yerim olacak, kamyonumu park edeceğim, tüm bu iyi şeyler."

"Kulağa harika bir kılıf gibi geliyor," dedi Piknik. "Şehirde kalmanız için bir neden verir, biraz para biriktirmekten bahsetmiyorum bile."

"Evet. Boşanma hikayemi yuttu. Talia'yı ikna etmenin bir sorun olabileceğini düşünmüştüm ama bağımsız bir kamyoncunun neden birdenbire hiçliğin ortasındaki bir kasabaya taşındığını sorma zahmetine bile girmedi. Kendisi hakkında konuşmakla çok meşgul."

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil
mi?" "Onu ne ele verdi?"

Piknik yine homurdandı.

"Her neyse, sanırım doğru yoldayız. Sadece bir sorun var. Azrail olduğumu anlarlarsa muhtemelen beni öldürecekleri gerçeği dışında."

"O da ne?"

"Talia Jackson tam bir amcık olabilir, ama Tinker Garrett lanet olası bir şekilde sikilebilir görünüyor. Bu dikkat dağıtıcı."

"Ev sahibesi için yanıp tutuşuyor musun?" Picnic sordu ve yüzündeki bok yiyen sırıtışı neredeyse görebiliyordum. "Bu çok komik. Kulübün en kötü oyuncusu, kardeşlerine karşı olan görevinden dolayı siki tutulmuş. Gözlerim yaşardı, Gage. Gerçekten. Herkese anlatacağımdan emin ol, aletinin fedakarlığının derinliğini anladıklarından emin ol."

"İşte bu yüzden kimse seni sevmiyor," dedim ve göt herif gülerken ensemi kaşımak için uzandım. Bu sırada kolumun altından bir koku aldım ve irkildim. "Tanrım, ama leş gibi kokuyorum. Otele dönüp temizleneyim, yoksa bu gece Kaltak Hazretleri'ni göreceğim."

"Sana iyi eğlenceler," diye cevap verdi Piknik. "Ve makbuzlarınızı saklayın. Kulüp prezervatif masraflarınızı karşılayacaktır."

"Sen bir vericisin, patron. Hepimize ilham
veriyorsun." "Beni seviyorsun ve bunu
biliyorsun."

"Sadece güçlü hislerim var diyelim ve bu konuyu kapatalım."

Telefonu kapattığımda hala gülüyordu.

- - -

O gece bara gittiğimde saat neredeyse on olmuştu. Talia'yla orada buluşmayı ayarlamıştım ve kesinlikle ondan hoşlandığımı düşünmesini istesem de bunu çok kolaylaştırmak istemiyordum. Bu tıpkı balık tutmak gibiydi; yemi ilk ısırdıklarında onları oltaya getirmeye çalışmak her zaman bir hatadır. Tadına bakmalarına izin verip kancayı takmak daha iyidir.

Jack's Roadhouse daha önce gittiğim diğer küçük kasaba batakhaneleri gibiydi.

-Neredeyse tamamı yerli halktan oluşuyordu ve yaşları yeni mezun olmuş yirmi bir yaşındakilerden (ya da en azından sahte kimlik almayı başarmış olanlardan, gerçi bu kadar küçük bir kasabada bu her şeyden çok inandırıcılıkla ilgiliydi) yetmişlerinde olması gereken birkaç yaşlı adama kadar değişiyordu. Müzik klasik rock'tı, bira kesinlikle yerli malıydı ve yıpranmış masalar daha iyi günler görmüştü. Yine de fena bir yer sayılmazdı; insanlar eğleniyor gibiydi ve dans pistinde kasıla kasıla yürüyen kızlar vardı.

Talia ve ekibi dans pistinin yakınında, yarı yolda bir masaya yerleşmişti. Masanın üzeri boş kadehler ve el değmemiş birkaç bardak suyla doluydu; sanırım volta atmayı sevmiyorlardı. Kadınlardan birkaçını haftanın başından beri tanıyordum. Talia barda çok zaman geçiriyordu, bu da işimi çok daha kolaylaştırıyordu. Kasabaya yeni gelen bir adamın yerel içki barını ziyaret etmesi son derece doğaldı ve Talia Jackson'a benzeyen bir kadına ilgi duyması daha da doğaldı. Kağıt üzerinde mükemmel bir onluktu.

Bedenen mi? O kadar da değil.

Bir kere kızın hiç kıvrımı yoktu. Ayrıca yaşının ötesinde sert bir yaşlılığı vardı ve yaptığı her şeyde iğrenç, hesapçı bir hava vardı. Onu becermek, kurutulmuş et şeridini becermek gibi bir şeydi. Kızların kadehlerini kaldırıp bir tur daha içki içtikten sonra masaya çarparak geri indirmelerini izledim. Talia başını kaldırıp bana baktı.

"Cooper!" diye bağırdı, ayağa fırladı ve bana doğru koşmaya başladı. Kollarım onu yakalamak için kalktı ve sonra bacakları belime dolandı, beni sıkıca kavradı. Ağzını benimkiyle kapatıp alkolün ve bufalo kanatlarının kalıcı tadının yaktığı bir öpücük kondurdu.

Bunu Azrailler için yapıyorsun, diye kendime hatırlattım. *Kulüp fahişelerimizden birinin bilgi almak için bir adamla yatmasından farkı yok.* Bir şekilde onu geri öpmeyi başardım, ellerim kıçını kavradı. Aç sikim karşılık verdi, bu da bir nimetti. Belki de Tinker'ın etrafımda olması iyi bir şeydi, ne zaman Talia'ya dokunmak zorunda kalsam onu düşünebilirdim.

Bin yıl gibi gelen bir sürenin ardından Marsh'ın kız kardeşi iki eliyle yüzümü tutarak geri çekildi.

"Harika haberlerim var!"

"Bu da ne?" Ne kadar sarhoş olduğunu merak ederek sordum.

"Kardeşim seninle tanışmak istiyor," diye geveledi, baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak. Lanet olsun, bu iyi haberdi. Marsh Jackson'a ne kadar çabuk ulaşır ve neler olup bittiğini öğrenirsem, bu bok çukurundan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Tabii o zaman Tinker'la hiç şansım olmazdı. O anda kendi yaşımdaki kadınlardan neden hoşlanmadığımı hatırladım; işleri karmaşıklaştırıyorlardı.

Birbirlerinin yerine geçebilecekleri yerde ilginçtiler.

"Bu harika," dedim Talia'ya, sesimin çok hevesli çıkmamasına dikkat ederek. Buranın onun bölgesi olması, taşaklarımın tüm velayetini ona vermem gerektiği anlamına gelmiyordu. "O bir motorcu, değil mi?"

Talia gözlerini devirdi ve ayakları yere değene kadar vücudumdan aşağı kaydı. Sonra yukarı uzanıp saçlarımı düzeltti.

Evcil hayvan gibi.

"Hayır, o motorcu," diye düzeltti. "O Nighthawk Raiders'ın başkanı, yani bu lanet kasabanın sahibi. Eğer bağımsız olarak bile burada kalmayı planlıyorsan, onun sana kızmasını istemezsin."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Peki ya bana kızarsa ne olacak?"

Omuz silkti, şakacı bir hareketti. "Emin değilim. Son erkek arkadaşıma sormanız gerekir."

Güldüm. "Dur tahmin edeyim, ona ne olduğunu kimse bilmiyor mu?"

Gözleri parlıyordu.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu, sesinde bir parça çelik vardı. "Biraz gizemli bir durum. Bir gece beni aldattı ve ertesi gece ortadan kayboldu.

Gerçekten çok yazık oldu, çünkü bir çocuğu ve her şeyi vardı."

Sosyopat küçük kaltağa hayranlıkla gülümsedim. En azından kulübe sızmak için onu kullandığım için kendimi suçlu hissetme tehlikesi yoktu - orospunun en ufak bir empati belirtisini bile yok etmek gibi bir yeteneği vardı.

"Ezik birine benziyor," diye cevap verdim. "Onsuz daha iyi olursun." Talia kirpiklerini kırpıştırarak kıkırdadı.

"Biliyorum."

Sonraki iki saati saçma sapan oyunlar oynayarak geçirdik. Şöyle bir şeydi:

Talia, kendisinin ve kızlarının susadığını ima ederdi.

Masaya bir içki alırdım.

Onunla bir şarkı için dans ederdim. Tekrarla.

Gerekli zemin hazırlığı, bundan kaçış yok. Hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

Kız tam bir baş belasıydı; bir an öfkeli bir sürtük, bir an güvensiz küçük bir prenses. Bir noktada beni barın arkasındaki ara sokağa sürükleyip sakso çektirdi, sanırım sorun yoktu ama tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim bunun bitmesini ne kadar çok istediğimdi.

Sonra Nighthawk Akıncıları ortaya çıktı ve her şey değişti.

Bisikletlerle birlikte dışarıda bıraktıkları müşteri adaylarını saymazsak, on altı kişi olduklarını gördüm. Gece yarısına doğru bara girdiler, yüksek sesle konuşuyor ve gülüyorlardı, anında odaya hakim oldular. Marsh iri bir adamdı ve onu şehirde birkaç kez görmüştüm. Boğa gibi yapılıydı, uzun, koyu sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Nighthawks arka tarafa doğru ilerledi, ardından iki garson kız ellerinde bira sürahileriyle geldi.

Belli ki müdavimlerdi.

"Hadi," dedi Talia, elimden tutup beni odanın diğer ucuna sürükleyerek. "Marsh seninle tanışmak istiyor."

Yaklaşırken beni ölçüp biçtiklerini hissettim. Bu garipti -genellikle erkeklerin yaklaştığı kişi ben olurdum, tersi olmazdı. Marsh bunu unutmuş gibi görünse de Azrailler Washington Eyaleti'nin sahibiydi. Eğer üzerine düşeni yapıp bölgemizde yaşayan diğer kulüp başkanları gibi Cephanelik'te saygı duruşunda bulunsaydı beni tanırdı.

Cockwad.

"Marsh, bu Cooper," dedi Talia. "Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Kasabaya yeni geldi. Bu hafta başında onunla ve kuzeniyle tanıştım."

Marsh sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni incelerken kollarını kavuşturdu. POW/MIA kemer tokamı, Harley tişörtümü ve arkadan bağlanmış saçlarımı incelediğini gördüm.

"Motorcu olduğunu duydum," dedi kesin bir ifadeyle.

Bakışlarına karşılık vererek başımı salladım. "Evet, bağımsızım," diye cevap verdim. "Şehirde yeniyim."

"Nereden geldin sen?"

"Tek bir yer yok. Eski karım ve çocuklarım Ellensburg'da. Onları görebileceğim kadar yakın ama onları çok fazla görmek zorunda kalmayacağım kadar uzak bir yere ihtiyacım vardı. Boşandıktan sonra kendimi toparlamaya çalışıyorum."

"Cooper uzun yol kamyon şoförü," dedi Talia kardeşine tatlı bir gülümsemeyle. "Şimdilik otelde kalıyor ama bir yer arıyor. Kulüp binasının yanındaki karavanlardan herhangi birinin boş olup olmadığını merak ediyordum."

Evet, bunu asla istemezdim. Yaklaşmam gerekiyordu ama çok yaklaşmamalıydım. Bir hata yaparsam boğazım kesilirdi.

"Bir yer buldum," dedim ona. "Tinker Garrett bugün beni işe aldı, onun yeni tamircisiyim. Bir daire ile birlikte geliyor."

Talia alay etti. "O yaşlı kaltağın kıçında bir sopa var."

Adamlardan biri güldü ve ben de bir isim bulmak için renklerine baktım.

Cord. Talia'ya doğru başını sallayarak, "Birileri kıskanmışa benziyor," dedi.

"Tinker'ın birinci sınıf amcığı. Tadına bakarsanız ne düşündüğünüzü bize bildirin. Bunu gördüm-"

"Kapa çeneni," diye hırladı Talia. "O amcık bir hiç. *Hiçbir şey*."

"Benim duyduğum bu değil," diye yanıtladı Cord, gözleri sertleÇerek.

"Şu kıçı görüyor musun?

Onun mu? Ben olsam dokunurdum. Birisi kıskanmış gibi görünüyor."

"Kapa çeneni," diye hırladı Marsh, kız kardeşinin sesini yankılayarak. Cord gözlerini kırpmadan ona baktı ve tüm Nighthawk'ların mevcut durumdan memnun olmadığını anladım. Bildiğim iyi oldu. Aralarındaki küçük çekişme neredeyse bir dakika sürdü ve gerginliğin arttığını hissettim.

Sonra Marsh bir kahkaha patlattı.

"Bir içkiye ihtiyacımız var," diye duyurdu. "Talia, git bize bir tur içki getir. Benden."

Belli ki hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bir dakika boyunca aramıza baktı, sonra elimi tuttu.

"Hadi ama," diye mırıldandı. "Lanet olası pislikler."

Ağabeyi yine kahkahalarla kükredi ve geri kalanlar bir grup sırtlan gibi birbirlerini kopyaladılar. Gerçi hepsi değil. Cord ve diğer birkaçı hiç gülmüyordu.

Evet.

Şimdi tüm hedeflerime ulaşmıştım ve belki de gelecekteki müttefiklerimi bulmuştum. Bununla çalışabilirim.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TINKER

Cooper'ın o hafta sonu taşınacak vakti yoktu, bu yüzden Cumartesi öğleden sonra oteline onun için bir dizi anahtar bıraktım. Tesadüfen en güzel kıyafetlerimi giymiştim çünkü o gece Ellensburg'da akşam yemeği için Margarita ile buluşma planları yapmıştım. (Günün erken saatlerinde Central Washington Üniversitesi'ndeki bir konferans sunumu için gelmişti). Görünüşümün bir önemi yoktu, Cooper'ın Talia'ya ilgi duyduğunu biliyordum. Yine de, bir kadının gururu vardır ve dün beni gördüğünde en iyi halimde değildim.

Yolda olduğumu bildirmek için ona mesaj attım ve beni otelin otoparkında karşıladı, her zamanki gibi seksi görünüyordu.

Arabama doğru kasıla kasıla yürürken bunun adil olmadığına karar verdim. Eğer akıllı olsaydım, anahtarları ona verir ve park yerinden çekilirdim, ama bunun yerine Mustang'imden eteğimin çok ama çok kısa olduğu gerçeğine dikkat çekmekten başka bir şey yapamayacak şekilde çıktım. Oh, ve push-up sütyen tercih etmem tamamen bir tesadüftü, diye kendime hatırlattım, gözlerinin doğrudan göğsüme gitmesinin tadını çıkarırken bile.

Kıvrımlar, bebeğim. Evet. Bende var.

"İyi görünüyorsun," dedi ve ben de gülümsememi geri çektim.

"Bugün Cumartesi gecesi," dedim, ateşli randevumun evli bir kız arkadaşla olduğunu bilmesine gerek olmadığına karar vererek. "Evinin anahtarları bende. 2A birimi. İstediğin zaman içeri girebilirsin, ama eğer

Hafta içinde buluşalım ki sana etrafı gezdirebileyim. Sizin için ne zaman uygun olabilir?"

Kaşlarını çattı, "Muhtemelen Pazartesi ya da Salı gününe kadar olmaz. Önce halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var."

Cooper gibi bir adam tarafından bağlanmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmek için bir dakikamı ayırdım. Sonra otoparka giren bir motosikletin gürültüsü dikkatimi çekti ve başka bir adamın yanımızda durmasını izledim. Bir bacağını motosikletinin üzerine attı ve kaskını çıkararak dağınık sarı saçlarını ortaya çıkardı. Benden daha gençti - muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı- ve çok seksiydi.

Tanrım, yasal olmayanlara sapıklık yapmanın nesi var?

"Merhaba," dedi yeni gelen, açıkça beni süzerek. ("Beni tanıştırmayacak mısın Coop?"

İki adam arasında bir şeyler geçti, bir uyarı ya da tehlike ya da ... bir ipucu. Anlayamadım ama Cooper'ın arkadaşına sinirlendiği hissine kapıldım.

"Beklediğimden daha erken geldin," dedi Cooper. "Bu Tinker- görünüşe göre ondan kiralayacağım. Bir yere ihtiyacım var ve onda da bir yer var, yani bu mükemmel bir çözüm. Tinker, bu Levi, kuzenim."

Kuzen mi? İlginç bir soy ağacı olmalı, çünkü Cooper daha koyu tenli ve gür siyah saçlıyken, Levi solgun ve sarışındı. Ayrıca gençti, ama bu onun ve büyük kuzeninin ortak bir yönü olduğunu fark etmemi engellemedi.

İkisi de çok güzeldi. Hiç adil

değil.

"Memnun oldum Levi," dedim ona dostça bir gülümseme sunarak. "Taşınmanı dört gözle bekliyorum Cooper. Yine de gitmem gerekiyor - gece için Ellensburg'a gidiyorum. Görüşürüz!"

Arabama tırmanırken gözleri beni takip etti ve bu sefer daha fazla bacak göstermeye özen gösterdiğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Motor güçlü bir gümbürtüyle çalıştı -tümüyle ham güç ve kas- ve geri geri giderken bir kahkaha attım, sonra birinci vitese taktım ve çakıl püskürterek uzaklaştım.

Peki ya yeni tamircimin onu bekleyen seksi, kevaşe bir kız arkadaşı varsa?

Son kuruşuma kadar bahse girerim ki o kız bir sopayı benim yarım kadar bile tutamaz.

- - -

Cooper Romero'yu Salı gecesi Garrett apartmanına bir tırla yanaşana kadar bir daha görmedim. Arkasında, üzerinde bisikleti olan açık kasa bir römork vardı. Mutfak penceresinden, kamyoncu olduğunu bile bilmediğim, hakkında çok az şey bildiğim bir adamı işe alarak ne halt ettiğimi merak ederek gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu izledim.

Oopsie.

Cooper taksiden indi ve eve doğru ilerlemeden önce karavana hızlıca bir göz attı. Giysilerimi fırçaladım, koridordaki ağaçta saçlarımı hızlıca kontrol ettim ve ön kapıyı açtım.

"Merhaba," dedim, sesimin hissettiğimden daha sakin ve sofistike çıkmasını umarak. Cooper o kadar güzeldi ki beni korkutuyordu. Onun ne kadar seksi olduğu konusunda yanılmış olabileceğimi, çaresizlikten kafamda abartmış olabileceğimi umuyordum.

O kadar da değil.

Adam hâlâ uzun boylu ve yapılıydı ve bugün saçları omuzlarına dökülmüştü. Yemin ederim, bir erkek modele benziyordu ya da son birkaç gün içinde tıraş olma zahmetine girmiş olsaydı olurdu. Tam olarak sakalı yoktu ama yanaklarında kesinlikle sakaldan daha fazlası vardı. *Hemen şimdi* kesersem yanağıma sert ve dikenli bir his verecekti.

Nesin sen, kızışmış bir ergen mi?

"Vay canına, ne kadar büyük bir kamyon," dedim. Cooper kaşlarını kaldırdı ve sırıttı. "Bunu çok duyuyorum."

Gözlerimi devirerek bir kahkaha attım. "Yanlış söyledim. Demek istediğim, senin bir tır kullandığını fark etmemiştim. Otoparkta onun için yerimiz olduğunu sanmıyorum. Taksiyi arkaya park edebilirsin ama römork için yeterli yer yok."

"Merak etme," diye cevap verdi. "Bisikletimi kasabaya taşımak için bir arkadaşımdan ödünç aldım. Yarın ona geri götüreceğim."

"Sanırım kamyoncu olduğunu fark etmemiştim," dedim, büyük kamyonu düşünerek, sürekli seyahat ediyorsa tamir işlerini nasıl yapabileceğini merak ederek. *Ona bir başvuru formu doldurtmalıydım, aptal herif. "*Sanırım çok seyahat ediyorsun?"

"Biraz ara veriyorum," dedi. "Yıllardır uzun mesafeli rotalarda çalışıyorum. Birkaç hafta önce eve geldiğimde karımın taşındığını gördüm.

Şimdi boşanmaya çalışıyorum. O Ellensburg'da yaşıyor ama ben yeni bir başlangıç yapmak istedim. Kendime ait bir alanım olacak kadar uzak ama çocuklarımı yılda ikiden fazla görebileceğim kadar yakın bir yer."

"O kadar yer varken Hallies Falls'u nasıl seçtiniz? Aklıma daha iyi olabilecek pek çok kasaba geliyor."

Hepsi. Tecrübelerime göre hepsi daha iyi olurdu.

Cooper omuz silkti ve midemin sıkışmasına neden olan bir sırıtışla bana baktı.

"Birkaç yıl önce bir arkadaşımla buradan geçerken güzel bir yer olduğunu düşündüm. İnecek bir yere ihtiyacım olduğunda aklıma burası geldi, bu kadar basit."

"Yani burada sadece kısa süreli mi kalacaksın?" Gerçekten eleştirecek bir yanım olmamasına rağmen sordum. Elbette onu binanın etrafındaki işleri yapması için işe almıştım ama aramızda bir sözleşme falan yoktu. Muhtemelen burayı satar ve Seattle'a geri dönerdim eğer babam . . . Hayır, bunu düşünmeye hazır değildim. İnkâr. İnkâr, ailemin kadınlarına nesiller boyu iyi hizmet etmişti. Şimdi bunu değiştirmek için bir neden yok.

"Henüz karar vermedim," diye yanıtladı. "Sanırım burada kalmak için bir neden bulup bulamayacağıma bağlı."

Cevap olarak söyleyebileceğim her şey, hırpalanmış eski bir Jeep Wrangler'ın binanın önündeki cadde boyunca park ederek yanaşmasıyla yok oldu. Kapı hızla açıldı ve Talia Jackson dışarı çıktı. Gözleri daralarak bize doğru kaydı.

"Hey, bebeğim!" diye seslendi, Cooper'la benim aramda durmak için yaklaştı. Derin bir öpücük için ona sarılışını izledim. Bir yanım ona siktirip gitmesini söyleyeceğini umuyordu. Onun yerine Cooper da onu öptü ve ellerini düz kıçına soktu. Sonra Talia serbest kaldı ve bana dönüp sırıttı.

Mesaj alındı.

"Seni gördüğüme sevindim Talia," dedim Prenses Diana'yı düşünerek. Sakin, soğukkanlı, zarif Diana. Şimdi istediğim gibi Talia'nın pejmürde kıçına Kardashian gibi davranmak yerine *onu* kanalize etmem gerekiyordu. "Ben de tam Cooper'a yeni evini göstermek üzereydim. Bize katılmak ister misin?"

Binaya doğru baktı.

Cooper'a yüksek sesle, "Neden burada yaşamak istediğini anlayamıyorum," dedi. "Onlar bir avuç yaşlı insan ve eminim sırf bir hayatın var diye sana sürekli kızacaklardır."

Tanrım, gerçekten buraya mı gidiyorduk?

Pembe nefes al, mavi nefes ver. Bunu yapabilirsin.

"Sana daireyi göstereyim, sonra yerleşirsin," dedim onu duymazdan gelerek. "İkinci kat, ana evin hemen arkasında. Orası iyi, çünkü otoparktan ayrı bir girişi var.
Size daha fazla mahremiyet sağlar."

Cooper başını salladı ve ben geniş verandadan çıkıp evin yanından dolanarak bitişikteki apartmana doğru ilerlerken beni takip etti. Merdiven boşluğunda pek bir basamak yoktu ama girişin üzerinde güzel bir tente vardı. Kışın kullanışlı.

"Sadece bir yatak odası," dedim kapının kilidini açarak. Kapıyı iterek açtım ve Cooper ile Talia beni oturma odasına kadar takip ettiler. Daire binanın genişliği boyunca uzanıyordu, bu yüzden her iki taraftan da ışık geliyordu. Kapının karşısında mini mutfaklı bir yemek alanı vardı.

"Her şey doğal gazla ısınıyor," dedim ona. "Bu da faturaları kontrol altında tutuyor. Yatak odası ve banyo hemen şurada."

Beni oturma odasından yatak odasına kadar takip ettiler, Talia hevesle etrafına bakınıyordu. Görünüşe göre tiksintisi söylediği kadar derin değildi. Yeterince adil - büyükbabam tarafından inşa edilmiş ve babam tarafından sevgiyle bakımı yapılmış güzel bir binaydı. İşlerini her zaman çok ciddiye almışlardı.

"Yatağınız var mı?" Talia Cooper'a sordu. "Buraya ne zaman gireceğiz?"

Ve böylece işim bitti.

"Hepsi bu kadar," diye açıkladım. "Mutfakta tüm çöp ve kamu hizmetleri bilgilerinin yanı sıra benim iletişim bilgilerimin de olduğu bir kağıt var. Lavabonun yanındaki dolabın içine bantlanmış. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın, yoksa yerleşmenize izin vereceğim."

Kapıya doğru yürümeye başladım, acaba gece misafir kabul etmediğini ilan etmemin bir sakıncası olur mu diye düşünüyordum. Özellikle de *kadın* misafir kabul etmediğini.

Hmmm . . . muhtemelen değil. Pislik.

Tam kapıya ulaşmıştım ki Cooper'ın eli kolumu yakaladı ve ödümü kopardı.

"Üzgünüm," dedi ben kesinlikle seksi olmayan bir ciyaklamayla ona dönerken. "Sadece teşekkür etmek istedim. Ev harika görünüyor."

"Harika," diye tersledim, eline bakarak. Onun kokusunu her yanımda hissedebiliyor, parmaklarındaki gücü hissedebiliyordum. İlanıma süper seksi bir erkek cevap verecekse, neden zaten kız arkadaşı olan biri olmak zorundaydı? Bu düpedüz haksızlıktı.

"Belki de sabah konuşmalıyız," dedi. "Yapılması gereken her şeyin bir listesini çıkarırsan yarın başlayabilirim. Görünüşe göre burada ve orada üzerinde çalışılması gereken birkaç proje var."

Sözlerini zar zor fark ettim, dudaklarının hareketini izlemekle meşguldüm.

Gerçekten çok güzellerdi. Mükemmel. Tam emmek için. Bacaklarımın arasında bir şey kıpırdadı ve meme uçlarımın gerildiğini hissettim. Eli kolumu tekrar sıktı, garip bir şekilde samimi hissettirdi ve gözleri benimkileri delip geçti.

"Peki, yarın?"

"Tabii," dedim çabucak, kendimi utandırmadan önce oradan çıkmam gerektiğini fark etmiştim. "Sonra görüşürüz."

Yatak odasına "girmelerine" engel olmak istemezdim. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

Belki de onu kovmalıyım.

Evime geri dönmek için merdivenleri tırmanıyordum ve ayağım geçen bahardan beri onarılacaklar listemde olan çürümüş bir tahtaya takıldığında bu fikri ciddi ciddi düşünüyordum. Çekip çıkarmaya çalıştım ama takıldı. Sonra tekmeledim ve lanet olası şey aniden yerinden çıktı ve ayağım içeri daldı.

Kahretsin.

Onu kovmak gerçekten bir seçenek değildi. Yaklaşık bir aydır bir tamirci için ilan veriyordum ve bu süre zarfında sadece iki telefon almıştım. Biri eşek şakasıydı, diğeri ise karısı sarhoş olduğu ve işini kaybettiği için (yine) onu evden kovan Steve Gribble'dı.

Cooper ve onun aptal, şeytani, muhteşem kız arkadaşlarıyla uğraşmak zorunda kalacaktım. Evet, bu işe yarardı. Tek yapmam gereken onu şu seksi itfaiyeci takvimlerindeki erkekler gibi göz alıcı biri olarak düşünmekti.

Bakması eğlenceli, dokunması imkansız ve tam olarak gerçek değil.

Bununla başa çıkabilirim.

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA, İKİ HAFTA SONRA

"Biraz daha şarap getir," diye tısladım telefona. "Tişörtünü çıkarıyor ve ben aşırı ısınmaya başladım."

"Dövmesi var mı?" diye sordu en iyi arkadaşım Carrie sert bir fısıltıyla. "Göğsünün her yerinde dövmelerin döndüğünü hayal edip duruyorum ve ... . Aman Tanrım. Sanırım külotumu değiştirmem gerekiyor."

"Görebildiğim kadarıyla dövmesi yok. Ama
terlemeye başladı." "Sence iki şişe yeterli olur
mu?"

Cooper çim biçme makinesini durdurup derin bir su içerken başımı yavaşça sallayarak iç geçirdim. Tanrım, yutkunurken boğazının hareket edişi... ve sırtındaki o kaslar. Lanet olsun.

"Üç. Dikkatli olsanız iyi olur. Burası büyük bir avlu."

- - -

Genel olarak konuşursak, gün içinde içki içen bir kız değilim. Yani, içerim. Bazen. Bilirsiniz, insanların öğleden sonra bir civarında bira kırmaya başladığı bir 4 Temmuz barbeküsünde olduğu gibi? Ama bu bir Pazar günüydü ve ertesi sabah ilk iş olarak kurye için paketlemem gereken dört yüz karamel -tam bir haftalık sipariş- vardı. Akşamdan kalma olmak gündemde değildi.

Ciddiyim.

Gömleğini çıkarmıştı.

Neden kendimi bu duruma sokuyordum ki? Ve daha da önemlisi, neden onu tam bir sürüngen gibi kendi çocukluk odamla aynı duvarı paylaşan daireye taşımıştım? Binanın arka tarafında boş bir daire daha vardı.

Şehvet.

Evet. Ona sahip olacak kadar kadındım. Otuz altı yaşındaki Tinker Garrett, Cooper Romero'yu arzuluyordu. Adam gözüme o kadar hoş görünüyordu ki bu bana fiziksel acı veriyordu. Tamam, acı değil. Sıcak dokunuşlar. Ve benim de tam ihtiyacım olan şeydi. Geç de olsa ondan doldurmasını istediğim kira başvurusuna göre benden iki yaş büyüktü. Mükemmel olmalıydı, değil mi? Ne yazık ki küçük göğüslü ve dar kalçalı yirmi yaşındaki çatlaklardan hoşlanıyordu.

Talia'dan bahsetmişken, o buraya taşındığından beri ondan duymak istediğimden çok daha fazlasını duymuştum.

Özellikle, seks sırasında çığlık attığını duydum. Ne kadar iyi olduğunu haykırıyor, onu ne kadar çok istediğini haykırıyor, küçümsüyormuş gibi yaptığım ama içten içe beni kıskandıran bir cinsel hak duygusuyla talimatlar veriyordu.

Siktiğimin kaltağı.

Gah. Kendimi pencereden uzaklaştırdım ve ailemin evinin solmuş oturma odasına baktım. Üst katta, şu anda uyuduğum yatak odasında doğmuştum. Her nasılsa, arkamda bir üniversite diploması, gelişen bir iş ve başarısız bir evlilik olmasına rağmen, başladığım yere düşmüştüm.

Elbette binayı kendimce tuhaf bir şekilde seviyordum. Büyükbabam burayı 1922 yılında inşa etmişti ve uzun ömürlü olması için yapmıştı. Ne yazık ki, iyi bir inşaatın bile bakıma ihtiyacı vardır ve annem sekiz ay önce öldükten sonra, babamın kaybolmadan mutfağa gitmeyi zar zor başarabildiğini fark ettim. Belli ki birkaç yıldır işleri oluruna bırakıyordu ama ben Seattle'daki hayatımı yaşamakla o kadar meşguldüm ki bunu fark edememiştim. Ev hiç görmediğim kadar kötü durumdaydı.

Bu yüzden Cooper'ı benden başka bir kız arkadaşı olduğu için evden atamadım. Yasalar ve ailemin beni yetiştirdiği genel ahlak ve adil oyun anlayışı da cabası, ama yemin ederim, eğer bunlar olmasaydı Cooper kıçına tekmeyi yerdi. Şaraptan derin bir yudum daha aldım ve Carrie'nin gelirken etrafta dolanmamasını umdum.

Pislik.

Seksi, güzel pislik.

Şarap kadehimi kaptığım gibi, onu daha iyi görebilmek için pencereden içeri baktım.

"Tricia?" diye seslendi babam, sesi titriyordu. "Oturma odasındaki sen misin? Paketimi teslim ettiler mi?"

"Benim, baba," diye cevap verdim, gözlerimi Cooper'dan ayırarak. "Ve ben Tinker, hatırladın mı?"

Büyük, güçlü babamın -çocukluk kahramanımın- yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana bakmasını izledim.

"Parçaları bekliyorum," dedi yavaşça. "Tricia'nın T-bird'ünün karbüratörünü yeniden yapmak istiyorum ama ihtiyacım olan parçalar yok. Onları sen mi aldın?"

"Baba, annem artık bizimle değil," diye usulca hatırlattım ona. "Ve sen T-bird'ü yıllar önce sattın."

Bana boş boş baktı.

"Sanırım unuttum," diye itiraf etti sonunda. "Bazen bunu yapıyorum ..." Hadi canım.

"Merak etme," dedim ve ona sarılmak için yanına gittim. "Hey, arkadaşım Carrie birazdan buraya geliyor. Biraz kız kıza vakit geçireceğiz, haberin olsun, tamam mı?"

Dalgınca sırtımı sıvazladı, sonra başımın yan tarafını öptü.

"Kulağa hoş geliyor. Siz çocuklar eğlenin ama çok fazla televizyon seyretmeyin, tamam mı? Beyninizi çürütür."

Gülümseyerek ona sıkıca sarıldım, çünkü hafızasının zayıflamasına rağmen o hala benim babamdı. Artık bunu normal bir şekilde ifade edemese de, derinlerde bir yerde bana olan sevgisi ışıl ışıl yanıyordu.

Cooper çim biçme makinesini bahçede iterken kükrüyor, annemin gül ağaçlarının etrafında dikkatle ilerliyordu. Pencereden ona bir kez daha baktım ve babamdan hızla uzaklaştım - dışarıdaki adama bakarken babama sarılmayı asla istemezdim.

Çok ürkütücü, benim gibi bir ürkütücü için bile.

- - -

"Şu açık daire hâlâ duruyor mu?" Carrie yarım saat sonra ayaklarını verandanın parmaklıklarına dayamak için arkasına yaslanarak sordu. Bir kadeh şarabımı doldurdum ve çocukluğumuzda binlerce kez yatıya kaldığımız salıncağa iyice yerleştim. Bir kat boyaya ihtiyacı vardı.

"Evet, ama ilgilenen biri var. Neden sordunuz?" "Çünkü buraya taşınmayı düşünüyorum," dedi ciddi bir şekilde. Ben de elimi kaldırdım.

kaşlar.

"Senin bir evin var," diye hatırlattım ona nazikçe.

"Ama *o* bende değil," dedi, gözleri kaldırımları düzeltmek için ot biçme makinesini kullanan Cooper'a doğru kaydı. Beni bakarken yakaladı ve dudaklarını bilerek büktü. Bir saat önce olsa bu beni çok utandırırdı ama Carrie'yle ikinci şişeyi neredeyse yatağa koymuştuk.

Gerçeklik güzelce bulanıklaşmıştı.

"Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz," diye hatırlattım ona, uğursuzluk getirmek istemediğimden. "Bugün iyi bir iş çıkarması uzun vadede güvenilir olacağı anlamına gelmez. Motosiklet kulübüyle takılıyor, biliyorsun. Sadece bu da değil, Talia Jackson'la çıkıyor. Ben onun tipi değilim."

Kelimeler aramıza girdi ve Carrie abartılı bir şekilde ürperdi. "O kız çok iğrenç küçük bir kaltak."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkürler. Fark etmemiştim. Kahretsin, onu önümüzdeki Pazar günü bizimle bir şeyler içmeye davet etmeyi planlıyordum."

Bana vurdu ve tüm salıncak sallandı. "Dikkat et!

Neredeyse şarabımı deviriyordun," diye suçladım.

"Üç şişe getirdim," diye işaret etti. "Burada oturup su içmemenizin tek sebebi benim, o yüzden kibar olun."

Birbirimize ters ters baktık ve otuz saniye boyunca öfkeli yüzümü tutmayı başardım. Önce Carrie bozuldu, sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık, tıpkı lisedeki gibi.

Kadehini kaldırarak "Şerefe," dedi.

"Şerefe," diye cevap verdim. "Bunu özlemişim. Seattle'da yaşarken yani. Orada pek çok arkadaşım vardı ama senin gibi biri yoktu."

Carrie kolunu omzuma atarak bana sarıldı. Sonra uzanıp şişeyi kaldırdı ve son birkaç damlayı bardağıma boşalttı.

"Eve dönmene sevindim," dedi. "İşlerin planladığın gibi gitmediğini biliyorum ama yine de buraya, Hallies Falls'a ait olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi devirmiştim.

Her neyse.

Sonra kadehimin kalanını yudumladım, çünkü gerçekten iyi bir şarap değildi - Brandon'la birlikte içtiklerimiz gibi değildi. Cooper önümüzden geçerken bana hızlı bir gülümseme gönderdi.

"Kızıştım," diye inledi Carrie.

"Sen evlisin."

"Kendine gel, o gerçek değil ki."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, kafam karışmıştı. "Tabii ki gerçek. Az önce çim biçme makinesini yanımızdan itti."

Carrie gözlerini devirdi.

"Hayır, yani onunla hiçbir şey olmayacak," dedi. "Ben evliyim ve sen onun tipi değilsin. Bu da onu güvenli bir fantezi malzemesi yapıyor."

"Onun tipi olabilirim," diye ısrar ettim.

"Çok güzelsin," dedi. "Seksi, kıvrımlı bir vücudun ve cehennemden fırlamış retro bir tarzın var. Ama Cooper Talia Jackson'dan hoşlanıyorsa senden hoşlanmayacaktır. Yaş meselesi olmasa bile, bu adam kıvrımsız kızlardan hoşlanıyor. Talia göğüsleri olan bir tel askı gibi. Gerçekten küçük olanlardan. O dandik bir sokak yarışçısı, sen ise klasik bir kaslı arabasın. Sadece iki farklı şey, anlıyor musun?"

İç çekerek salıncağa geri yaslandım ve onun haklı olduğunu fark ettim. Bunu zaten biliyordum ama nedense üçüncü kadeh şaraptan sonra kendimi daha iyimser hissediyordum. Ama iyi ya da kötü, Carrie ve ben hızlı arabalara olan sevgimizden daha fazlasını paylaşıyorduk. Ne kadar zor olursa olsun, birbirimize her zaman doğruyu söylemek için ortaokulun acı ve aşağılanması içinde bir anlaşma yapmıştık.

"Hey, bu kötü bir şey değil," dedi omzumu dürterek. "Adam zaten ciddi bir aday değil. Gerçek bir işi yok gibi görünüyor, kirası için çim biçiyor ve bir motosiklet çetesiyle takılıyor. Kafanda porselen desenleri seçtiğini söyleyemezsin, değil mi?"

"Hayır, ama biriyle yatmak benim için sorun olmaz."

"Bu hafta sonu Ellensburg'da bir kulübe gidelim," dedi. "İki kişi bu oyunu oynayabilir, bilirsin işte, sevimli bir üniversiteli oğlanı tavlar, ona bir iki şey öğretirsin. Yemin ederim, müstakbel karısı sana teşekkür edecek."

İnledim. "Bir
kez ..."

Carrie bir kahkaha patlattı. "Bu kasabada hiçbir şey ölmez bebeğim. Sen sinsi sinsi dolaşan bir pumasın ve bunu hepimiz biliyoruz! Daha geçen gün genç bir adamı, sen onu yakalamadan önce sokaktan çekilmesi için uyardım."

Salıncağı iterek ayağa kalktım ve bardağımı suçlayıcı bir şekilde ona doğrulttum. "Sen ve Margarita olmasaydınız bu asla olmazdı."

"Şunun farkındayım. Bana sürekli teşekkür etmene
gerek yok." Ön kapı açıldı ve babam dışarı baktı.

"Annenin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Acıkmaya başladım.
Şimdiye kadar akşam yemeğini
hazırlıyor olmalıydı." Carrie ve
ben bakıştık.

"Yakında halledeceğim baba," dedim ona. "Ama annem artık bizimle değil, unuttun mu?"

Kalbim sıkışırken yüzünde şaşkınlık ve ardından utanç belirdi.

"Özür dilerim, düşünemedim."

"Biraz tavuk hazırlayayım, kulağa nasıl geliyor?"

Cevap vermedi, dönüp kapıya doğru ayaklarını sürüyerek geri gitti.

"Çok geçmeden bir şeyler yapman gerekecek," dedi Carrie usulca. "Evde tek başına olması onun için güvenli değil."

"Hiçbir şey olmadı," diye belirttim. "Kafası karışıyor ama yangın falan çıkardığı yok."

Bana öylece baktı ve o anda arkadaşlığımızdaki sıfır saçmalık maddesine pişman oldum.

"Gidip ızgarayı yakacağım," dedim iç çekerek. "Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Hayır, ama bir süre daha buralarda takılacağım," dedi. "Darren'ın işten çıkmasına daha bir saat var."

"İsterseniz bizimle yiyebilirsiniz. Sadece ızgara tavuk ve pilav var ama bizde bolca var."

"Ona mesaj atıp bir bakayım," dedi parlayarak. "Yemek yapma havamda değilim ve kızlar da geç saate kadar evde olmayacaklar. Çok hızlı büyüyorlar, bebeğim."

İrkildiğimi gizlemeyi başararak başımı salladım ve gülümsedim. Darren lise son sınıfta Carrie'yi hamile bırakmıştı ve bu normalde iyi bir şey değildi. Yine de onlar için her şey yolunda gitmiş gibi görünüyordu. İkizler ele avuca sığmazdı ama iyi çocuklardı.

Bir yıl sonra on sekiz yaşına gireceklerine inanamıyordum.

Küçük Tricia'm hâlâ yürümeye başlayan bir çocuk olacaktı. Bardağımı kaptım ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışarak içtim. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar ağlamıştım.

"Kulağa hoş geliyor. Hadi gidip ızgarayı yakalım."

- - -

Yarım saat sonra, tamamen irade gücüyle tekrar mutlu olduğum yerdeydim. İrade gücü ve şarap, yani . . . Şimdi ızgaranın başında durmuş, tavuk göğüslerini kızartıyor ve içkimi yudumluyordum.

Ben birinci sınıftayken, babamla birlikte mutfağa üstü kapalı bir sundurma yaptık, böylece yıl boyunca orada barbekü yapabilecektik. Annem tavaları ovmaktan nefret ettiği için dışarıda yemek pişirmeyi severdi. Özgürlüğü özlemiştim.

Brandon bir ızgaranın güverteyi rüküş göstereceğini düşündü. Kıçını tekmelemesini kutlamak için bir sebep daha.

Mutfağa döndüğümde Carrie salataya son rötuşları yapıyordu, pilav da fokurduyordu; süslü değildi ama güzel olacaktı. Darren geldiğinde her şey hazır olmalıydı. Avludaki çardakta piknik masasını bile güzel bir mavi kareli örtüyle hazırlamıştık.

"Güzel kokuyor."

Kafamı kaldırdığımda Cooper'ı merdivenlerde, korkuluklara yaslanmış halde buldum. Çok güzel görünüyordu. Kocaman gülümsedim ve neredeyse ona bunu söyleyecektim, sonra sarhoş olduğumu hatırladım ve dilimi ısırdım. (Kelimenin tam anlamıyla ısırdım, çok acıttı ve gözlerimi yaşarttı. Eminim deli olduğumu düşünmüştür. Yeterince adil.)

Birkaç saniye acı çektikten sonra ona "Bahçede iyi iş çıkardın," dedim. "Yardım etmen içimi rahatlattı. Daire nasıl?"

"Otelden çok daha iyi," dedi. "Gerçi pek iyi bir aşçı değilim."

Tavuğa bakarak ızgaraya göz attı. Küçük bir parçam Talia'nın iyi bir aşçı olup olmadığını sormak istedi. Sözcükler ağzımın yarısına kadar gelmişti ama beynimin hâlâ ayık olan küçücük bir parçası onları yakalayıp kendimi rezil etmeden önce yere indirmeyi başardı.

"Birkaç yıl özel şef olarak çalıştım," dedim ona. *Al sana beyin. Yeteneklerimi belli etmeden bir sohbete dahil edebilirim.* "Sonra çikolata yapmaya başladım ve iş büyüdü. Çok geçmeden ikisine birden yetişemez hale geldim ve müşterilerimle ilişkimi kestim."

"Etkileyici," dedi Cooper. "Bize
katılmak ister misin?" diye
sordum. "Evet."

Bir kahkaha patlattım, çünkü kelimeyi o kadar hızlı ve hararetle söyledi ki şüpheye yer yoktu - Cooper o tavuktan biraz istiyordu. Bu kötü bir fikir miydi? *Adamla arkadaşça davranmamanız için bir neden yok,* dedi Bayan Ayık Beyin bana kibarca. *Bir sürü refakatçiniz var.*

Güzelmiş.

"Tamam. Yaklaşık yarım saat içinde servis yapacağız. Carrie'nin kocası altı gibi işten çıkacak, sonra da buraya gelecek."

"Verandada konuştuğun Carrie mi?"

"Evet," dedim, sondaki "p" harfini patlatarak. Sonra şarabımdan derin bir yudum daha aldım. "Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşımdır. Babam da burada, yani beş kişi olacağız."

"Yeterince paran olduğuna emin misin?" diye sordu. "Zorlamak istemem." "Endişelenme," dedim umursamazca. "Her şey yolunda gidecek."

"Gidip bir duş alayım o zaman." "Birazdan görüşürüz."

O uzaklaşırken kıçını incelediğimi itiraf etmeme rağmen, oldukça iyi oynadığımı düşündüm. Gömleği arka cebinden sarkıyor, sırtındaki kaslar dalgalanıyordu.

"Lanet olsun," dedi Carrie ve ben sıçradım.

"Beni korkuttun," diye suçladım, döndüğümde onu mutfak kapısında buldum, gözleri kocaman açılmıştı. "Dikkatli olsan iyi olur-Darren seni onu izlerken yakalayacaktır."

Omuz silkti.

"Darren ve benim bir anlaşmamız var," dedi. "Bakabiliriz ama dokunmayız. Uzun zamandır evliyiz, biliyorsun. O kıskançlık yapmaz."

Bu saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Kutsal maddeye başvurmayı düşündüm, sonra tamircime sapıklık yapacaksam yanımda birinin olmasının iyi olacağına karar verdim.

"Bu gece kâğıt tabaklar var," dedim ve Carrie sırıttı. "Bulaşık yıkayacak havada değilim."

OceanofPDF.com

GAGE

Kahretsin, ama bu kadın seksiydi, özellikle de biraz sarhoşken... onu sevimli ve kabarcıklı yapıyordu.

Bu işe neden gönüllü olduğumu bininci kez düşünerek küçük banyoma girdim. Coeur d'Alene'de iyi bir işim vardı. Elbette, The Line'daki dansçılar durmaksızın drama yapıyorlardı, ama dokunmak istediğim bir kız gördüğümde, genellikle müsait oluyordu. Tinker Garrett'ta öyle değildi.

En büyük engel Talia meselesiydi elbette. Ama son iki hafta içinde rahatsız edici bir şey fark etmiştim: Tinker'ı bir insan olarak sevmiştim. Yani, birlikte çok fazla zaman geçirdiğimizden değil, ama doğru şeyi yapmak için nasıl yolundan çıktığını gördüm. Her yönüyle iyi bir kızdı ve annesi öldükten sonra babasına bakmak için eve taşınmış olması da bunu kanıtlıyordu.

Sonra o kıvrımlar vardı. Lanet olsun, sürekli onun göğüslerini ve kıçını düşünüyordum. Evde daha çok büyük, sahte göğüsler ve elektrikli süpürge gibi ağızlar olsa da, kıvrımlara her zaman bayılmışımdır. Tinker süslü çikolatalar yapıyordu ve bir dükkan dolusu çay fincanı vardı.

Değil. Benim. Tipim değil.

Ne yazık ki sikim bunu anlamamıştı.

Telefonum çaldı ve elime aldığımda başkanımdan gelen bir mesaj buldum.

PİKNİK: Durum güncellemesi?

Duş kabinine uzanarak suyu açtım, onu geri çağırırken birkaç dakika çalışmasına izin vereceğimi düşündüm. Bina eskiydi ve suyun ısınmasının biraz zaman aldığını çoktan öğrenmiştim. Numarasını çevirerek cevap vermesini bekledim.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Bana mesaj atmışsın

patron."

Pic, "İşlerin nasıl gittiğini görmek istedim," dedi.

"Rapor edecek pek bir şey yok. Yani, zaten şüphelendiğimiz şeylerin ötesinde pek bir şey yok. Marsh kulübü yerin dibine sokuyor ve kesinlikle

saçmalıklar havada uçuşuyor. Bellingham'a kayıp sevkiyatlar olduğunu bildiriyor ama kimsenin kulüp binasında malların çalındığından şikâyet ettiğini duymuyorsunuz. Yeni elemanlar çenelerini kapalı tutacak kadar zeki değiller ve hepsinin cebinde bol miktarda para var. Eskilerin hepsi çekip gitti. Bize ikili oynuyor."

"Yönetimi nasıl ele geçirdiğini çözebildin mi?"

"Bildiğim kadarıyla birkaç arkadaşını içeri aldı ve sonra da bir ya da iki kişiyi geri çevirdi," dedim. "Geçen yılki büyük baskından hemen sonra bir oylama yaptılar ve eski muhafızların hepsi hapisteyken onu seçtiler. Painter'ın hapishanedeki kaynakları tüm detaylarda haklıydı. Şimdi Marsh gücü elinde tutuyor çünkü sayıları var ve her gün asker ekliyor. Anlayamadığım şey, hala kalan asıl üyelerin neden kaçmadıkları. Bana açılacaklarından değil - eğer beni fark ederlerse, bu Talia'nın kaltağı olduğum içindir."

"Sadakat," dedi Picnic, sesi sinirli geliyordu. "Her kulübü bir arada tutan şeyle aynı. Muhtemelen henüz umutlarını kaybetmemişlerdir."

"Oldukça yakın olduklarını söyleyebilirim," dedim ona acımasızca. "Şehirde ikinci bir gayri resmi kulübün kurulduğu bir durum görebiliyorum."

Piknik alçak bir ıslık çaldı. "Bu talihsizlik olur."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Seni bu yüzden gönderdik, daha da kötüleşmeden durdurmak en iyisi. Yeni yaşam koşulların nasıl?" diye sordu, konuyu değiştirerek. Küçük daireye şöyle bir göz attım. Daha kötülerinde de kalmıştım ama yıllar geçtikçe çok daha iyi bir şeye alışmıştım.

"İşe yarıyor," dedim.

"Peki ya ev sahiben? Onun için hala azıyor musun?"

Cevabımı dikkatlice düşündüm - ona karşı dürüst olmak istiyordum ama çok fazla şey itiraf edersem, bunun sonunu asla duyamazdım.

"O iyi biri," dedim sonunda, uzlaşarak. "Beni bu akşam yemeğe davet etti."

"Dikkatli ol. Talia senin biletin, bu Tinker sürtüğü değil, onu ne kadar becermek istersen iste. Bunu sakın unutma."

"Ben işimi biliyorum patron," diye cevap verdim. "Bu kulüple ilgili, anlıyorum." Her zaman kulüple ilgiliydi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver o zaman. Para konusunda hâlâ iyi misin?"

"Evet, bir sorun olursa seni ararım," dedim. "İyi
miyiz?" "İyiyiz."
"Sonra konuşuruz."

Telefonu tezgâhın üzerine bırakarak kirli kot pantolonumu çıkardım ve duşa girdim. Saçlarımı hızlıca yıkadım, sonra sabunlu elimi sikime götürdüm ve kendimi Tinker Garrett'ı düşünmeye bıraktım. O ve arkadaşı bütün öğleden sonra verandada oturmuş, gülüp içmişler, o kadar sevimli görünüyorlardı ki, onu saçlarından tutup evime sürüklememek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

O saçlar.. koyu renk saçlara karşı hep bir şeyler hissetmişimdir.

Tinker diğer kadınlar gibi değildi. Bunun bir nedeni, İkinci Dünya Savaşı sırasında uçakların yan taraflarına çizdikleri kızlara benzeyen görüntüsüydü. Kakülleri alnının tam ortasından kesilmiş, retro askılı bir bluz ve ayak bileklerinin üzerine kadar sıyrılmış dar bir kot pantolon. Sırtındaki dövmenin kışkırtıcı bir ipucunu yakalamıştım ama fazla bir şey görememiştim. Eğer The Line'a girmiş olsaydı, onu anında işe alırdım.

Onun bir direğe binerkenki görüntüsü aklımdan geçti ve ürperdim.

Biraz daha sabun alarak sikimi daha sert salladım, çıplak nasıl görüneceğini merak ediyordum. Belki bütün bunlar bittikten sonra bir iki gün daha kalıp öğrenebilirdim. İlk iş olarak, askısını yırtıp göğüslerine bakacaktım. Striptizci kadar büyük değillerdi ama oldukça büyük ve doğallardı. Yuvarlaktı, tıpkı geri kalanı gibi. Tüm kıvrımlar ve çukurlar, bir erkeğin parmaklarını içine sokabileceği kalçalara geri dönmeden önce küçük bir bele daralıyor.

Tam da bunu yaptığımı hayal ettim, onu arkadan becerirken sıkıca tutuyordum. Göt mü, amcık mı? İkisi de. Kesinlikle. Ben onu becerirken göğüsleri sallanıyordu ve her hamlemde nefes nefese inliyordu. Muhteşemdi.

Duvara yaslanıp pompalamaya devam ettim. Beni uçurumun kenarına itmek için çok daha fazlası gerekmeyecekti - tüm öğleden sonra hazırdım, özellikle de onu beni izlerken yakaladığımda. O da çok ateşliydi. Bunu gözlerinden ve dudaklarını yalayışından anlıyordum. Sikimin etrafına sarıldığında çok tatlı görünüyorlardı. Yutacak mıydı? Taşaklarım gerildi, içimde bir baskı oluştu. Bu fantezinin amaçları doğrultusunda Tinker'ın kesinlikle yutkunmayı sevdiğine karar verdim. Boşalmamı içip gülümseyecek, bacaklarının arasına uzanacak ve-

Bir dizi sert fıskiyeyle boşaldım, duş duvarına onun kıçına püskürtmek istediğim gibi püskürttüm.

Lanet olsun, ama bu iyiydi.

Kendimi duruladım ve suyu kapatıp bir havluya uzandım. Rahatlamak güzeldi, yoksa akşam yemeğine kadar dayanabileceğime emin değildim. Başka bir zaman, başka bir yerde olsa çoktan altımda olurdu ama ben işimi biliyordum.

Sonsuza dek Azrailler, sonsuza dek Azrailler. Bazen sadakat berbattır.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TINKER

Avluya geri döndüğünde Cooper'ın yeni yıkanmış saçlarından hâlâ su damlaları damlıyordu. Yüzünde bir haftadır biriken tüylerle birleşince, bu ona neredeyse sersemlemiş hissettiren kaba ve hazır bir görünüm veriyordu - adam çiğ seks gibiydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, dizlerimi titreten yavaş bir gülümsemeyle.

"Neredeyse bitti," diye cevap verdim, keşke biraz daha az şarap içseydim. Tamamen sarhoş değildim, ama dünyamın kenarları güzelce bulanıklaştığı için yeterince şımartılmıştım. Bazı açılardan bu iyiydi, çünkü onun yanında kendimi daha az gergin hissediyordum. Öte yandan, aptalca bir şey yapma olasılığım çok daha yüksekti. Mesela poposunu avuçlamak ya da eğilip boynundan aşağı süzülen küçük su damlasını yalamak gibi.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Maşamla uzandım, iç sıcaklığını kontrol edebilmek için bir parça tavuk aldım. Mükemmeldi.

"Mutfak kapısını benim için açık tutabilirsin, diğer her şey içeride," dedim ve tavuk göğüslerini tepsiye koymadan önce gazı kapattım. "Birkaç dakika içinde yemeğe hazır olacağız. Sadece kalan yiyecekleri alıp piknik masasına götürmem gerekiyor."

Ben yanından geçerken Cooper kapıyı tuttu. Kapı, ev bahçeyle birleşmeseydi verandaya dönüşecek olan bir çamurluğa açılıyordu.

apartman. Mutfağa geçtik ve orada Carrie ile Darren'ı hararetli bir öpücük alışverişinde buldum.

"Bir oda bulun," diye yüksek sesle anons ettim. "Aksi takdirde hortumu üzerinize çeviririm."

Darren ondan uzaklaşarak, "Siktir git," dedi. "On sekiz yıldır evliyken hâlâ öpüşüyorsanız, o zaman bir oy hakkınız var."

Cooper bize katıldığında Carrie ve ben güldük.

Darren onu dikkatle süzerek, "Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi. Cooper elini uzattı ve tokalaştılar. Ben bir alfa-erkekler-karşılaştığında havası aldım ve Carrie gözlerini devirdi.

"Cooper Romero. Tinker'ın yeni tamircisiyim."

"Evet, seni duydum. Neden Hallies Falls'a taşındınız?"

"Darren, kabalık etme," diye azarladı Carrie, ondan uzaklaşarak. Cooper rahat bir kahkaha atıp geri çekilerek tezgâha yaslanırken Darren onu duymazdan geldi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Boşanmanın ortasındayım. Eski eşim çocuklarımızla birlikte Ellensburg'da. Ziyaret edebileceğim kadar yakın ama onunla düzenli olarak karşılaşmayacağım kadar uzak bir yer arıyordum."

"Ne iş yapıyorsun? Tinker için çalışmanın dışında yani."

"Darren!" Carrie onun koluna vurarak, "Darren!" dedi.

Darren hafifçe, "Tinker'ı koruyorum," diye cevap verdi ama gözleri ciddiydi. "Geçen gün seni Nighthawk Raiders MC'de gördüm. Üye misin?"

"Hayır," dedi Cooper. "Sadece kulüple bağlantılı bir kızla çıkıyorum, hepsi bu.
Bisiklete binmeyi ve kendi işime bakmayı severim. Ve sorunuza cevap olarak, ben bir kamyoncuyum. Arkadaki benim kamyonum. Şimdilik biraz ara verdim, önce yasal meseleleri halletmem gerekiyor."

Darren başını salladı, memnun görünüyordu ama yine de fazla dostça değildi.

Carrie gözlerini devirerek, "Üzgünüm, Cooper-Darren'ın arkadaşlarının önünde uygarmış gibi davranmayı öğrenmesi gerekiyor," dedi. "Yiyecekleri piknik masasına götürelim."

Kâğıt tabakları, peçeteleri ve gümüş çatal bıçak takımlarını koyduğu küçük kutuyu aldı, diğer eliyle de salatayı tuttu. Darren tezgahın üzerindeki küçük pilav tenceresinin fişini çekti ve beni Cooper'la yalnız bırakarak kapıdan çıktı.

"Bunun için üzgünüm," dedim ona. "Bunun tipik bir durum olmadığını söylemek isterdim ama Darren her zaman Carrie ve bana karşı aşırı korumacı olmuştur, çocukken bile. O benim ağabeyim gibidir."

Cooper bana yavaşça, güzel bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Bu konuda endişelenme. Umursayan insanların olması iyi bir şeydir."

Ona gülümsedim ve neden ayaklarıma kapanıp sonsuz aşkını ilan etmediğini merak ettim. Tabii o zaman üvey çocuklarım olacaktı. Üvey çocukları hiç düşünmemiştim. İçime bir acı saplandı ve düşüncelerimi karanlık yola girmeden önce bastırdım.

"Yardım edebileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu bana yaklaşarak. Onun kokusunu alabiliyordum; taze, temiz ve erkek. Meme uçlarım sertleşti ve hızlıca bir teşekkür duası ettim, çünkü yularda ihtiyatlılık adına küçük bir dolgu vardı. Belli ki tasarımcı da benim kadar meme uçlarımın dışarı fırlamasından hoşlanmıyordu. Cooper uzandı ve usulca yanağıma dokundu. Kalbim tekledi.

"Bir kirpiğin vardı," dedi parmağını kaldırarak. Sonra geri çekildi ve tavuk tabağını aldı. "Bunu dışarı çıkarayım mı?"

Sönerek, Carrie'nin haklı olabileceğini ilk kez kendime itiraf ettim - belki de gerçekten biriyle yatmam gerekiyordu. Benimle flört ettiğini sanmıştım, ki bu aptalcaydı. *Adamın bir kız arkadaşı var. Aklını külotundan çıkar.*

"Harika," dedim ona, kızarmayı reddederek. "Gidip babamı bulacağım. Buzdolabında içki, tezgahta da şarap var. Ne istersen alabilirsin."

OceanofPDF.com

GAGE

Tabağı mutfak kapısından dışarı çıkarıp avluya taşıdım ve böyle bir yeri barındıracak kadar güzel bir kasabanın nasıl olup da Marsh Jackson gibi birinin eline geçtiğini merak ettim. Yaz sıcak ve kurak geçmişti ama Tinker'ın avlusu sıcakta bile yemyeşil bir vaha gibi kalmıştı.

Binanın kendisi, bir ucuna Garrett'in evinin eklendiği büyük bir C şeklinde düzenlenmişti. C'nin ortasında sedirden bir çardağın bulunduğu bir avlu vardı ve biz de burada yemek yiyorduk. İngiltere ile ilgili bir filmden fırlamış gibi görünüyordu - hani şu altta tuğlaların, üstte ise beyaz duvarları kesen koyu renkli kirişlerin olduğu türden? İki kat yüksekliğindeydi ve her yerde çiçekler ve asılı sepetler vardı. Masal kitaplarından fırlamış gibiydi.

"Otursana," dedi Carrie, yanakları kızarmıştı. Darren bir kolunu ona doladı ve onu sıktı. Yakışıklı bir çifttiler - bana Coeur d'Alene'deki Bam Bam ve Dancer'ı hatırlattılar - uzun süredir birlikte olan insanların havasına sahiplerdi. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Aynı kadınla hiç bir yıldan fazla birlikte olmamıştım ve bundan hiç pişmanlık duymamıştım. Ya ben yaşlı bir kadına ihtiyaç duyacak türden bir adam değildim ya da doğru kadınla hiç tanışmamıştım.

Darren'ın karşısında Tinker'ın babası Tom oturuyordu. İyi bir adamdı, ancak tüm silindirleri ateşlemediğini anlamam sadece birkaç gün sürmüştü. Kiracılardan biri - Tom'dan muhtemelen on yaş kadar büyük olan Mary Webbly - bana karısının yılın başlarında ölmesinden bu yana büyük bir düşüş yaşadığını söylemişti. O zamana kadar Tinker Seattle'da yaşıyordu.

İlginç bir aile dinamiği var.

Darren'ın karşısına oturdum, belli ki hâlâ beni inceliyor, kızları için bir tehdit olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordu. Durumda bir terslik kokusu alıyordu, bin dolarına bahse girerim. Yeterince makul. Tinker yanıma oturdu ve ardından kâğıt tabakları ve şaşırtıcı derecede süslü görünen gerçek gümüş takımları dağıtmaya başladı.

"Peki, kamyonunu tekrar ne zaman sürmeye başlamayı planlıyorsun?" Darren birasına uzanarak bana sordu. "Kariyerini mi değiştiriyorsun yoksa biraz ara mı veriyorsun?"

"Kısa bir mola, hepsi bu," dedim ona, cömert bir porsiyon pirinç kepçeleyerek. "Dediğim gibi, eski karımla işleri yoluna koymam gerekiyor. Ben şehir dışındayken boşanma evrakları konusunda beni kazıklamasını istemiyorum."

Darren başıyla onayladı. "Bunu mümkün olduğunca çabuk sonuçlandırmak her zaman iyidir."

Tinker öksürdü ve oturduğu yerde kaydı. Ona baktım ve yanaklarının kızardığını görünce şaşırdım.

"Biliyorsun, her konuşmanın boşanmaların sonuçlandırılmasıyla ilgili olması gerekmiyor," dedi şarap kadehini boşaltırken. Carrie şişeye uzanıp ustalıkla yeniden doldurdu ve ben de sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Kızlar onu paketliyorlardı - sabah başları ağrıyacaktı, buna şüphe yoktu.

"Biliyor musun? Şu kocandan boşanmalısın," dedi babası ona gülümseyerek. "Ondan hiç hoşlanmadım."

Kocası mı varmış? İlk defa duyuyorum. Hay sikeyim. Onun evli olduğu düşüncesi hiç hoşuma gitmedi. Peki o pislik hangi cehennemdeydi? Sadece bir moron Tinker gibi bir kadını yalnız bırakır.

Adamla hiç tanışmamıştım ama şimdiden kıçına tekmeyi basmak istiyordum. "Boşanıyorum baba," diye cevap verdi gözlerini devirerek.

"Hatırladın mı? Sadece mülk ve Brandon'ın aile meseleleri yüzünden biraz zaman alıyor. Durum biraz karışık."

"Avukatlar," diye mırıldandı Tom. "Onlara güven olmaz. Hiçbirine. O çocuğu hiç sevmedim."

Carrie öksürdü, gözleri dans ediyordu. "Sanırım hepimiz avukatlar hakkında ne hissettiğini biliyoruz, Tom."

Tinker homurdandı. "Aman Tanrım. Babamın Brandon'ın savcı yardımcısı olduğunu ilk öğrendiği zamanı hatırlıyor musun? Kalp krizi geçireceğini sanmıştım."

Tom, "Bir attan daha sağlıklıyım," dedi ama benim aklım Tinker*'ın kocasının -Tanrım*, bu kelime ağzımda ekşi bir tat bıraktı- savcı olduğu haberine takılmıştı. Savcılardan nefret ederdim. En azından buna bir son veriyordu.

"Biliyorum baba," dedi, elini tutmak için yanımdan uzandı ve sıktı. Bu onu yaklaşmaya zorladı ve ben de saçlarının kokusunu aldım. Şeftali. Şeftali gibi kokuyordu ve bisikletim üzerine bahse girerim ki o yuvarlak kıçı tıpkı bir şeftali gibi görünecekti.

Beni kafamdan vur ve acıma son ver.

Tinker elini geri çekerken eli yine göğsüme değdi ve kız arkadaşıyla birlikte başka bir şeye gülmeye başladılar. Kafamı kaldırdığımda Darren'ın beni izlediğini gördüm, gözleri spekülatifti. Bakışlarını yakalayarak ona başımı salladım, o da bana başını sallayarak karşılık verdi.

Evet, buna dikkat etmeliyim. Beni olduğum gibi gördü, bir avcı. Bir sorun olurdu, hiç şüphesiz. Yine de Tinker'ın hayatında böyle biri olduğu için mutluydum.

"Darren, o sakalla hippiye benziyorsun," dedi Tom birden. "Bugünlerde bütün genç erkekler hippi gibi görünüyor. Sanki kasabada jilet kalmamış gibi."

"Baba! Böyle şeyler söyleyemezsin!"

"Elbette yapabilirim," diye cevap verdi, gözleri parlayarak. "Az önce söyledim. Ve ben hippi olmanın kötü bir şey olduğunu söylemedim. Annen bir hippiydi, bunu biliyor muydun?"

Tinker bardağını yere bıraktı.

"Ciddi misin?"

"Evet. Tricia ile tanıştığım yaz, sürekli uzun etekler giyerek dolaşıyordu ve saçları ... . Çok güzeldi. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bu kadar çabuk aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Biz de deliydik. Babası benden nefret ediyordu ama bu onun arabasıyla -küçük turuncu bir Volkswagen- San Francisco'ya gitmemizi ve yazın bir bölümünü orada geçirmemizi engellemedi. Parkta asit içip dans ettik, sonra da bir grup arkadaşla bir pansiyonda kamp yaptık. Gerçekten güzel zamanlardı."

Tinker tıkandı, gözlerini kocaman açarak ona baktı. Onu da suçlayamazdı - adam memleketinden elli milden fazla uzaklaşmamış yaşlı bir çiftçiye benziyordu. Tom onun yaşadığı şoku umursamadan bir porsiyon pirinç daha aldı.

"Vay canına," dedi Carrie. "Bunu aklım almıyor. Tricia, Tinker'ın hafta sonları saat ondan sonra dışarıda kalmasına bile izin vermezdi."

Tom sırıttı. "Evet, vahşi olanlar her zaman en koruyucu ebeveynlere dönüşür. Çünkü bela bulmanın kaç farklı yolu olduğunu biliyoruz. Pompalı tüfekle evlendik, bunu sana hiç söylemiş miydim? Yemin ederim, deden hamile olduğunu öğrenene kadar beni öldürmeye hazırdı."

"Dur!" Tinker elini kaldırarak, "Dur," dedi. "Böyle şeyleri duyamam. Beni huzurlu bir cehalet içinde bırak, tamam mı?"

Tom güldü, halinden memnun görünüyordu. Bazen aklı başka yerlerde olabilirdi ama şu anda belli ki bizimle birlikteydi ve her dakikanın tadını çıkarıyordu. İlk zamanlarında çok iyi bir adam olmalıydı.

"Bir bira daha ister misin?" Darren boş birasını kaldırarak bana sordu. "Elbette," dedim, benimkine uzandım ve parlattım.

"Artık konuyu değiştirmemiz gerekiyor," diye açıkladı Tinker. "Baba, güvenli ve tarafsız bir konu olmadığı sürece konuşmana izin yok."

Tom güldü, sonra başını salladı. "Elbette, Kokuşmuş."

O inledi ve Carrie kahkahayı patlattı. "Sana nasıl Stinker Bell dediğimizi hatırlıyor musun?"

Tinker onu tersledi, sonra kocaman, sahte bir gülümsemeyle bana döndü. "Söyle bakalım Cooper, çenesini ne zaman kapalı tutacağını bilmeyen arkadaşlar hakkında ne düşünüyorsun? Kafasına kürekle vurmayı düşünüyordum ama boğmanın da işe yaradığını duydum."

Ona sırıtarak başımı salladım. "Kaygan zemin, Tinker. Sonunda, bunlar gerçekten güvenebileceğin türden arkadaşlar. Eğer onları öldürürsen, cesetleri gömmene yardım edecek kimse kalmaz."

Carrie bir kahkaha patlattı. "Gördün mü? Ben haklıyım, sen haksızsın. Yine." "İkinizden de nefret ediyorum," dedi Tinker ama kıkırdıyordu. "Şimdi ben karamellerimi paylaşmayacağım."

"Oh, siktir git," diye cevap verdi Carrie. "Bana hayır diyemeyeceğini çok iyi biliyorsun."

Darren onun yanındaki koltuğa çökerek, "O doğanın bir gücü," diye onayladı. Bana bir şişe daha uzattı. "İkisini bir araya getirdiğinizde işler korkutucu bir hal alabilir."

"Kibar ol yoksa ağaç evde mahsur kaldığın zamanı anlatırım." "Altı yaşındaydım, Stink."

"Evet, ama iki yaşındaymış gibi ağlamıştın," dedi Tinker kaşlarını sallayarak. "Bunu asla unutmayacağım. Annesini istemek için mızmızlanıp duruyordu ve babam tırmanıp onu almak zorunda kalmıştı."

"Bu oyunu gerçekten oynamak istiyor musun, Stink?" Darren kaşlarını kaldırarak sordu. "Çünkü korkak tavuk oynamak istiyorsan, ben varım. Cooper, Tinker ve Carrie-"

"Kapa çeneni!" Carrie omzuna bir şaplak atınca Tinker tısladı.

"Sakın buna cüret etme, seni korkunç adam!"

Darren ellerini kaldırarak, "Hey, *oraya* gitmiyordum," diye ısrar etti. "Ona taş ocağında yüzmeye gittiğin ve elbisenin çıktığı zamanı anlatmayı planlıyordum."

Onun suyun içinde çıplak ve kaygan görüntüsü zihnimde canlandı. Öksürdüm ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Bu bacaklarımızın temas etmesine neden oldu, ki bu pek de yardımcı olmadı.

"Kapa çeneni Darren," diye tekrarladı Tinker ama rahatlamış görünüyordu. İlginç, bu küçük alışverişin ardında müthiş bir hikâye olmalı. Bunu duymak istiyordum.

"Ateşkes mi?" Darren
sordu. "Ateşkes," diye
kabul etti Tinker.

"Tanrım, Darren. Berbatsın," dedi Carrie, onun yan
tarafını dürterek. "O başlattı."

Tom omzumu dürttü. "Onların yetişkin olduğunu anlıyorum ama bazen tek görebildiğim küçük çocuklar oluyor."

Carrie ona, "Bizi seviyorsun ve bunu biliyorsun," diye hatırlattı. Tom homurdandı ama kendine geldi ve gitmek için ayağa kalktığında Tinker'ın başının üstüne bir öpücük kondurdu. Onun içeri girmesini izledik, sonra Carrie Tinker'a döndü.

"Gerçekten tüm o çılgınlıkları yaptıklarını mı düşünüyorsun? Babanı asit etkisinde hayal edemiyorum." Ürperdi.

"Bilmek istediğimden emin değilim," diye yanıtladı Tinker. "Ve kesinlikle bunu hayal etmek istemiyorum."

Darren homurdandı. "Yaşlı adam buralardaydı. Geyik kampında harika hikayeler anlatırdı."

"Böyle şeyleri paylaşman gerekir," dedi Carrie.

"Sadece duman üfleyen adamlar," diye cevap verdi hafifçe. "Hiç bu kadar düşünmemiştim. Bitirmek üzere misin bebeğim? Gitsek iyi olacak."

"Evet, işim bitti," dedi, gözlerini ona dikerek. "Bana söylemediğin başka ne var?"

Darren onun burnunu dürterek, "Ben pek çok sırrı olan bir adamım," dedi. "Onları benden işkenceyle çıkarman gerekecek."

Carrie güldü. "Bunu ayarlayabiliriz."

Tinker onlara doğru bir el sallayarak, "İğrenç evli aşkınızı alın ve buradan defolun," dedi. "Daha önce hortum hakkında söylediklerimde ciddiydim, sevişmeye başlarsanız hortumu üzerinize çeviririm."

"Önce temizlik için yardım istemez misin?" Carrie sordu.

"Ben hallederim," diye cevap verdi Tinker. "Sadece tabaklarınızı çöpe atın ve çatal bıçak takımlarını lavaboya koyun."

"Emin misin?"

"Yardım edebilirim," diye gönüllü oldum, çünkü anlaşılan taşaklarım zaten yeterince mavi değildi. Tinker bana güzel bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı.

Mavi toplar mı demiştim? Şunu mor yap.

Sikeyim.

OceanofPDF.com

TINKER

Beş dakika sonra Carrie ve Darren vedalaşıp beni ve Cooper'ı yalnız bıraktılar. Yalnız sayılırdık. Yani, apartmanlarla çevrili bir avludaki çardakta *oturuyorduk*. Bayan Webbly'nin şu anda bizi izlediğinden hiç şüphem yoktu. Ben doğmadan önce, kendi evimin karşısındaki sokağa bakan zemin kattaki dairede oturuyordu ve kendini toplumun koruyucusu olarak görüyordu.

Cooper, "Belli ki burada büyümüşsün," diye yorum yaptı. Tanrım, çok güzeldi. Kendimi rezil etmemek için bütün yemeği ona bakmayı reddederek geçirmiştim. *Bir kız arkadaşı vardı, unuttun mu?* "Ama kocanın yoktu?"

"Brandon Seattle'da savcı yardımcısı olarak işe başladı ama şimdi King County ceza dairesi müdürlüğüne kadar yükseldi. O ilk başladığında ben özel aşçı olarak çalışıyordum ve birkaç yıl sonra çikolata işine girdim. Yaklaşık 18 ay önce ayrıldık. Hâlâ evrak işleriyle uğraşıyoruz ve onu evden çıkarıp çıkarmayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Cooper sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi bana baktı ama ben o noktaya gelmeyecektim. Brandon'la aramızda olanlar halka açık değildi ve ben de böyle olmasını istiyordum. Cooper bunu anlamış gibiydi çünkü konuyu değiştirdi.

"Peki ne zamandır Hallies Falls'a geri döndün?"

"Yaklaşık altı ay," diye cevap verdim. "Annem vefat ettiğinde eve geldim.

Babamın durumu pek iyi değildi ve gördükçe kendi başına idare edemeyeceğini daha iyi anladım. Bazı zor kararlar vermek zorunda kalacağım bir noktaya geliyorum. Gerçek hayatım Seattle'da ve oradaki herkes onu taşımam gerektiğini düşünüyor. Onu bir eve yerleştirin ve ya apartmanı satın ya da bir mülk yöneticisi bulun. Yine de bunu kafamda tam olarak oturtamıyorum. Burası hayatım boyunca benim bir parçam oldu."

Cooper başını salladı, yüzü düşünceliydi.

"Sadakat iyi bir şeydir," diye belirtti. "Buna saygı duymak gerek." Kendimi şaşkınlıkla ona gülümserken buldum.

"Teşekkürler. Herkes bu şekilde görmüyor."

"Evet, fikirler de pislikler gibidir, unuttun mu?" dedi. "Bazen bir süreliğine parazitlerden uzaklaşmanız gerekir."

"Aynen öyle ve ben de öyle yapıyorum. Er ya da geç bir karar vermek zorunda kalacağım, çünkü gerçek bir ticari mutfak olmadan sonsuza kadar bu işi sürdüremem. Evin bodrumuna bir tane inşa edebilirim ama bu büyük bir taahhüt olur, çünkü tüm masrafları karşılayabilmem için en az beş yıl geçmesi gerekecek. Neyse ki annem ve babam yıllar önce buranın mülkiyetini bana devretti, dolayısıyla babamın uzun süreli bakıma ihtiyacı olsa bile tasfiye konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Bu iyi haber," dedi ve biraz gözlerinin içine daldım. Karanlık ve zengindi, sonra dudaklarını yaladı ve içime bir sıcaklık doldu. Onu o kadar çok öpmek istiyordum ki, sonra onu odama sürükleyip-

"Tinker?"

"Evet?" Nefes nefese sordum.

"Yiyecekleri nereye koyayım?"

Onu odama sürüklemek için çok fazla. Ugh.

"Sadece mutfağa götür ve tezgâhın üzerine koy," dedim, etrafta kendimi gizlice bıçaklayabileceğim bir şey var mı diye baktım - belki bu kafamı çukurdan çıkarırdı. En azından uğraşacak fazla yemek kalmamıştı, bu yüzden o her şeyi içeri taşırken ben de bulaşık makinesini doldurdum. Sonra yanımdaki tezgâha yaslandı ve çatal bıçak takımlarını elimle yıkayışımı izledi.

"Neden makineye koymuyorsun?" diye sordu.

"Bu büyükannemin gümüşü," dedim. "Bulaşık makinesinin ona zarar vermesini istemiyorum."

Cooper kaşlarını kaldırdı.

"Kağıt tabaklarla piknik yapmak için hep som gümüş mü kullanırsın?" Güldüm.

"Büyükannem hep yapardı," dedim. "Çay partilerinde de güzel porselenlerini kullanmama izin verirdi. Gümüş takımları kullanmak beni mutlu ediyor, anılarımı canlandırıyor. Tabakları kullanırken tek düşünebildiğim, kendime daha fazla iş yarattığım gerçeği. Kurutabilir misin?"

"Elbette," dedi ve ona doğru fırlattığım havluyu yakaladı. Her şeyi yıkamak sadece on dakika kadar sürdü, ama tüm bu süre boyunca yanımda durdu. Her bir ya da iki dakikada bir vücutlarımız çarpışıyordu ve yemin ederim, onun

havanın kendisindeki varlık. Göğüslerim sıkıydı ve farkındalık ve uyarılma titreşimleri içimden geçerken kendimi kalçalarımı kaydırırken yakalıyordum.

Benim zevkime göre çok erken bitirdik ya da belki de yeterince erken değildi.

Beni bir öpücükle süpüreceğini, belki de yatak odama götürüp ırzıma geçeceğini hayal ediyordum. Bilirsiniz, eski aşk romanlarında olduğu gibi, erkeklerin erkek olduğu ve kadınların evde kalıp özenle dekore edilmiş malikanelerde ırzlarına geçilmesini beklediği gibi. Bizim apartmanımız Tudor Revival'dı. Bu da sayılmalı, değil mi?

Şimdi birbirimize bakıyorduk. Gözleri çok yoğundu ve yeryüzünde başka biri olsaydı, benden hoşlandığına yemin edebilirdim. Sonra telefonu çaldı. Cooper telefonu çıkardı ve kaşlarını çattı.

"N'aber Talia?" diye sorarak fantezilerimin üzerine soğuk su döktü. Yaklaşan kurtuluşum buraya kadarmış - aptal Tudorlar, bana umut veriyorlar. Baharat dolabımdaki bir şeyden etkilenmiş gibi yaparak arkamı döndüm. Evet, dereotu vardı. Asla çok fazla dereotuna sahip olamazsın. "Hayır, gerçekten bir şey yapmıyorum. Ne kadar çabuk? Tamam, hemen geliyorum."

Ben üst rafta duran küçük şişeye uzanırken telefonu kapattı. Onu görmezden geldim, kız arkadaşıyla konuşmasına tepki vermemeye kararlıydım, çünkü bu ne kadar acınası olurdu?

"Dur sana getireyim," dedi kulağıma doğru. Bu beni o kadar korkuttu ki geri sıçradım, tam onun bedenine doğru. Güçlü kollarından biri beni sabitlemek için belime dolanırken diğeri şişeye uzandı. Tüm vücudum onun gücünde erimiş gibiydi ve göğsünün sert kasları sırtıma dokunduğunda göğüslerim askılı bluzumdan kaçmak için ciddi bir girişimde bulundu. Popomda biraz şişkinlik hissetmiştim. Tam bir ereksiyon gibi değildi, ama paket kesinlikle oradaydı ve yumuşak değildi.

Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oldu.

"Yemekten gerçekten keyif aldım," dedi, kelimeleri kulağıma alçak sesle fısıldadı. "Ama şimdi gitmem gerek, Talia ile buluşacağım. İşte dereotun."

Cooper küçük şişeyi bana uzattı ve mutfaktan çıkmadan önce gitmeme izin verdi.

Ne. Ne. Sikeyim.

Mutfak penceresinden, bir bacağını motosikletinin üzerine atmasını izledim. Sonra motosikleti tekmeleyerek çalıştırdı ve kaldırımdan bir çakıl püskürterek uzaklaştı. Vücudumdaki her sinir karıncalandı, meme uçlarım taş gibiydi ve külotum sırılsıklam olmuştu. Daha önce hiç kimse bana

böyle hissettirmemişti.

Sonsuza dek. Yine de işi bitirmek için burada kalmak yerine kız arkadaşını görmeye gitti.

Nefret dolu kaltak.

Parmaklarım acıyordu ve aşağıya baktığımda şişeyi o kadar sert sıktığımı fark ettim ki parmaklarım bembeyaz olmuştu. Kaşlarımı çatarak şişeyi çöpe attım, çünkü dereotunu kim sever ki zaten?

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

GAGE

Bir kez olsun Talia ile randevum olduğu için minnettardım. Evet, kontrolcü bir kaltaktı ve onunla uğraşmaktan nefret ediyordum. Ama bu bana neden Tinker'ın peşinden gitmekte özgür olmadığımı hatırlattı. Başka bir kadınla ilişkiye girmeyi göze alamazdım. Kulübüme sadık kalmak istiyorsam olmazdı.

Aletim aynı fikirde değildi.

Tinker'ı mutfak tezgahına vurmamız gerektiğini düşündü, çünkü sadakati sikeyim. İtiraf etmeliyim ki, çok cazipti. Pantolonunu yırtmak, renk vermesi için kıçına birkaç kez şaplak atmak ve sonra bana çığlık atarken onu tamamen yarmak gibi tekrarlayan bir fantezim vardı. Ateşli, sıkı ve sıcak olacaktı.

Sikeyim.

Bisikletime tırmanmak bile canımı acıtıyordu - beni o kadar çok çalıştırmıştı. En azından Nighthawks'ın kulüp binasına gitmek bana kendimi toparlamam için zaman kazandırdı. Otoparka döndüm ve dışarıda nöbet tutan adama başımla selam verdim. On beş yaşında gibi görünüyordu ve yüz yirmi beş kilodan fazla olduğunu göremiyordum.
Marsh bu noktada açıkça dibe vuruyordu.

"Talia'yı görmeye geldim," dedim ve başını salladı, yüzünde belirgin bir rahatsızlık vardı. Harika, bir şeylerin peşinde olmalı. Tam da bu gece uğraşmam gereken şeydi.

"Hemen içeride."

Kapıyı açtığımda kulüp binasının belki de yarısının dolu olduğunu gördüm. Nighthawks renkleri giymiş erkekler etrafta oturmuş konuşuyor, kızlar bira getirip götürüyor ve kıkırdıyorlardı. Bir duvar boyunca Cord ve diğer hoşnutsuzların diğerlerini hesapçı gözlerle izlediklerini gördüm. Deri yelek giymiş birkaç kadın da onlarla birlikte oturuyordu, yaşlı kadınları. Onları yakından inceliyordum ve Cord ile grubunun Marsh'ın gitmesini en az Azrailler kadar istediklerine ikna olmuştum. Bu da duruma aciliyet katıyordu, çünkü er ya da geç izlemeyi ve beklemeyi bırakacaklardı. O zaman elimizde bir iç savaş olacaktı ve bu da tüm kulüplerin başına bela açacaktı.

Talia'yı bulmak için etrafıma bakındım ve onu odanın arka tarafında gördüm.

Başka bir adamın kucağında oturmak. Hay sikeyim. Onu tanıyordum - Mike bilmem ne, başka bir takılma. Bu düşünce aklıma geldi -başka bir *takılma*- çünkü şu anda olabileceğim tek şey buydu. Azraillerle geçen on dokuz yıldan sonra lanet olası bir takılma. Gizli göreve gitmek berbattı, kulüp renklerimi özlemiştim.

Talia bana doğru baktı ve gözlerinin sertleştiğini gördüm. Harika. Bir saat önce burada olmam gerekiyordu ama onun yerine Tinker'la yemek yemiştim. Şimdi beni cezalandıracaktı. Kasıtlı olarak bana sırtını dönerek bir bacağını Mike'ın kucağına attı ve ağzını Mike'ın ağzıyla kapatarak onun üzerine oturdu. Belli ki bir sahne istiyordu ve bunu ona vermem ya da bir kedi gibi yuvarlanıp yalvarmam gerekiyordu.

Heh. Bu onu haklı çıkarmaz mıydı?

Rolümü oynamayı kabullenmiş bir halde odanın içinde dolaşırken gözler beni takip etti. En azından hiç kimseyi seçmemişti. Eğer kardeşlerden biriyle yüzleşseydim, beni öldürürlerdi.

Küçük amcık.

Eğer evde görüştüğüm bir kadınla böyle bir şey olsaydı, bir sorunumuz olurdu ama bu uzun sürmezdi. Hiçbir erkek kardeşim bana böyle bir şey yapmazdı ve eğer başka bir erkek benim olana dokunacak kadar aptalsa, onu yerin dibine sokardım.

Hallies Falls'da işler daha karmaşıktı.

Bu adamlar benim kardeşlerim değildi ve beni desteklemek için hiçbir sebepleri yoktu. Onlardan birini seçseydi, her şey biterdi çünkü tüm kulübe karşı ben olurdum. Belli ki bunu biliyordu, bu yüzden elimi zorlayarak hiç kimseyi seçmedi. Eğer ona siktirip gitmesini söylersem, kulüple olan bağlantımı kaybederdim. Daha da kötüsü, ağabeyine bir hakaret olarak görülebilirdi. Onu yeterince izledim.

Son birkaç haftadır dengesiz biri olduğunu biliyordum; bir gece onu güldüren bir şey ertesi gece bir adamı öldüresiye dövmesine neden olabiliyordu. Kendi malını kullandığının kesin işaretiydi. Sosyopat olarak başlayan bir adamı alıp ona meth vermeye başlarsanız, işler hızla çirkinleşir. Şimdi küçük sürtük sahnesini alacaktı, bu da beni çok kızdırdı. Muhtemelen iyi bir şey
-Bu beni dövüş havasına soktu.

Bu, burada olması gerekeni çok daha kolay hale getirirdi.

Talia'nın egosunu beslemek için benim kıskançlığıma ihtiyacı olduğu için rolümü oynayarak odanın öbür ucundan onlara doğru ilerledim. Marsh muhtemelen gösterinin tadını çıkarmak için arka taraftaki koridordan çıktı. Onunla göz göze geldikten sonra çenemi öpüşen çifte doğru salladım. Marsh sırıttı ama başını salladı ve ben de işimi halledebileceğimi anladım.

Talia'nın kolunu yakalayarak onu adamın kucağından indirdim. Ben adamı gömleğinin önünden yakalayıp ayağa kaldırırken Talia yere düştü.

"Benim olana dokunamazsın," diye homurdandım. "Şimdi dışarı çık da bitirelim şu işi."

Ellerini kaldırdı.

"Bir sıyrık için kavga etmeye gerek yok."

"Yarık dediğin benim kız kardeşim," dedi Marsh yüksek sesle, belli ki eğleniyordu. "Onun için kavga etmeye değmez mi diyorsun?"

Durumun ne kadar berbat olduğunu nihayet fark eden Mike'ın kafasından geçen düşünceleri görebiliyordum. Görünüşe göre adam o kadar da zeki değilmiş.

"Aptal kıçını dışarı çıkar," dedim ona tekrar. "Kulüp binasını dağıtmak istemiyorum. Bu düpedüz kabalık olur. Nighthawk Raiders'a kaba davranmak istemezsin, değil mi?"

Gözlerini kırpıştırdı ve aptal herifin zil zurna sarhoş olduğunu anladım. Tanrım. Talia işini şansa bırakmamıştı-Mike kurbanlık bir kuzuydu.

"Kıçına tekmeyi basacağım," diye mırıldandı ve kapıya doğru yürümeye başladık. Etrafımızdan sesler yükseliyordu, havada yeni bir enerji vardı. Herkes iyi bir kavgayı severdi.

Dışarıda, gökyüzünde hâlâ bir parça ışık vardı ve akşam havası olması gerekenden daha sıcaktı. Bir duman kokusu aldım ve şenlik ateşi yakacak kadar aptal olup olmadıklarını merak ettim.
Tüm bölgede yakma yasağı vardı. Geçen yaz büyük orman yangınları olmuştu ve bu yıl daha da az yağmur aldık. Buna bir de

Kar kalınlığının düşük olması ve tepelere birkaç yıldırım düşmesi nedeniyle ateş yakmak gerçekten çok kötü bir fikirdi. Umarım Marsh bile o kadar aptal değildir.

Motorcular bizi takip ederken Mike tökezleyerek önümdeki otoparka girdi. Beni kandırıyor olmalıydı, çünkü aniden döndü ve bana yumruk atmaya çalıştı. Yumruğu savuşturmayı başardım, bu da onun dengesini bozdu ve yumruğumu böbreklerine indirmem için bana yol açtı. Pislik inledi ama ayağa kalkmadı, bu da beni etkiledi.

"Dövüş, seni lanet amcık!" Talia arkamızdan çığlık attı. Mike hamle yaptı ve ben dans ederek yoldan çekildim, öfkenin yükseldiğini hissediyordum. Talia'ya öfke, Marsh'a öfke. Hatta vaktimi boşa harcadığı için zavallı Mike'a bile. Bazı erkekler dövüşmeyi severdi ama ben asla onlardan biri olmadım. Bir şeyden korktuğumdan değil - defalarca kardeşlerimi savunmuştum - ama bir adamı yumruklarımla yok etmek başka bir işti.

Erkek mi? Cehennemlik. Mike'ın pek de yeterli olmadığına karar verdim ve onu karnından yakaladım. Yasal içki içebilecek yaşta bile değildi ve o güçlü ve enerjik olsa da ben deneyimliydim. Mike inleyerek yere yığıldı ve ben de ona bir tekme attım. Etrafımızdaki adamlar bağırıyordu ve bazılarının bahis oynadığını fark ettim. Şerefsizler.

Talia'ya bir bakış attığımda dudaklarını yaladığını gördüm, şiddetin büyüsüne kapılmıştı. İki erkeğin onun için kavga etmesi hoşuna gidiyordu. Egosunu besliyor, kendini önemli hissetmesini sağlıyordu. Tanrım, ama ondan nefret ediyordum.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı.

Beni kızdırmış ve iğrendirmişti, ama o anda bunun doğru olduğunu fark ettim - o sürtükten gerçekten nefret ediyordum. Hah.

Mike bacağıma doğru hamle yaptı, ben dikkatimi dağıtmışken beni dengesiz yakaladı. *Lanet olası moron, aklını oyunda tut.* Yere düştüğümde beni yakaladı, hissettiğim kızgınlık ve hayal kırıklığı yeni bir hayata alevlendi. Şerefsiz benden bir parça mı istiyordu? Ona lanet olası bir parça verirdim.

Beni yere yatırmaya çalıştı ama ben kurtuldum ve bu küçük hareket için lisedeki güreş koçuma teşekkür ettim. Sanırım kas hafızası asla ölmüyor. Sonra bir tekme attım, onu yakaladım ve ayağa fırladığım gibi yana fırlattım. Artık her şey bitmişti ve ona bir tekme daha attım, bu sefer kaburgalarına. Gerçekten de kırıldıklarını duydum -Mikey umarım ciğerlerinden birini delmemiştir. Çocuk inleyerek yana doğru yuvarlandı.

"Dışarıda mısın?" Hırladım. Başını sallamaya başladı, sonra Talia ona

bağırdı. "Hiç bu kulüpte olmak istedin mi? Erkek gibi dövüş!"

Yüce İsa. İsa.

Bu hızla giderse orospu onu öldürtecekti. Mike kendini tekrar yukarı itmeye çalıştı, acı verecek kadar yavaş hareket ediyordu. Bitirmem için beni zorlayacaktı. *Geri zekâlı.* Gömleğinin önünü yakaladım ve onu bayıltmak için son bir yumruk atacak pozisyona getirdim. Beş saniye sonra yerdeydi ve bu sefer hareket etmiyordu.

Başımı kaldırıp Talia'ya baktım.

"Şimdi mutlu musun?" Hırladım. Kıkırdadı, başını salladı. "O zaman buraya gel."

Etrafımızdaki adamlar gülerken, para el değiştirirken bana doğru koştu. Kimse Mike'a yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı. Sanırım zavallı piç sadece ikincil zarar görmüştü. Talia'yı pazularından tutarak binanın köşesine doğru sürükledim, çünkü eğlenmişti ve şimdi ödeme zamanıydı. Köşeyi geçtik ve onu karanlığa doğru yürüttüm.

"Cooper, çok ateşliydin," dedi nefes nefese. Onu duvara yasladım. Elini sikime atıp kot pantolonumun üzerinden bana masaj yaptı ve sertleştiğimi fark ettim. Dövüşün adrenalini, Tinker'ın yumuşak gülümsemesinin kalıcı anısıyla birleşmişti.

Bir elimi Talia'nın boğazına doladım ve canını yakacak kadar sertçe sıktım. Güldü ve beni daha hızlı okşadı. Kadında ne korku ne de sağduyu vardı. Sürtük bundan zevk alıyordu, yemin ederim.

"Bazı lanet kuralları öğrenmenin zamanı geldi," diye hırladım. "Oyun oynamayı seviyorsun, kendine başka bir adam bulmalısın. Bu gece yanına kâr kalmasına izin verdim. Bu boku bir daha yaparsan, işimiz biter."

Talia'nın dudakları aralandı ve göz kapakları düşerek nefes nefese kaldı. Parmaklarının pantolonumu karıştırdığını hissettim ve sonra fermuarımı açıp sikimi sıcak gece havasına çıkardı. Boğazını tekrar sıkıca kavradım ve inledi, eli beni sert ve hızlı bir şekilde pompaladı.

Gözlerimi kapattım ve Tinker'ı düşündüm. Kahretsin, onu böyle bir duvara yaslamak için neler vermezdim.

"Bunu telafi edeceğim," diye fısıldadı, sesi boğuk çıkıyordu.

İnleyerek bacaklarından birini kaldırdım ve belime doladım, ona karşı sürtünüyordum. Giydiği küçük etek, aramızdaki tek şey tangasının kumaşı olana kadar yukarı kalktı. Tanrım. Sikim o kadar sertleşmişti ki yarılacağını sandım - bu amcıktan nefret ettiğim gerçeği bile

Bir önemi yoktu, çünkü vücudum onu sikmek istiyordu. Boğuldu ve daha sert sıkmaya başladığımı fark ettim.

Boğazını bırakarak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başını geriye doğru çektim.

"Artık oyun yok."

"Artık oyun yok," diye fısıldadı, gözleri heyecanla parlıyordu ve yalan söylediğini biliyordum. Sürtük oyun oynamak için yaşıyordu.

"O zaman sikimi yala."

Bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle sikimin etrafını sararak ucunu yalamaya başladı. Talia'nın pek çok kusuru vardı ama sakso çekme becerisi söz konusu değildi, bu kesinlikle kesindi. Birkaç dakika boyunca benimle oynadı ve bütün akşam içimde yanan ihtiyacı körükledi. Önce iyiydi. Sonra yeterli gelmedi. Saçlarından tutarak ağzının derinliklerine doğru ittim ve o da bunu bir profesyonel gibi karşıladı, iyice açıp beni emdi. Parmakları taşaklarıma doğru hareket etti, bir eli onlarla oynarken diğer eli hemen arkasına masaj yapıyordu, sikimin köküne yaptığı sert baskı neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı.

Sonra ileri doğru iterek beni boğazının derinliklerine aldı.

Lanet olsun.

Gözlerimi kapadım, bu kadar nefret ettiğim bir kadının beni nasıl bu kadar iyi hissettirebildiğini merak ediyordum. Tinker'ı böyle dizlerinin üzerinde hayal ettim ve taşaklarım boşalmayla ağırlaşarak sıkılaştı. Tanrım, şimdi görebiliyordum. Parlak kırmızı ruju ve iri gözlerinin üzerinden sarkan düz kesilmiş perçemleri. Bana bakacaktı ve ben de saçlarını ellerime dolayacak ve sırf yapabildiğim için ağzını sonsuza dek sikecektim.

Talia şimdi daha hızlı hareket ediyordu ve bir parmağını tekrar kıçımda dolaştırdı. Açıklığa doğru itti ve sonra içeri kaydı. Ağzı sıcak ve ıslaktı, beni soluk soluğa bırakan noktayı bulduğunda boğazı etrafımda sıkıca kapandı. Tinker'ı tekrar hayal ettim, dudaklarını yalıyordu ve taşaklarım Talia'nın boğazında patladı. Tekrar tekrar pompaladım, onu hayal kırıklığımla, öfkemle ve neredeyse boğulana kadar boşalmamla doldurdum.

Sonunda ellerimi bıraktım ve sikimi serbest bıraktım. Talia utangaç bir zafer edasıyla bana baktı.

"Bunun için her zaman geri geleceksin," dedi. Başımı yavaşça salladım.

"Sen iyisin Talia, ama ben senin kaltağın değilim. Yapabileceğin bir adam istiyorsun

emir vermek, başka birini bulmak. Söylediklerimde ciddiydim. Sen *benimsin*.

tam tersi. Anlaştık mı?"

Omuz silkti, yavaşça ayağa kalktı. Sonra bana doğru eğildi ve bir elini aşağı indirerek kıçımı sıktı.

"Temiz," dedi. "Şimdi içeri dönelim. Mike'ın ne kadar kötü yaralandığını görmek istiyorum. Onu öldürebilirdin, biliyorsun."

Seni öldürebilirim.

"O iyi olacak," diye tersledim. "Umarım zafer anının tadını çıkarmışsındır."

Aşağı uzandı ve yumuşayan sikimi avuçladı. "Oh, hoşuma gitti. Tahmin bile edemezsin. Şimdi bana bir içki al, ağzımı çalkalamam lazım."

OceanofPDF.com

TINKER

Sonraki birkaç hafta yeterince hızlı geçti. İş çılgıncaydı, çünkü sadece doldurmam gereken normal siparişlerim yoktu, aynı zamanda müstakbel eski sevgilim Brandon'ı işe almak isteyen bir hukuk firmasından da büyük bir sipariş almıştım. Tabii ki çok seksiydi. Bunu biliyordum çünkü bana düzenli olarak anlatıyordu, ama aynı zamanda insanlar onu her zaman özel muayenehaneye çekmeye çalışıyordu. King County Savcılık Ofisi'ni kapmak için gitmeyecekti ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi. Boşanıyor olabilirdik ama benim hala yürütmem gereken bir işim vardı. Bu yüzden yarı zamanlı mağaza asistanım Randi- ve ben o kadar meşguldük ki, üretime odaklanabilmek için çay dükkanını tamamen kapattım. Zaten hiçbir şey satmadığımız için bu çok da büyük bir mesele değildi.

Cooper'a gelince, anlatacak pek bir şey yoktu. Sonunda aramızdaki gerginliği hayal ettiğime karar verdim. İş ahlakından şikâyetçi değildim, kendini yeterince meşgul tutuyordu ama ne zaman karşılaşsak, sadece öylesine arkadaşça davranıyordu. Bana el sallıyordu ya da evdeki işlerden bahsediyorduk ama gözleri mesafeliydi. Boş.

Ve tabii ki, *o* hep etrafımdaydı. Ugh. Kim benden daha çok iğreniyordu bilmiyorum, kendimden mi yoksa Talia'dan mı? O olgunlaşmamış bir velet olabilirdi ama ben kesinlikle öyle hissediyordum. Kim hiç öpüşmediği bir adamı kıskanır ki zaten?

Sapıklar ve deliler.

Henüz tam anlamıyla sapıklık bölgesine girmemiştik ama bazen çok yaklaşmış gibi hissediyordum. Kendimi mülkün etrafında onu izlerken yakaladım, bilinçsizce programını takip ediyordum, böylece o buradayken ben de orada olabiliyordum. Acınası. Ezik. Ama, aman Tanrım, adam tam bir

sanat . . . Ve o gülümsediğinde, kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Bir şey kesinlikle patlamak istiyordu. Ha! İyi tarafından bakarsak, tonlarca iş yapıyordu ve muhtemelen adil olandan daha fazla saat çalışıyordu. Annem öldüğünden beri ilk kez, daireler konusunda kendimi stresli hissetmiyordum.

Binadaki tek değişiklik Cooper'ın onarımları da değildi. O hafta sonu son boş birime yeni bir aile taşındı ve bir gecede

Dört çocuk olduğu için mekânda enerji patlaması yaşanmıştı.

Evet, dört. İki yatak odalı bir dairede.

Bu, yatak odası başına düşen kişi sayısıyla ilgili politikamı ihlal ediyordu ama anne Janelle'e karşı zaafım vardı. Aynı okula gitmiştik ve arkadaşım Carrie ile aynı zamanda hamile kalmıştı. Onun hikâyesi pek iyi bitmemişti. Babası bebek doğduktan hemen sonra çekip gitmiş, Janelle'in ailesi de onu evden kovmuştu. On yıl kadar önce, hayattaki asıl amacı içmek ve onu hırpalamak gibi görünen bir adamla evlenene kadar bir çıkmaz işten diğerine sürüklendi.

Taşınmaya cesaret edene kadar birlikte üç çocukları daha olmuştu ve bana gelip boş evi sorduğunda hayır dememin imkanı yoktu.

Artık her gün eve geldiğimde çocukların küçük avlumuzda çılgınca koşturduğunu görüyordum ve bu gürültülü olsa da aynı zamanda harikaydı. Elbette ara sıra içim sızlıyordu, küçük Tricia'nın anısı acı ve tatlı geliyordu. Ama babamın eski projelerinden birinin paletlerini ve artıklarını kullanarak bir kale inşa etmeye başladıklarında, onlara hayır diyecek cesareti kendimde bulamadım.

Sadece bir dezavantajı vardı. Janelle'in ilk çocuğu Sadie büyümüştü ve Talia'nın küçük ekibinin bir parçasıydı. Artık o kaltağın benim binamın etrafında takılmak için iki nedeni vardı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Yine de o Perşembe gecesi kendimi iyimser hissediyordum. Tüm özel sipariş karamelleri yapmış ve yaklaşık yarısını batırmıştım. Geri kalanını yarına kadar bitirebilirsem, uzun zamandır ilk kez bir hafta sonunu tamamen boş geçirebilecektim. Carrie ve ben manikür, pedikür ve içki için spa'da yerimizi ayırtmıştık bile.

Bu yüzden - Cooper söz konusu olduğunda içimdeki ürkekliğe rağmen - kendimden memnun hissediyordum. Babam çoktan yatmıştı ve ben de elimde bir kitapla verandadaki salıncağa yerleşmiş, solan ışığın ve gece havasının tadını çıkarıyordum. Bugünlerde hava dışarıda fazla vakit geçirmek için çok sıcaktı ama akşamları mükemmeldi. Kuzeybatıda yaşadığım için, her yıl sadece bir ya da iki ay karanlıkta dışarıda oturacak kadar sıcak olurdu. Bundan faydalanmayı severdim.

Kitap güzeldi ve kendimi o kadar kaptırmıştım ki biri verandanın merdivenlerini çıkmaya başladığında fark etmedim bile.

"Tinker, bir dakikan var mı?" diye sorarak benden itici bir ciyaklama sesi çıkardı. Cooper güldü ve ben de ona ters ters baktım.

"Oldukça sinsi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Omuz silkti, yüzündeki gülümseme gözlerinin kenarlarını inanılmaz derecede seksi bir şekilde kırıştırıyordu. Vay be. Seksi olmayan bir *şey* yaptı mı? (Tamam, geçen gece Talia'yı öperken onu izlemiştim ve ağzımın arkasına biraz kusmuştum, sanırım o da vardı).

"Elbette, hepsi benim suçum," diye cevap verdi. "Kitabı yazdım, gizlice evinize soktum ve sonra sizi korkutmak için uygun zamanı bekledim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim, burnumun ucuyla ona bakmaya çalışarak.

Benden uzun olduğu ve ayakta durduğu için bu pek de etkili olmadı. "Ne var ne yok?"

"Sizinle bina hakkında birkaç şeyi gözden geçirmek istiyorum," dedi ve küçük bir not defteri tuttu. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Oturmak mı? Yanıma mı? Evet, lütfen.

Kenara kayarak ona yer açtım ve kendime, oraya oturmayı ilk isteyen kişi oysa bunun sapıklık olmadığını hatırlattım.

Cooper kendi boyundaki biri için biraz dar olan salıncağa yerleşti. Bu, bacağının benimkine baskı yaptığı ve omuzlarımızın birbirine değdiği anlamına geliyordu. Sonra onun özel kokusu üzerime sinmişti ve ürpermemi engellemek zorunda kalmıştım.

"Üst kattaki bazı dairelerin tavanlarında su lekeleri olduğunu fark ettim," dedi. "Kiracılarla konuştum ve görünüşe göre çatı geçen kış akmaya başlamış. Bu konuda babanla konuşmuşlar ama ... . Ama tamir edilmemiş. Sanırım annen buna katlanmaları karşılığında onlara kiralarında bir indirim yapmış ve çatının bu yaz onarılacağını söylemiş."

Kaşlarımı çattım.

"Dosyalarında bununla ilgili bir şey görmedim," dedim midemin bulandığını hissederek. *Arkasında daha ne kadar küçük sürpriz bırakmıştı?* "Ama o öldükten sonra hayatta kalma modundaydık."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi bana bakmak için dönerek. Omuzlarımız çarpıştı ve kaşlarını çattı. "Bu çok garip, kolumu arkana koymamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii."

Salıncağın arkasına doğru kaldırdı ve muhteşem bir an için bana gerçekten dokunabileceğini düşündüm. Onun yerine salıncağın arka tarafına bıraktı. Pisser. Beni yakın tutarken vücuduna yaslanmak istedim.
Sonra beni kendine çeker, öper ve ... Ne yapardı? Sihirli kanatlı aslanının üzerinde güzelliğim hakkında şarkılar söyleyerek beni gün batımına mı sürükleyecekti? Bu, şu anda bana hamle yapması kadar olası bir şeydi.

Aptal gerçeklik, tüm fantezilerimi mahvediyor.

"Peki ne kadar kötü?" Zihnimde banka bakiyemi hesaplayarak sordum. Biraz birikimim vardı ama çok değildi. Boşanma kesinleştiğinde daha fazla olacaktı ama avukatımın Brandon'ın avukatını aramasına rağmen hâlâ bir ilerleme kaydedememiştik. Şu anda en büyük engel evi satıp satmamaktı. Onu satın alacak kadar param olmadığı için bu konuda pislik gibi davranıyordu. Ama bodruma ticari bir mutfak yaptırmıştık ve Seattle'a geri dönersem ona ihtiyacım olacaktı. Brandon ona borcumu ödemek için apartmanı satmam gerektiğini söyleyip duruyordu, bu fikri aklım almıyordu. Sadece bu da değil, yatırımlarımızda hatırladığımdan daha az para varmış gibi görünüyordu. Akla yatkın değildi ve aylardır bu konuda tartışıyorduk.

Her şeyde bir bit yeniği mi var yoksa sadece oyalıyor mu karar veremedim.

Cooper, "Önümüzdeki birkaç yıl içinde yepyeni bir çatıya ihtiyacınız olacak, bunun için yardım yok," dedi ve bana hiçbir şey ifade etmeyen diyagramlar ve sıkışık yazılarla kaplı bir not defteri uzattı. "Ama bir ya da iki kış daha idare edebilecek bazı basit onarımlar yapabilirim. Zamanım var ve nasıl yapılacağını biliyorum ama yine de pahalıya mal olacak. Bazı hesaplar yaptım ve sanırım malzeme ve ekipman kirası için beş bin dolara yakın bir para gerekiyor."

Bakışlarına karşılık verdim, yutkundum. Çok paraydı ama kira hesabımızda vardı. Yine de son boş birimi doldurmuş olmam iyi oldu, çünkü zaten zar zor nakit akışı sağlıyorduk. Başımı kaldırdığımda beni incelediğini gördüm, yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"O kadarını yapabilirim," dedim sessizce. "Sence ne kadar sürer?"

Başını eğdi ve dudaklarımı izlediğini fark ettim. Etrafımızda yeterince hava yokmuş gibi hissediyordum. Her şey sıcaktı ve beni bu kadar rahatsız edenin onun vücudunun sıcaklığı mı yoksa benimki mi olduğuna karar veremiyordum. Dudaklarımı yalayarak bilinçsizce ona doğru eğildim.

Cooper yutkundu.

"Sanırım üç ya da dört hafta kadar, başka neler olacağına bağlı olarak. İsterseniz bu hafta sonu çalışmaya başlayabilirim."

"Planın yok mu senin?" Sesim fısıltı gibi çıkarken sordum. Başını yavaşça salladı.

"Hiçbir şey," dedi, sesi sertti. Yutkundu ve gözlerinin göğsüme doğru kaydığını gördüm. Sıcağa karşı hafif bir atlet giymiştim, genellikle yatarken giydiğimin aynısıydı. İçinde küçük bir raf sütyeni vardı ama kesinlikle maksimum kapatıcılık için tasarlanmamıştı. Normalde onu evin dışında bile giymezdim. Gerçi sadece verandadaydı ve karanlık çökmeye başlamıştı.

Şimdi meme uçlarım ortaya çıkmıştı ve nefesi
kesilmişti. "Tinker-"

"Cooper-"

Sinirli bir şekilde güldüm, sonra kollarımı kaldırıp göğsümün üzerinde
kavuşturdum.

Sanki uyanmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Sorun olmazsa malzemeleri hırdavatçıdaki hesabınıza yazacağım."

"Tabii ki."

"Tinker, şu anda işler biraz karışık. Talia-"

Kızararak ondan uzaklaştım, çünkü konuşmayı dinlemeye ihtiyacım yoktu. Çıktıklarını öğrendiğimden beri kafamın içinde tekrarlayıp duruyordum.

"Merak etme," dedim ve aniden ayağa kalktım. "İçeri girip babamı kontrol etmem gerek. Beni çatıdan falan haberdar et."

Sonra koca bir korkak gibi evin içine kaçtım, çünkü dünyada konuşmak istediğim son kişi aptal Talia'ydı.

Cooper'a gelince, ne yaptığını bilmiyorum.

Muhtemelen benden çok daha iyi olduğu için kız arkadaşını becermeye gitmiştir.

Aptal herif.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

TINKER

Cooper hafta sonunu çatıda çalışarak geçirdi.

Gömleksiz.

Pazar öğleden sonra bunun zalimce ve olağandışı bir ceza olduğuna karar verdim, ama bu beni bahçede takılmaktan ve onu izleyebilmek için çiçek sepetlerini sulamaktan alıkoymadı. Bu yıl onları canlı tutmak gerçekten zor olmuştu - hafızamızdaki en kurak yazı geçirmiştik ve ulusal ormanlarda her gün daha fazla orman yangını çıkıyordu. Neyse ki hiçbiri insan yerleşimine yaklaşmamıştı. Henüz yaklaşmadı.

Cooper çatıdan inip aletlerini bir kenara bıraktıktan sonra muhtemelen terini akıtmak için duş almak üzere içeride kaybolduğunda neredeyse bitirmiştim. (Düşüncesi bile dizlerimin bağını çözdü.) Bu iyi bir şeydi de. Onu izlemek çok güzeldi ama muhtemelen pek sağlıklı değildi ve kesinlikle onunla gerekenden fazla konuşmak istemiyordum. Hele ki her konuşmamız cinsel gerilimden düğüm düğüm olmuşken ve o kız arkadaşının yanına giderken.

O geri döndüğünde, her Pazar öğleden sonra geleneksel olarak kendime verdiğim bir kadeh şarapla verandaya yerleşmiş, yeniden ortaya çıkarsa fark etmemeye karar vermiştim. Sonra karşımdaydı ve fark etmeme yeminimi tamamen unuttum, çünkü cidden ... verandanın merdivenlerinden çıkarken saçları ıslaktı ve yüzüne doğru sarkıyordu. *Nefis.*

"Selam," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Peki," diye cevap verdim, bakışlarıyla tam olarak buluşmadan gülümsedim - bu, Cooper çok yaklaştığında onunla başa çıkmak için yeni planımın bir parçasıydı. Eğer gözlerine bakarsam doğrudan gözlerinin içine düşüp aptalca bir şey söyleyebilirdim ama omzuna odaklanırsam Brandon'la konuşuyormuş gibi yapabilirdim. Bu işe yarıyordu çünkü Brandon'la konuşmak dünyadaki en az seksi aktiviteydi (Brandon'la gerçekten seks *yapmak* dışında tabii ki).

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım?" diye sordu açık açık. "Çünkü arkadaş olduğumuzu sanıyordum ama tüm hafta sonu boyunca seninle ne zaman konuşmaya çalışsam ortadan kayboluyorsun."

Aslında yapmıştım, ancak bunu bu kadar açık bir şekilde yaptığımı fark etmemiştim. (Etrafta dolanmak ve biriyle konuşmadan onu izlemek göründüğünden daha karmaşıktır, özellikle de bu kadar küçük bir kasabada).

"Hayır," dedim, gözleriyle karşılaşınca irkildim. Ah, kahretsin. Derin ve kahverengiydiler ve o kadar zengindiler ki çikolatadan yapılmış olabilirlerdi. *Tehlike!* "Tabii ki hayır. Burada yaptığın tüm işleri gerçekten takdir ediyorum."

"İş için minnettarım, misafirperverliğinizden bahsetmiyorum bile," dedi seksi bir gülümsemeyle. Yüzü değişti ve rahmim titredi. Evet, doğru okudunuz. Rahmim titredi, çünkü bu adamın bana yaptıklarını tarif etmenin başka bir yolu yok. Bu adamın bir kız arkadaşı vardı, kız arkadaşı hakkında her şeyi biliyordum çünkü onun yatak odasının duvarı ile benim yatak odamın duvarı yan yanaydı. Bazen çılgın maymun seksi yaparken yatağı duvara çarpardı.

"Yeni evinden memnun olmana sevindim," diyebildim.

"Öyleyim," diye cevap verdi. "Gerçi biraz utangaç hissediyorum, çünkü bana yemek hazırladın ve ben sana hiç geri ödemedim. Bir bok pişirememem çok kötü ama onun yerine bu akşam Çin yemeği alacağım. Benimle paylaşmak ister misin? İstersen babanı bile getirebilirsin."

Aman Tanrım*, bizden hoşlanıyor!* Titreyen belim çığlık atarak sağduyumun etrafından dolaştı. *Evet de. Evet de!*

"Elbette," dedim çabucak. Muhtemelen çok hızlı. "Ama babam yatakta. Kendini iyi hissetmiyordu. Sanırım sadece soğuk algınlığı ama bugünlerde çok çabuk yoruluyor."

"Umarım daha iyi hissediyordur," dedi Cooper. "Ben gidip yiyecek bir şeyler alayım. Yarım saat sonra benim evimde buluşalım mı?"

"Görüşürüz o zaman."

- - -

Yarım saat hiç bu kadar çabuk geçmemişti.

Kendime Çin yemeği kulağa çok hoş geldiği için böyle yaptığımı söyledim. Uzun bir iş haftası geçirmiştim; yapmak istediğim son şey kendim için yemek pişirmekti. Sadece bu da değil, markete gitmem gerekiyordu çünkü zaten evde pek bir şey kalmamıştı.

Titreyen rahmim bunun saçmalık olduğunu söyledi, uzun zamandır sevişmediğimi ve onun *evli* olmadığını vurguladı.

"İçeri gel!" Kapısını çaldığımda Cooper seslendi. Tereddütle içeri girdim ve evi ne hale getirdiğini görmek için etrafa bakındım. Fazla mobilya yoktu ve sahip oldukları da çoğunlukla ikinci el dükkânlardan alınmış gibiydi. Küçük mutfaktan çıkıp eski bir formika masaya doğru yürüdü, masanın üzerinde uyumsuz tabaklar olduğunu fark ettim.

"Bil bakalım boşanırken ne almadım," dedi hafifçe ve tuhaf bir gülümseme sundu.

"Mobilya."

"Tam üstüne bastın," dedi. "Ama sorun değil, çocukların benden daha çok ihtiyacı var, o yüzden her şeyi eski sevgilime bıraktım. İçecek bir şey ister misin?"

"Su iyidir."

Kendimi garip hissederek masaya oturdum. Kendi evim çok rahattı ama burası kasvetli görünüyordu.

"Biraz bitki ya da başka bir şey almalısın."

Güldü ve dumanı tüten bir kabı açmak için ileri uzandı.

"Muhtemelen onları öldürürdüm," diye itiraf etti. "Pek bitki seven bir adam değilim. Burası çoğunlukla yeniden başlarken uyuyup duş alabileceğim bir yer."

O gidince ne yapacağımı merak ederek kaşlarımı çattım. Karşılıksız şehvet bir yana, daha bitmemiş çok projem vardı. "Tekrar ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsun?"

Omuz silkti.

"Duruma göre değişir. Şu anda yasal işleri çözmeye çalışıyorum. Kendime biraz zaman ayırıyorum. Para konusunda çok endişelenmeyecek kadar iyi iş çıkardım, en azından bir süreliğine, ama bölgeyi terk edersem, eski sevgilim bir şeyler yapmaya çalışabilir, biliyor musun?"

Tabağıma biraz brokoli bifteği koyarken, "Demek arafta kaldın," dedim.

"Evet, öyle de denebilir. İzliyor ve bekliyorum."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum aslında. Annem geçen kış öldüğünde çok ani oldu. Her zaman çok sağlıklı ve güçlüydü ve sadece altmışlarındaydı. Sonra bir telefon geldi ve bir gece yoldan kaydığını söylediler. Kötü bir kaza bile değildi ama sanırım kafasını tam olarak yanlış yere çarptı ve her şey bitti."

Cooper ilk başta bir şey söylemedi ve ben de o eski tanıdık acıma ifadesini görmeyi bekleyerek başımı kaldırıp baktım. İnsanlar annem *ya da* bebek hakkında ne diyeceklerini asla bilemezlerdi. Yine de yüzünde en ufak bir acıma belirtisi yoktu. İfadesini okuyamadım ama benim için üzülmüyordu ve bu umduğumdan da iyiydi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi sessizce. Omuz silktim.

"Olan oldu. Sadece bir ya da iki hafta kalmayı planlıyordum ama sonra babamla ilgili doğru olmayan şeyler olduğunu fark ettim. Onu tek başına bırakamam ama bir eve yerleştirmeyi de düşünemiyorum."

"Yani ona bakmak için Hallies Falls'a geri taşındınız." Buna nasıl cevap vermeli? Cevabı kendim de bildiğimden emin değildim. "Henüz karar vermedim," diye itiraf ettim. Cooper kaşlarını kaldırdı.

"Zaten iş yerinizi taşıdınız ve apartmanı devraldınız. Karar verecek ne kaldı?"

Bu konuda o kadar gerçekçiydi ki güldüm. "Ne?" diye sordu.

"Herkes dans ediyor ama sen her şeyi ağzından kaçırıyorsun, değil mi?"

"Gördüğüm gibi söylüyorum."

"Eve kalıcı olarak geri dönmeyi hiç planlamamıştım," dedim ona. "Ve şu anda iş yapma şeklim tamamen sürdürülemez. Eğer Hallies Falls'ta kalacaksam, eve ticari bir mutfak kurmam gerekecek - bunlar ucuz değil. Annemin dükkanındaki küçük mutfak Sağlık Bakanlığı standartlarını karşılıyor ama uzun vadede iyi değil. Diğer şeylerin yanı sıra, tüm ekipmanım için yeterince büyük değil."

Cooper sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bu büyük bir yatırım," dedi. "Evet," diye itiraf ettim. "Ve bu kasabaya gerçek bir bağlılık anlamına geliyor ki asla planım olmadı. Aynı zamanda, babam burada mutlu. O bir tehlike değil

En azından şimdilik. Sadece kafası karışık. Başka bir seçenek olmadığı sürece onu evinden uzaklaştırmayı hayal bile edemiyorum - bence tamamen kaybolur."

"Zor bir durum," dedi Cooper. "Ama görünüşe göre kararınızı çoktan vermişsiniz."

Başımı eğdim, irkildim. "Nasıl yani?"

"Az önce onu yanından ayırmayı hayal bile edemediğini söyledin," diye cevap verdi kayıtsızca. "Ve onu nasıl izlediğini gördüm. Onu seviyorsun ve ona Seattle'da olmak istediğinden daha fazla bakmak istiyorsun - aksi takdirde şimdiye kadar gitmiş olurdun. Görünüşe göre eski evini satıp yoluna devam etmen gerekiyor."

"Ama o zaman burada kapana kısılmış olacağım," dedim sesim kısık bir şekilde. "Bu kasabada bekâr bir kadın olmak kolay değil. Burada ne kadar çok dar kafalı pislik yaşadığına inanamazsın ve benim hakkımda dedikodu yapmaya bayılıyorlar."

Cooper sırıttı. "Ben de öyle duydum." Gözlerimi kapatarak inledim.

"Yani bunu biliyorsun?"

"Hafta sonları üniversiteli erkekleri baştan çıkarmayı seven bir puma olduğunu duydum," dedi başını bana doğru eğerek. "Kimse çıkıp söylemedi ama gençliğini ve güzelliğini korumak için onların masum kanlarını da içtiğin izlenimini edindim."

Dirseklerimi masaya dayadım, şakaklarımı ovuşturdum ve hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ettim. "Bunun gayet makul bir açıklaması var. Gurur okşayıcı değil ama inanın bana, ben sinsi sinsi dolaşan bir puma değilim."

Cooper gülmeye başladı. Kaşlarımı çatarak onu tersledim, bu da daha yüksek sesle gülmesine neden oldu.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sinsi sinsi dolaşmadığını biliyorum," dedi. "Senin yan komşunum, Tinker. Her gece saat onda yataktasın ve taşındığımdan beri tek bir randevuya bile çıkmadın. Ya çok kurak bir dönem geçiriyorsun ya da onların hayal etmek istedikleri kadar ortalıkta dolaşmıyorsun. Söylesene, bu puma repliği nereden geliyor?"

"Gerçekten utanç verici," diye itiraf ettim tabağımı kenara iterek. "En iyi hikâyeler genellikle öyledir," dedi bana sırıtarak. "Söyle bana. Anlatacağım.

hatta sana rüşvet bile verebilirim."

Ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüdü ve kubbeli plastik bir kabın içinde dengelenmiş devasa, süslü bir kek çıkardı. Kapağını dikkatlice kaldırarak masanın ortasına koydu.

"Bu şey çok büyük," dedim gülerek.

"Evet, kadınlar bunu bana çok söylüyor," diye cevap verdi, soğukkanlı bir şekilde. "Berbatsın."

"Hayır, genel kanı benim oldukça iyi olduğum yönünde," dedi Cooper, ağzının titremesine izin vererek. "Gördün mü? Bu o kadar ezikçe ki aşağılandım ve kendimden utandım. Artık hikâyeni paylaşmamak için hiçbir bahanen kalmadı."

Ona gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım.

"İtiraf etmek ruha iyi gelir," diye dürtükledi.

"Tamam," diye cevap verdim, bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Ama nasıl olsa er ya da geç her şeyi duyacaktı. Kasabadaki neredeyse herkes zaten biliyordu. "Beni yargılamayacağına söz vermelisin."

"Tamamdır."

"Bir buçuk yıl önce kocamdan ayrıldım," diye başladım. "Zor bir dönemdi. Ayrıntılara girmeye gerek yok, ama bir çöküşe girmiştim ve kendimi bir daha toparlayamadım. Dört ay önce Olympia'da arkadaşım Margarita için bir bekârlığa veda partisi daveti aldım. Lisede Carrie ve benimle birlikteydi ve şimdi Evergreen State'de profesör."

Durakladım, keke bakıyordum. Bunu ona gerçekten söyleyebilir miydim? "Ve?"

"Pekala, Carrie ve ben birlikte arabayla geldik ve büyük bir grup olarak parti için otelde buluştuk. Bir süit falan kiraladık. Benim için neredeyse bir lise buluşması gibiydi, çünkü konukların çoğu birlikte büyüdüğüm ama yıllardır görmediğim kadınlardı. Carrie, Heather Brinks - Margarita'nın kuzeni, ama Margarita'nın annesi yine de onu davet etmemizi istedi - ve Heather'la birlikte kendini davet eden Maisy Braeburn dışında hepimiz uzun zaman önce şehirden taşınmıştık. O zamanlar da kaltaklardı, şimdi de kaltaklar ve yüzlerini gösterecekleri hiç aklımıza gelmemişti. Her neyse, o gece herkes dansa gitti ve sonunda sabah üç gibi otele geri döndük. Maisy kendini hasta hissediyordu, bu yüzden geri kalanımız süitte toplanırken o odasına geri döndü. İşte o zaman striptizciler ortaya çıktı."

Cooper sırıttı. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim.

"Dans etme şeylerini yaptılar, hepimiz gülüyorduk ve harika vakit geçiriyorduk ve biri bana asılmaya devam etti. Şimdi, o güzeldi

Ama ona bakarken kendimi biraz tuhaf hissettim çünkü muhtemelen en fazla 21 yaşındaydı. Neredeyse yasal. Sadece bu da değil, tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum. Sonra beni vücudunu çekmeye davet etti ve bir de baktım ki yatak odalarından birindeyiz ve o da beni çekiyordu. Çok hızlı bir şekilde arkadaş olduk diyelim."

Bana baktı, belli ki sersemlemişti. *Kahretsin, bu büyük bir hataydı. Beni yargılıyor* ve-

Sonra Cooper bir kahkaha patlattı. Nefret dolu, kötü bir kahkaha değil, gerçek bir eğlence.

"Kesin şunu!"

Daha sert güldü ve bir elini kaldırdı.

"Sakin ol," dedi sonunda.

"Sana bunu söylediğime inanamıyorum," diye inledim, kapıya doğru bir kaçış yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Yani, durum zaten çok garipti - daha da kötüleştirmek mümkün müydü?

Cooper bana sırıtarak başını salladı. "Yani bir striptizciyi becerdin, onlar da insan, biliyorsun. Daha çirkin suçlar da var."

Şakaklarımı tekrar ovuşturarak inledim. *Sen başlattın, şimdi bitir.*

"Daha da kötüleşiyor," diye itiraf ettim. "Belki yarım saat sonra odanın kapısı açıldı ve herkes daha fazla içki aramaya geldi. Carrie ve ben o öğleden sonra bir içki dükkanına girmiştik ve yedek zulamız yatak odasındaydı, biliyor musun? Her neyse, işte adamın üstünde çırılçıplaktım ve hepsi bana bakıyordu. Sonra bir baktım, Heather telefonunu çıkarıp çekmeye başladı."

Cooper'ın gözleri büyüdü. "Ortalıkta dolaşan bir seks kasetin mi var?"

"Yesss . . ." Sessizce itiraf ettim. "Ve hepsi bu değil."

"Tanrım, ben de daha önce komik olduğunu düşünüyordum," dedi omuzları titreyerek. Ona ters ters baktım ama gözlerinde herhangi bir yargılama yoktu, sadece içten bir kahkaha vardı. "Hey, seks kasetin olması umurumda değil. İnsanlar sevişir, buradaki bazı dedikoducu namusluların kabul etmek istediklerinin aksine. Bundan neden utanasın ki?"

Sadece başımı salladım, çünkü belli ki Cooper ve ben "utanç" kelimesinin çok farklı tanımlarına sahiptik.

"Her neyse, hepsi bana gülüyor ve ben aşağılanmış durumdayım. Adam ayağa fırladı ve onlara gitmelerini söyledi. Sonra birden Maisy'nin sesini duydum ve çok sinirliydi - teyzesi şehir merkezindeki Hungry Chicken'ın sahibi, dükkânımdan çok uzakta değil. Bana bağırmaya başladı, kafam karışmıştı ve hala sarhoştum ve sonra birden her şey yerine oturdu. Yattığım adam mı? Onun kuzeniydi, Jamie. Ailesi boşanana kadar Hallies Falls'ta büyümüş ve babasıyla yaşamak için Spokane'e taşınmış. *Eskiden ona bakıcılık yapardım!* Şimdi üniversite parasını çıkarmak için striptiz yapıyor. Onu yıllardır görmemiştim ve size söyleyeyim, bu süre zarfında *çok* büyümüştü. Hiçbirimiz onu tanıyamadık bile! Sadece bu da değil, Heather lanet videoyu kasabanın yarısına gönderdi. *Hâlâ* kaç kişinin izlediğini ya da kimde kopyası olduğunu bilmiyorum.
Bilin bakalım artık Hungry Chicken'da kim hoş
karşılanmıyor?" Cooper sandalyesinde arkasına yaslandı
ve kaşlarını kaldırdı.
"Sıçtın batırdın."
"Evet, sıçtım batırdım," diye kabul ettim, masanın altına sürünmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. "Hiçbir fikrim yoktu Cooper. Hiçbir fikrim yoktu. Zil zurna sarhoştum ve o sürekli bana asılıyordu. Meğer çocukluğundan beri bana aşıkmış. Beni partide görünce bunu yapmaya karar verdi. O ilk geldiğinde Maisy orada değildi - sarhoştu ve kendi odasında kusuyordu - ve geri kalanımız onu tanımadı. Gerisi tarih oldu. Eskiden bakıcılık yaptığım masum çocuğu baştan çıkaran kasaba fahişesiyim. Tek iyi şey, Braeburn'lerin bunu *çabucak* kapatmayı başarmış olması - yani, buradaki insanlar her şeyi biliyor, ama söyleyebileceğim kadarıyla kimse internete falan yüklemedi, yani sanırım bu benim için iyi bir şey. Maisy Heather'a o kadar kızdı ki *hâlâ* onunla konuşmuyor. Her şey çılgınlığın da ötesindeydi."
Cooper başını sallayarak, "Ne amcık ama," dedi. "Kim yapar bunu?"
"Görünüşe göre Heather Brinks," dedim ona, yüzüm alev alev yanarken.
"Nefret ediyor
Yıllardır. Heather'ın lisedeki erkek arkadaşı onu terk etti ve beni baloya davet etti. Olympia'daki o gece Carrie'nin onu öldüreceğini düşünmüştüm. Şimdi bile ne zaman karşılaşsalar ona tıslayıp tükürüyor. Babam şok olmuştu ama hakkını vermeliyim ki beni hiç yargılamadı. Bunu atlatmaya karar verdik, ama şimdi Hallies Falls'un yarısı benim Şeytan'ın Fahişesi olduğumu düşünüyor. Neden artık burada yaşamak istemediğimi anlayabiliyor musunuz?"

"Evet, bunu görebiliyorum," diye itiraf etti Cooper. "Ama Tinker, eğer düşünürsen, aslında yanlış bir şey yapmadın. Yani, muhtemelen kapıyı kilitlemeliydin, ama bunun dışında, çocuk yasal bir yetişkin, değil mi?"

"Elbette," dedim. "Ve onu benimle yatması için tutmadım. Olaylar bir anda gelişti ..."

"Ve sen sarhoştun," diye ekledi. "Adam da sarhoş muydu?"

"Belki biraz kafam güzeldi," diye itiraf ettim. "Ama benim kadar sarhoş değildi." "Yani şansını gördü ve denedi," diye devam etti, hâlâ gülümseyerek.

"Onu suçlayamam, harika bir vücudun var Tinker. Ne istediğini biliyordu ve aldı. Annesinin kaltak olması onun suçu değil. Biliyorsun, bir adam bir striptizciyi bedavaya sikerse, herkes onun bir aygır olduğunu düşünür; bu neden farklı olsun ki? Hem bir avuç dar kafalı amcığın ne düşündüğünü neden umursuyorsun ki? Arkadaşlıklarını kaybetmişsin gibi değil. Bana Carrie ve Darren'ın bunları umursadığını söyleyemezsin."

Cevap vermem bir dakika sürdü, çünkü hala "harika vücut" yorumuna takılmıştım. Sonra sözlerinin geri kalanını değerlendirdim.

"Carrie kıskandığını söyledi," diye itiraf ettim. "Darren olmasaydı onu anında öldüreceğini söyledi. Bence Darren da Maisy'nin bu kadar kızgın olmasından hoşlanıyordu. Yıllardır hepimizin kaltağı oldu."

Cooper gülümsedi.

"İşte bu kadar. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, her türlü striptizciyi becerdim. Aslında birkaç yıl kulüp işlettim ve oyunu doğru oynarlarsa çok iyi para kazanıyorlar. Ve onlar da bizim gibi gerçek insanlar. Eşeğe binmiş gibi değilsin. Çocuk şanslıymış. Bu tür bir girişimi takdir etmek lazım."

Ona baktım, söylediklerine anlam vermeye çalışıyordum.

"Bu seni gerçekten rahatsız etmiyor, değil mi?" diye sordum. Cooper başını salladı. "Hayır, beni gerçekten rahatsız etmiyor," diye cevap verdi, gözleri daha da kararmıştı.

"Onun yerinde olsam ben de aynı lanet şeyi yapardım." Bekle. Doğru mu duydum? *Vay anasını!*

"Bana asılıyor musun?" Sinirle sordum. "Çünkü bir kız arkadaşın olduğunu biliyorum. Bir striptizciyle yatmış olmam sürtük olduğum anlamına gelmez."

Bakışlarımı yakaladı ve tuttu, koyu renk gözleri yoğundu.

"Doğruyu söylüyorum," diye cevap verdi, kelimeleri yavaş ve kasıtlıydı. "Zekisin, seksisin ve çok ateşlisin, özgür olsaydım her şeyi yapardım. Ama haklısın, bir kız arkadaşım var ve ondan ayrılmak

istemiyorum.

Onu. Bu, güzel bir kadını gördüğümde onu takdir edemeyeceğim anlamına gelmez. Şimdi, o keki yemek istiyor musun, istemiyor musun?"

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

GAGE

"Battaniyenin bir kısmını benimle paylaşabilir misin?"

Tinker başını sallayıp gözlerini televizyona dikerken ona uzandım. Onu yemekten sonra kalıp film izlemeye ikna etmiştim ama bu hiç de kolay olmamıştı. Seks kaseti hikâyesini anlatırken onun kadar kızaran birini daha önce gördüğümden emin değilim.

İtiraf etmeliyim ki, beni hazırlıksız yakaladı.

Kasabada onun hakkında söylentiler duymuştum. Pek dikkat ettiğim söylenemezdi; ağzını açıp kapayan kaltaklar hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Yine de yaptıklarını duyunca. Bunu yapmasından etkilenmiştim ve küçük serseriyi biraz kıskanmıştım, çünkü onun dar amcığının nasıl bir his olduğunu biliyordu ve ben sadece hayal edebiliyordum.

Lanet olsun.

Onu yargılamaya gelince, o sürtükler bok yiyip ölebilirler. O kadar da kötü bir şey yapmamıştı. Sayamayacağım kadar çok striptizciyle yatmıştım ve sadece son birkaç hafta içinde işlediğim suçlar düşünüldüğünde, Tinker lanet olası bir melekti. Yine de, kendini rahatsız hissederken gitmesine izin verirsem benden kaçmaya başlayacağını biliyordum, bu yüzden film bir amaca hizmet ediyordu.

Ama şimdi planımı sorgulamaya başlamıştım.

Bir kere, benden on santimden daha az mesafede oturan çok seksi bir kadın vardı. Battaniyeyi üşüdüğüm için istemedim.

kocaman ereksiyonum. Diziye odaklanamıyordum bile, çünkü kafamda başka bir film izlemekle meşguldüm.

Tinker'ın seks kaseti.

O üstteydi. Bunu hayal edip duruyordum ama aptal bir çocuk yerine o bana biniyordu. Dik mi oturuyordu, yoksa eğilip memelerini çocuğun ağzına doğru sarkıtıyor muydu? Ben de bunu isterdim; memelerinin ulaşabileceği bir yerde uçmasını ve ellerimin onu yönlendirmek için kıçında olmasını. Kanepede yer değiştirdim, bu büyüyen, ağrıyan ihtiyaçla ilgili hiçbir şey yapamadığım gerçeğinden nefret ediyordum.

Nighthawks'la işi bitirmek ne kadar sürer? Çok uzun.

"Saatin bu kadar geç olduğuna inanamıyorum," dedi Tinker esneyerek ve filmin bittiğini fark ettim. Şimdi yukarı doğru uzanıyordu, göğüsleri öne doğru itilirken battaniye beline kadar düşüyordu.

Tanrım, bir insanın ne kadar alması beklenir?

Ondan tamamen uzak durmalıydım -planım buydu- ama onu avluda gördüğümde bir şeyler kopmuştu. En son ne zaman Tinker gibi bir kadınla tanıştığımı hatırlamıyordum. Zeki, seksi ve komikti ve ailesine ve işine bakmak için çok çalışıyordu. Elbette onu becermek istiyordum -bunu yapmamak için eşcinsel olmak gerekirdi- ama ona saygı da duyuyordum.

"Gitsem iyi olacak," dedi ve bana o kadar tatlı bir gülümseme sundu ki dudaklarını ısırmak istedim. "Uyumadan önce babamı kontrol etmeyi severim ve sabah erken kalkmam gerekiyor. Yarın kurye için siparişleri paketlemem gerekiyor - eğer öğleden sonra ikiye kadar hazır olmazlarsa mahvolurum."

Onun üstüne yuvarlanmayı düşündüm. Onu kanepenin minderlerine itmeyi, bacaklarımı onunkilerin arasına sokmayı ve ona gerçek bir erkeğin nasıl hissettiğini göstermeyi.

"Cooper?" diye sordu, kafası karışmış görünüyordu. Kendimi onun yüzüne odaklanmaya zorlayarak birkaç kez göz kırptım.

"Bir tane daha izleyeceğim," dedim ona, çünkü ben lanet olası bir mazoşistim. "Çıkmaya hazır olduğuna emin misin?"

Kaşlarını çattı ve neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum. Evet, gitmeliydi. Ama benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Ve evet, bunun beni egoist bir pislik gibi gösterdiğinin farkındayım ama bu benim ilk rodeom değildi. Gözlerindeki şehveti, dudaklarını yalayışını ve ağzıma bakışını gördüm. Bu tek yönlü bir yol değildi, yakınından bile geçmiyordu.

"Sanırım biraz daha kalabilirim," diye fısıldadı. Tanrım, çok tatlı ve yumuşaktı. Şimdi onu daha çok ısırmak istiyordum. O sarkık alt dudağını ağzıma almak ve bir parmağımı kıçına sokmak.

Kır onu.

Sen hasta bir pisliksin.

Neden evet? Evet, öyleyim. Fark ettiğin için teşekkürler.

Dürtümü kontrol etmeyi başardım, onun yerine elini yakaladım ve bir tür zavallı alet gibi dostça sıktım. Parmakları benimkileri sıktı, sonra çekildi ve battaniyenin altına geri sokuldu, ayaklarını sehpaya dayamak için kaldırdı. Uzaktan kumandayı aldım ve menüye tıkladım.

Yarın işimi yapacaktım. Talia'yı becerecek, Marsh'ı gözetleyecek ve bu durumu sona erdirebilecek her türlü zayıflığı arayacaktım, ne kadar hızlı olursa o kadar iyi.

Bu gece, yine de . . . Bu gece zaman kaybı değilmiş gibi davranacağım.

Lanet olsun, ama aletim acıyordu.

- - -

Sonraki bir saat tam bir işkenceydi.

Tinker yanımda oturuyordu, sevimli ve şıktı ve kesinlikle göz teması kurmayı reddediyordu. Onun nasıl hissettiğini bilmiyorum ama bana göre havada asılı duran cinsel gerilim yoğun ve ağırdı. Sürekli elini elime koyuşunu düşünüyordum -küçük ama güçlü. Nasıl sıkı çalışılacağını bilen birinin eli. Bildiğim kadarıyla Talia bırakın kendi geçimini sağlamayı, hiçbir işte çalışmamıştı bile.

Kanepe kımıldadı ve Tinker'ın minderlerin içine doğru kaydığını, battaniyeyi çenesine kadar çektiğini görmek için baktım. Bacaklarımız belki on santim açıktı. Tekrar yer değiştirdi ve sonra eli battaniyenin altından benimkine çarptı. Elini hızla geri çekti ve yanaklarının kızardığını fark ettim. Onda hoşuma giden bir başka şey de buydu; teni o kadar solgundu ki, her uyarılma belirtisini görebiliyordum.

Elini tutarak kalçama yaslamak için çektim. Bu gerçekten kötü bir fikirdi, bu yüzden iyice düşünmeyi reddettim. Eli önce gerildi, sonra gücüm karşısında gevşedi. Aletim kotumun kumaşına doğru kabarmıştı, parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı - elini ona doğru itmek, acı verici bir şekilde şişmiş aletime sarmak ve şehre gitmek çok kolay olurdu.

Tinker'ın parmakları hızlı bir şekilde sıktı -neredeyse bir spazmdan daha fazlası- ve ben bir iniltiyi ısırdım.

Evet, tamam. *Gerçekten* çok kötü bir fikir. Kanepeden kalkıp bu saçmalığa hemen son vermeliydim çünkü Talia'yla aramızdaki ilişkiyi henüz bozmayı göze alamazdım. Bunun yerine kendimi Tinker'a doğru eğilmiş, omuzlarımı çarpıştırırken buldum.

Tanrım.

Korkak biri olmuştum. Başka bir açıklaması yoktu, çünkü yetişkin bir adamın neden bir çocuk gibi lanet olası bir battaniyenin altında el ele tutuşarak oturduğunu anlayamıyordum. Reapers MC'nin bir üyesi, bir yılda çoğunun hayatında sikmediği kadar kadın sikmişti. Ellerinde kan olan bir adam. Taze kan.

Ama Tinker gerçekten güzel kokuyordu.

Bir dakika içinde kalkardım, hayır, beş dakika. Beş dakikanın önemi yok. Tinker içini çekerek başını omzuma yasladı ve ben şeftali kokusu aldım. Tanrım, saçlarının kokusuna bayılıyordum. Piknik şu anda bunu görebilseydi, altına sıçardı. Elbette, kulübün kadını için ne kadar ileri gittiğini düşünürsek, şikâyet etmeye hakkı yoktu.

Tinker'ın eli kayarak sikime sürtündü. Nefesinin tısladığını duydum ve elini geri çekti, ama o anlık temas beni ateşe vermeye yetti, damarlarımda lav kaynıyordu. Bu kadar saçmalık yeter, onu istiyordum ve zaten çok uzun süre beklemiştim. Döndüm, başının arkasını yakaladım ve sert bir öpücük için onu kendime çektim, çünkü sadakatin canı cehenneme.

Önce sertleşti, sonra dudakları yumuşadı. Dilim içeri kaydı ve tüm düşünceler durdu. Tadı kek gibiydi. Cupcake, karamel ve yemek istediğim her türlü lezzet. Tanrım, amının tadı nasıl olurdu? Diğerlerinin toplamından daha tatlı olacağına dair bir his vardı içimde. Yaptığı tüm o güzel şekerlemeleri düşündüm ve sırf tekrar emebilmek için amına bir parça karamel soktuğumu hayal ettim.

Tanrım, düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Hemen şimdi.

Battaniyeyi karıştırarak onu kanepeye ittim ve bir dizimi bacaklarının arasına soktum. Aletim karnıyla buluştuğunda ateş patladı. Ona karşı sürtünmeye başladım, bu da öpücüğü tutmayı biraz zorlaştırdı, ama buna değdi. Kahretsin, onu öpmek bu kadar iyi hissettiriyorsa, ne zaman-

Ön kapı o kadar sert açıldı ki alçıpan çatladı.

Ayağa fırladım, Tinker'ı kanepeye ittim ve kanepenin altına sakladığım silaha uzandım. Marsh'ın sonunda kim olduğumu anlayıp anlamadığını merak ederek silahı kaldırdım ve onu kendi bedenimle sardım. Talia içeri daldı, gözleri parlıyordu.

Harika. Tek kelimeyle harika. Tam da umduğum gibi bir gecenin sonuydu. "Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu. Tinker inledi ve zevkle değil. Ne boktan bir durum. Kendimi suçlu hissetmiyordum -Talia'ya hiçbir şey borçlu değildim- ama Tinker'ı da bu işe bulaştırmıştım ve bu çok aptalca bir hareketti.

Sikinle düşünmeyi bırakmalısın.

"Buradan çıkmam gerek," dedi Tinker çılgınca, beni itmeye çalışarak. Talia'nın gözlerini tutarak hareket etmedim. Tek bildiğim, elinde bir silah olduğuydu; Tinker'ı güvenli olduğunu anladığım anda bırakmıştım, bir saniye önce değil.

"Talia, kıçını kaldır da şuraya git," dedim karşı duvarı işaret ederek. "Tinker gidecek ve sonra konuşacağız."

"Oh, *konuşacağız*," diye hırladı. "Aletini kestikten hemen sonra!"

Saldırdı ve ben de sıçrayarak ev sahibeme ulaşamadan onu yakaladım. Tinker yere yuvarlandı ve geri geri kaçmaya başladı. Talia taşaklarıma diz çökmeye çalıştı. Onu engelledim, ellerinden birini yakaladım ve arkasından büktüm. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak durduk, onunki bana yavaş ve acılı bir ölüm vaat ediyordu.

Ben de sana, tatlım.

"Bırak beni, pislik."

"Tinker, git buradan. Seninle sonra konuşuruz."

Talia ileri atıldı ve çenemi dişlerinin arasına alıp Tazmanya canavarı gibi ısırdı. Vay anasını. Tinker çığlık atarken ellerimi çenesine kilitleyerek uzandım. Talia'nın kafasına bir şey çarptı ve aniden çözüldü, beni savunmak için kullandığı motosiklet parçaları el kitabını tutan Tinker'a saldırmak için döndü.

"Az önce bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi gözleri kocaman açılmış bir halde. Aslında ben de inanamadım.

Talia tekrar çığlık attı, kurtulmak için ayağıma bastı, Tinker'ı cezalandırmaya kararlıydı. İyi bir kedi dövüşünü herkes kadar severdim ama bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı. Sahte kız arkadaşıma doğru dalarak onu yakaladım ve tıslayıp tükürerek omzumun üzerinden yukarı doğru savurdum. "Bırak beni!"

Tinker bize baktı, göğsü kabarmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu korkunç bir hataydı," dedi hızla ve her kelimesinde ciddi olduğunu görebiliyordum. "Özür dilerim Talia. Onunla bir daha asla konuşmayacağım."

"O yalancı dilini kestikten sonra bir daha asla *konuşamayacaksın*, fahişe!" "Kapa çeneni!" Bağırdım, oda sessizliğe gömüldü. Derin bir nefes aldım.

Öfkemi kontrol etmek için dakikalar harcadım. Talia'yı pencereden aşağı atmak istedim. Bunun yerine çılgın kaltakla barışmak zorundaydım, bu da onu en başta neyin kızdırdığını unutana kadar onu becermek anlamına geliyordu. Aletim ne kadar sert olursa olsun, onun amcığı istediğim gibi değildi.

Ya Tinker? Böyle giderse onu bir daha asla göremeyecektim. *Tanrım, ne düşünüyordum ki?*

"Ben çıkıyorum," dedi Tinker nefes nefese, kapıya doğru ilerlerken.

"Aynen öyle, sürtük. Kaç!" Talia tısladı. "Kendini beğenmiş bir kaltak gibi davranıyor olabilirsin ama hepimiz senin hakkındaki gerçeği biliyoruz!"

"Kapa şu lanet çeneni!" Kıçına şaplak atarak homurdandım. Gerçekten canını yakacak kadar sert değildi ama kesinlikle dikkatini çekecek kadar sertti. Boynumu tırmaladığı ve saçlarımdan bir parça koparmak için elinden geleni yaptığı düşünülürse, kendimi hiç de kötü hissetmiyordum. Talia sendeleyerek dengemi bozdu. Tinker'ın, Talia'nın kapı aralığında bekleyen ahbabı Sadie'yi iterek kapıdan çıktığını gördüm. Harika. Görünüşe göre Talia'nın binada bir casusu varmış. Tam da ihtiyacım olan şeydi, çünkü belli ki hayat zaten yeterince boktan değildi.

"Defol git buradan," diye hırladım küçük fareye ve Sadie koşmaya başladı. Onunla er ya da geç uğraşmak zorunda kalacaktım. Ya da belki de olmayacaktı, çünkü bu küçük oyundan ne kadar nefret etsem de henüz bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Her şey Marsh'a ve onun sırlarını ne kadar hızlı çözeceğimize bağlıydı.

"Bırak beni," diye hırladı Talia, sırtıma tekrar vurarak. Onun yerine ben

Onu yatak odasına götürdü ve ikinci el yatağın üzerine tıkırdayarak attı. Nefesi kesildi ve hareketsiz kaldı. *Nihayet.* Kendine gelmesine fırsat vermeden onu yere çiviledim, elleri başının üzerinde, bacakları benimkilerin altında sıkışmıştı.

Talia gözlerini kıstı. Onu boğmanın ne kadar kolay olacağına dair bir fikri olup olmadığını merak ederek ben de kendi gözlerimi kıstım. Çok sinirli bir motorcuyla bir apartman dairesinde yalnızdı. Ondan kat kat büyük

bir motorcuyla. Haftalardır korkağı oynuyordum ama şimdi Tinker'a saldırmıştı.

Bu bir oyun
değiştiriciydi. "Bırak
beni."

"Sen sakinleşene kadar olmaz," dedim sesimdeki öfkenin bir kısmının ortaya çıkmasına izin vererek. "Bunu konuşarak halledeceğiz."

"Konuşacak ne var? Beni aldatıyordun!"

Ve işte başlıyoruz.

"Biz özel değiliz," diye hatırlattım ona. "Birlikte olduğumuz süre boyunca hep başkalarıyla yattın."

Gözleri büyüdü.

"Bunu biliyor muydun?" diye fısıldadı. *Aman Tanrım.*

"Evet, kullanılmış prezervatifler bunu ele verdi. Bir de birlikteyken bile sürekli başka erkeklerle mesajlaşman. Böyle şeyleri gizli tutmak istiyorsan işerken telefonunu masada bırakma. Lanet şey her yirmi saniyede bir çalıyor. Mike'la kavga etmemin tek nedeni kulüp binasında kötü görünmem için beni tuzağa düşürmen."

Gözlerindeki öfke boşaldı, yerini belirsizlik ve belki biraz da korku aldı. Güzel. Zamanı da gelmişti.

"Yani bunu benden intikam almak için yaptın."

"Pek sayılmaz," dedim açık açık. "Biz bir çift değiliz. Biz sadece bazen sevişen iki kişiyiz."

"Ya bundan daha fazlasını istersem?" diye sordu usulca. Bir an için onu yanlış anlayıp anlamadığımı merak ettim - beni gerçekten önemsiyor muydu? Belki, diye karar verdim. Neredeyse savunmasız görünüyordu. Bunu kullanabilirdim. Şimdiye kadar bu küçük anlaşmada üstünlük ondaydı.

Değişim zamanı.

"Bir ilişkiden yeni çıktım," dedim, kelimeler yavaş ve netti. "Eğleniyorduk ve en azından şimdilik bu kadar devam etmek istiyorum. Daha fazlasını istiyorsan, bana sunacak daha çok şeyin olduğunu göstermeye çalış."

Talia kendi içine büzülmüş gibiydi. Gözlerinde su birikti ve bir an için ağlayabileceğini düşündüm. Sonra çenesini dışarı itti, çenesini düzeltti ve bana dik dik baktı.

"O kaltak Tinker Garrett'ı becermeni istemiyorum," dedi. "Ya o ya ben. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum ama bunu başardım.

"Sanki Tinker umurumda da," dedim. "Onu yemeğe davet ettim çünkü Onun için üzüldüm."

"Üzüldüğün herkesi becermeye mi çalışıyorsun?" diye sordu, sesi sertleşmişti.

Omuz silktim. "Film izliyorduk. Hava soğudu, ben de battaniyenin bir kısmını kaptım ve o da sikime uzandı. Ben sadece insanım. Ama bir düşün, Talia-Tinker senden en az on beş yaş büyük ve muhtemelen yirmi kilo daha ağır. Gerçekten onu sana tercih edeceğimi mi düşünüyorsun?"

Evet, yapardım. Kıvrımları ve klası vardı ve iki yaşında bir çocuk gibi öfke nöbetleri geçirmiyordu.

"*Otuz* pound," diye alay etti Talia ve onu yakaladığımı anladım. Tanrım, kadın kendini o kadar beğenmişti ki. Bu bok bittiğinde, evdeki çocuklar bana bir yıl boyunca bedava bira borçlu olacaklardı, karar verdim - bunu hak etmiştim. "Onun seks kasetini görmelisin. Çok komik, şişman bir balinaya benziyor."

Sustum.

"Seks kaseti mi?" Aptal rolü yaparak sordum. Talia güldü.

"Aptal sürtük bir partide striptizciyle sikişirken yakalandı," dedi gözleri dans ederek. "Birisi bunu videoya çekmiş. O şeyi ilk gördüğümde gülmekten kendimi alamadım."

"Çevrimiçi mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Muhtemelen. Dışarıda bir milyar tane daha var, yani viral olmadıkça nasıl bilebilirsin ki? Olacağından değil - o özel bir şey değil."

Tinker'ın çıplak, horoza binen görüntüsü hayal gücümü ele geçirdi. Tamamen çıplak, göğüsleri sallanıyor ve kıçı titriyor olabilir miydi? Ya da belki bir etek giyiyor, onu yukarı kaldırıyor ve öylece şehre iniyordu.

Talia aniden, "Beni kaldırın da size göstereyim," dedi. "Telefonumda var."

Bu beni hayal dünyasından çıkardı. "Ne? Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Seni izlediğini biliyordum," dedi bana, belli ki kendinden memnundu. "Şişko sürtük senin onun liginin dışında olduğunu bilmiyor. Marsh bir kopyasını aldı ve ona göndermesini söyledim. İşe yarayabileceğini düşündüm. Dediğim gibi, çok komik. Kız çok aptal görünüyor ve adam çok sinirleniyor. Muhtemelen ona ödeme yapması gerekiyordu ve adam da araya girdikleri için parasını alamayacağını biliyordu. Bir de Maisy Braeburn ona saldırmaya falan çalıştı. İsterik bir durum."

Harley'im üzerine bahse girerim ki Tinker'ın yaptığı hiçbir şey aptalca görünemezdi, yine de onu gerçekten o adamla görme fikrinden hoşlandığımdan emin değildim. Hayal etmek

Rastgele bir striptizciyi becermesi bir şeydi, ama gerçek bir insan? O kadar da değil. Öte yandan, onu çıplak görmek için bir şans olacaktı.

"Tamam, göster bana," dedim Talia'nın üzerinden yuvarlanarak. "Gerçi hâlâ sende olmasının tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Talia doğrulup kot pantolonunun içine uzandı ve telefonunu çıkardı. Açtı, sonra göz gezdirdi, küçük ekranı tutarken bana yaslandı.

Video bir grup kadının birkaç erkek striptizciyle dans etmesiyle başlıyordu, belli ki zil zurna sarhoşlardı. Hepsi de Tinker'ın yaşlarındaydı. Carrie yanlarından geçti ve kaşlarını çatarak kameraya baktı.

"Kapat şu şeyi," dedi. "Kimse burada fotoğraf çekmeni istemiyor."

"Sorun nedir?" diye sordu bir kadın sesi, daha yüksek bir sesle. Telefonu elinde tutan ve kayıt yapan kişi olmalıydı. "Darren'ın kızacağından mı korkuyorsun?"

Carrie gözlerini devirdi, sonra da onu kayıtsızca tersledi. Başka bir kadın "Daha fazla tekilaya ihtiyacım var!" diye bağırdı.

Telefon dönerek uzun, siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü, parlak kırmızı elbisesi o kadar dar ki üzerine büzüştürülerek sarılmış olmalı, kısa boylu bir kadını gösterdi. Başında iki küçük şeytan boynuzu olan kırmızı bir örtü vardı ve bir elinde ters çevrilmiş boş bir içki şişesi tutuyordu. Kameraya kaşlarını çatmış, sanki bu tarihin en trajik olayıymış gibi başını sallıyordu.

"Çok üzücü..." diye inledi.

"Yatak odasında daha fazlası var," dedi biri kamera dışından, sonra sahne aniden değişti, sahibi odanın içinde yürürken görüntüler yükselip alçaldı. Bacak, duvar ve genel otel kapısının açıldığı flaşları gördüm, sonra fısıltıyla "Vay anasını" dedim. Kamera aniden yukarı kalktı ve çıplak bir Tinker Garrett'ı yakınlaştırdı.

Yatağın üzerinde bir adamın kucağına oturmuş, sırtını kameraya dönmüştü, gözleri kapalı ve yüzü mutlulukla doluydu. Sikim bir anda sertleşti, çünkü Tanrı aşkına. Göğüsleri inanılmaz yuvarlak ve doğaldı ve kalçalarını bir, iki, üçüncü kez adamın üzerinde sallarken zıplıyordu. Elleri dar belinin etrafında sıkılaştı ve vücudu sıkıştı, acı dolu bir iniltiyle boşalırken inledi. Tinker bacaklarının arasına uzanarak hareket etmeye devam etti ve sadece onu gördüğüm için neredeyse ben de boşalıyordum.

Lanet olsun. Noel'i iptal et. Bu şimdiye kadarki en iyi şaplak bankası malzemesiydi.

"Ne oluyor lan? *Tinker?* Tanrım, Heather, çekmeyi bırak!" diye bağırdı biri.

Bu Carrie'nin sesiydi. Tinker'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzünü bir şok ve dehşet ifadesi kapladı. Çığlık attı, kollarını göğsüne doğru kaldırarak kendini acınası bir şekilde örtmeye çalıştı. Telefonun önünde bir el parladı. Carrie, "Heather, ben ciddiyim." diye hırlarken video perspektifi tavanı gösterecek şekilde yukarı doğru sarsıldı. Bırak şu lanet telefonu."

"Neler oluyor?" Başka biri kamera dışından seslendi. Telefon, yakalandıklarını yeni fark eden çifti göstermek için aniden geri düştü. Başka kadın sesleri yükseldi ve kadınsı bir kahkaha duydum. Kırmızı peçeli kadın ellerini onaylarcasına çırparak kadraja girdi. "Yürü be Tinker, kıç tekmeliyorsun! *Wooohoooo!"*

"Çık dışarı!" Tinker bağırdı, gözleri vahşi ve çılgına dönmüştü. Adam ayağa kalktı ve odayı istila eden kadınlara ters ters bakmaya başlamadan önce kollarını Tinker'ın vücuduna sardı.

Kırmızı peçeli kadın elini ikisine doğru sallayarak, "Merak etmeyin," dedi. "Siz devam edin. Ben şundan biraz alacağım ..." Yatağın yanında durdu ve diz çökerek kahverengi bir karton kutuyu karıştırmaya başladı.

"Heather Brinks, seni öldüreceğim!" Carrie sesinin vahşi bir öfkeyle dolu olduğunu söyledi.

Telefon tekrar sarsılıp bu kez odanın bir ucundan diğerine uçarken yüzünü bir an için görebildim. Mucizevi bir şekilde bir sandalyenin üzerine yanlamasına düştü, hala çekiyordu. Bu bana Tinker'ın hayal ettiğim kadar olgun ve sulu görünen kıçının mükemmel bir görüntüsünü verdi. Saçları vahşi ve karışıktı, sırtından aşağı akıyordu. Bacaklarının arasında başka bir adam olmasaydı mükemmel olurdu.

Onu ters çevirdi, yatak örtüsünün köşesinden tutup yukarı ve vücuduna doğru sürükledi. Sonra ayağa kalktı ve kapı aralığından içeri bakan kadın kalabalığına baktı.

"Defol git buradan!" diye bağırdı ve telefonun yanında boğuk bir gümbürtü duydum. Bir el uzandı, ekranın üzerinde yanıp söndü ve sonra bir başkası onu yakalayıp geri çekti.

"Orospu!" Carrie tısladı ve daha fazla yumruk sesi duyuldu. Vay canına. Kesin bir şey söyleyemem ama Heather'la çok fena kapışıyorlarmış gibi geliyordu.

güreş maçı. Striptizci, kırmızı peçeli kadını bir kolundan tutarak kapıya doğru çekti.

"Tanrım, şunun kıçına bak," diye fısıldadı Talia kulağıma, sesi hayranlık doluydu. "Kız tam bir inek ama adam inanılmaz."

"Onu zaten istediğimden daha fazla gördüm," diye cevap verdim. Ondan hoşlanmadım. Hem de hiç hoşlanmadım. Tinker'ın o adamla yatmak için her türlü hakkı vardı -buna itiraz edemezdim- ama hayranı değildim. Gerçekten daha fazlasını istediğim şey Tinker'dı. Ve evet, bu muhtemelen beni boktan bir insan yapıyordu ama Hallies Falls'a özellikle bir motosiklet kulübüne girip onları gözetlemek için gelmiştim. Buraya ilk geldiğimde, kulüp kardeşim Ressam'ın bir adamı öldürmesine bile yardım etmiştim, yani iyi ve doğru olan her şeyin tarafında başlamış değildim.

"Neler oluyor?" diye sordu yeni bir kadın, kapıdaki kalabalığı yararak ilerlerken. Uzun boyluydu, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve biraz rüküş görünüyordu. Önünde pençe olan iri, dalgalı saçları Whitesnake videolarından fırlamış gibiydi. İrkildim, aletim yumuşadı.

"Bu Maisy Braeburn," dedi Talia, sesi derinden tatmin olmuştu. "Bu iyi kısmı."

"Jamie?" Maisy aniden sordu. Striptizcinin vücudu irkildi, ama kendini tuttu. Maisy öfkeden gözle görülür bir şekilde şişmiş, ona doğru yürürken tam bir Şükran Günü hindisine benziyordu. Bir el telefonu kavradı ve telefon kapandı, karardı ama sesi hâlâ duyulabiliyordu. Yere düşmüş olmalı. "Jamie Braeburn, bunun için cehennemde yanacaksın!"

Birisi gülmeye başladı ve sonra daha fazla kahkaha.

"Defol git, Maisy," dedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Yapacak bir şey yok-"

Kayıt bitmişti ama kahkahalar devam ediyordu. Talia bana karşı kıkırdıyor, bir eliyle göğsümü aşağı yukarı ovuyor, diğer eliyle sikime uzanıyordu.

"Sana komik olduğunu söylemiştim," dedi kulağıma, üstüme çıkmadan önce. Sonra küçük bir salınım yaptı ve kafası karışmış sikim tekrar sertleşti.

Siktiğimin aptal sürtüğü, ona göre ıslak bir delik ıslak bir delikti.

"Seni becerirken Jamie'nin kıçını düşüneceğim," diye fısıldadı boynumu ısırarak.

"Siktir git," dedim onu iterek. Onu tahrik eden buysa beni Noel Baba olarak hayal edebilirdi ama bir tür kontrol sağlamam gerekiyordu. Talia suratını asarak yana doğru yuvarlandı.

"Hey, gerçek bir ilişkimiz olmadığını söyleyen sendin," dedi bana. "Ne olmuş yani onun kıçından zevk alıyorsam? Ya umursarsın ya da umursamazsın."

Kuralları belirlemenin zamanı geldiğine karar verdim. Aksi takdirde bu iş hızla kontrolden çıkabilirdi.

Kimi kandırıyorsun sen? Başından beri kontrolden çıktı, göt herif.

"Beni becermek mi istiyorsun, o zaman elbiselerini çıkar," dedim sertçe. Aşağı uzanarak kot pantolonumun üzerinden sikimi tuttum ve ona bakarken bir yandan da çekiştirdim. Talia'nın gözleri ateşle parladı. "Ama onu becermek istiyorsan, çık dışarı."

"Özür dilerim," dedi, sesi küçük bir kızınki gibi sessiz ve zayıftı. Bazen böyle yapardı. Beni çok korkuturdu. Aletim yumuşadı ve hırlamamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Neyse ki uzanıp elimi iterek işi devraldığında tekrar toparlandı.

"Bu benim için mi yoksa onun için mi?" Talia sordu, gözlerindeki o küçük güvensizlik belirtisi geri gelmişti ve onu yakaladığımı biliyordum. Her ne sebeple olursa olsun, bu ilişkiyi bir şekilde önemsiyordu. Az önce sapkın, çıkarcı bir fuckbuddy piyangosu kazanmıştım. Belki de düşündüğüm kadar uzun süre kulüp jigololuğu yapmak zorunda kalmayacaktım. Bu iyi bir şeydi, çünkü kimse ücretsiz bir fahişeden daha aptal olamazdı ve ben de şimdiye kadar kesinlikle o kategoriye girmiştim. Muhtemelen içine her girdiğimde IQ puanım düşüyordu.

"Cooper?" Talia pantolonumun düğmelerini açarken aynı küçük ses tonuyla sordu.

"Hepsi senin bebeğim," dedim ona, bunun doğru olmamasını dileyerek. Sonra parmakları beni sıkıca kavrarken gözlerimi kapadım.

Al bakalım, sik kafalı. Nighthawks'a ne kadar çabuk girersen, bu işi o kadar çabuk bitirebilirsin. Kardeşlerin sana güveniyor.

Şerefsizler.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ SABAHI
TINKER

"Hayatımda hiç bu kadar utanmadığımı söyleyebilirim ama bu koca bir yalan. Neden erkeklerin yanında aptalca şeyler yapıyorum?" Telefonu kulağımla omzum arasında tutarak Carrie'ye inledim. Anahtarlarım hangi cehennemdeydi? Çantamı karıştırıp onları aradım. Sonra parmaklarım sert bir metal kenar buldu. *Tanrı'ya şükür.* Bir saniye sonra dükkânın kapısını açmıştım.

"Hepimiz aptalca şeyler yaparız ama bu tamamen yeni bir seviye," diye cevap verdi Carrie, her zamanki gibi açık sözlüydü. "Aklından ne geçiyordu?"

Dükkâna girdim ve "Kapalı" tabelasını otomatik olarak çevirdim. "Belli ki beynim kısa devre yaptı," diye cevap verdim. "İçerideki herkesi tanıyorum

Hallies Falls zaten benim bir fahişe olduğumu düşünüyor ama bugüne kadar hiç haklı olduklarını hissetmemiştim."

"Kendini bu kadar hırpalama," dedi Carrie. "Cooper ve Talia özel bile değiller. Darren ve ben Cuma gecesi Jack's Roadhouse'a gittik ve o orada başka bir adamla öpüşüyordu. Durum çok saçma ama bir evliliği yıkmış falan da değilsiniz."

Beş para etmez. Kendimle ilişkilendirmekten hoşlandığım bir kelime değildi, ama duruma gayet uyuyordu.

"Evet, seni anlıyorum," dedim iç çekerek. "Her ne kadar acıma partimin tadını çıkarsam da, kendimi toparlamam ve yoluma devam etmem gerekiyor. Kurye için paketlemem gereken yaklaşık bir milyon çikolata var ve Randi az önce arayıp

Sabah izinliydi, yani tek başımayım. Sanırım küçük kız kardeşlerinden birini doktora falan götürmesi gerekti."

Carrie homurdandı.

"O kızın buradan defolup gitmesi gerek. Annesi onu sadece ucuz çocuk bakımı için kullanıyor. Central'da burslu okuyordu, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama bu onun seçimi."

Carrie kamburunu çıkardı, belli ki daha fazlasını söylemek için can atıyordu. Bunun yerine konuyu değiştirdi.

"Öğle yemeğinde uğramamı ister misin? Cooper'ın durumunu tam olarak tartışmadığımızı hissediyorum - tam bir otopsiye ihtiyacımız var, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, azıcık bile değil."

"Harika. Öğlen orada olacağım. Her zamanki sandviçini ister misin?"

"Onun yerine salata alabilir misin?" Kaçınılmaz olana boyun eğerek sordum. "Dal Talia'nın yanında kendimi biraz tombul hissediyorum. Önemli olduğundan değil, ama ... önemli."

"Sen şişman değilsin, salak. Gürsün. Harika bir fiziğin var, Darren bile bunu fark ediyor."

Ürperdim.

"Bu iğrenç. O benim kardeşim gibi."

"Yok artık. Görünüşe göre bir süre önce markette bir şey almak için eğildiğini görmüş ve seni tamamen kontrol etmiş - o senin kıçın. Erkekler bayılıyor. Her neyse, seni süzüyormuş, sonra sen ayağa kalkınca kim olduğunu anlamış. Zavallı bebek park yerinden beni aradı, çıldırmıştı. İki gün boyunca benimle sevişmedi, sürekli 'kirli' olduğunu mırıldandı."

Güldüm ve çantamı tezgâhın üzerine bıraktım. Carrie ile konuşmak beni her zaman daha iyi hissettirirdi.

"Sanırım bunu hatırlıyorum, aslında. Birkaç ay önceydi. Ona el sallamaya çalıştım ama yanımdan hızla geçip gitti, gözlerimin içine bile bakmadı. Sanırım artık nedenini biliyoruz. Bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi mutlu bir şekilde iç çekerek. "Bu yüzden sana söyledim. Son zamanlarda biraz küstahlaştı, biraz taciz işimize yarayabilir. Kurye için şekerleri paketlemen sorun olmaz değil mi?"

"Evet, normalden daha büyük bir sevkiyat," dedim ona. "O hukuk bürosunda bir tür müşteri takdir olayı var. Bir sürü bireysel hediye kutusu sipariş etmişler. Tüm detayları bilmiyorum, umurumda da değil. Sadece peşin ödeme yaptıklarını biliyorum."

"Sanırım bu iyi bir şey," dedi. "Brandon'a yağ çekmeye mi çalışıyorlar? Eminim insanlara boşanmadan bahsetmemiştir. Seni geri istiyor, kampanyası için iyi olursun."

"Ha!" dedim, kıkırdayarak. "O seks kasetini bilse fikrini değiştirirdi. Lafı açılmışken, Cooper'a bundan bahsettim."

"Ne?" diye sordu, belli ki afallamıştı.

"Cooper'a söyledim," diye tekrarladım. "O iyi bir dinleyicidir ve ağzından kaçıverdi. Muhtemelen er ya da geç duyacaktı zaten. Şunu dinle- komik olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Bu biraz komik," diye itiraf etti. "Demek istediğim, eğer senin üzerinde böyle bir saatli bomba olmasaydı, her gün sana bu konuda bok atıyor olurdum. Umarım asla viral olmaz. Böyle bir baş ağrısına ihtiyacın yok."

Mutfağa girdim ve çantamı tezgâhlardan birinin üzerine bıraktım.

"Biliyor musun, bunu ona anlatmak biraz özgürleştiriciydi," diye itiraf ettim. "Bu

Berbattı ama hayatımı sona erdirmedi. Saklayacak bir şeyim varmış gibi hissetmemek güzeldi."

"Tinker, utanacak *hiçbir şeyin* yok," dedi. "Kendi otel odanızda rızası olan bir yetişkinle seks yaptınız. Bu durumdaki pislik Heather Brinks, cehennemde çürüsün. Ya da belki Walmart'ın tuvaletinde. Bu da iyi bir ceza olurdu."

"Haklısın, her zaman öyle hissettirmese de," dedim iç çekerek. "Bazen kendimi bir daha normal hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum. Kendim gibi, üzgün olmak yerine ..."

"Keşke bir cevabım olsaydı," diye yanıtladı Carrie, sesi ciddiydi. "Bir gün yeni bir normal olacak."

"Olmak zorunda," diye cevap verdim, sonra kendimi zihinsel olarak bir silkeledim. "Hey, gitmem gerek, doldurmam gereken özel siparişler var."

"Avukat arkadaşların Brandon'la birlikte olduğunuzu düşünmelerine izin vermenin geri tepmeyeceğinden emin misin?"

"Hâlâ yasal olarak evliyiz ve bir evimiz falan var," dedim makul bir şekilde. "Tüm tartışmaları ve oyalamaları yapan o. Eğer evlenecekse

saçma sapan oyunlar oynuyorsa, ben neden işim için bundan faydalanmayayım?"

Carrie memnun bir sesle, "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi. "Çalış bakalım. Birkaç saat sonra görüşürüz. Sevgiler ve öpücükler."

"Sevgiler ve öpücükler."

- - -

İki saat sonra, haftalık teslimatım için balkabağı karamellerinin neredeyse yarısını paketlemiştim. Randi randevusundan henüz dönmemişti, bu ideal değildi ama dünyanın sonu da değildi. Aynı anda hem paket yapıp hem de dükkânı izleyebiliyordum. Zaten buraya çok fazla insan gelmiyordu ve Pazartesi günü gelenler de buralı olurdu. *Burayı gerçekten kapatmalıydım.* Saat on birde bölgeye girmiştim ve biri içeri girdiğinde ön tarafta çalan zili neredeyse kaçırıyordum.

"Arka taraftayım, bir dakika içinde çıkarım!" Tezgâhın altındaki dolaptan yeni bir karton kutu yığını almak için diz çökerek bağırdım. Yerdeki çizik ahşapta ayak sesleri yankılandı, sonra küçük mutfakta arkamda birinin varlığını hissettim. Gülümseyerek ayağa kalktım, sonra donup kaldım.

Hay sikeyim.

Talia Jackson kapı aralığından bakıyordu.

İçimden suçluluk ve utanç aktı, yanaklarım ısındı.

Bir şey söyle! Vicdanım tısladı. Ama ne? *Dün gece erkek arkadaşınla öpüştüğüm için özür dilerim, ama önce o beni öptü, belki de bunu onunla konuşmalısın?* Evet, bu harika olurdu.

Cooper'ın kız arkadaşı bana çok ürkütücü bir gülümseme attı, ellerini arkasına kavuşturmuş, neredeyse çapkınca başını eğmişti.

"Vay canına, ne kadar çok çikolata varmış," dedi çalışma masamın üzerindeki tepsi yığınına doğru başını sallayarak. Her metal tepside yüze yakın şekerleme vardı ve bunlardan altı tane vardı. Dikkatle başımı salladım, hislerim tetikteydi. "Ne yapıyorsun?"

"Onları satış için paketliyorum," dedim, oyununun ne olduğunu merak ederek. "Kuryem bu öğleden sonra burada olacak, onları Seattle'a götürüp tüm müşterilerime teslim edecek."

"Ve bunların hepsini tek başına mı yapıyorsun?" diye sordu bana doğru ilerleyerek.

Gözleri sertleşti. "Çok iş var. Başlarına bir şey gelirse çok yazık olur."

Lanet olsun.

Yüzü karararak bir adım öne çıktı. Geri çekildim ve paslanmaz çelik lavaboya çarptım. Talia bir adım daha atarak tepsi kulesinin hemen yanında durdu. Sonra elini yavaşça arkasından çıkardı ve uzun, keskin bir bıçak kaldırarak suçlayıcı bir şekilde bana doğrulttu. O büyük hayatta kalma bıçaklarından biriydi, neredeyse bir pala gibi olanlardan.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi tatlı bir sesle.

Kalbim küt küt atmaya başladı, gözlerim kendimi savunmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Bu kız kesin olarak deliydi ya da fark etmeyecek kadar yakındı. Elim lavabodaki yıkanmamış metal bir tepsiye çarptı. Eğer bana saldırırsa, belki onu kalkan olarak kullanabilirdim, çünkü görünüşe göre hayatım bir Quentin Tarantino filmine dönüşüyordu. Ortam kesinlikle doğruydu - burada sadece ikimiz vardık ve bu eski tuğla duvarların kalın olduğunu biliyordum.

Kimse çığlığını duymayacak.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sesimdeki titremeyi duymama rağmen sakin görünmeye çalışarak sordum.

"Erkeğimi becermek istiyorsun," dedi Talia, bıçağı yaramaz bir çocukmuşum gibi sallayarak. "Onu nasıl izlediğini gördüm. Başta pek umurumda değildi, sen kurumuş bir kocakarıdan başka bir şey değilsin ve o da ilgilenmiyor, o zaman neden zahmet edesin ki? Ama dün gece çizgiyi aştın ve şimdi bedelini ödeyeceksin."

"Özür dilerim," diye fısıldadım, yutkunarak. Gözlerinde bir şey vardı, çok yoğundu. Çok yoğun ve parlak. Sadece bu da değil, gözbebekleri de çok sıkıydı. Tanrım, uyuşturucu mu almıştı?

"Pişman olacaksın," dedi, bıçağıyla çikolatalardan birini gelişigüzel dürterek. Arkamdaki kirli tepsiyi el yordamıyla bulup elimi kenarına doladım. Eğer saldırırsa kendimi savunmak için tek bir şansım olacaktı, bunu berbat etmeyi göze alamazdım.

"Bunlar çok güzel," diye devam etti çikolatalara doğru başını sallayarak. "Ve eminim iyidirler. Yoksa kıçın bu kadar şişman olmazdı. Bir erkeğin olmamasına şaşmamalı."

Bıçağı tekrar kaldırdı ve bana doğru hamle yaptı. Yemek tepsisini vücudumun önüne doğru savurdum ve bu sırada elimdeki cehennemi vurdum. Bu iyi bir şeydi; acı odaklanmamı keskinleştirdi. Yine de bıçak ona isabet etmedi, çünkü beni kandırmıştı. Talia kaşlarını kaldırarak güldü.

"Bunun beni durduracağını mı sanıyorsun? Şimdi iyi dinle *amcık*, çünkü senin için birkaç kuralım var. Birincisi, bir daha asla onun dairesine adım atmayacaksın," dedi. Bir rahatlama hissettim, çünkü bu beni öldürmeyi planlamadığı anlamına geliyordu, en azından henüz değil. "Binanın etrafında senin için çalıştığını biliyorum. Şu andan itibaren onunla tek iletişimin post-it notlar ve kısa mesajlar şeklinde olacak, anladın mı? Bir ya da iki hafta bekleyeceğiz, sonra onu kovacak ve kıçına tekmeyi basacaksın. Bir bahane bulsan iyi olur, çünkü ona benden bahsedersen, buraya geri gelir ve boğazını keserim. Söz veriyorum. Sonra kardeşimi ararım ve o da cesedini asla bulamayacakları bir yerde yok eder. Bu senin tek uyarın. Anladın mı, sürtük?"

Başımı hızlıca salladım.

"Şimdi gidiyorum," dedi. "Ama unutma, onunla konuşursan seni keserim. Dairesine girersen seni doğrarım. Hatta ona doğru gözünü bile kırparsan kalbini söküp yerim."

Bana son bir kez tatlı tatlı gülümsedi, sonra yavaşça ve kasıtlı olarak tepsi yığınlarını itti. Bir haftalık emeği -yaklaşık altı yüz el yapımı çikolata- yere saçılırken nefesim kesildi. Sonra Talia arkasını döndü ve kapıdaki ziller dostça bir şıngırtıyla çalarak dükkândan dışarı çıktı. Orada öylece kalakaldım, şaşkınlıktan midem bulanıyordu.

Vay anasını. Böyle şeyler gerçek insanların başına gelmezdi, benim dünyamda değil.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendimi sıkıca tuttum ve tüm vücudum titremeye başlarken yere doğru kaydım. Neden kendimi savunmak için bir şey yapmamıştım? Ben zayıf bir insan değildim. Altı yaşındayken babamla birlikte avlanmaya başlamış, on yaşındayken ilk geyiğimi avlamıştım. Onu kesmek için tıpkı onunki gibi bir bıçak kullanmıştım. Geldiğini görmeliydim, kendimi korumalıydım.

Ama buranın benim güvenli yerim olması gerekiyordu.

Annemin dükkânı, okuldan sonra sarılmak ve taze kurabiye yemek için geldiğim yerdi. Ev ödevimi yaparken bana nane çayı verirdi.

Babam gelip bizi alıp eve götürene kadar masalarda oturduk. Burada kötü şeyler olmamalıydı.

Belki Brandon haklıydı.

Belki de insanların deli olmadığı ve bu daracık yer yerine gerçek bir mutfağımın olduğu Seattle'daki evime dönmeliydim. Yere düştükten sonra çikolataların hiçbiri kurtarılamazdı. Müşterilerimi arayıp bir gecikme olduğunu haber vermeliydim. Her zaman güvenilir biri olmuşumdur - umarım uzun vadede çok fazla iş kaybetmem. İçimde bir öfke kıvrılması hissettim ve buna odaklanmaya karar verdim. Öfke güçlüydü ve şu anda biraz güç kullanabilirdim, çünkü cidden ... ne lanet bir *kaltak!*

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, derin bir nefes aldım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Elbette polisi arayabilirdim - Seattle'da insanlar böyle yapardı. Ama burası Hallies Falls'tu, Nighthawk Raiders'ın kendi kurallarını koyduğu ve polislerin görmezden geldiği bir yerdi. Herkes kulübün maaş bordrosunda olduklarına dair şaka yapıyordu ama bu komik bir şaka değildi.

Hepimiz bunun doğru olduğunu biliyorduk.

Talia'nın beni tehdit ettiğine dair elimde herhangi bir kanıt da yoktu. Elbette, her yerde çikolata vardı ama bu sadece benim sakar olduğumu kanıtlıyordu. En fazla bir yasaklama emri alırdım ve hepimiz kağıdın bıçaklı kavgada ne kadar harika olduğunu biliyoruz.

Carrie. Ben Carrie'yi arardım.

Çantama uzanıp telefonumu aradım. Parmaklarım kendini savunmak için sakladığım küçük biber gazı kutusunun üzerine geldi. Yüzümde acımasız bir gülümseme belirdi. Babam buna hep gülmüş, bir saldırgan kadar kendime de sıkabileceğimi söylemişti ama yanılıyordu, hiç sıkma şansım olmamıştı. Telefonu bulup Carrie'nin numarasını çevirdim.

"Ne var ne yok?" diye sordu neşeyle.

"Öğle yemeğini erken yiyebilir misin?" Sesim titreyerek sordum. "Az önce bir şey oldu ve bana eşlik etmene gerçekten ihtiyacım var."

"Sen iyi misin? Sesin iyi gelmiyor. Neler oluyor?"

"Ben iyiyim," dedim, gözlerimi bir dakikalığına sıkarak.

Ağlamayacaksın.

Gurme çikolatada ağlamak yoktur. "Mümkün olduğunca çabuk gel, tamam mı?"

- - -

"Onu öldüreceğim," diye öfkelendi Carrie. Dükkânı o gün için kapatmış, "Kapalı" tabelasını asmış ve mutfağa çekilip beklemeye başlamıştım. İnsanların beni görebileceği ana dükkânda olmak istemedim, onun yerine çay için biraz su koydum ve Talia'nın arkasında bıraktığı devasa pisliği temizlemeye başladım. Hasar oldukça kötüydü; sadece tepsilerdeki şekerler değil, paketlediğim kutuların çoğu da yere dökülmüştü.

Carrie geldiğinde, ana dükkâna geri dönüp kapıyı açmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Sadece sessiz kalmak istiyorum," dedim ona, çalışma masasına bir tabure çekerek.

"Hayatta olmaz."

"Beni dinleyin," diye ısrar ettim, bir elimi kaldırarak. "Talia Jackson deli ve benden nefret ediyor. Polisi ararsak ne olacağını düşünüyorsun? Bir rapor tutacaklar ve belki de bana geçici bir yasaklama emri verecekler, ki bu da beni uykumda öldürmeye karar verdiğinde tam olarak bir boka yaramayacak. Oh, ve bu onların kardeşinin maaş bordrosunda olmadıklarını varsayıyor. Burada işler nasıl yürür bilirsiniz."

Carrie dudağını ısırdı, benimle tartışmak istediğini görebiliyordum ama ben haklıydım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Nighthawk Akıncıları bu kasabanın sahibiydi. Etkilerinin ne kadar uzağa ulaştığına dair bir test vakası olmak istediğimden emin değildim.

"O zaman Darren'a söyleriz," dedi sonunda, kararlıydı. "O seni koruyacaktır."

Başımı salladım. "Kötü bir fikir. Ona Demir Adam gibi davranacak, sonra kardeşi ve o motorcular onun peşine düşecek ve sen aniden dul kalacaksın, çocukların yetim kalacak ve ..."

Gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettiğimde nefesim kesildi. *Hayır. Ağlamak yok*, diye kendime hatırlattım.

"Sakin ol," dedi Carrie çabucak. "Darren hakkında iyi bir noktaya değindin.

-Ona söylememeliyiz çünkü kendini kaybeder ve kızlar üniversiteden mezun olana kadar onu öldürtmeyi göze alamam. Ama bu bizi seçenekler açısından nereye götürüyor?"

"O ne derse onu yapacağım," dedim ona açıkça. "Yaptığı şey iyi olduğu için değil. İyi değildi. Ondan korktuğum için de değil, ki korkuyorum. Bunu yapıyorum çünkü o haklı Carrie. Dün gece Cooper'la aramızda olanlar yanlıştı ve büyük bir hataydı."

"Biliyorum," dedi kararlılıkla. "Ama bunu o başlattı, sen değil."

"Ve isteseydim bitirebilirdim," diye cevap verdim gözlerine bakarak. "Ama yapmadım. O anda kendimden başka kimseyi umursamadım. Brandon gibi davrandım ve ben bundan daha iyiyim."

"Brandon gibi davranmadın," dedi, sesi sertti. "Dün gece için istediğin kadar pişman olabilirsin ve ben kesinlikle bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Ama Brandon'ın seviyesine gelmeden önce kat etmen gereken uzun bir yol var. Kendini hırpalamayı bırak ve işleri nasıl düzelteceğimize odaklanmaya başla."

"Belki de Seattle'a geri taşınmalıyım," dedim sessizce.

"Hayır."

"Brandon'la dönmeyeceğim," diye ısrar ettim. "Ama bu kasaba ... . Sen burayı hep sevdin Carrie, ama ben kendimi Hallies Falls'ta hiç görmedim. Bunu sen de biliyorsun. Burada olmamın tek nedeni babam."

"Tamam, sakin ol," dedi. "Korkuyorsun, ki bu adil. Talia cehennem gibi korkutucu. Ama deli bir sürtük öfke nöbeti geçirdi diye kalkıp Seattle'a taşınamazsın."

"Palalı çılgın bir kaltak."

"Evet, o kısım rahatsız edici," diye itiraf etti ve ben de homurdandım. "Tanrım, kafamı toparlamak çok zor. Ve onun bu şekilde içeri girmesi kötü şanstan bahsediyor. Yani, sen o zamandan beri bir aziz gibisin-"

"Bu konudan bir daha asla bahsetmeyeceğimize dair anlaşmıştık," diye hatırlattım elimi kaldırarak.

Başını salladı, sonra kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Jamie Braeburn'ü becerdiğine hâlâ inanamıyorum. Seninle çok gurur duydum, bebeğim! Bir erkeği unutmak için sevişmek gibisi yoktur. Ve Brandon-"

"Dur," dedim kızararak. "Bu konuyu yeniden tartışmayacağız ve bence Cooper tartışmasını da askıya almalıyız."

"Katılıyorum. Ama bazen merak ediyorum. Neden bütün seksi erkekler deli?" "Darren seksi."

"Davamı geri çekiyorum. Tüm bunlardan sonra hala salata istemiyor musun?" "Belki daha sonra yemek üzere buzdolabına koyarım. Adrenalin yüzünden midem hâlâ bulanıyor. Burada işleri toparlamam gerekiyor, sonra da daha fazla karamel yapmaya başlamalıyım. Tabii ki teslimatlar gecikecek ama Çarşamba sabahına kadar bunların çoğunu yerine koyabilirim.

yeterince uzun saatler içinde. O gece onu Seattle'a götüreceğim, sonra da

teslimatlar Perşembe günü. Her şey yolunda giderse geri dönüp hafta sonu boyunca çalışarak gelecek haftanın ürünlerini çıkarabilirim."

"Tüm bunları yaparken kendini öldüreceksin, özellikle de hepsi elle yapıldığı için," dedi Carrie ciddi bir şekilde. "Bu gerçekçi değil - gerçek bir mutfak yapmanın zamanı geldi. Darren evinizin bodrum katının tadilatında size yardımcı olabilir. Bunu sürdürülebilir hale getirmelisin ve bir çay dükkânı işletip o karamellerin her birini elle daldırarak bunu yapamazsın."

Haklı olmamasını dileyerek ona baktım. Şimdiye kadar bir arada durmayı başarmıştım ama her gece eğilmekten ve dalmaktan sırtım ve omuzlarım ağrıyordu. Giydirme makinem hepsini bir ya da iki saat içinde kolayca yapabilirdi. Her şey hazırdı ve Seattle'daki bodrumda beni bekliyordu.

Çay dükkânının mutfağı bunu alacak kadar büyük değildi.

"Belki de babamı Seattle'a taşımalıyım," dedim usulca. "Bina için bir mülk yöneticisi bulup bu işe bir son vermeliyim. Hallies Falls'ta bu kadar uzun süre kalmayı hiç planlamamıştım."

Carrie masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı.

"Burada her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve ben önyargılıyım, çünkü senin kasabada kalmanı istiyorum. Ama böyle bir karar vermeden önce babanı gerçekten düşün. Hepimiz onun başarısız olduğunu görebiliyoruz. Kimse ne kadar dayanabileceğini bilmiyor ama bildiğimiz bir şey var ki o da kendisini güvende ve doğru hissettiği bir evde olduğu. Rahat, mutlu ve rutin bir hayatı var. Annenizin gittiğini her zaman hatırlamayabilir ama nerede olduğunu her zaman hatırlıyor. Nerede içecek bulacağını, mahallede nasıl yürüyeceğini bilir. Eğer bunları ondan alırsanız, kalan yaşam kalitesini de kaybeder."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim usulca. Carrie başını salladı, yüzü kararlıydı.

"Biliyorum," dedi. "Ama seni koruyacağız. İlk iş olarak bu dükkânı temelli kapatacağız, böylece delinin tekrar sana sinsice yaklaşmasından endişe etmeden huzur içinde çalışabilirsin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Carrie elini kaldırarak sözümü kesti. "Annen burayı çok severdi ama burası işlevsel bir iş yeri değil. Senin burayı açık tutmanı asla beklemezdi ve sen de bunu biliyorsun."

Haklıydı.

"Böylece dükkânın icabına bakmış olduk," dedi. "Şimdi şeker kriziyle ilgilenmemiz gerekiyor. Kaybettiğiniz tüm işleri burada telafi etmeye mi çalışmalısınız, yoksa

Ağır ekipmanları kullanabilmek için Seattle'a mı gitmelisin? Bunu önermekten bile nefret ediyorum ama orada büyük mutfağınızda daha çok iş yapacağınızı biliyorum. Tabii önce her şeyi temizlemen ve doğru çalıştığından emin olman gerekecek. Sadece bu da değil, Brandon'la da uğraşmak zorunda kalacaksın. Onun için rahatsız edici olsa da umurumda değil. Boşanma ve evi satma konusunda ayak sürüyormuş, o yüzden birkaç günlüğüne seninle paylaşabilir. Asıl soru, işi halletmek için ona yeterince uzun süre tahammül edip edemeyeceğin."

Önerisini düşündüm, artıları ve eksileri olabildiğince tarafsız bir şekilde tarttım.

Sonunda "Seattle'a gitmeliyim" diye karar verdim. "Oradaki ekipmanla kaybolan şekeri iki kat daha hızlı yerine koyabilirim. Talia ile aramızdaki durumun soğuması için de biraz zaman verir. Yine de babamla bir şeyler yapmam gerekecek."

"Onu da yanına al."

"Onu sevdiği evde tutmaya ne oldu?" Carried gözlerini devirdi.

"Orada *kalmaman* gerekiyor, aptal. Gidiyorsun, işlerini hallediyorsun ve sonra geri geliyorsun. Randi'yi de getir, bahse girerim evden çıkmaya bayılacaktır ve tüm paketlemeyi o yapabilir. Ayrıca babana göz kulak olmaya da yardım edebilir."

"Peki ya apartman?"

"Darren bununla ilgilenecektir," dedi. "Cooper/Talia meselesinden uzaklaşmak iyi olacak. Çok seksi olabilir ama bana kalırsa o adam bir gölet pisliği. Bir kız arkadaşı var ve sana asılıyor, bu da benim gözümde onun bir pislik olduğu anlamına geliyor. İlişkilerinin kurallarının ne olduğu umurumda değil, seni bu pisliğe bulaştırmaya hiç hakkı yoktu."

"Öyle değildi," diye ısrar ettim. Kaşlarını kaldırdı. "Tamam, yaptığı şey oldukça boktan bir şeydi. Ama ben de onun dairesine gitmemeliydim. Kendi hatalarımı kabul edecek kadar yetişkinim, Carrie. Talia'yla ilişkisi bir sır değildi ki."

Omuz silkti.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim. Şimdi, kıçını Seattle'a götürmek için ne olması gerekiyor?"

Etrafıma bakınırken mutfağa kaşlarımı çattım. Sadece temizlik bile saatler sürerdi.

"Hayır, buradaki dağınıklığı ben hallederim," dedi, belli ki aklımdan geçenleri okumuştu. "Sen sadece malzemelerini al ve kıyafetlerini topla."

İçimi çektim. "Brandon'ı aramam gerekecek."

"Arayın ve avukat yardımcısına mesaj bırakın. Ona, size davrandığı gibi davranın ve eğer uygunsuzsa, bu sadece krema olur."

Yüzündeki ifade o kadar neşeliydi ki gülümsemek zorunda kaldım. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Sadece arkadaşlığımızdaki saçmalamama maddesine saygı duyuyorum, Tink."

"Biliyorum," dedim. "Senin bu yönünü seviyorum. Bir de bana sürekli yemek ve içki getirmen."

"Öncelikler, bebeğim. Her şey önceliklerle ilgili."

"Ah kahretsin," diye mırıldandım, başka bir sorunum olduğunu fark ettim. "Ne?"

"Üstü açık arabada her şeyi taşımamın imkânı yok," dedim inleyerek. "Ne düşünüyordum ki, minibüsümü bir Mustang ile takas ediyordum?"

Carrie bir kahkaha patlattı ve ben de ona ters ters baktım.

"Eğer 'orta yaş krizi' lafını duyarsam seni boğarım."

"Hayatında bir kez olsun düşüncesiz davrandın, bunu hak ediyorsun," diye cevap verdi. "Şimdi kibarca iste ve sana Suburban'ımı ödünç vereyim."

"Kısa boylu olduğun ve bunu telafi ettiğin için kullandığın büyük dev cipi ödünç alabilir miyim?"

"Evet. Brandon'ın eli ayağı birbirine dolaşırsa diye bir şişe şarap bile vereceğim. Tezgahın üzerinde kırabilir ve onunla onu kesebilirsin."

"Oh, bu fikri sevdim. Bu fikri *çok* sevdim."

OceanofPDF.com

GAGE

"Ortalığı fena halde dağıttım," dedim Picnic'e. Koltuğuma oturdum, ayaklarımı sehpaya dayadım ve seçeneklerimi düşündüm.

"Öyle görünüyor."

"Sen lanet olası bir güneş ışığısın, değil mi?"

Piknik güldü ve telefondan yüzündeki ifadeyi neredeyse görebiliyordum. "İyi tarafından bakmayı severim."

"Öyleyse bir sonraki adımı konuşalım," dedim. "Talia ile aramı düzeltmeyi başardım. Kolay ya da eğlenceli değildi. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama seks olayını gerçekten aştım. Ayrıca Tinker'a çılgınca bir şey yapacağından endişeleniyorum. Orospunun akli dengesi yerinde değildi."

"Yolunuzdan sapmamalısınız," dedi. "Henüz ihtiyacımız olan bilgiye sahip değiliz."

"Ne kadar kanıta ihtiyacınız var?" Hayal kırıklığına uğramış hissederek sordum. "Nighthawk Akıncıları'nın işi bitti, bu çok açık. Neden öylece girip yönetimi ele geçiremiyoruz? Onlar bir destek kulübü - bu durumda herhangi bir hakları yok gibi. İçeri gireriz, evi temizleriz. Sorun çözülür."

Piknik iç çekti. "Bundan daha karmaşık olduğunu biliyorsun. Bu sadece onlarla ilgili değil. Marsh sınırın kuzeyinde birileriyle çalışıyor ve biz kim olduğunu bilmiyoruz. Şimdi devreye girersek sorunun sadece yarısını çözmüş oluruz. Ortakları birlikte çalışacak başka bir pislik bulacaktır. Onları gerçekten durdurabilmemiz için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Tinker'ın güvende olması gerek."

Uzun saniyeler boyunca hiçbir şey

söylemedi. "Bu kadın senin için ne

kadar önemli?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Yani, onu becermek istiyorum. Bunu düşünmeden edemiyorum."

"Yani azgın olduğun için büyük bir operasyonu mahvetmek mi istiyorsun?"

Soruyu düşündüm, sonra da ona her şeyi açıklayabileceğimi düşündüm.

"Hayır," dedim. "Yani, evet, onu becermek istiyorum. Ama bundan daha fazlası var.

Onunla ilgili bir şey var. Tam olarak açıklayamıyorum ama onu çok düşünüyorum. Belki de . . . Bilmiyorum."

"Böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Beni
şaşırttın." "Sen de ben de."

"Tamam. Dayanabildiğin kadar dayan ve bizi haberdar et. Durumu gören tek kişi sensin. Desteğe ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Onu da çıkarabiliriz. Eğer onun hakkında ciddiysen yani."

Öneriyi değerlendirdim. "Sanırım
öyle olabilirim."

Piknik kısa bir kahkaha attı. "Bu eğlenceli olacak." "Git
kendini becer."

"Londra'yı becermeyi tercih ederim," dedi. "Dayan, tamam mı? Arkanı kollayacağız. Ve unutma, gerçekten tehlikede olduğunu düşünüyorsan onu çıkarmak hâlâ bir seçenek. Oraya gidip kendim yapacağım. Gerçi bu onu çok korkutacaktır, o yüzden seçeneğimiz kalmadığı sürece tetiği çekmeyelim."

"Kulağa hoş geliyor," dedim ona. Sonra aklıma bir şey geldi. "Pic, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Muhtemelen."

"Brandon Graham adında bir savcı duydunuz mu hiç? King County Ceza Dairesi'nin müdürü."

"Tanıdık geliyor," dedi. "Etrafa sorabilirim, bakalım elimizde istihbarat
var mı?
Neden?"

"Teknik olarak Tinker Garrett ile evli."

Piknik kahkahalara boğuldu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bu kadar basit tutamazsın, değil mi?"

"Sadece ne bulduğunu söyle," diye cevap verdim, keşke burada olsaydı da onu tersleyebilseydim. "İşe gitmem gerek. Muhtemelen Tinker'ın da bu sabah iyi olduğundan emin olmalıyım. Eğlenceli bir sohbet olacak."

Piknik homurdandı ve ben de telefonu onun kıçına kapattım. Sonra yavaşça ayağa kalktım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Her şeyin içine etmiştim, buna şüphe yoktu. Yine de onun ağzının benimkinin altındaki hissini hatırlayınca pişmanlık duymadım.

Lanet
olsun.

Şeftali.

- - -

Sabahı çatıda çalışarak ve Tinker'a göz kulak olarak geçirdim. Konuşmamız

gerekiyordu. Dükkânına da gidebilirdim elbette ama bu bana fazla geldi.

Pusu gibi. İşleri daha da kötüleştirmenin anlamı yok.

Öğleden sonra iki sularında gri bir Suburban yanaştı ve ben yukarıdan onun atlayıp eve girmesini izledim. Mustang neredeydi? Aşağı inerek kahverengi karhart pantolonumu fırçaladım ve kapıya doğru yürüyüp zili çaldım. Babası açtı.

"Tinker buralarda mı?" Ben sordum.

"Evet, ama meşgul," dedi. Gözleri bugün şaşkın değil, tetikteydi. "Sanırım birkaç günlüğüne Seattle'a gidiyoruz. Oradaki süslü mutfağı kullanması gerektiğini söylüyor ama ben beğenmedim."

Bana doğru eğildi, sesi alçaktı. "Bence gerçekten kocasını görmek için gidiyor. Umarım o pislikle tekrar bir araya gelmeyi planlamıyordur. Onu hiç sevmedim."

Yeterince adil. Ben de o herifi pek sevmezdim.

"Bakın, onunla gerçekten konuşmam gerekiyor," dedim. "Önemli bir konu. Bina hakkında. Sadece birkaç dakika sürecek, beni içeri alabilir misiniz?"

Beni inceledi, sonra başını salladı. "Bakalım onu vazgeçirebilecek misin?" Geri adım atarak, onu oturma odasına kadar takip etmem için bana yer açtı,

sonra kızını bulmak için evin arka tarafına doğru kayboldu. Beklerken evi inceledim. Eski moda bir şekilde güzeldi. Bir sürü koyu renk döşeme ve ahşap ayaklı mobilyalar. Boncuklu gölgelikli lambalar.
Cilalı parke zeminler. Bana çay dükkanını düşündürdü, farklı bir zamandan kalma bir şey gibi.

Tinker da retro saçları ve pinup kızı kıyafetleriyle bir bakıma öyleydi.

"Babam bir sorun olduğunu mu söylüyor?" Tinker aniden sesini yükselterek sordu. Başımı kaldırdığımda onu oturma ve yemek odaları arasındaki kemerde, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde buldum. Yüzü gerginlikten gerilmişti. *Bu sefer gerçekten sıçtın batırdın, göt herif.*

"Dün gece olanlar hakkında konuşmamız gerek," dedim ona. Tinker başını salladı ve bana sahte bir gülümseme sundu.

"Konuşacak bir şey yok," dedi. "Bana kalırsa böyle bir şey olmadı. Hikayenin sonu. Binayla ilgili herhangi bir sorununuz olursa bana mesaj atın."

"Baban şehir dışına çıkacağını söyledi," diye karşı çıktım ve ona doğru yürüdüm. Bir adım geri çekildi. *Bir avcıdan geri adım atmamalısın, bebeğim.*

"Doldurmam gereken ekstra büyük bir sipariş var," dedi hızlıca. "Ticari mutfağımdaki ekipmanı kullanmam gerekiyor ve çay dükkanı bunu kaldıramaz, hepsi bu. Önemli bir şey değil."

Yaklaştım ve onu duvara doğru yönlendirdim. "Baban eski sevgiline döneceğin için endişeleniyor. Endişelenmesini gerektirecek bir şey var mı?"

Gözlerinde bir şey parladı ve doğruldu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi, sesi daha güçlüydü. Bu hoşuma gitmişti ama sorumu geçiştirme şeklinden hoşlanmamıştım. Hiçbir zaman saçmalıklara katlanacak bir adam olmamıştım ve bu duyduğum en saçma şeydi.

Cehennem gibi sinir bozucu.

Muhtemelen bu yüzden öne eğilip saçlarını kokladım. Şeftali, tamam. Tahmin edilebileceği gibi, aletim sertleşti ve bir daha azgınlaşmadan bir ürün reyonundan geçip geçemeyeceğimi merak ettim.

Bu kadar berbat olmasaydı komik
olurdu. "Eski sevgilinle görüşecek
misin?"

"Şey, aynı evde yaşıyor, bu yüzden muhtemel görünüyor," dedi sertçe. "Bu sizi ilgilendirmez. Benim için çalışıyorsunuz Bay Romero ve bence bu ilişkiyi profesyonelce sürdürmeliyiz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana ya da Darren'a mesaj atabilirsiniz. Bunun dışında, birbirimizle konuşmamız için hiçbir neden yok."

Konuşurken gözlerinde çirkin bir şey vardı, bir korku ya da tiksinti. Sanki onun altındaymışım gibi. Sikerim böyle işi. Son adımı atarak bedenimi onunkine doğru ittim, tatlı kokusu etrafımı sararken sikim sertleşti. Ellerini kaldırıp göğsüme doğru itti, ben de onları yakalayıp başının iki yanındaki duvara sabitledim.

"Benimle bu tonda konuşmak istediğine emin misin?" diye sordum. Tinker'ın dudakları aralandı ve tadını hatırladım. Tatlı. Sulu. *Mükemmeldi.* Yutkundu ve gözleri yumuşadı. Bir an için onu yakaladığımı sandım. Sonra çenesi dışarı çıktı.

"Bugün yeterince zorbalığa uğradım. Bıktım artık. Eğer gitmeme izin vermezsen ve hemen şimdi buradan çıkıp gidersen, seni kıçına tekmeyi basarım. Dairene de veda edebilirsin."

Gülümsedim, çünkü o oraya gitmek istiyorsa, ben de ona uyacaktım.

"Bu yasadışı tatlım," dedim. "Ev sahibi-kiracı hukukunu bilmiyor musun? Benim bir kira kontratım var. Mahkeme kararı olmadan beni kovamazsın. Sen

Bir yargıca küçük anlaşmamız hakkında açıklama yapmak istediğine gerçekten emin misin? IRS'nin bu konuda ne düşüneceğini merak ediyorum..."

"Affedersiniz?" diye sordu. "Haddini aşıyorsun, pislik herif ve bu yargıçlar ve IRS ile ilgili değil. Dün gece *beni* öptün. Hem de başka bir kadınla çıkarken. Bu çok aptalca bir hareket."

"Sen de beni öptün," diye hatırlattım ona. "Talia'yla ilgili durum biraz karışık ama inan bana, onun şikâyet etmeye hiç hakkı yok. Bunların hiçbiri binanızda yasal bir kiracı olduğum gerçeğini değiştirmiyor, ancak kira toplamak yerine beni el altından çalıştırıyorsunuz. Benim için FICA ödemiyorsun, değil mi? Gerçekten tahliye kartını mı oynamak istiyorsun?"

"Defol," diye tısladı ve ben güldüm.

"Bunu konuşana kadar olmaz."

Büküldü ve dizinin yukarı doğru sarsıldığını hissettim. Kolayca engelledim -Tinker çok iyi bir aşçı olabilirdi ama bir sokak dövüşçüsü değildi. Homurdandı, tekrar dönerek beni savuşturmaya çalıştı. Ellerini sabitlediğimi görünce, tek başardığı kalçalarını benimkilerle temas ettirmek oldu.

Derin bir nefes aldım, sikim karnına saplanırken kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum.

Tanrım.

Bu kadın beni öldürecekti, öyleyse neden onu bu kadar çok öpmek istiyordum? Onu öpmek ve o eski moda yemek masasının üzerine yatırmak, belki de geleneksel işçiliğin iyi bir bangiye dayanıp dayanamayacağını görmek için test etmek...

"Defol git buradan!" dedi, sesi yükseliyordu. Harika bir şeydi. Şimdi panikliyordu, ki bunun itici bir şey olduğunu söylemek isterdim ama gerçekten öyle değildi. Kendimi güçlü hissetmemi sağladı ve evet, bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum.

Hiçbir zaman düzgün, sağlıklı bir adam olduğumu iddia etmedim.

İşte o zaman onu bırakmalıydım, ama bunun yerine kalçalarımı Tinker'ınkilere daha derinden soktum, yumuşaklığı şişmiş sikimi sararken nefesim tısladı. Oh *lanet olsun.* Taşaklarım yanıyordu, çok doluydular ve onun için hazırdılar. Ellerini yukarı ve başının üzerine kaldırarak, ikisini de bir elimde yakaladım, diğerini saçlarını kazmak için serbest bıraktım.

Tinker durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Siz motorcular bir avuç kabadayısınız," diye fısıldadı, dudaklarını endişeyle yalayarak. Öne doğru eğildim, istediğimi almaya hazırdım ki

kelimeler beni yakaladı.

Siz

motorcular

.

Motorcula

r.

Çoğul.

Tanrım. Lanet olsun. Tanrım.

Elim saçlarında sıkılaştı ve ciyak ciyak bağırarak beti benzi attı. *Kahretsin.* Parmaklarımı hafifçe gevşettim, onu incitmeden tutabilecek kadar, sonra yüzünü inceledim.

"Sana bir soru soracağım ve sen de dürüstçe cevap vereceksin" dedim. "Anladın mı?"

Gözleri kısıldı.

"Seattle'a kaçmana neden olacak bir şey mi oldu?"

"Evet, benim bir işim var," diye tersledi. "Üzgünüm Cooper, ama tüm dünya senin ve motosiklet kulübünün etrafında dönmüyor."

"Nighthawk Akıncıları'ndan mı bahsediyorsun?" Dikkatle sordum, öfkem giderek artıyordu. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı. Talia onu tehdit mi etmişti? Ya da Marsh'ın kabadayı çocuklarından birini kızımı korkutması için mi göndermişti?

Onları çıplak ellerimle boğardım.

"Kasabada motosikletle dolaşıp insanların ödünü koparan bir grup Shriner yok, o yüzden evet, Nighthawks'tan bahsediyorum," dedi. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum Cooper. Bir. Bir şey bile. Şey. Şimdi izin ver de evimden defolup gideyim."

Ona bir şey yapmışlardı, bu çok açıktı.

Öldürücü bir öfke kapladı içimi. Yüce Tanrım, o piçleri yerin dibine sokacaktım. Ellerim tekrar sıkılmış olmalı, çünkü Tinker küçük, acı dolu bir inilti verdi. Onu aniden bıraktım, gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce geri adım attım. Ellerini indirdi, bileklerini ovuşturdu. Harika. Onu incitmiştim.

"Bana ne olduğunu anlat,"

dedim. Tinker ters ters baktı.

"İşte sana küçük bir hikâye," dedi uzun bir aradan sonra. "Birinin yüzüne bakıp onu benim için çalışması için işe alacak kadar aptaldım. Sonra daha da aptallık ettim, çünkü beni tesadüfen yemeğe davet ettiğinde, ahlaksız bir kız arkadaşı olduğunu bilmeme rağmen evet dedim. Sonra beni IRS ile tehdit etti çünkü o devasa, öfkeli bir pislik. Hikayenin sonu. Şimdi

yemek pişirme ekipmanımı kullanmak için Seattle'a gidiyorum. Bir yemek yaptım.

Geçtiğimiz ay birçok hata yaptım ama en azından aynı hataları iki kez üst üste yapmayacak kadar akıllıyım. Siktir git evimden."

"Onu duydun. Gitme zamanı."

Arkamı döndüğümde Tom Garrett'ın yemek odasında durduğunu ve bize bir av tüfeği doğrulttuğunu gördüm. Lanet olsun, şu anda tetiği çekse beni *ve* Tinker'ı yakalar. Gerçeklikle bağını tamamen koparmamış olmasını umarak ellerimi kaldırdım.

"Baba, lütfen silahını indirir misin?" Tinker sesi titreyerek sordu.

"Bu çocuğun sana saygılı davranması gerekiyor," dedi. "Annenin evde olmaması iyi bir şey. Bu kadar kolay kurtulmasına izin vermezdi. Gitme vaktin geldi evlat. Onu okulda da yalnız bırak, eğer onu rahatsız ettiğini duyarsam gelip seni bulurum. Anladın mı?"

Lanet olsun. Sanırım onun ruh haliyle ilgili cevabımı almıştım. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Tinker'a baktım.

"Anlıyorum ve aynı fikirdeyim," diyerek ondan uzaklaştım, çünkü yaşlı adam gerçekten tetiği çekmeye karar verdiyse, ikimizin de ölmesi için bir neden yoktu. "Ben kapıya doğru yürüyeceğim, tamam mı?"

"En azından talimatları takip edebiliyor," dedi Tom, ben odanın diğer ucuna geçip hâlâ ona bakarken başını sallayarak.

"Baba, gelip senin yanında duracağım, tamam mı?" Tinker sesi titreyerek sordu. "O zaman silahı bana vermeni istiyorum."

Ona doğru ilerlemeye başladı, duvarı takip edecek kadar zekiydi, onun ateş hattından oldukça uzaktı. Kapıya doğru geri geri gitmeye devam ettim, tüm bu süre boyunca bakışlarını üzerimde tuttum ve bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım. Oradan öylece çıkıp gidemez ve Tinker'ı onunla yalnız bırakamazdım.

Şansımızı bilseydik, onun kim olduğunu unutur ve onu vururdu.

"Bay Garrett, söz veriyorum kızınızı bir daha rahatsız etmeyeceğim," dedim dikkatlice, zararsız görünmeye çalışarak. Altı-üç yaşında ve iki yüz kilodan fazla olduğunuzda o kadar kolay değil, ama elimden gelenin en iyisini yaptım. "Mesele şu. Tinker'ın silahla aynı odada olmasından rahatsızım. Bana biraz korkmuş gibi geldi. Ben zaten kapıda olduğuma göre, şu tüfeği kırıp açabilir misin, böylece rahatlayabilir?"

Tom neredeyse ona ulaşmış olan Tinker'a baktı.

"Endişeli misin, tatlım?"

"Baba, annemin evde, özellikle de benim yanımda dolu bir silah bulundurmandan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

Yavaşça başını salladı ve silahını indirdi.

Teşekkürler, İsa. Bunun için sana borçluyum.

"Minnettarım baba," dedi bana doğru bakarak. Daha önce hissettiği öfke her neyse, o gitmişti. Şimdi sadece üzüntü vardı. Babası silahı açıp namluyu aşağı katlarken bekledim. Tinker silahı aldı ve ilk kez bir silahı eline almadığını belli edecek şekilde kolunun üzerine koydu.

Kadın sürprizlerle doluydu.

"Artık gidebilirsin," dedi, bitkin görünüyordu. Başımı salladım. Çok garip bir gündü.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

TINKER

Nabzım hızla atarken tüfeği üst kata taşıdım, namlusu hâlâ açıktı. Babamın daha önce başka birine silah doğrulttuğunu hiç görmemiştim, hayatım boyunca görmemiştim. Bu gün daha ne kadar çılgınlaşabilirdi? Kanepeye oturup ağlamak ya da belki bir şeyleri kırıp dökmek istedim. Ne yazık ki, dağılmak için zamanım yoktu.

İlk iş olarak, evdeki tüm silahların kilitli olduğundan emin olmalıydım.

O zaman olanları kimseye anlatmadan önce Cooper'ı bulmam gerekiyordu. Babamla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim ama başka birinin devreye girip bizi karar vermeye zorlamasını da istemiyordum. Bu bir aile meselesiydi ve kasabanın dedikoducularına daha fazla malzeme verirsem lanetlenirdim.

Ya Cooper ona karşı suç duyurusunda bulunursa?

Belki nefsi müdafaa gibi bir şey iddia edebilirdim. Yani, babamın av tüfeğini almasının bir nedeni vardı - Cooper muhtemelen bana saldırmıştı, en azından teknik olarak. Ama babam silahı ona doğrulttuğunda ortada bir tehlike kalmamıştı. Beni çoktan serbest bırakmıştı ve bir yargıcın ne yapacağını kim bilebilirdi, özellikle de babamın tanıklığını duyarsa.

Babam gurur duyuyordu. Ona bunu
yaşatamazdım. Yani, her şey sırayla:

1) Silahları kilitleyin.

2) Cooper'la konuş.

3) Randi'yi alıp onu ve babamı Seattle'a götüreceğim.

4) Bir şekilde geri döndüğümde Talia tarafından öldürülmeyeceğim.

Bunu yapabilirdim. Garrett takımı kazanacaktı. "Baba, Seattle için eşyalarını toplamaya başlayabilir misin?" Eve vardığımızda sordum. Merdivenlerin tepesinde. Babam kaşlarını çattı ve dikkatle kollarımdaki silaha baktı.

"Neden böyle bir şey söz konusu değil?" dedi başını sallayarak. "Annen seni bununla görürse beni suçlar, Tinker Bell. Sen daha iyi bilirsin."

"Sadece kaldırıyorduk," diye cevap verdim çabucak. "O dışarıdayken tüm silahların kilitli olduğundan emin olmamızı istemişti, hatırladın mı?"

Kafası karışmış gibiydi, sonra başını salladı.

"Ona benziyor."

"Evin etrafında başka var mı? Belki senin odanda?" "Evet, yatağımın başucunda bir tane var" dedi. "Gidip getireyim." "Ben de seninle geliyorum."

Yirmi dakika sonra tüm silahlar sayılmıştı. Çok fazla silahımız olduğundan değil ama hayatımın büyük bölümünde babam avlanmıştı - aslında büyürken neredeyse tüm etimizi o sağlıyordu - bu yüzden av tüfeğine ek olarak birkaç av tüfeği vardı, yatağının yanındaki tabancadan bahsetmiyorum bile. Hepsi büyükbabamın dolabında, eski bir bisiklet kilidiyle güvendeydi. Tek anahtarı, onu saklayabileceğim bir yer bulana kadar boynumdaki ipe asmıştım. Belki bir kiralık kasa?

Yorgun bir halde ve şehirden ayrılmadan önce yapmam gereken bir sürü şey olduğunu bilerek aşağıya indim ve Cooper'ı oturma odasında gördüğümde durdum. Kollarını kavuşturmuş kanepenin arkasına yaslanmıştı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Hah. En azından onu bulmak kolay olmuştu.

"Yani ..." Ne söylemem gerektiğini merak ederek başladım. "Yani?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Maalesef öyleydi.

"Bu çok garip," dedim usulca. "Muhtemelen az önce olanlar hakkında konuşmalıyız."

"Sence?" diye sordu çenesini merdivenlere doğru sallayarak. "Baban dalgınlıktan cehennem kadar tehlikeli olmaya başladı. Bu bir sorun, Tinker."

"Polisleri arayacak mısın?" Midem bulanarak sordum. Cooper kaşlarını kaldırdı.

"Polise koşacak birine benziyor muyum?" diye sordu ve ben bunun hileli bir soru olup olmadığını merak ettim. Demek istediğim, o suçlu motorcu görünümü mükemmeldi, ama ben kimdim ki klişeleştireyim? Silahı olan babamdı.

Durumun tüm gerçekliği ortaya çıkınca göğsüm sıkışmaya başladı.

Bu sabah işe gitmiştim ve palalı çılgın bir kadın tarafından hayatımla tehdit edilmiştim ve bu o gün başıma gelen en berbat şey bile değildi. Birden başımın döndüğünü hissettim.

"Nefes al," dedi Cooper, ben sallanmaya başlayınca bana doğru hamle yaparak. Kolumdan tutup beni kanepeye doğru çekti. Sonra oturduk ve başımı bacaklarımın arasına itti, bu da yardımcı oldu.

"Az önce olanlara inanamıyorum," diye inledim, acaba bir insan çok fazla ... çok fazla şey yüzünden parçalanabilir miydi? Keder mi? Stres mi? Sadece çok fazla, nokta. "Hayal ettiğimden çok daha kötüymüş."

Eli sırtımı okşadı, bunu engellemem gerekirdi ama birkaç dakikalığına bile olsa başka birine yaslanmak çok iyi hissettirdi. Olanlara hâlâ inanamıyordum. Babam ne zamandan beri insanlara silah çekmeye başlamıştı?

"Doktoru ne diyor?" Cooper sordu, sesi omurgamdan aşağıya doğru hissettiğim alçak bir gürültüydü. Kahretsin, hemen oturup ondan uzaklaşmam gerekiyordu, aptalca bir şey yapmadan önce, eğilip bu sonsuz ağırlığın bir kısmını bir süre taşımasına izin vermek gibi.

Evet, çünkü bir erkeğe sahip olmak her şeyi düzeltir*, değil mi? Brandon ve senin için nasıl gitti?*

Görünüşe göre hatalarımdan ders çıkarma konusunda o kadar da iyi değilmişim çünkü orada durdum ve ona cevap verdim.

"Doktora gitmedi, en azından annem öldüğünden beri," diye itiraf ettim. "Neden gitmedi ki?"

"Çünkü o inatçı yaşlı bir piç kurusu," dedim, kendimi doğrulup Cooper'ın gözlerinin içine bakmaya zorlayarak. "Çünkü o kadar da kötü görünmüyordu ve

Bu konuyu her konuştuğumuzda beni erteledi ve sanırım ben de inkar ettim. Bu büyük bir mesele, değil mi?"

"Evet," dedi, yüzü acıma duygusuyla doluydu. Lanet olsun, onun merhametini istemiyordum. Ben onun-

Hayır. Oraya gitmeyeceğiz.

"Tıbbi vekâletnamem var" dedim. "Yani yedek olarak. Birkaç yıl önce vasiyetlerini hazırlarken her biri için birer tane almıştım. Yardıma ihtiyacı olursa onu zorlamam gerektiğini hep biliyordum - o böyle bir adam- ama sanırım korkup durdum."

"Hey," dedi Cooper. "Olan oldu, tamam mı? O sana yıllarca baktı, şimdi sen de ona bakıyorsun. Bu işler böyle yürür. Her zaman kolay değildir ama yapabilirsin. İşe bir doktor randevusu alarak başlamalısınız. Muhtemelen artık onu yalnız da bırakmamalıyız."

"Siktir," dedim. "Lanet olsun*, lanet olsun!* Ve şimdi Seattle'a gidiyorum. En azından Randi bizimle geliyor. Belki de en iyisi bu - buradaki aile doktorumuz babamdan daha yaşlı. Sanırım hâlâ muayenehanesi olmasının tek nedeni, yerine geçecek kimsenin olmaması. Sanırım birkaç telefon görüşmesi yapmaya başlayacağım."

"Hey," dedi. "Buraya gel."

Cooper kollarını açtı ve ben bir an düşündüm. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum: Ondan, bıçaklı kız arkadaşından ve *yasadışı olarak kiraladığı* dairesinde hâlâ saklıyor olabileceği diğer yüklerden uzak durmalıydım. Ama yorgundum. Gerçekten yorgundum. Bunun yerine kendimi öne doğru eğilmiş ve ona doğru çökmüş buldum. İşte o zaman yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim; farkına bile varmadan ağlamaya başlamıştım.

Sonra Cooper beni kucağına çekti ve gözyaşlarım serbest kaldı.

Babam, annem, bebeğim ve hiçbir şeyin asla olması gerektiği gibi olmayacağı gerçeği için ağladım. Deli bir kadın beni bıçakla tehdit ettiği için ve tüm lanet kasaba benim bir fahişe olduğumu düşündüğü için ağladım. Son olarak, ağladım çünkü yıllardır hoşlandığım ilk erkek muhtemelen bir suçluydu - kesinlikle bir pislikti - ancak şu anda gerçekten çok tatlı davranıyordu. Tüm bu durumda çok adaletsiz bir şeyler vardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından gözyaşlarım kurudu ve kendimi onun omzuna yaslanmış, her şeyi nasıl halledeceğimi ve işimi nasıl devam ettireceğimi düşünürken buldum. Ben de

Zaten bir arıza vardı, bu kadarı yeterliydi. Her şeyin bir kişi için çok fazla olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu, bu yüzden bir yolunu bulacaktım.

Hep öyle yaptım, çünkü Garrett*'lar serttir.*

Babam bana bunu öğretmişti, benimle ilgilenen oyken. Şimdi sıra bendeydi, tıpkı Cooper'ın dediği gibi. Parmaklarını nazikçe saçlarımda gezdirdi ve ben de kendimi daha iyi hissederek yerleştim. İyi bir ağlama gibisi yok sanırım.

"Bu ateşkes yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu, göğsü yanağıma çarparak.

"Elbette," dedim, çünkü baban bir kez bir adama tüfek doğrulttuğunda, kinini haklı çıkarmak zorlaşıyor.

"Bana şunu söyle: Seattle'a gerçekten mutfak ekipmanlarını kullanman gerektiği için mi gidiyorsun yoksa bir şeyden mi korkuyorsun? Çünkü seni koruyabilirim, bebeğim. Söz veriyorum."

Talia'nın yüzü aklıma geldi. En çok da büyük bıçağını bana saplarken takındığı o tuhaf ifade. Söylediği her kelimede ciddiydi, o kadarına inanıyordum.

Cooper onun erkeğiydi.

Şu anda ne kadar tatlı davrandığı önemli değildi, çünkü sadakati bölünmüştü - günün sonunda, bir erkek sikini yalayan kadının tarafını tutacaktı. Gerçek bu.

"Ekipmana ihtiyacım var," dedim ve bunun bir yalan olmadığını kendime hatırlattım. Gerçekten ihtiyacım vardı, çünkü kaltak kız arkadaşı bir haftalık çalışmamı bir öfke nöbetiyle mahvetmişti. "Sadece bu da değil, Brandon'la konuşmam ve babamı kontrol edecek bir uzman bulmam gerekiyor."

Cooper sertleşti.

"Brandon mı?" diye sordu yavaşça. "Yani boşanmayı sonuçlandırmak için onunla konuşman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tinker, şampuanım bitti," dedi babam arkamızdan ve kendimi garip bir şekilde suçlu hissederek Cooper'ın kucağından aniden kalktım. "Bunun dışında, gitmeye hazırım. Hey, Cooper. Seni gördüğüme sevindim."

Vay canına. Cooper'ı tehdit ettiğine dair hiçbir şey

hatırlamıyordu. Hiç hatırlamıyor.

Lanet olsun.

Cooper, "Sen yolculuğa çıkmadan önce bina için bazı şeyleri gözden geçiriyorduk," dedi. Babam sırıttı.

"Ben yaşlıyım, aptal değil," diye cevap verdi gülerek. İçime bir bıçak saplandı, çünkü babam güçlü biriydi. Her şeyle ilgilenirdi ve ne zaman gerçekten yanlış bir şey olsa, onu düzeltirdi.

Bu. Berbattı.

Cooper hafifçe, "Sanırım bizi yakaladın," diye cevap verdi. "Ben de tam dışarı çıkıyordum. Tinker, bir şey yüklerken yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, biz iyiyiz," dedim ona. "Bir şey olursa mesaj atabilirsin. Baba, Randi'yi birazdan almamız gerekiyor, o yüzden git eşyalarını Carrie'nin Suburban'ına koy, tamam mı? Ödünç almama izin veriyor."

"Elbette bebeğim," dedi bana sevgiyle gülümseyerek. "Birlikte bir yolculuğa çıkmak eğlenceli olacak. Tıpkı senin küçük bir kız olduğun zamanlardaki gibi. İşle meşgul olacağını biliyorum ama belki oradayken Space Needle'a da çıkabiliriz."

"Bu harika olur baba," dedim iç çekerek. "Seni seviyorum. Umarım ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur."

Bana komik bir bakış attı. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Sonsuza dek."

OceanofPDF.com

GAGE

Sanırım karmaşık bir hayatı olan tek kişi ben değildim. Çatıda yeniden çalışmaya başlamıştım ama zihnim hızla çalışıyordu. Tinker'ın babasıyla olan durum iyi değildi ama burada kesinlikle daha fazlası vardı.

Talia. Olmak zorundaydı.

Seçeneklerimi tartışmak için Picnic'i aramayı düşündüm ama önce daha fazla bilgiye ihtiyacım olduğuna karar verdim.

Tinker ve babası o öğleden sonra dört gibi yola çıktılar. Marsh saat beşte bana mesaj atarak o akşam Nighthawks'ın kulüp binasında onunla buluşup buluşamayacağımı sordu. Görünüşe göre konuşması gereken bir "iş" vardı ki bu iyiye işaretti. İşini ne kadar çabuk halledersek, Talia'yla olan bu saçmalığı da o kadar çabuk bitirebilirdim.

Hızlı bir duş aldıktan sonra Jack's Roadhouse'da akşam yemeği yemek için şehir merkezine doğru yola çıktım. Kulüp binasına gitmeden önce bir hamburger yer ve mevcut dedikoduları toplarım diye düşündüm. Böyle bir kasabanın en iyi ve en kötü yanı da buydu. İnsanlar komşularının işlerine burunlarını sokarlardı.

Eski kütüphanenin önünden henüz geçmiştim ki, kiraz kırmızısı bir Mustang hızla yanımdan geçip ters yöne girdi. Sonra lastiklerin gıcırtısını ve motorun gürültüsünü duydum ve sürücünün U dönüşü yaparak üzerime doğru gelmesini izledim. *Ne oluyor lan?* Kornaya basıyor ve ışıklarını yakıyordu, belli ki beni durdurmaya çalışıyordu. Carrie olduğunu fark ettim, Tinker'ın en iyi arkadaşı. Araçlarını değiştirmiş olmalıydılar, bu da onun kullandığı SUV'yi açıklıyordu.

Kenara çekip motordan indim ve neler olduğunu merak ederek ona doğru yürüdüm. Tanrım, sadece birkaç saat olmuştu; bir şeylerin ters gitmesi için yeterli bir süre değildi.

Carrie Mustang'in kapısını kırarak açtı ve yüzünde öfkeyle bana doğru yürüdü. Benden bir karış daha kısa ve yaklaşık yüz kilo daha hafif olduğu için gerçek bir tehditten çok kızgın bir peri gibi görünüyordu, ama gözlerindeki öfke ... kesinlikle tam boydu.

"Sen!" diye hırladı, alanıma girdi ve parmağını göğsüme doğru soktu. Parmağına baktım, acaba en ufak bir

koparmamın ne kadar kolay olacağına dair bir ipucu. "Çok sinirlisin, göt herif."

"Buna itiraz etmek zor," dedim kayıtsızca. "Ama bunu biraz daraltman gerekecek. Bu sefer ne yaptım?"

"Kız arkadaşın bu sabah Tinker'ı lanet bir bıçakla tehdit etti," diye hırladı. "Senden uzak durmazsa onu keseceğini söyledi ve sonra da bütün bir haftalık çikolata işini mahvetti. Şimdi Tinker Seattle'a gitmek ve tüm müşterilerini kaybetmeden önce o siparişleri telafi etmeye çalışmak zorunda. Talia Jackson'la ne tür iğrenç oyunlar oynadığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Tinker benim kızım ve onu koruyacağım. Anlaştık mı?"

Tanrım. Tinker'ın bana tüm gerçeği söylemediğinden şüphelenmiştim ama bunu duymak başka bir şeydi. Birden içimi öfke kapladı, çünkü Talia lanet olası çizgiyi aşmıştı ve artık geri dönüşü yoktu.

Yüz ifademde karanlık bir şeyler belirmiş olmalı-Carrie'nin yüzü asıldı ve bir adım geri çekildi.

"Bu ne zaman oldu?" Kendimi tutamadım. "Anlat bana. Her şeyi."

Carrie'nin gözleri bir şeyle parladı. Sürpriz, belki? Talia'yı savunacağımı düşünmüş gibi. Siktir et, bu iş bitti *ve bugün* bitti.

"Tinker bu sabah dükkânda yalnızdı," dedi. "Seattle teslimatı için sevkiyatı paketliyordu. Talia geldi ve onu mutfakta köşeye sıkıştırdı. Onu büyük bir bıçakla tehdit etti ve neredeyse tüm ürününü yok etti. Şimdi yetiştiremeyeceği siparişler var, bu da yetişmek için gece gündüz çalışacağı anlamına geliyor. Bunu başarmak için Seattle'daki mutfağına ihtiyacı var. Bu da muhtemelen onu kendisine geri dönmeye ikna etmeye çalışacak olan pislik eski sevgilisiyle aynı evde kalması anlamına geliyor. En iyi arkadaşımı o piç için bir kez kaybettim, ama onu tekrar kaybetmeyeceğim. Dün gece ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu senin hatan ve bunu düzelteceksin. Anlaşıldı mı?"

Çok netti. O kadar netti ki görüşüm kırmızı bir öfke tüneline dönüştü.

Carrie geri adım attı, yüzünde korku titreşiyordu. Sonra yeni bir kararlılıkla sertleşti ve onu ne kadar korkutabileceğimin bir önemi olmadığını biliyordum.

-En iyi kızının yaralanmasına seyirci kalmayacaktı.

Tinker'ın arkadaşı iyi olanlardan biriydi.

"Adamın nerede?" diye sordum. Bakışlarımı kaçırarak başka tarafa baktı. "O bunun bir parçası değil."

"Gerçekten mi? Çünkü geçen gece gördüğüm kadarıyla bu tür işleri kadınına yaptıracak biri değil. Ona söylemedin, değil mi?"

Başını sallayarak bana ters ters baktı.

"Darren *gerçek* bir erkek," dedi; pek de açık olmadığımı ima ediyordu. Genelde kabul edeceğim türden bir saçmalık değildi ama bu şartlar altında onunla tartışamazdım, amcığı oynamış ve çuvallamıştım. Bunu kulüp için yapmış olmam, masum bir kadını incittiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Biraz fazla hoşlandığım bir kadın.

"Yani ona söylemekten korkuyorsun," diye bitirdim. "Peşimden pompalı tüfekle gelmesinden korkuyorsun."

Bu kasabada çok şey oluyor.

Carrie bakışlarımı sabit tutarak cevap vermeyi reddetti. Bu kadar kızgın olmasaydım gülümserdim -Darren benim tipim bir adamdı. Yine de karısına daha yakından göz kulak olması gerekiyordu. Carrie bir fişek olabilirdi ama benimle tek başına yüzleşmesi çok aptalcaydı.

Neredeyse Tinker'ın Talia'ya ne olduğunu bana söylemeyi reddetmesi kadar aptalca.

"Bir dahaki sefere adamına doğruyu
söyle." "Ben kendi kavgamı kendim
veririm."

"Elinizdeki silahları kullanarak savaşın. Şanslısınız. Darren güçlü biridir, bu yüzden ondan yardım istemekten çekinme. Fiziksel çatışma söz konusu olduğunda, sen ve ben eşit değiliz ve benimle tek başına başa çıkamazsın. Ama bu durumda, seninle aynı fikirdeyim. Tinker bunu hak etmiyor. Buna bir son vereceğim."

Bir kez başını salladı, döndü ve Mustang'e doğru yürümeye başladı. Sonra durdu ve bana baktı.

"Fiziksel olarak benden daha güçlüsün," diye onayladı, gözleri sertti. "Ve bir grup haydutla arkadaşsın. Kocama zarar verebileceklerinden hiç şüphem yok. Belki onu öldürebilirler bile... ama aklınızda tutmak isteyebileceğiniz bir şey var. Bir motosiklet bir SUV ile çarpıştığında, SUV her zaman kazanır. Ben bir Suburban kullanıyorum ve kazalar oluyor. Trajik, rastgele trafik kazaları. Kız arkadaşın Tinker'a zarar verirse seni kuduz bir köpek gibi ezmekten çekinmeyeceğimi sanma."

Bununla birlikte parlak kırmızı arabasına geri tırmandı ve kapıyı çarparak lastiklerinin gıcırtısıyla uzaklaştı. Birkaç saniye arkasından bakakaldım.

sonra telefonumu çıkardım ve başkanımı aradım.

"Hey, Pic. İşler hızla çözülüyor," dedim, yumruklayacak bir şeyim olmasını dileyerek.

"Şimdi ne bok yedin?" diye sordu.

"Destek için teşekkürler," diye tersledim. "Benimle çalış, Piknik."

"Tamam, her şeyi ortaya koy ve bir çözüm bulalım."

"Dün gece Talia'yı yola getirdiğimi sanıyordum ama bu sabah Tinker'ın peşine düştü," dedim ona. "Şimdi Tinker korktu ve bir haftalığına babasıyla Seattle'a kaçtı. Oh, babasından bahsetmişken, bu öğleden sonra bana pompalı tüfek çekti, bu eğlenceliydi."

Sessizlik.

"Bunu bana tekrar söylemek ister misin?"

"Tinker'ın babası aklını kaçırıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Beni onunla tartışırken gördü ve kafası karışmış bir halde bize silah çekti. Özel bir andı."

"Neden onunla tartışıyordun?" diye sordu. "İzlemeye ve beklemeye karar verdik sanıyordum."

"Çünkü Seattle'daki kocasını görmeye gidecek. Onun hakkında bir şey öğrenebildin mi?"

"Yarı yolda bırakmıyorsun, değil
mi?" Homurdandım. "Bunun
eğlencesi yok."

Piknik beni şaşırtarak güldü. Onu hayatımın çoğunda tanırdım ve genellikle tepkilerini tahmin edebilirdim. Bu sefer o kadar emin değildim. Yine de bildiğim bir şey vardı. Bir yerlerde Tinker'ı korumak çok yüksek bir öncelik haline gelmişti. Bu nasıl ya da ne zaman olmuştu, hiçbir fikrim yoktu ama gerçek buydu.

"Bu kadın konusunda gerçekten ciddisin."

"Evet, patron. Onun hakkında ciddiyim, bu her ne demekse," dedim. "Aynı zamanda sinirli ve kızgınım. Tanrım, Pic. Bunun nasıl bir saçmalık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Nighthawks tam bir şaka, sikimin sahibi olduğunu düşünen bir kaltakla yatıyorum ve aşık olduğum kadın benden ölesiye korkuyor. Hiç *ilerleme* kaydedemiyoruz patron. Operasyona çağırmak istiyorum. Bilgi almak için birden fazla yol var. Kardeşleri getirmeli, Marsh'ı cephaneliğe geri götürmeli ve lanet olası sorularımızı cevaplamalıyız."

"Tamam, sakin ol," dedi Piknik. "Seni anlıyorum. Belli ki işler değişiyor ve planlarımızı ayarlamamız gerekiyor."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Ne beklediğimi bilmiyordum - yeterince odaklanmadığım için bana kızacağını falan, ki bu çok saçmaydı. Bu adamla birden fazla kez cehennemi yaşamıştım ve Reapers kardeşlerin her birinin benim için öleceğini biliyordum.

"Peki nasıl yapmak istiyorsun?" Yavaşça sordum.

"İlk olarak, Talia'yı kapat. Ne gerekiyorsa yap, anladın mı? Onun erkeği olman gerekiyordu ama o seni aldattı. Ödeşmenin kötü bir şey olduğunu ve onun saçmalıklarıyla işinin bittiğini bilmesini sağla. Yaşam koşullarını mahvetmesini istemezsin-"

Yine homurdandım. "Kulüp binasının yanındaki karavanlardan birine taşınmamı istedi, buna inanabiliyor musun?"

"Evet, bunu yaparsan boğazın kesilmiş olarak uyanırsın," dedi ekşi bir sesle. "Talia'ya onun senin kaltağın olduğunu hatırlat, tersi değil ve ona ne söylenirse onu yapacaktır. Bu da ev sahibini bu işin dışında tutmak anlamına geliyor - Tinker'a dokunursa, bedelini öder. Eğer bu Marsh'la aranı bozarsa, biz de geliriz ve Nighthawks'ı erkenden kapatırız. Bir telefon yeter kardeşim. Arkandayız."

"Bildiğim iyi oldu."

"Henüz rahatlama," dedi Piknik. "Dediğim gibi, bir telefon yeter ama sen yokken çok şey oldu. Durumu etkileyen meseleler. Bu Cuma Bellingham ve Portland şubeleri Cali'ye iki haftalık bir sefer düzenliyor. Kartel ile ciddi bir sorunumuz var, bu da yerel olarak çok fazla desteğimiz olmadığı anlamına geliyor. Eğer sizin tarafınızda işler ters giderse, Portland'dan Şeytan'ın Krikoları'nı çağırmamız gerekecek."

Harika. Jacks müttefikimiz olabilir ama bu ittifak pek dostça değildi.

"Peki ya Gümüş Piçler?" Ben sordum.

"Gelirlerdi ama onlar da kıçlarının dibindeler. Madendeki sendika işleri. Onlar için iyi bir zaman değil."

"Anladım."

Ve yaptım.

Piknik kararı bana bırakıyordu; ihtiyacım olursa geleceklerdi. Ama bunun için çok büyük iyilikler yapmamız gerekecek ve bu da Jacks'le olan ilişkimizdeki avantajımıza mal olacaktı. İki yıldan kısa bir süre önce onlarla silahlı bir savaşa girdiğimizi düşünürsek, bu hafife alınacak bir şey değildi.

"Burada işleri bir süre daha bir arada tutmaya çalışacağım," dedim ona, hayal kırıklığına uğramış ama boyun eğmiş bir halde. "Hoşuma gitmiyor ama yapacağım. Tinker gerçekten yaralanırsa her şey biter. Bununla ilgili bir sorunun varsa, beni buradan çıkarmalısın çünkü bu pazarlığa açık değil."

Pic bir dakika boyunca bir şey söylemedi, sonra kısık bir kahkaha attı.

"Evet, sana iyi eğlenceler kardeşim. İyi tarafından bakarsak, elimde biraz
Kocası hakkında istihbarat. O bir bok parçası."

"Bunu zaten anlamıştım," dedim ona. Piknik yine güldü.

Pic, "O pisliğin teki," diye devam etti. "Ona para ödeyebilirsiniz ve o da sizin davanızın görülme şeklini değiştirir. İddiaya göre. Birkaç yıl önce destek kulüplerinden biriyle sorun yaşadıktan sonra ona ödeme yapmaya çalıştık ama onun da siyasi hedefleri var. Ona ulaştığımızda dava çok yüksek profilliydi."

"Ailesi hakkında bir şey öğrendin mi?"

"Seattle'da iyi tanınırlar. Eski para oldukları söyleniyor."

"Böyle bir aileden gelen bir adam neden rüşvet almaya ihtiyaç duyar?" Düşünerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Pic ve ilk kez bu kadar ciddiydi. "Belki de paraları bitmiştir. Biz aramaya devam edeceğiz. Sen kendini korumaya odaklan ve unutma, biz senin için buradayız. Tek yapman gereken bir telefon etmek."

"Teşekkürler," dedim.

"Kendine iyi bak kardeşim," dedi ve telefonu kapattı. Telefonumu cebime sokarak bisikletime geri tırmandım ve onu çalıştırdım.

Talia'ya haddini bildirme zamanı.

- - -

On beş dakika sonra karavanına yanaştım, bisikletimi Tinker'ın binasında park halinde gördüğüm bir arabanın yanına çektim. Sadie'nin annesine aitti.

Harika. Şimdi bir de kız takımıyla uğraşmam gerekecek.

Tabii ki, bu kötü bir şey olmayabilir. Sadie'nin mahremiyetime saygı gösterme konusunda bir ders alması gerekiyordu. Adımlarımı ikişer ikişer atarak kapıya vurdum ve duvara çarpacak kadar sert bir şekilde iterek açtım.

"Talia hariç herkes dışarı."

Dört çift cam gibi göz bana göz kırptı. Ayak parmaklarını boyuyorlardı, oje dumanı o kadar ağırdı ki bilinçlerini kaybetmediklerine inanamadım. Çok saçma. Talia tiksindirici bir gülümseme sundu.

"Görünüşe göre birilerinin sevişmeye ihtiyacı var," diye kıkırdayarak duyurdu. "Burada takılabilirler bebeğim. Odamda yeterince mahremiyet var."

Bebeğim. Bana böyle seslenmesinden nefret ederdim. Sadece kelimeden değil, nefes nefese kalmış küçük kız sesiyle söyleme şeklinden de. Kendimi lanet bir sübyancı gibi hissettiriyordu.

"Siktir git dedim," diye tekrarladım, elimi bıçağımın kabzasına götürürken sesimi alçak ve sert bir şekilde yükselttim. Birdenbire kızlar yeterince hızlı ayağa kalkamadılar. Otuz saniye sonra sadece ben ve Talia kalmıştık. Kapıyı arkalarından kilitledim, sonra yavaş bir tehditle Talia'ya doğru yürümeye başladım.

"Neyin var senin?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya böyle geliyorsun?"

"Ben senin kıçının sahibi olan adamım," diye hatırlattım ona. "Ve genellikle oldukça rahatımdır. Hangi oyunları oynadığın umurumda değil, çünkü sikimi yalaman hoşuma gidiyor. Ama bu sabah seni işime karışmaman konusunda uyarmama rağmen her şeyi berbat ettin. İçeri girdin ve kıskanç, güvensiz küçük bir sürtük gibi ev sahibimin ödünü kopardın. Şimdi evimi ve işimi kaybetmekten korkuyorum. Bir dakikalığına bile olsa amının evimi kaybetmeye değeceğini düşündün mü?"

Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı, düşünceleri gözlerinin arkasında yarışıyordu. Tanrım, şeffaftı. Güç oyununu oynamaya karar verdiği anı tam olarak görebiliyordum.

"Ya özür dilersin ya da her şey biter," dedi. "Senden bok yemeyeceğim." "Bugün bok yiyen tek kişi Tinker Garrett'tı," dedim, çatlayarak

parmak eklemlerimi yavaşça ve kasıtlı olarak sıktım. Gözleri büyüdü. *Evet, korkmalısın, sürtük.* "Ağzımdan çıkan kelimeleri dinle, çünkü kendimi tekrar etmeyeceğim. Tinker Garrett benim için bir hiç, bunu zaten konuşmuştuk. Şimdi peşini bırakacağına söz ver yoksa ilişkimiz biter. Nokta. Hayat çok kısa."

Öfkeli gözleri kısıldı ve bir an için beni kapı dışarı edeceğini düşündüm. Tanrım, bu kendi boktan yolunda bir rahatlama olurdu. Sonra yüzü buruştu ve yemin ederim gözleri kızarmaya başladı.

"Ağlamak hiçbir şeyi değiştirmez."

"Onu rahat bırakacağım," dedi sonunda. "Ama sadece senin ondan hoşlanmadığına inandığım için. Yine de ona güvenmiyorum. İnanamayacağın kadar çok erkeğin peşinden koşuyor. Videoyu hatırlıyor musun-"

Oh, hatırladım. Canlı bir şekilde.

"Sanki lanet olası bir video umurumda da?" diye sordum. "Anlamıyorsun, Talia. Gençsin, ateşlisin ve sikimi bir tanrıça gibi emiyorsun. Bu işi yürütmek istiyorsan, seninleyim. Ama sen yokken azdım diye hareket eden her şeyi sikip sonra da kıçımda sürünmene razı değilim."

"Yani gerçekten istediğin şey özel bir ilişki mi?" diye sordu umutlu bir sesle. Tanrım. Takım için bir tane daha alma zamanı.

"Yirmi dört/yedi saat bana dırdır edeceksen olmaz," diye hatırlattım ona. "İşimi mahvedersen de olmaz. Bir şeyler denemek istiyorsan, buna varım ama Tinker Garrett'a bir hamle daha yaparsan ya da geçen geceki kavga gibi manipülatif saçmalıklar yaparsan? Evet, bitti."

"Ama aksi takdirde, istediğin bu mu?"

Hayalperest. Verdiği zararı ya da yol boyunca kimi incittiğini umursamadı bile. *Tanıdığınız başka birine benziyor mu?* Kendime sordum ve cevabı beğenmedim.

Sadece atlat. Bunu kardeşlerin için yap, onlar senin için hayatlarını tehlikeye attılar, senin için hapis yattılar. Şimdi sineye çek ve yapman gerekeni yap.

"Elbette," dedim ve yüzümde yavaş bir gülümsemenin kaymasına izin verdim. Seksiydi, bunu biliyordum, çünkü kadınlar her seferinde buna kanıyordu. Talia da öyle yaptı. Ne kadar da tahmin edilebilirdi. Dudaklarını yaladı, sonra uzanıp memelerinden birini avuçladı.

"Neden buraya gelmiyorsun ve sana tam olarak nasıl hissettiğimi göstermeme izin vermiyorsun?" diye fısıldadı.

"Yapamam," dedim ve sesime bir parça pişmanlık katmaya çalışsam da bunu başarmak kolay değildi. "Kardeşin beni kulüp binasına çağırıyor. Konuşmamız gereken bir şey olduğunu söyledi."

Talia canlandı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi. "Çantamı alayım."

İtiraz etmek istedim ama onu zaten yeterince zorladığımı düşündüm. Tek yapmam gereken birkaç hafta daha durumu idare etmekti. Sonra özgür olacaktım.

"Dışarıda bekliyor olacağım."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Kadınların hiçbir anlam ifade etmediğini bir kez daha kanıtlayan Talia, kulüp binasına geldiğimizde çok neşeliydi.

"Hey, Cooper!" diye bağırdı adaylardan biri, Cody adında bir çocuk. "Burada olman iyi oldu. Patron seni arıyor."

"Geleceğimizi biliyor," dedi Talia ona. "Ona çoktan mesaj attım."

"Cooper'ı izlememizi ve siz gelir gelmez onu içeri göndermemizi söyledi.

çocuklar buraya geldi. Sizi bekliyor."

Talia ve ben ot ve yanmış kimyasal madde kokan kulüp binasına girdik. Birileri ellerine gerçekten düşük kaliteli bir meth almış olmalıydı, bu beni şaşırttı. Marsh'ın bağlantılarıyla, daha iyi şeyler kullanacağını düşünürdünüz.

Marsh odanın arka tarafına doğru bir kanepeye oturmuş, ellerini gergin bir şekilde kolçağa vuruyordu. Kucağında genç bir kız oturuyordu. Boş, taşlanmış bir görüntüsü vardı ve elinin Marsh'ın pantolonuna yapıştığını görebiliyordum ama pek bir hareket yok gibiydi. Onlara yaklaşırken Marsh'la göz göze geldim ve konuşmasını bekledim. Kızı itti ve ayağa kalktı, kan çanağına dönmüş gözlerini kırpıştırarak bana baktı, bir eli hâlâ gergin bir şekilde seğiriyordu.

Harika. İnce ayar yapıyordu.

"Hadi Coop," dedi gözlerini Talia'ya dikerek. "Sen burada kal bebeğim. İşimiz var."

Talia suratını astı ama ben Marsh'ı bilardo salonuna kadar takip ederken bara doğru döndü. Onların şapeli. Duvarlar eski deri yeleklerle kaplıydı.

ve yanlış kasabaya giden diğer kulüplerden aldıkları birkaç ödül. Marsh birkaç bilardo ıstakası aldı ve birini bana fırlattı.

"Bir oyun oynayalım ve konuşalım," dedi. "Kapıyı kapat."

Yaptım, sonra topları dizmesini izledim. Sadece tek bir yerden gelebilecek vahşi, gergin bir enerji yayıyordu. Meth. Kahretsin, bunu olabildiğince uzun süre oynamamız gerektiğini biliyordum, ama kullandığı oranda, işler hızla dağılabilirdi. Onu her gördüğümde daha da kötüleşiyor gibiydi.

"Senin için bir iş var," dedi ve ilk atışı yapmak için eğildi. Eli titriyordu. Lanet olsun. Umarım oyunu makul bir şekilde atmama yetecek kadar istikrarlı olur, çünkü Marsh'ın zarif bir kaybeden olmadığına dair bir his vardı içimde. Toplar çatırdayarak kırıldı ve neyse ki iyi bir başlangıç için iki çizgi batırdı.

"O da ne?" Dikkatli ve rahat bir şekilde sordum.

"Yük taşıyacak birine ihtiyacımız var," dedi, bir atış daha yaparken kaşları çatıldı, gözleri seğirdi. "Güvenebileceğimiz biri. Bir süredir buralarda takılıyorsun ve kendi kamyonun var. Biraz para kazanmak için hazır olabileceğini düşündüm."

Bir sonraki hamlesini yaparken ıstakası sekti ve topu merkezin dışına vurdu.

Kazı. Marsh kaşlarını çattı.

"Parayla her zaman ilgilenirim," dedim yavaşça, teklifi tartıyormuş gibi yaparak. "Kaçış ne kadar?"

"Bellingham'a kadar götürebileceğin bir malımız var," dedi. "Sınırı oradan geçip yükü Vancouver'a bırakacaksın -hepsi yasal- ve sonra Penticton'a gidip başka bir yük alacaksın. Yolculuğun en tehlikeli kısmı olan Oroville'deki sınırdan geri döneceksiniz. Oradan Tri-Cities'e gidecek ve yükü bazı arkadaşlarımıza teslim edeceksiniz."

"Yol biraz rastgele," dedim. Bellingham'dan geçersem yerel Azrailler bana destek olabilirdi ama geri kalan zamanda tek başıma olacaktım. "Bunu yapmak için daha iyi yollar düşünebilirim."

"Düşünmek senin işin değil," dedi Marsh yavaşça. "Seni izliyor olacağız, bu yüzden işi berbat etme. Kanadalı ortaklarımız her iki teslimat noktasında da olacak ve sevkiyatların ödenmesi ve doğrulanmasından onlar sorumlu olacak. Senin görevin bir treyleri bırakıp diğerini almak, bu kadar basit. Sorusu olan var mı?"

"Evet," dedim. "Benim payım

ne?" Marsh bana baktı.

"Standart nakliye ücretleri, Coop, işiniz bittiğinde ve teslimatı doğruladıklarında ödenecek. Size göre bu sadece başka bir iş."

Gördüğüm tek tuzak buydu ve bunu ancak bir moron kabul ederdi.

"Söz konusu olan benim kıçım," dedim, bu riskin buna değip değmeyeceğini merak ederek. Orakçıların bilgiye ihtiyacı vardı ama Marsh paranoyak bir öfkeyle boğazımı keserse öğrendiklerimi onlara asla anlatamazdım. "Ya bana iyi davranırsın ya da ben yokum. Kız kardeşin seksi ama *o kadar* da değil."

Adam bir kahkaha patlattı.

"Sen iyi bir adamsın Coop," dedi. "Her şeyi olduğu gibi söylüyorsun ve korkak değilsin. Talia benim küçük kızım ve onu seviyorum ama iş iştir. Bir anlaşma yapalım."

Ayağa kalktı ve duvardaki soluk kadife Amerikan kartalı resmini kaldırdı. Arkasında bir kasa vardı. Marsh kasayı açtı, sonra lastik bir bant içinde bir deste banknotla geri geldi ve uzattı. Paraya göz gezdirdim, hızlıca saydım.

"Sana bunu şimdi vereceğim ve teslimatları bitirdiğinde bunun gibi bir tane daha vereceğim," dedi.

"Peki beni parayı alıp kaçmaktan alıkoyan ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. Marsh yine güldü.

"Talia ev sahibenize düşkün olduğunuzu söylüyor," diye yanıtladı gözlerini devirerek. "Bu konuda çok sinirlenmiş, nedenini anlıyorum. Kaltak çok seksi. Onunla bir deneme sürüşü yapmak isterdim ve eğer zamanında dönmezsen, yapacağım şey tam olarak bu olacak."

Bacaklarımdaki kaslar sertleşti ama yüzümdeki dostça gülümsemeyi korumayı başardım.

"Bir kaltak için azmış olmam onu önemsediğim anlamına gelmez."

"Evet, ama muhtemelen çocuklarınızı önemsiyorsunuzdur," dedi. "Yani eğer
kaçmayı planlıyorsanız, yol üzerinde durup onları almak isteyebilirsiniz. Aksi takdirde onları bulur ve kahvaltı niyetine küçük kalplerini yerim. Anlaştık mı?"

"Crystal," dedim, sesim sertleşerek. Parmaklarım kıpırdadı, o piçi öldürmek için kaşınıyordum. Marsh'ın şansına çocuklar gerçek değildi, yoksa çoktan ölmüş olurdu.

"Mükemmel. Ne zaman yola çıkabilirsin?"

"Yarın sabah," dedim. "Apartmanın etrafını temizlemem gereken bazı şeyler var. Aksi takdirde şüpheli görünecek. Oh, ve Marsh?"

"Öyle mi?"

"Kız kardeşin. Yaşam koşullarımla oynamaya çalıştı ve ben bunu aştım. Konuştuk. Bu bir sorun mu olacak?" Marsh

güldü ve başını salladı.

"Onun gerçekten önemsediği tek erkek benim," dedi. "Seni etrafta dolanırken yakalamasaydı senden çoktan sıkılmış olurdu."

"Anlaştık o zaman?"

"Evet, bir anlaşmamız var. Sen kargoyla ilgilen, ben de Talia'yla ilgileneyim. Hepimiz işimizi yaparız, herkes sonsuza kadar mutlu yaşar. Çok kolay. Şimdi oyunu bitirelim."

- - -

O gece kulüp binasından çıkmam birkaç saatimi aldı. Ben Marsh'la konuşurken Talia'nın kafayı bulmuş olması işime yaradı, bu da onun ve kızlarının sabahın erken saatlerine kadar parti yapacakları anlamına geliyordu. Ertesi gün yapmam gereken bir iş olduğu için banyoda hızlı bir sevişmenin ardından kaçmayı başardım.

Söylemeliyim ki, onca yıl striptiz kulübünde yöneticilik yaptım ve kızların VIP odalarında neler yaşadıklarını asla tam olarak anlayamadım.

Şimdi mi? Evet, diyelim ki biraz empati geliştiriyordum.

Buzdolabından bir bira alıp, birkaç gün önce Omak'tan aldığım yeni telefonu açtım. Marsh'ın bana güvenmeye mi karar verdiğinden yoksa bunun bir tuzak mı olduğundan hâlâ emin değildim ama her iki durumda da Piknik'in bir güncellemeye ihtiyacı vardı.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Ah, şekerim," dedi. "Bir günde üç arama mı? Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Siktir git," diye karşı çıktım. "Senin için bir güncelleme

var." "Neymiş o?"

"Zoru oynamak işe yaradı. Talia'yı susturdum ve Marsh'ın bununla bir sorunu varmış gibi görünmüyor, onun tek derdi para. Öfke nöbetinin her şeyden çok gururunun incinmesiyle ilgili olduğu izlenimini edindim. Bir yükü Vancouver'a götürmemi, sonra da Oroville üzerinden başka bir yük getirmemi istiyor. Tri-Cities'e teslimat."

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen," dedim soruyu düşünerek. "Ama içgüdülerim bana hayır diyor.

O bizim gibi değil, dikkatsiz. Benim pozisyonumdaki bir adam bu kadar erken getirilmemeli ama bisiklete binmeyi bile zar zor bilen adayları var. Cehennem gibi gergin ve bu da belli oluyor."

"Sanırım karar verme zamanı geldi. İlerlemeye hazır mısın?"

Soruyu düşündüm. Bu haklı bir endişeydi çünkü Marsh'ın beni bu işin dışında tutmak istediğini biliyorduk. Yine de bu doğru gelmiyordu ve yıllar içinde içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim. "Evet, sanırım risk almaya değer. Yarın yola çıkacağım. Bellingham'daki çocuklara haber ver, yükü incelememe yardım etsinler, bakalım ne tür bilgiler bulacağız. Bu boku ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

"Tamamdır," dedi. "Jackson'ın GPS yerleştirme ihtimaline karşı seninle bir kamyon durağında buluşmalarını sağlayacağız. Kaçmak için yeterince kolay olmalı. Neden durduğun sorulursa, tuvalet ihtiyacın olduğunu söyle. Er ya da geç hepimiz yaparız."

"Bu iş olması gerekenden daha kişisel bir hal almaya başladı."

Piknik güldü. "Şehirden ayrıldığınızda bana haber verin. Bellingham'ı arayıp ayarlamaları yapacağım. İyi iş çıkardın. Bu operasyon tam da ihtiyacımız olan şey - ağlarına erişim ve bizden çaldıklarının kanıtı. Göğüslerinin ne kadar harika olduğu umurumda değil. Çalışırken Tinker'ın dikkatini dağıtmasına izin verme. Arkandayız ama seninle kamyona binemeyiz. Burada asıl önemli olan şeye odaklan, anladın mı? Cenazelerden nefret ediyorum."

SEATTLE
TINKER

O gece saat sekizde evin önüne geldik. Altı aydır geri dönmemiştim ve her şeyin bu kadar değişmemiş olması garip geliyordu. Brandon biz evliyken orada pek vakit geçirmemişti ve görünüşe göre hâlâ da geçirmiyordu. Ev mükemmel durumda olmadığından değil - bunun için bir hizmetimiz vardı - ama yaşanmış gibi hissettirmiyordu. Her yer evliliğimiz gibi sterildi.

Mutfağımı kontrol etmek için aşağı inmeden önce babam ve Randi'yi odalarına yerleştirdim. Her ne kadar evin geri kalanının geldiği halden nefret etsem de

burada yarattığım şeyi sevdim. Parlayan metal tezgahlar, gömme süzgeçli dev lavabo. Güzel bir ocak ve kaplama makinesi. Tekerlekli tepsi rafları.

Tanrım, kaçırdım.

Burada kalabilirsin, diye fısıldadı sinsi bir ses kafamın içinde. *Geri dönüp o deli kaltakla yüzleşmek zorunda değilsin. Her şeyi geride bırak. Baban zaten aklını kaybediyor. Birkaç hafta içinde başka bir yerde yaşadığını bile hatırlamayacak.*

"Tinker?" Brandon'ı bulmak için arkamı döndüm. Uzun boylu ve ince yapılıydı, saçları mükemmeldi ve üzerinde binlerce dolara mal olmuş bir takım elbise vardı. Ailesinin paralı olduğunu biliyordum ama savcı yardımcısı maaşı alan birinin bu kadar gösterişli kıyafetler giymesinin her zaman kötü göründüğünü düşünmüşümdür. Bu noktada beni ilgilendiren bir şey değildi. Boşanmayı ne kadar çabuk sonuçlandırırsak o kadar iyiydi.

"Merhaba Brandon," dedim ona sıkıca gülümseyerek. "Sadece birkaç gün burada olacağım. Hayatını çok fazla karıştırmamalıyım."

"O konuda endişelenmiyorum," dedi bana doğru yürürken. "İyi görünüyorsun, Tinker. Seni özlemişim. Nasılsın bakalım?"

"Ben iyiyim," dedim ona. "Buradayım çünkü bir parti karamelim bozuldu ve yetişmem gerekiyordu. Birkaç günlüğüne mutfağın tamamını kullanmanın iyi olacağını düşündüm."

Brandon ortadaki adaya bir tabure çekti ve oturdu.

"Birkaç dakikan var mı?" diye sordu. "Seninle konuşmak istiyorum."

Ah, şimdi neden Seattle'da kalmak istemediğimi hatırlıyordum. Bütün lanet şehir Brandon'ın istilasına uğramıştı.

"Beş hakkın var," dedim. Gözleri sertleşti ve saklamaya çalıştığı hayal kırıklığını görebiliyordum -Brandon insanların sınır koymasından hiç hoşlanmazdı. Sanırım değişmeyen tek şey ev değildi.

"On sekiz ay oldu," dedi o çok ciddi sesiyle. Jüri her zaman buna kanardı, sanırım bunu anlayabilirim. Eskiden ben de kanardım. Şimdi sadece saçma geliyordu. "Sanırım ayrılığımızı konuşmanın zamanı geldi."

İçimi çekerek kendi taburemi kaptım ve yanına çekerek yüzüne bakacak şekilde oturdum. "Haklısın. Geçen hafta avukatımla işleri daha hızlı ilerletmek için konuştum. Senden hâlâ tüm finansal bilgileri almadığını söyledi.

Neyi bekliyorsunuz?"

Brandon kaşlarını çattı. "Demek istediğim bu değildi, Tinker. Başından beri seni rahat bırakmaya çalıştım. İyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu anladım ve

Sonra annen öldüğünde ... şey, bir dizi trajedi yaşadık ve bu her çifti sarsmaya yeter. Ama ikimizin de toparlanmak için zamanı oldu ve bence uzlaşma konusunu görüşmeliyiz."

"Kafan iyi mi? Hayır. Sadece . . . *hayır*."

"Tinker, beni dinlemiyorsun bile," dedi sakin maskesi çatlayarak. "Durumu anladığını sanmıyorum. Mevcut Savcı istifa ediyor ve bir sonraki seçimde beni destekleyecek. Bu harika bir haber ama destekçilerimiz sizi de paketin bir parçası olarak görmek istiyor. Bu aile değerleriyle ilgili. Siz ev sanatları üzerine harika bir iş kurmuş güzel bir kadınsınız-"

Başımdaki kan çarpmaya başladı.

"İnsanlara bizim hakkımızda yalan söylüyordun, değil mi?"

Omuz silkti. "Onlara bebekten bahsettim elbette, sonra da anneni anlattım. Herkes anlayışla karşılıyor ama şu anda Seattle'a dönmene gerçekten ihtiyacım var. Eğer yakında ortaya çıkmazsan, bu bana seçimlere mal olabilir."

"Hayal görüyorsun," dedim açık açık. "Boşanıyoruz. İşler çığırından çıktı ve mali durumumuz karmaşık -ya da sen bana sürekli öyle söylüyorsun- ama on sekiz ay oldu. İlerleyebilmemiz için tüm belgeleri avukatıma göndermen gerekiyor. İşlerin çirkinleşmesini istemiyorum ama biz bittik Brandon. Uzlaşacak bir şey yok."

Telefonum çaldı ve cebimden çıkarıp hızlıca bir göz attım. Carrie mesaj atmış, iyi olup olmadığımdan emin olmak istemişti. Telefonu tezgâhın üzerine bırakıp hayatımın on yılını harcadığım adama baktım.

"Zor bir gün geçirdin," dedi yumuşak bir sesle. "Bu gece seni rahatsız etmemeliydim. Yarın benimle akşam yemeği yemek için müsait misin?"

"Hayır, ama avukatım olabilir."

Güldü, sesi zorlamaydı. Bu kadarı yeterdi.

"Hazırlanmam gerek," dedim ona. "Sen yukarı çık ve çalışmama izin ver."

Tartışmak için ağzını açtı, ben de onu görmezden gelmeye karar verdim, taburemden kayarak depo dolabıma doğru yürüdüm. Umarım orada hâlâ hasar görenlerin yerine koyabileceğim birkaç kutu vardır. Erzak sevkiyatım gecikmişti ve teorik olarak önümüzdeki haftaya yetecek kadar erzağım olsa da daha fazlasını bulmak hayatımı kolaylaştıracaktı. Bir daire buldum

katlanmayı bekliyor. Güzel. Randi yarın ben yemek yaparken onlarla çalışabilir.

Mutfağa geri döndüğümde Brandon'ı hâlâ çalışma masasında otururken buldum.

Telefonumu tutuyorum.

"Ne oluyor Brandon?"

Bana baktı, gözleri öfkeyle kararmıştı. "Cooper kim?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ciddi misin? Şimdi de telefonumu mu gözetliyorsun?"

"Vızıldayıp duruyordu. Acil bir durum olmadığından emin olmak istedim," diye yanıtladı, sanki yaptığı şey tamamen mantıklıymış gibi. Bu konuda her zaman yetenekliydi; sanki deli olan o değil de benmişim gibi davranıyordu.

"Ver şunu," diye tersledim ve elimi uzattım. Telefonu içine bıraktı ve ben de ön yüzünde yanıp sönen mesajı gördüm.

> Talia'ya ne olduğunu biliyorum. Özür dilemek yeterli değil ama en azından bir daha olmayacağına söz verebilirim. Bilgin olsun, birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor. Kısa süreli bir iş. Beni ara.

Harika, çünkü çılgın kız arkadaşı zaten yeterince kızgın değildi. Lanet olası erkekler, her zaman her şeyi nasıl çözeceklerini bildiklerini düşünürler.

"Peki kim o?" Brandon kelimeleri kırparak sordu. Oturdum, boynumu gerdim, çünkü bu resmen cehennemden gelen bir gündü. Bundan sonra ne ters gidebilirdi ki? Belki bize bir meteor çarpar. Bu işleri kolaylaştırırdı.

"O benim tamircim," dedim dalgınca. "Binaya yaklaşık bir ay önce taşındı."

"Tamirciniz mi?"

"Evet," dedim. "Hani bir şey bozulduğunda aradığınız adam var ya? Binanın bakımını o yapıyor. Çok yardımcı oluyor."

"Peki tam olarak kim o? Ona güvenebileceğini nereden biliyorsun? Keşke senden önce bana geçmişini araştırtmış olsaydın-"

Ne kadar kendini beğenmiş, kendini beğenmiş bir pislik. Son bir buçuk yıldır yaşadığım öfke, hayal kırıklığı, keder ve hiddet taştı ve ona saldırdım.

"Kapa çeneni Brandon," diye hırladım. "Tanrım, ne kadar aptalsın sen? Artık senin karın değilim ve uzun zamandır da değilim. Kızımız *öldü* ve sen gelmeye bile tenezzül etmedin. Bir kere böyle bir şey yaptın mı, her şey biter. Benimle tartışamazsın, bana zorbalık edemezsin, hiçbir şey yapamazsın çünkü *artık bir çift değiliz*. Sen benim dünyamda yoksun, anladın mı?"

Brandon bana bakakaldı ve ilk kez söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Telefon tekrar çaldı ve başka bir mesaj bulmak için aşağıya baktım.

Darrens'ın numarasını istiyorum.

Siktiğimin adamları. Her zaman talepte

bulunurlar.

"Beni onunla mı aldatıyorsun?" Brandon kaşlarını çatarak sordu. I ona göz kırptı. Kahretsin, belki de gerçekten kafası *iyiydi*.

"Evet Brandon," diye cevap verdim. "Onunla her gece çılgınca, tutkulu seks yapıyorum. Onunla ve tüm motosiklet kulübü arkadaşlarıyla. Yakın zamana kadar kendimi erkek striptizcilerle sınırlıyordum, ama tüm o vücut yağı bir süre sonra kirleniyor, sence de öyle değil mi?"

"Hâlâ yasal olarak evliyiz," dedi sertçe ve ben kahkahayı patlattım.

"Çık dışarı."

"Tinker-"

"Artık gitme vakti geldi," dedim. "Hafta sonuna kadar burada olacağım. Programını değiştirmen gerekiyormuş gibi hissetme, seni görmek istediğimden değil. Ve şu mali belgeleri düşün, çünkü işbirliği yapmaya başlamazsan, kendimi kaybedip çılgınca bir şey yapabilirim. Şimdi mutfağımdan defol."

Cevap vermek için ağzını açtı. Arkamı döndüm ve çekmeceyi açıp bir şef bıçağı çıkardım. En sevdiğim bıçak değildi ama işimi görürdü. Ona doğru dönerek bıçağı inceliyormuş gibi kaldırdım.

"Burada yapacak çok işim var Brandon," dedim parmağımla bıçağın keskinliğini test ederken. "Uzun bir gün oldu ve kendimi biraz hormonlu hissediyorum. Benim hakkımda hep böyle demez miydin? Tüm düşünme işini hormonlarıma bıraktığımı? Şu anda ne yapmamı önerdiklerini öğrenmek ister misin?"

Aramıza sessizlik çöktü, gözleri bıçağa yapışmıştı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu yavaşça. "Çünkü bu çok ciddi bir şey-"

Bıçağı adaya vurdum, sonra ona en tatlı gülümsememi sundum.

"Ben asla tehdit etmem."

Ayağa kalktı ve gözlerini kocaman açarak yavaşça geri çekildi. "Daha işimiz bitmedi-" "İyi geceler Brandon," dedim. "İyi uykular ve kapını kilitle,
tatlım." "Sen
delisin."

"Oh, hiçbir fikrin yok." O uzaklaşırken güldüm, çünkü haklı olsa bile umurumda değildi. Büyük bir gündü ve önemli bir ders almıştım.

Bıçak kullanabilen tek kişi Talia değildi.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

GAGE

Tinker ertesi sabah bana Darren'ın telefon numarasını ve binada bir sorun çıkarsa onunla değil Darren'la irtibata geçmemi söyledi. Tüm bu lanet durum beni kızdırdı ama muhtemelen en iyisi buydu. Talia ile işimi bitirene kadar konuşacak fazla bir şey yoktu. Tinker'la işleri daha sonra çözecektim, çünkü Picnic bir konuda haklıydı, bu işe odaklanmayı kaybetmeyi göze alamazdım. İşler boka sararsa kendimi hapiste ya da ölü bulabilirdim.

Garip bir şekilde, yolculuğun kendisi heyecansızdı.

Yani, kolay olması gerektiğini biliyordum ama Marsh pek de güvenilir değildi. Bellingham'a kazasız belasız ulaştım, bir kamyon durağında sandviç yemek için kenara çekerken, yerel Azraillerden birkaçı kamyonu inceledi. Bulduklarının çoğu manifestoyla eşleşiyordu; hurda metal ve geri dönüştürülebilir şeyler. Hurda metal, geri dönüşüm malzemeleri ve yaklaşık dört kilo kokain. O ana kadar Marsh'ın bir suç dehası olduğuna dair herhangi bir yanılsamam olsaydı, benim gibi bilinmeyen biriyle bu kadar çok ürün göndermesi onları öldürmek için yeterliydi. Her şeyin tamamen yasal olacağına dair verdiği söz de buraya kadarmış.

Bu ona karşı ilk saldırıydı.

Uyuşturucular iyi saklanmıştı, hakkını vermeliydim. Gizli kimliğimin tertemiz olduğu gerçeğini de hesaba katarsak, sınırı geçerken kendimi tamamen güvende hissediyordum. Yine de sevkiyat Marsh'ın mezarına çakılan bir başka çiviydi. Eğer o

Azrail'in bölgesinden ürün geçirmek istediğinde, uygun vergileri ödemesini bekledik. Belli ki bu gerçekleşmiyordu.

İkinci vuruş.

Vancouver'da eşyaları boşalttım, rolümü mükemmel bir şekilde oynadım. Sadece nakliye, soru sormak yok. Sonra Penticton'a geçtim ve bir yük meyve işleme makinesi aldım. Bana tuzak kurma ihtimaline karşı sınırı geçmeden önce kendim aradım. Marsh'ın adamları bir şey kaçırıyorsa, onu bulabilirsem ne olayım.

Yine de Kanadalı bağlantılarından bir değil iki tanesiyle tanışmayı başarmıştım.

Bu bir ilerlemeydi.

Şimdi geriye kalan tek şey Penticton meyve bağlantısını çözmekti; hâlâ bulmacanın önemli bir parçasını kaçırıyorduk. Ya öyle ya da Marsh gerçekten meyve işleme işine girmişti, ki nereden bakarsanız bakın bu hiç mantıklı değildi.

Perşembe öğleden sonra apartmanın önüne geldiğimde yorgun ve açtım ve Tinker'ın Seattle'dan henüz dönmemiş olduğunu fark ettiğimde biraz hayal kırıklığına uğramıştım - evin perdeleri kapalıydı ve arabasından hiçbir iz yoktu. Aptal bir çocuk gibi onu görmeyi umuyor olmam, malum nedenlerden dolayı beni daha da sinirlendirdi. Nighthawk'larla olan durum tam bir barut fıçısıydı ve Talia'yla olan durum daha da kötüydü.

Önümüzde nasıl bir cehennem olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA TINKER

Babam yolcu koltuğundan kaşlarını çatarak, "Havada çok duman var," dedi. Perşembe günü üretimimi bitirmeyi başarmış ve Cuma günü de teslimatlarımı yapmıştım. Tüm bunların arasında bir şekilde avukatımla görüşmek ve babamla ilgili birkaç telefon görüşmesi yapmak için zaman bulmuştum. Birkaç hafta içinde Seattle'daki en iyilerden biri olan bir uzmana görünecektik. İyi de oldu. Babam son birkaç gündür onu hiç görmediğim kadar şaşkındı. Randi onu beladan uzak tutmak için çok iyi bir iş çıkarmıştı ama bu hepimiz için stresliydi.

"Orman yangınları," dedim. "Kurak bir yaz oldu. Umarım hava değişir ve yakında biraz yağmur yağar."

Randi arka koltuktan, "Tuvalet molasına ihtiyacım var," diye seslendi. Aynadan ona baktım. On dokuz yaşındaki tezgâhtar yardımcımın saçları yüzünün yan tarafına yapışmış, rimeli yanağına bulaşmıştı. Seattle'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra uyuyakalmıştı. "Neredeyiz biz?"

"Wenatchee'nin hemen dışında," dedim ona. "Çantamın yan cebinde biraz makyaj mendili var. Birazdan benzin almak için duracağız ve sen de temizlenebilirsin. Rakun gibi görünüyorsun."

Randi uykulu bir şekilde başını salladı ve yolculuk için hazırladığım çantayı karıştırdığını duydum. Bu hafta çok çalışmıştı - beş gecedir yoktuk, ki bu onun kabul ettiğinden daha fazlaydı. Babama yardım ederek ve benimle mutfakta çalışarak geçirdiği zamanın arasında, bu sefer gerçekten iyi bir çek alacaktı. Muhtemelen bir de ikramiye verirdim, onsuz mahvolurdum.

"Bu duman da neyin nesi?" diye sordu, sesi hâlâ bulanıktı. "Orman

yangınları," dedi babam ona. Ayrıldığımızdan beri iz sürüyor gibiydi. Şehir, benim için kaybolmayan bir şeydi. Umarım kendi ortamına döndüğünde daha iyi olur.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Umarım herhangi bir kasabanın çok yakınında yanmazlar."

İleride bir benzin istasyonu görünce sinyalimi yaktım ve pompaların yanına yanaştım.

"Cüzdanımı verir misin?" Randi'ye sordum. Cüzdanı uzattı ve ben de banka kartımı çıkardım. Randi bakkala doğru yola çıkarken babam arabada kaldı ve yolculuğun başlarında belirlediğimiz düzeni izledi. Benzin alacak, sonra arabayı park edecek ve babamı da yanımda getirecektim. Eğer işler yolunda giderse, Randi'nin işi o zamana kadar bitmiş olacaktı ve ben kendi tuvalet molamı verirken ona göz kulak olacaktı. Şimdiye kadar sistem çalışıyordu.

Bunun daha ne kadar devam etmesine izin vereceksin? Brandon'ın sesi kafamın içinde fısıldadı. *Adam neredeyse bitkisel hayatta.* Dün gece yine benimle yüzleşti, avukatım hararet artırdığı için yeni argümanlarla doluydu.

Bu düşünceyi reddederek başımı salladım. Brandon'ın saçmalıklarının beni etkilemesine neden izin vereyim ki? Babamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

onun ev alanı. Apartmana vardığımızda hemen geri çekilirdi.

Olmasa bile, o lanet bir sebze değildi.

Hayır, müstakbel eski kocam bu işi sineye çekse ve mal varlığımızı bölüşebilmemiz için avukatıma finansal bilgileri verse daha iyi olurdu, çünkü bu iş yeterince uzadı. Daha iyi bilmesem, saklayacak bir şeyi olduğunu düşünürdüm. Ama bu delilikti. Brandon'ın ailesinin Tanrı'dan bile daha fazla parası vardı - bizim küçük ortak tasarruf hesaplarımıza ne ihtiyacı vardı ki? Kendimi sinirli hissederek deponun ağzını sertçe kapattım. Benzin akmaya başlayınca arabaya yaslandım ve tepeden dışarı baktım. Saat daha öğleden sonra üç olmasına rağmen gökyüzü loştu.

Cipe geri döndüğümde babam, "Çok fazla duman var," diye mırıldandı. "Tıpkı geçen yaz Omak yandığında olduğu gibi. Çirkin bir iş."

"Umarım bizden uzakta kalır," diye cevap verdim. "Hadi içeri girelim. İçecek bir şey ister misin?"

"Biraz su ve tuvalet molası verebilirim. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum bebeğim ve seni her zaman destekleyeceğim ama kocan beni rahatsız ediyor."

"Baba, sanırım Brandon'dan boşanacağımı unuttun. Aslında mümkün olan en kısa sürede. Şansın yaver giderse onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Babamın yüzü göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle değişti. Sonra bana sarıldı, ben gülerken beni sertçe sıktı, çünkü hayat garip.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Seninle konuşma şeklinden hoşlanmıyorum. Yaptığı şeyi unuttuğumu da sanma, yaşlı olabilirim ve aklımı kaybediyor olabilirim ama bir baba torununu yalnız başına ölüme terk eden adamı asla unutmaz."

Ouch.

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye hatırlattım ona, bir yanım sevinse de, çünkü onu hatırlayan tek kişi ben değildim. Ona hamile olduğumu söylediğim ilk andan itibaren o da onu sevmişti. Kafasında her ne oluyorsa olsun, ailesine olan sevgisini çalmıyordu ve buna ihtiyacım vardı. Elimde kalan tek şey oydu. "Ama merak etme, Brandon'la aramızdaki her şey kesinlikle bitti. Benimle konuşma şekli konusunda da haklısın. Bir daha asla onun saçmalıklarına kanmayacağım, söz veriyorum."

- - -

Randi'yi marketin içinde, tezgâhın arkasındaki köşeye monte edilmiş televizyona bakarken bulduk. Alevler içinde kalan devasa ağaçların havadan çekilmiş görüntüleri ekranı dolduruyordu. İçeride çok fazla insan yoktu, sadece bir müşteri ve tezgâhtar vardı ama tüm gözler haberlere kilitlenmişti.

"Gördüğünüz gibi yangınlar hızla büyüyor," dedi bir muhabir, sesi uyumsuz bir şekilde neşeliydi. "Ancak şu anda yetkililer bize yangının ulusal ormanın dışına yayılmadığını ve hiçbir binanın tehdit altında olmadığını söylüyor. Yine de bölge sakinlerini ve bölgeden geçenleri dikkatli olmaya çağırıyorlar. Duman nedeniyle bazı bölgelerde hava kalitesi son derece düşüktür ve bu da astım veya diğer akciğer rahatsızlıkları olan herkes için ciddi bir risk oluşturmaktadır. Ayrıca, Washington Eyaleti Ulaştırma Bakanlığı görüş mesafesinin düşük olması nedeniyle birçok yolun kapandığını bildiriyor."

Ekran değişti ve birkaç yolun vurgulandığı bir harita yanıp sönmeye başladı.

"Gördüğünüz gibi, I-90 Vantage'dan Ritzville'e kadar kapalı. Ayrıca Chelan yakınlarındaki 97. Otoyol açık kalsa da görüş mesafesinin giderek kötüleştiği ve yetkililerin yakın gelecekte burayı da kapatmayı düşündükleri haberini alıyoruz."

"Oraya gitmiyor muyuz?" Randi gözlerini kocaman açarak sordu. Kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Evet," dedim. "Gitsek iyi olur, bütün yolu arabayla gitmek zorunda kalmak istemiyorum. Ürkütücü, değil mi?"

"Çok."

- - -

Muhabirin uyarılarına rağmen Hallies Şelalesi'ne sağ salim dönmeyi başardık.

Randi'yi annesinin evine bıraktım ve sonra babamla birlikte apartmana doğru yola çıktık. Arabayı yanaştırdığımızda Cooper'ın kamyonetinin yine arkaya park ettiğini gördüm, sanırım işini bitirmişti.

Her neyse.

Arabayı boşaltmak daha kolay olsun diye otopark yerine evin önündeki sokağa park ettim. Ölesiye yorgun olmama rağmen gün batımının ne kadar muhteşem olduğunu fark etmeden edemedim - sanırım o kadar duman bir işe yaramıştı. Telefonumu kaldırıp parlak güneşin bir fotoğrafını çektim.

pembeler ve kırmızılar vadinin karşısındaki gökyüzünü dolduruyordu. Tam o sırada arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

"Yangınlar berbattır ama dumanın güzel bir tablo çizdiği kesin, değil mi?" Cooper'ın sesi alçak ve sertti. İçimde acımasızca bastırdığım bir heyecana yol açtı, çünkü hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ o çılgın sürtük kız arkadaşına bağlıydı.

"Çok güzel," diye itiraf ettim, ona bakmayı reddederek. Bir adım daha yaklaştı ve bedeninin sıcaklığını arkamda hissettim. *Ona doğru yaslan. Bunu istediğini biliyorsun.* Bunun yerine ileri doğru hareket ettim, ona bakmak için dönmeden önce aramıza mesafe koydum.

Hata.

Kendimi onun ne kadar seksi olduğunu hayal ettiğime ikna etmiştim. Yani teorik olarak Brandon da seksiydi ama onun yanında kendimi kontrol etmekte hiç zorlanmıyordum. (O pürüzsüz, metroseksüel şeyini tam da ona en çok ihtiyacım olduğu anda hastaneye gelemeyecek kadar meşgul olduğu zaman aşmıştım).

Cooper ise tam tersiydi.

Onu son gördüğümden beri tıraş olmamıştı ve saat beş yönündeki gölgesi kirli sakalı geçip sakal bölgesine doğru ilerliyordu. Bunu kısa bir at kuyruğu şeklinde geriye taradığı koyu renk, hafif kıvırcık saçları, solmuş tişörtünün zar zor kavradığı geniş omuzları ve siyah deri botlarıyla birleştirdiğimizde ortaya ne çıkıyordu? Nefis. Adam çok lezzetliydi.

Çok lezzetli.

"Duman yüzünden birkaç yolu kapattıklarını duydum," dedi, gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu. "Geri dönerken sorun yaşadın mı?"

"Hayır, iyiydi," dedim, beni yalnız bırakmasını dileyerek. "Ama yorgunum.

Uzun bir hafta oldu."

"Seninle bir daha uğraşmayacak," dedi açıkça. "Olanlar için gerçekten üzgünüm - iyi değildi ve bunu açıkça belirttim. Buralarda olmayacak ve eğer sana daha fazla sorun çıkarırsa bana haber ver. İcabına bakarım."

Bunu söylerken yüzünde sertleşen bir şey vardı, korkutucu bir şey. Titredim, kollarımı aşağı yukarı ovuşturdum. Cooper kaşlarını çattı.

"İçeri girmelisin," dedi.

"Arabayı boşaltmayı bitirmem gerek." "Bırak yardım edeyim."

Onun arkasında Sadie'nin dairesinden çıktığını gördüm. Bakışlarımız karşılaştı ve sonra cep telefonuna uzandı. Tanrı aşkına, sanki daha fazla drama ihtiyacım varmış gibi.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Her şey göz önüne alındığında, mesafemizi korumanın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Senin için çalışıyorum. Birbirimizle konuşamazsak işler karışır."

Haklıydı. Ayrıca bana çok yakın duruyordu, özellikle de Sadie her hareketimi izlerken. *Bitir. Sen bir yetişkinsin, söylenmesi gerektiği gibi söyle.*

"Dairende olanlar . . bu iyi değildi," dedim, bakışlarını yakalayıp tutarak. O da bana baktı ve bir an için bunu inkâr edebileceğini düşündüm. "Sonrasında kız arkadaşınla olanlar da öyle. Hayatımda yeterince dram var, daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Biliyorum," diye onayladı, gözleri karardı. Nefesim kesildi ve midemden bir sıcaklık dalgasının yükselmeye başladığını hissettim. "Ama düşündüğünden daha karmaşık bir durum."

"Talia'yla hâlâ görüşüyor musun?" diye sordum. Cooper kaşlarını çatarken çenesini ovuşturarak başka tarafa baktı.

"Kulağa hiç de karmaşık gelmiyor," dedim, sesim giderek sertleşiyordu. "Buraların bakımını yapabilirsin ama buna arabamı benim için boşaltmak dahil değil. Sosyalleşmek de buna dahil değil. Binayla ilgili bir sorun olursa sana mesaj atabilirim. Bir şeyi şahsen halletmemiz gerekirse, babam da bizimle gelebilir. Çıkmaz sokakta bir adamla yemek yediğim için bir haftalık işimi kaybettim. Hayatım zaten yeterince stresli."

Cooper'ın gözleri parladı ve bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. *Bana ondan ayrıldığını söyle.* Bunun yerine tekrar kapattı ve kaşlarını çatarak başka tarafa baktı.

"Haklısın. Seni yalnız bırakacağım."

"Teşekkür ederim," dedim, neden bu kadar acıdığını merak ederek. Adamı gerçekten tanıyor bile değildim. Muhtemelen hiç tanımayacaktım ve bu en iyisiydi. Yanlış insanlarla takılıyordu. Hayatlarımız tamamen farklıydı. O özgür olsa bile aramızda hiçbir şey olmayacaktı.

Brandon'la aynı türden insanlar olduğunuzu düşünmüştün, diye fısıldadı kalbim. *Bu senin için nasıl sonuçlandı?*

İyi değil.

Ona sırtımı dönerek, onunla hiç tanışmamış olmayı dileyerek vadinin karşısındaki gün batımına baktım. Uzun süre arkamda durdu, sonra uzaklaşırken ayak seslerinin çıtırtısını duydum.

- - -

Sonraki hafta gergindi.

Annemin dükkanını yeniden açmamaya karar verdim, çünkü bunun bir anlamı yoktu. Zaten orada hiçbir şey satmıyordum ve Talia gibi birinin içeri girebileceği fikri hoşuma gitmiyordu. Bu, tezgâhtarım Randi için kötü bir haber olabilirdi ama Seattle'dayken babamla o kadar iyi ilgilenmişti ki, biz işleri yoluna koymaya çalışırken ona bakıcı olup olamayacağını sordum.

"Çok isterim," diye cevap verdi, bu fikir konusunda gerçekten hevesli görünüyordu. Şaşırmış görünmüş olmalıyım çünkü bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve ardından, "Bay Garrett'la takılmayı seviyorum. Büyükbabamla hiç tanışmadım ve babam ben daha çocukken çekip gitti. Bana torunu gibi davranıyor, anlıyor musun? Bu iyi hissettiriyor."

Sözler kalbime bıçak gibi saplanmıştı ama anlamıştım. Babam hep dede olmak istemişti. Onu ve annemi arayıp hamile olduğumu söylediğim zamanı asla unutamam, çok sevinmişlerdi. Küçük Tricia'yı kaybetmek hepimizi yıkmıştı ve Randi'nin yanında olması onu iyi hissettiriyorsa, buna bir itirazım olamazdı.

Cooper'a gelince, o mesafesini korudu.

İstediğim buydu ve bunu takdir ediyordum ... bu geceleri onu düşünmediğim ya da çalışırken onu izlemediğim anlamına gelmiyordu. Beni her gördüğünde gözleri yanıyordu ama Talia hâlâ düzenli olarak dairesine geliyordu. Diğer zamanlarda onu bisikletiyle kasabada Nighthawks'larla birlikte görürdüm. Gürültücü, kaba ve herkesin yollarından çekilmesini bekleyen tiplerdi.

Çocukken onları korkutucu olarak hatırlardım ama gerçekten dehşet verici değillerdi. Toplumun saygısını kazanmışlardı. Annem öldükten sonra geri döndüğümde, bu dinamiğin değiştiğini fark etmiştim ama fazla dikkat etmemiştim. Şimdi gerçekten bakıyordum ve gördüğüm şey korkan insanlarla dolu bir kasabaydı.

IKI HAFTA SONRA

Bu hafta sonu yaşlıları görmek için eve geliyorum. Annemin doğum günü. Cuma gecesi dışarı çıkmalıyız yoksa aklımı kaçıracağım.

Benim için çalışıyor!!! Dışarı çıkmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.

;) Tinker sen de var mısın?

Evet. Çok uzun zaman oldu! Brandon'la ilgili son gelişmeleri sana anlatabilirim.

Aman Tanrım, o tam bir ahmak! Ne yaptığına inanamayacaksın Margee!

Ne?!?

Ugh. Sadece finansal konulardan kaçmakla kalmıyor, aynı zamanda çok garip davranıyor. Sanırım yeni tamircime kafayı taktı.

Ha?

Tinker'ın binayla ilgilenmesi için yeni ve seksi bir adamı var ve Brandon çok kıskanç. Birlikte yattıklarını düşünüyor.

MARGARITA: Oooo . . . Ya sen?

BEN: HAYIR

HAYIR, HAYIR, HAYIR. Seksi ama deli bir kız arkadaşı var. Bu hafta sonu konuşabiliriz. Eve gelmene çok sevindim!!!!!

Yakında görüşürüz! Xx

"Bu benim şarkım!" Carrie elimden tutup beni dans pistine çekerek bağırdı. Margarita da hemen arkamızdaydı. Jack's Roadhouse tam olarak hareketli bir gece kulübü falan değildi ama Hallies Falls'ta gece hayatına en yakın yerdi. Bira ucuzdu, müzik gürültülüydü ve kimse çok yakından kimlik kontrolü yapmıyordu. Reşit olmadığım sanılsa da umurumda olmazdı. Hafta sonları masaları kenara iterek bir dans pisti oluşturuyorlardı. Genelde bir DJ olurdu ama bu gece canlı bir grup getirmişlerdi.

"Aman Tanrım, bu Joel Riley mi?" Carrie ilk set sırasında kulağıma bağırdı, destek için omuzlarımı tuttu. Küçük sahneye göz kırparak sallandım. Üç adam vardı, bir davulcu ve iki gitarist ve içlerinden birinin Joel Riley olduğu kesindi.

"Vay canına," dedim. "Lisedekinden bile daha iyi görünüyor." Bu doğruydu.

Joel bizden bir yıl öndeydi ve ben tam iki yılımı ona derinden aşık olarak geçirmiştim. Margarita da öyleydi ama Joel onu ilk yılımızdaki baloya davet ettikten sonra Margarita'nın aşkı sönmüştü. Özellikle, bir şişe tekila içtikten sonra arabasının kenarına kustuğu balo sonrası partide işler sarpa sarmıştı.

Yine de adam şimdi iyi görünüyordu. Hem de çok iyi.

"Joel!" Margarita çığlık attı, bir aşağı bir yukarı zıpladı ve çılgınca el salladı.

Başını bize çevirdi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Carrie çığlık atarak onun yanına sıçradı ve bana çarparak beni yere düşürdü. Etrafımızdaki insanlar bizi birbirimize doğru iterken iri eller belimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

Cooper.

Bana baktı, gözleri karanlık ve aç. Vücudum onu tanıdı, anında tepki verdi, sağduyum bütün gece içtiğim votka yüzünden güvenli bir şekilde uyuşmuştu. Kolları beni sardı, bacaklarım kenetlenirken beni vücuduna çekti. O sert bedenin içime girmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Sonra öne doğru eğildi, doğrudan kulağıma konuştu, sesi sert ve seksiydi. Ne dediğini fark etmedim bile. Kulak mememi dişlerinin arasına aldığını ve bir süre emdiğini hayal etmekle meşguldüm.

Beni tutuşu daha da sıkılaştı. Biri bize çarptı ve sonra beni sahnenin yanındaki karanlıkta, büyük hoparlörlerden birinin hemen arkasında dans pistinden çekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ve ağzına baktım. O kadar büyük ve korkunç bir adam için muhteşem dudakları vardı. Yumuşak görünüyorlardı ama beni öptüğünde sert ve güçlü olmuşlardı. Sert, güçlü ve talepkâr, tıpkı beni sahnenin hemen yanındaki duvara yaslayıp siktiğinde olacağını hayal ettiğim gibi. Düşünmeden öne doğru eğildim, büyülenmiş gibiydim. Cooper'ın eli omurgamdan yukarı kaydı ve sonra-

"Tinker Garrett?" Kafamı kaldırdığımda Joel'in yanımızda durduğunu ve deli gibi sırıttığını gördüm. Anlaşılan grup bir ara çalmayı bırakmıştı ama ben fark etmemiştim bile. Çok meşguldüm. *Kahretsin, neredeyse Cooper'ı öpüyordun!*

Ondan uzaklaşarak Joel'e döndüm, loş ışıkta kızardığımı görmediği için şükrettim. Tanrı'ya şükür ki ben çok ama çok aptalca bir şey yapmadan önce sözümüzü kesmişti.

"Hey, seni yıllardır görmemiştim," dedim neşeyle. "Müziği seviyorum."

"Teşekkürler," diye cevap verdi sırıtarak. "Şehre döndüğünü duydum. Kim bu
Arkadaşın mı?"

"Cooper Romero," dedim. "Cooper, bu Joel Riley. Liseye beraber gitmiştik."

"Memnun oldum," diye homurdandı Cooper ve ağır kolunu omuzlarıma attı. Joel kaşlarını kaldırdı ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırmadan önce sırıttı.

"Barış, kardeşim," dedi. "Kız arkadaşını çalmaya çalışmıyorum. Sadece onu liseden beri görmemiştim."

"Ben onun sevgilisi değilim," dedim Cooper'ın elini omzumdan iterek. Joel kaşlarını kaldırdı.

"Cooper, ne yapıyorsun?" Talia aramıza girerek sordu.
Elini onun kolunda sahiplenici bir şekilde kaydırdı ve bir gece dışarıda dans etmek kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar hızlı karmaşıklaşabildiğini merak ettim.

"Yok bir şey," dedi Cooper kısaca, gözleri bir adım daha yaklaşan Joel ile benim aramda gidip geliyordu.

"Bir bira içmek ister misin, Tinker?" diye sordu bana, yanımızda duran iri, huysuz motorcuyu görmezden gelerek. Cooper'ın çenesi gerildi. Ona ve Talia'ya sırtımı dönüp Joel'e en iyi gülümsememi sundum.

"Elbette. Sana yetişmeyi çok isterim."

"Marsh konuşmak istiyor," dedi Talia Cooper'a. Joel'in kolundan tutarak onu bara doğru çektim, Cooper ve Talia'yı arkamızda bıraktım, çünkü Cooper'ın geleceğinde ne tür bir drama olursa olsun, bununla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Barın en ucunda birkaç tabure bulduğumuzda Joel, "İlginç bir dinamik," dedi. Gözlerimi devirmiştim.

"Öyle de denebilir."

"Peki, şu Cooper denen adam bir etken mi, değil
mi?" "Kesinlikle değil," dedim ona. "Azıcık bile

değil."

Başını bana doğru eğdi ve kaşlarını kaldırdı. Omuz silktim ve gülümsedim. "Tamam, biraz karışık. Ama aynı zamanda başımın belası ve ne zamanım var ne de
Bunun için sabır. Artık lisede değiliz ve ben ilişki dramasını gerçekten aştım. Peki ya sen? Senin hayatında neler oluyor?"

"Şey, yaklaşık üç yıl önce boşandım," dedi. "Kaci ve ben liseden birkaç yıl sonra evlendik ve uzun bir süre her şey iyiydi. Sonra bozuldu. Yine de hiç pişman değilim. Birlikte iki harika çocuğumuz oldu ve onları hiçbir şeye değişmezdim ama evlilik bittiğinde ikimiz de hayatımıza devam etmek istiyorduk. O şimdi Wenatchee'de yaşıyor ve çocukların velayetini paylaşıyoruz. Peki ya siz?"

Bu her zaman garip bir soruydu.

"Boşanmanın ortasındayım, çocuğum yok," dedim ona. "Şu anda evde babamla yaşıyorum. Annem bu yılın başında vefat etti. Vay canına, kâğıt üzerinde bu beni ezik biri gibi gösteriyor."

Joel gülümsedi ve yemin ederim adam gerçekten çok güzeldi. Güneşten biraz ışık almış, kıvrımlı kahverengi saçları, mavi gözleri. Hoş bir yapısı da vardı. Cooper kadar iri değildi ama çok iyi hisler yayıyordu.

"Ezik gibi görünmüyorsun," dedi dekolteli üstümü ve dar kalem eteğimi inceleyerek. Bacaklarımı bilinçli bir şekilde çaprazladım, sonra daha da bilinçli hissettim çünkü dikkatleri üzerlerine çekmek için bariz bir manevra gibi geldi.

Ama ne olacak ki? Harika bacaklarım
vardı. "Peki ne iş yapıyorsun?"

"Lisede bando öğretmeniyim," dedi bana sırıtarak. "Bunun gibi konserler hafta sonları akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyor. Ya sen?"

"Gurme çikolatalar," dedim. "İşe özel şef olarak başladım ama sonra karamel yapmaya başladım ve işler bir anda gelişti. Şimdi tüm bölgede müşterilerim var."

"Ve tüm bunları Hallies Falls'tan mı yapıyorsunuz?"

"Evet," dedim ve barmenin önüme koyduğu içkiye uzandım.
Joel kaşlarını çattı.

"Bunu sen mi sipariş ettin?" Duraksadım, kafam karışmıştı. "Hayır. Ben sipariş etmedim."

"Ben de benimkini sipariş etmedim," dedi, gözlerini önündeki biraya dikerek. Kafamı kaldırdığımda barın karşısındaki Margarita ve Carrie'nin bize çılgınca el salladıklarını gördüm. İçimi çektim.

"Sanırım seni şimdiden uyarmalıyım; üçümüz pek dışarı çıkmıyoruz ve ikisi de evli. Benim aracılığımla yaşamayı seviyorlar.

Bu da demek oluyor ki bu gece beni sarhoş edip yatağa atmaya çalışıyorlar. Lütfen onları görmezden gelin."

Joel'in gözleri büyüdü ve bir kahkaha patlattı.

"Tanrım, dalga geçmiyorsun, değil mi?"

İçkimden narin bir yudum aldım ve omuz silktim.

"Otuzlu yaşlarımızın sonlarındayız Joel. Burası lise değil ve doğrudan iletişim için söylenecek bir şey var. Ama şunu bilmelisin ki sırf seks yapmamı istiyorlar diye bu geceki amacım bu değil. Birkaç kadeh içki içmeyi, bir süre dans etmeyi ve gecenin sonunda tek başıma yatmayı planlıyorum."

Joel yine güldü. "Sevişmeye her zaman varım, ama gecenin çoğunu çalarak geçireceğime göre, belki setler arasında birkaç kadeh daha içip hasret giderebiliriz."

"Bu hoşuma giderdi."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

GAGE

Talia bacağını kucağıma atmış, müzik eşliğinde bana sürtünüyordu. Grup fena değildi ama Riley denen o pislik bütün gece gözlerini Tinker'dan ayırmamıştı. Kıçını barın arkasına sürüklemek, sikini koparmak ve boğazına sokmak istiyordum.

Onun yerine, kız kardeşi sapık bir maymun gibi üzerimde sürünürken Marsh'la bir masada oturmak zorunda kaldım. Bu en iyi koşullarda bile harika olmazdı, ama işleri daha da eğlenceli hale getirmek için, Marsh yine tweaking yapıyordu ve lanet olası paranoyaktı. Tam bir meth kafası değildi ya da en azından ilk geldiğimde ben öyle düşünmemiştim. Şimdi o kadar da emin değildim. Bu pek de rahatlatıcı bir durum değildi. İki gece önce kendini kaybetmiş ve kulüp binasında ayağı takılıp birasını döken bir çocuğu feci şekilde dövmüştü. Neredeyse onu öldürüyordu.

Tinker sahneye doğru dans ediyor, kızları onu alkışlarken gitaristle göz göze geliyordu. Tanrım. Herifin her yerinde dallama yazıyordu. Onu arka tarafta bir duvara yaslamak yerine arabasında becermeyi teklif ederse şanslı sayılırdı.

Aklını oyunda tut.

Biramı kaptığım gibi fondip yaptım, sonra Marsh'a doğru eğildim. "Başka işin var mı?" Ben sordum. Bana baktı, göz kapakları seğiriyordu,

O çılgın kafasının içinde neler döndüğünü merak ediyordum. "Neden?" diye sordu. "Son seferde çok para kazandın."

Çünkü bu lanet saçmalığı bitirmem gerek.

"Yeterli değil," dedim kısaca. "Tekrar iş almaya başlamam gereken bir noktaya geliyorum. Neye karar verirsen ver, sorun değil ama kulüpte çok zaman geçiriyorum. Daha fazla duyum almadan önce seninle konuşmak istedim."

Soruyu düşündü, sonra yavaşça başını salladı.

"Sizin için daha fazla işim olabilir," dedi. "Ama bu işleri bir üst seviyeye taşımak anlamına geliyor. Hiç bir kulübe katılmayı düşündün mü?"

Neden, evet. Evet, öyle. On sekiz yıldır Azrail'im, sorduğun için teşekkürler.

"Pek sayılmaz," dedim. Talia eğildi ve boynumu emmeye başladı. Sertçe. Kaltak kendi bölgesini işaretlemek istiyordu. Tinker'la konuşurken her şeyi berbat etmiştim. Ama Tanrım, tam yanıma düşmüştü. Ezilmesine izin veremezdim ve ellerimi bir kez üzerine koyduğumda gitmesine izin verecek değildim.

"Bunu düşün," dedi açıkça. "Yarın Ellensburg'a gidiyoruz. Büyük bir klasik araba gösterisi var. Hands adında birini hatırlıyor musun? Sen buralara gelmeye başladığın sıralarda ortadan kaybolmuştu."

"Huh," dedim Talia'nın saçlarını çekiştirerek. Boynuma yapışmış bir sülük gibi hissediyordum.

Marsh yaklaşarak, "Bir arkadaşımdan haber aldım, meğer Hands federaller için muhbirlik yapıyormuş," dedi.

"Bir bok yok mu?" Bu bilgiyi nereden aldığını merak ederek sordum. Hands bir muhbirdi, tamam. Şimdi ise ölü bir muhbirdi. Onu bizzat öldürdüğümden değil. Hayır, tek yaptığım kardeşim Painter'ın onu kaçırmasına yardım etmek, bir güzel dövmek ve sonra da onu bir çöp gibi Bellingham Reapers'a teslim etmekti. Ondan sonra ona ne yaptıklarından tam olarak emin değildim ama en iyi tahminim cesedini kıyıya attıklarıydı.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, çok yazık. Onun yüzünden o fare kapanı otelde fazladan üç gece geçirmek zorunda kalmıştım.

"Evet," dedi. "Ve Hands'in araba şovunda olacağı haberini aldım. Bu kulübün bir parçası olmak istiyorsan, şimdi sadakatini gösterme zamanı. Bu durumla başa çıkmamıza yardımcı oldun ve ileride senin için pek çok fırsat görüyorum. Benimle misin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Talia'nın eli aramıza girerek fermuarımın içinden sikimi kavradı. Sinirlenerek onu üzerimden ittim.

"Ne oluyor Coop?" diye sordu. Marsh kahkahayı patlattı.

"Gerçek bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu, kardeşim. Hepimizin kapıda taşaklarımızı teslim etmediğimizi unutuyorsun. Şirretliği bırak da git bize biraz daha bira getir."

Onunla alay etti ama tartışmadı. Onun uzaklaşmasını izledim, neredeyse onun için üzülüyordum. Bu ahmakla büyümek kolay olmamalıydı.

Marsh, "Yarın da bir miktar ürün getireceğiz," dedi. "Tri-Cities'de bazı ortaklarım var. Onlarla daha önce tanışmıştınız. Bizimkilerle takas edecekleri başka mallar da var. Onları alacağız, Hands ile anlaşacağız ve sonra günün geri kalanının tadını çıkaracağız. Motosiklet olmasalar bile o sokak arabalarından bazıları hiç de fena değil. Her zaman bolca bira ve orospu da var. Hoşuna gidecektir."

Tri-Cities. İlginç.

"Bunlar meyve işindeki adamlar mı?" diye sordum. Marsh'ın gözleri ani bir paranoyayla kısıldı. Tanrım, daha dikkatli olmam gerekiyordu. Bu adamın öfkesi bir anda değişti.

"İşimle ilgili sorular sormanızın özel bir nedeni var mı? Başkası için mi çalışıyorsun Coop? Hands lanet bir haindi ve yarın bu saatlerde ölmüş olacak. Aynısını sana da yapabilirim. Seni yeryüzünden silebilirim. Bunu asla unutma."

Çok mu paranoyakça?

"Sadece merak ettim," diye hafifçe cevap verdim. "Önemli bir şey değil patron."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi, eli gergin bir şekilde masanın üzerinde seğiriyordu. Kendi ürününü kullanmayı gerçekten bırakması gerekiyordu. Lanet olası ölüm sarmalı. "Hey, şuradaki Tinker Garrett, değil mi?"

İçeri girdiği andan itibaren onu izlemiyormuşum gibi davranarak dans pistine doğru baktım. "Kesinlikle ona benziyor."

"Daha vurmadın mı?"

Ona bir bakış atarak bunun hileli bir soru olup olmadığına karar vermeye çalıştım. "Hayır, ben onları daha genç seviyorum."

"Kız kardeşim gibi."

"Kız kardeşin gibi," diye kabul ettim, içimde kötü bir his büyüyordu. Marsh'ın eli titredi ve bir an için silahına mı davrandığını merak ettim. Sonra

elini masaya içkileri dağıtacak kadar sert bir şekilde vurdu ve kahkahalar patladı.

"Yakaladım seni Coop," dedi neşeyle. "Tanrım, bu kolay oldu. Talia kendi seçimlerini yapabilecek kadar büyük. İstediğini becerir ve bunun işle hiçbir ilgisi yoktur. Ama bana herhangi bir konuda yalan söylediğini öğrenirsem? Evet, senin derini kendim yüzerim."

Tanrım. Bu adam lanet olası bir deliydi.

"İşte biranız," dedi Talia tatlı bir sesle ve kucağıma yerleşmeden önce her birimize birer şişe uzattı. Kollarını boynuma doladı ve bir kedi yavrusu gibi bana sarıldı.

Marsh ona, "Yarın Ellensburg'daki araba fuarına gidiyoruz," dedi, gözleri dans pistindeydi.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi. "Ben Coop'la
giderim." Marsh bana bir bakış attı, sonra başını
salladı.

"Hayır, sen diğer kızlarla birlikte kamyoneti takip edeceksin," dedi. "Sürünün arkasında."

Aklım başımdan giderken suratını astı. Eller hakkında bir hainmiş gibi konuşuyordu ama beni de tehdit etmişti. Hands'in öldüğünü çok iyi bildiğim gerçeğini de ekleyince, bunun bir tür tuzak olup olmadığını düşünmeden edemedim. Kim olduğumu öğrenmiş miydi? Öğrenmemiş olsa bile, deli herif her geçen gün daha da paranoyaklaşıyordu. Bu oyun tehlikeli olmaya başlamıştı.

"Bebeğim, dışarı çıkmam gerek," dedim ve telefonumu elime alırken Talia'yı kucağımdan nazikçe ittim. "Annem arıyor. Beni geri aramamı istiyor. Muhtemelen önemli bir şey değildir ama nasıl olduğunu bilirsin."

Marsh'a başımı sallayarak kapıya yöneldim. Grup bir set arası daha vermişti ve etrafa baktığımda Carrie ile diğer arkadaşını gördüm ama Tinker yoktu.

Gitaristten de iz yok.

Otoparka doğru adım atarak binadan uzaklaştım ve parmağımı telefona soktum. Piknik ikinci çalışta cevap verdi.

"Sadece bir uyarı-Marsh Jackson eski dostumuz Hands'in bir muhbir olduğunu anladı ama onun çoktan ölüp gittiğinden haberi yok.
Jackson gergin ve güvenilmez biri. Durum hakkında gerçek bir istihbaratı var mıydı, yoksa sadece şanslı bir tahmin miydi, karar veremiyorum. Şimdi de bana

Yarın Ellensburg'a gidiyor. Bazı malları teslim etmek ve Hands'i avlamak istiyor. Orada olacağını düşünüyor."

Piknik bir dakika cevap vermedi, sonra "Sence peşinde mi? Çünkü Eller'in orada olacağını neden düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Adam gitmiş. Sanki hiç var olmamış gibi."

Soruyu dikkatle değerlendirdim.

"Biliyorsam ne olayım, ama henüz beni çözdüğünü sanmıyorum," diye cevap verdim sonunda. "Ama bu herif şehre ilk geldiğim zamankinden daha paranoyak. Onu her gördüğümde daha fazla kullanıyor. Tek bildiğim, kana aç dev pembe tavşanlar gördüğü halüsinasyonunu gördüğü."

Piknik homurdandı.

"Tanrım, böylesine iyi bir kulübün bu kadar düşebileceğine inanamıyorum," dedi. "Bizden bir şey ister misin?"

"Hayır, ama telefonunuz elinizin altında olsun. Painter yarın hapisten çıkacak mı?"

"Evet," dedi. "Yaşlı kadınlar onun için büyük bir parti planlıyorlar. London'ın kızı Melanie'ye sırılsıklam aşık. Neredeyse her gün onu ziyarete geliyor. İçimden bir ses onu fazla göremeyeceğimizi söylüyor."

"Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim," dedim kahkahamı bastırarak. "Bu sefer gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Picnic. "Ama kendine dikkat etse iyi olur. London tam bir anne ayı ve küçük yavrusuna zarar verirse iyi davranmayacağını hissediyorum. Yine de sabah ilk iş kiliseye gideceğiz. Ben herkesi bilgilendireceğim, her şey yoluna girene kadar ayık kalmalarını sağlayacağım."

"Minnettarım," dedim. "Tamam, geri dönmeliyim."

"Hey, Gage?"

"Öyle mi?"

"Kulüp için yaptıklarınızı görmediğimizi sanmayın," dedi başkanım, sesi ilk kez bu kadar ciddiydi. "Bunu unutmayacağız."

"Ayık kalmayı unutma, çünkü yakında sana ihtiyacım olabilir," dedim ona açıkça. "Ve ata binmeye hazır olduğundan emin ol. Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu biliyorum ve dayanabildiğim kadar dayanacağım ama bir şeyler değişti. Marsh sınırda. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmaz."

- - -

Cuma gecesi arkama yaslanıp gitaristin Tinker'ı gözleriyle becermesini izlemek hayatımın en uzun, en boktan hafta sonlarından birinin başlangıcıydı.

Marsh gece yarısı hepimizi bardan dışarı sürükledi ve beni Tinker'ı Joel'le bırakmaya zorladı. Ben başparmağımı kıçıma sokmuş otururken o gitar çalan piçin onun sıcak, tatlı amına girdiği düşüncesi neredeyse dayanabileceğimden daha fazlaydı.

İptal etmeyi düşündüm.

Marsh'a kendini becermesini söylemeyi, sonra da barın karşısına geçip kadınıma sahip çıkmayı düşündüm. Azrailler beni desteklemek için tam güçte olsalardı ben de bunu yapardım. Zaten elimizde çok fazla bilgi vardı ve umduğumuz kadar olmasa da hayat böyleydi.

Sonra kendimi, bunu yaparsam ne olacağını düşünmeye zorladım.

Kardeşlerim bilmedikleri bir bölgede olacaklardı ve Marsh'ın hangarlarında sayıca az olacaklardı. Nihayetinde Coeur d'Alene Reapers'ın o küçük çakallardan daha güçlü olduğunu biliyordum. Sonunda onları alt edeceğimizi biliyordum.

Asıl soru, yol boyunca kaçımızın kendini morgda bulacağıydı. Gerçek adımı bile bilmeyen bir kadın için kardeşlerimin hayatını riske atmayı haklı bulabilir miydim?

Portland ve Bellingham kardeşler hala Cali'deydi. Eğer ben ararsam, Coeur d'Alene kardeşler gelirdi. O kadar. Bizim dünyamızda işler böyle yürürdü. Ancak bu tür bir sadakat, bir adamın seçenekleri tükenmedikçe çağrı yapmayacağı anlayışını da beraberinde getirir.

Alış buna, pislik. Olan oldu.

Marsh'ın bizi kulüp binasına geri götürmesi muhtemelen iyi bir şeydi. Guitar Fucker bütün gece Tinker'a içki ısmarlamış, set aralarında yanına oturmuştu.

Ona dokunmak.

Eğer dilini onun boğazına sokmaya çalışsaydı, kendimi tutabileceğimden emin değildim. Tabii ki bardan çıktıktan sonra hayal gücüm devreye girdi ve kıvrımlı ev sahibem söz konusu olduğunda zaten oldukça canlı değilse lanet olsun. Parlak kırmızı ruj sürmüştü. Gecenin sonuna kadar onun sikinin etrafına bulaşmış olacak mıydı?

Onu yakalayıp vurmam gerekirdi.

Bu koşullar altında verilebilecek tek makul yanıt.

- - -

Kulüp binasına vardığımızda işler daha da kötüleşti. Sadece çok gergin değildim, aynı zamanda dışarıdaki tek adamın Marsh'ın adamları olduğunu fark ettim. Cord'un grubu -Marsh'tan hoşlanmayan asıl kardeşler- bütün gece ortalıkta görünmemişlerdi. Ya Marsh onları davet etmemişti ya da bir şeyler planlıyorlardı. Her iki durumda da, bölünme yaklaşıyordu. Belki de yakında.

Bir yanım onları bir kenara çekip davamıza katıp katamayacağımıza bakmamız gerektiğini düşünüyordu. Öte yandan, durumun bu kadar kötüye gitmesine en başta onlar izin vermişti.

Talia ve arkadaşları daha fazla uyuşturucu almak için gizlice kaçarken biz geceyi içerek ve kâğıt oynayarak geçirdik. Marsh o kadar gergindi ki, pokerde blöf yaparak bir el kazanacak kadar aptal olan adaylardan birini yumrukladı. Nighthawks'ın başkanı Eller hakkında mırıldanıp duruyordu ve hepimizin hainlere karşı dikkatli olmamız gerektiğini söylüyordu.

Yemin ederim, bunu söylerken de gözleri beni takip etti.

En azından Talia bana çok fazla bok vermiyordu - banyoda kızlarıyla meth yapmakla meşguldü. O sabah saat üç sularında Marsh'a gelen bir mesaj onu o kadar sinirlendirdi ki bir sandalye fırlatarak "Kapayın çenenizi ve poker oynayın, sizi ezikler!" diye bağırdı.

Güzel zamanlardı.

Tüm bunlar olurken kızlar gittikçe vahşileşiyor, birkaçı barda striptiz yapıyordu, hepsi de Talia'nın yönetimindeydi. Saat dörtte, Sadie'nin arka odada bir tren çekmesi gerektiğine karar verdi ve erkeklerin çoğu onu oraya kadar takip ederken, ben duvara yaslanmış, çoktan ısınmış bir birayı içiyordum.

Saat beşte Marsh silahını çekip cep telefonlarımızı vermemizi söylediğinde işler ciddileşti. Haini uyarmamızı istemediğini söyledi. Bu fikir hiç hoşuma gitmedi. Neyse ki benimkini kilitli ve temiz tutuyordum. Ayrıca bisikletimdeki gizli bir bölmede yedek bir parçayla birlikte fazladan bir brülör saklıyordum ama binadan çıkamazsam bunun bana pek faydası olmazdı. Diğer motorcuların gözleri büyüdü ama hepimiz onları teslim ettik çünkü başka ne yapmamız gerekiyordu? Dürüst olmak gerekirse

O ana kadar, ağına düşürdüğü zavallı aptalların çoğunun bu işin ne kadar ciddi olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Artık biliyorlardı.

O sabah saat yedi civarında Marsh üç kadını yemek için dışarı gönderdi. Sonraki bir saati volta atarak ve mırıldanarak, telefonuna bakmakla geri kalanımıza ters ters bakmak arasında gidip gelerek geçirdi. Tüm kulüp binası bir düdüklü tencere gibiydi ve yavaş yavaş şiddetli bir patlamaya doğru ilerliyordu.

Biraz havaya ihtiyacım vardı.

Marsh birkaç haydutunu ön tarafı gözlemekle görevlendirmiş, kimsenin ayrılmasını engellemelerini söylemişti -bu çok rahatlatıcı bir şeydi- ben de onun yerine arka tarafa yöneldim; burada üstü jiletli telle kaplı altı metrelik bir çit, kulüp binasının yaklaşık yarısı büyüklüğünde bir alanı çevreliyordu. Ortada bir ateş çukuru ve birkaç kırık dökük piknik masası vardı. Talia bana orada ateş yakmayı sevdiklerini söylemişti ama Nighthawk'lar bile bu noktada ateş yakma riskini almak istemiyorlardı. Orman yangınlarının dumanı havayı dolduruyordu ve her geçen gün daha da kötüleşiyordu.

Arka duvara yaslanarak gözlerimi kapattım ve Tinker'ın ne yaptığını merak ettim. Guitar Boy ile eve mi gitmişti? Lanet olsun, onun bağırsaklarını deşerdim. Ona dokunamazdı. Kimse dokunamadı. *Tamamen mantıklı düşünceler, kardeşim*.

Tam o sırada yumuşak bir hıçkırık duydum. Sesi binanın yan tarafına kadar takip ettim, genç bir kadın duvara kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmişti. Beni görünce irkildi. Saçları yüzünü örtüyordu ve loş ışık yüzünden pek bir şey göremiyordum.

"İyi misin?" diye sordum. Bana bakmayı reddederek başını salladı.

"Evet, sadece zor bir gece geçirdim," dedi, sesi tanıdıktı. Bu Sadie'ydi - beni apartmanda Talia'ya ispiyonlayan aynı küçük sürtük. Hay sikeyim. Kulübün yarısıyla birlikte arka odaya gitmişti ve şimdi buradaydı. Bu hiç iyi değil.

"Ne oldu?" Neden umursadığımı merak ederek sordum. Başıma bir sürü bela açmıştı. Ama bu doğru değildi - Reaper'ların destek kulüplerimizi kontrol ediyor olması gerekiyordu ve o sadece bir çocuktu.

"Sanırım," dedi, başını kollarının arasına daha da gömerken burnunu çekerek.

"Çocuklarla işler zorlaştı."

Bu bir soru değildi ve cevap verme zahmetine girmedi.

"Bu kulübü geride bırakmalısın," dedim ona. "Talia senin arkadaşın değil, Sadie."

Çenesi gerildi. "Kendimden utanmıyorum."

"Olman gerektiğini hiç söylemedim. Ama belli ki sen de mutlu değilsin. Nighthawks senin için iyi değil - o adamlardan hiçbiri sana saygılı davranmayacak ya da seni yaşlı kadını yapmayacak. Hâlâ yapabiliyorken çek git."

Sadie benden uzaklaştı, hâlâ başını kaldırıp bakmayı reddediyordu. "Senin fikrini sormadım."

"Vaktinizi aldığım için özür dilerim," dedim bir elimi saçlarımda gezdirerek. Sikeyim böyle işi. Doğru olanı yapmak buraya kadarmış. Yine de onu bu şekilde bırakmak hoşuma gitmiyordu. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Sana yardımcı olabilirim, tamam mı?"

Cevap vermedi.

"Hey, Coop! Burada mısın?" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Evet," diye bağırarak kapıya doğru yöneldim. Marsh'ın yeni hangarlarından biri -Rome- beni bekliyordu.

"Marsh'ın seninle konuşması gerekiyor," dedi yutkunarak ve kulüp binasına doğru bakarak. Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırdım. "Bu doğru değil Cooper. Marsh'ın ne kadar gergin olduğunu gördün mü? Şimdi de bugün hepimizin onunla kalması gerektiğini söylüyor. Benim çalışmam gerekiyor. Bu yüzden işimi kaybetmeyi göze alamam."

"Bana yakın dur," dedim. "Ne bulabileceğimize bakacağız."

Roma rahatlamış görünüyordu ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Bu durumda herhangi bir gücüm yokmuş gibi. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama gençti ve iyi bir izlenim edinmiştim. Sadie gibi o da boyundan büyük işlere kalkışmıştı. İçeri döndük, işler daha da sarpa sarmıştı. Marsh kapının önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, odadaki herkese ters ters bakıyordu.

"Kimse ayrılmayacak," diye duyurdu. "Ben haini bulana kadar kimse gitmeyecek."

Kulağa pek hoş gelmiyordu. Rome gergin bir şekilde boğazını temizledi ve Marsh'ın gözleri bize kaydı.

"Cooper arkadaydı," dedi Rome. "Gizlice kaçmaya çalışmıyordu, Marsh. Sadece biraz hava alıyorum."

Marsh sertçe başını salladı. "Konuşmamız gerek, Coop. Chapel'de. Şimdi."

Sonra yarı otomatik silahını omzundaki kılıftan çıkardı ve odaya göz gezdirirken rahatça tuttu.

"Kimse gitmiyor. Kimse konuşmayacak. Benimle taşak geçmeyin."

Odanın içinden şapele doğru yürümeye başladı, adamlar o kadar hızlı yolundan çekiliyorlardı ki içlerinden biri yere düştü. Onu küçük odaya kadar takip ettim, iki kardeşin arkamda olduğunu fark ettim. Marsh tabancasını kaldırıp göğsüme doğrulturken içlerinden biri kapıyı kapattı.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

OceanofPDF.com

TINKER

Cumartesi sabahı tatsızdı.

Çünkü önceki gece, Margarita'nın bekârlığa veda partisinden beri içmediğim kadar içmiştim. Şimdi cehennemden kalma bir akşamdan kalmalığım vardı, ama cehennem yeterince güçlü bir tanım değildi. Cehennemden daha kötü ne varsa onun akşamdan kalmalığını yaşıyordum. Justin Bieber konseri mi?

Bunun için Margarita'yı

suçladım. Şeytan kadın.

Ne zaman birlikte dışarı çıksak, sarhoş olup kendimi aptal durumuna düşürüyordum. Dün gece de çok eğlenceli geçmemiş değildi. Üç kız barı kapatmış, ayaklarımız ağrıyana kadar dans etmiş, gruba şarkı isteklerimizi bağıra çağıra söylemiştik. Joel her set arasında bana içki ısmarladı ve gecenin sonunda onunla eve gitmeye karar verdim.

Sonra çocuklarının fotoğraflarını çıkardı, aralarında Tricia'dan çok da büyük olmayan sevimli bir kız çocuğu da vardı. Seksi, cilveli Tinker çözüldü ve ben de ona Tricia'nın ölümüyle ilgili her şeyi anlattım, çirkin bir şekilde gömleğinin her yerine ağladım.

Çok tahrik edici, değil mi?

Joel'in hakkını yemeyelim, söylediklerimi bir şeye dönüştürmeden dinledi. Sonra beni eve bırakmayı teklif etti, kapıma kadar yürüdü ve alnıma çok tatlı, çok platonik bir öpücük kondurdu.

Öfkeli tutku için çok fazla.

Şimdi ertesi gündü ve Tanrı acımasız olduğu için Bellevue'deki bir yemek şirketinden acele bir sipariş almıştım. Bu maddi açıdan iyi bir haberdi ama üretim kapasitesi açısından kötüydü. Neyse ki Randi bana yardım etmeyi kabul etti ve ben de Bayan Webbly'yi babama göz kulak olması için işe aldım.

Lanet Tylenol etkisini gösterdiğinde her şey harika olacaktı.

Hazırlıklarımıza başladığımızda Randi, "Sanırım aşık oldum," diye açıkladı. Bunun şeker yapmakla ne ilgisi olduğunu merak ederek ona göz kırptım. Kıkırdadı, sesi kafatasımın içinde acı verici bir şekilde yankılandı.

İşte bu. İşte bu yüzden Carrie ve Margarita ile çıkmamalısın. Neden hiç öğrenmiyorsun?

"Yine mi?" Umutsuzca dikkatinin dağılmasını ve susmasını umarak sordum.

Randi acımı umursamadan mutlu bir şekilde iç çekti.

"Adı Rome ve mükemmel biri," dedi acımı umursamadan. "Hallies Falls'ta yeni mi?" Kendimi sormak için zorladım ve Şeker.

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı. "Yani, gerçekten emin değilim. Sadece birkaç dakika konuştuk ama telefon numaramı istedi. Geçen hafta sonu Omak'ta bir partideydi. Ondan bir daha haber alamadım, o yüzden beni başından savdığını düşündüm ama dün öğleden sonra aradı ve çıkma teklif etti! Bu gece işten çıktıktan sonra sinemaya gidecekmişiz. Sence senin binanın etrafında çalışan adamı tanıyor mudur? Rome, Nighthawks ile çok zaman geçiriyor ve Cooper'ı da onlarla birlikte gördüm."

Bu, zihnimdeki sisi dağıttı ve ona baktım. "Bu çocuk kaç yaşında?" Şüphelenerek sordum.

"Aslında ben ona *erkek* demezdim," dedi kıkırdayarak. "Yani, onda sevdiğim şeylerden biri de bu. *Hep buralardaydı*, anlıyor musun?"

Midem bulandı.

"Hayır, bilmiyorum. Aydınlat beni."

"Tamam, yani benden belki dört yaş büyük," dedi mutlu bir şekilde iç çekerek. O kadar tatlı ve samimiydi ki boğazımın arkasına biraz kustum ve yutkunurken boğuldum. (Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen akşamdan kalmayla ilgiliydi. Yine de sabahın ilk saatlerinde bu kadar canlı ve genç bir coşkuyu yutmak zor). "Koyu kahverengi saçları var ve bisiklete binmekten bronzlaşmış, anlıyor musun? Biraz dağınık ve kaba saba biri ama bana bir içki getirdi ve partide yanıma oturdu. Sadece takıldık, güldük ve gerçekten harikaydı. Muhtemelen onu öpecektim ama annem aradı ve eve gelip gelemeyeceğimi sordu. Hastanede işe gitmesi gerekiyormuş ve çocuklara bakacak birine ihtiyacı varmış."

"Huh," dedim, beynimin harekete geçmesini dileyerek. Genellikle Randi'nin annesine böyle şeyler yüzünden kızardım. Kadının iyi bir işi vardı ve en büyük kızını sürekli bebek bakıcılığı yapmaya zorlaması adil görünmüyordu. Onu ilk işe aldığımda, Randi Central'da üniversiteye gitmeyi planlıyordu. Sonra birkaç ay önce bir sabah geldi ve bana bunun yerine internetten ders almaya karar verdiğini söyledi.

Saçmalık.

Annesinden hâlâ pek hoşlanmıyordum ama belki de bu sefer onu partinin dışına sürüklemesi iyi bir şeydi. Nighthawks'la bağlantısı olan yaşlı bir adamdan pek emin değildim.

Soğutucudan bir kap krema çıkarırken kaşlarımı çatarak, "Bence dikkatli olmalısın," dedim. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve Nighthawk'ların gerçekte ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ve evet, Cooper'ı işe aldığımı biliyorum ama onunla çıkmıyorum. O sadece başka bir kiracı."

Randi gözlerini devirdi.

"Anlamıyorsun."

Onun anladığından çok daha iyi anladım, zavallı çocuk. Bir motorcunun saçmalıklarına kanacak kadar aptal olan tek kişi o değildi.

Ana dükkânın kilitli kapısına vuran birinin sesi bizi böldü, çanlar acı verici bir şekilde çalıyordu. Bir an için Talia'nın beni öldürmeye geldiğini düşündüm, sonra Carrie ve Margarita'nın Margarita şehirden ayrılmadan önce uğramayı planladıklarını hatırladım. Joel'le birlikte eve döndüğüme göre, muhtemelen ayrıntıları duymak için can atıyorlardı.

Randi mutfak kapısından baktı.

"Carrie ve başka bir kadın," diye onayladı. "Onlarla bir süre konuşacak mısın?"

"Muhtemelen," dedim, başım zonkluyordu.

"O zaman benzin istasyonuna gidip yiyecek bir şeyler almamın bir sakıncası var mı? Bu sabah kahvaltı yapmadım."

Siparişleri yetiştirmeye başlamak için çok fazla. Belli ki bu benim hafta sonum değildi.

"Elbette," dedim ona, kaçınılmaz olana boyun eğerek. "Acele etme. Çıkarken onları da içeri al."

Kontrol listeme bakarken, o gün yapmam gereken her şeyi düşündüm. Çok fazla. Akşamdan kalma bir kadın için çok fazla.

Carrie kapı aralığından başını uzatarak, "Çok güzel görünüyorsun," dedi parlak bir sesle. Gözlerimi kırptım, çünkü harika görünüyordu. Şımarık, mutlu ve belli ki olması gerekenden çok daha fazla enerjiyle doluydu. Margarita onun yanından geçerek bana doğru bir fincan kahve uzattı. Tanrım, o daha da kötüydü - bir şekilde saçını ve makyajını yapmayı başarmıştı.

"Neden akşamdan kalma değilsin?" diye sordum. "Kendimi bir kedinin öksürdüğü bir şey gibi hissediyorum."

"Bol miktarda kafein," diye açıkladı Margarita. "Ve C vitamini. Denemelisin. İzin verseler serum takardım. Sana yiyecek de getirdik. Oturun."

"Çalışmam gerek."

"Yemek yemen lazım," diye düzeltti. "Şimdi kıçının üstüne otur. İşin bittiğinde soba hâlâ orada olacak, söz veriyorum."

O ve Carrie çoktan tabureleri kapmış, onları ortadaki adaya çekmişlerdi. Onların karşısına oturdum ve paketlenmiş sandviçlerden birine uzandım. Sandviçi açtığımda sucuk, jambon ve salamla karşılaştım; yanlarından irin gibi sızan yoğun bir mayonez ve hardal karışımı vardı.

"Bunu yiyemem," dedim, elimden düşürürken öğürdüm.

"Bu benimki," dedi Carrie gülerek, başka bir dürüm sandviç uzatırken. "Seninki sebzeli dürüm. Gördün mü? Tam bir sadist değilim."

Margarita güldü ve ölüm gibi kokan bir köfte sandviçi açtı. Dürümümden bir ısırık aldım, sonra geri koydum. Evet. Yemek yemek olmayacaktı. Henüz olmayacaktı.

"Çok mu erken?" Carrie sordu, sesi sempatikti. Kederle başımı salladım, bu da başımı ağrıttı. *Tylenol ne zaman etkisini gösterecekti?* "Dün gece ne oldu? Biz çıkarken Joel'la göz göze geliyordunuz. Lütfen bana biriyle yattığını söyle."

Onlara yalan söylemeyi düşündüm.

Onu ucuz bir otele sürüklediğimi, sonra da onunla vahşi maymun seksi yaptığımı söyledim. Kelepçe, krem şanti ve kabarık mor bir boa içeren bir şey.

"Bana çocuklarının resimlerini gösterdi," dedim onlara. "Tricia ile aynı yaşlarda bir kızı var."

Carrie ve Margarita birbirlerine baktılar. "Ve?"

Carrie sordu.

"Akıl hastası gibi çirkince ağladım. Sonra beni eve götürdü ve alnımdan öptü."

Hep birlikte inlediler.

"Ölüm öpücüğü," dedi Margarita ciddiyetle. "Ondan bir daha asla haber alamayacaksın."

"Hey, hemen hüküm vermeyelim," diye itiraz etti Carrie. "Evet, sarhoşken onun için ağladın. Belli ki bu büyük bir itici güç. Ama senin kıçını nasıl izlediğini görmedin, Tink. Sen çok güçlü bakıyordun

Dün gece becerilebilirdi, bu da hâlâ umut var demek. Sen üzgünken seni rahatlatmak için çaba sarf etti bile, eminim ödülünü almaktan mutluluk duyacaktır. Onu bir ara."

"Numarası bende yok."

"Senden çok öndeyim," dedi sırıtarak. "Bu sabah Anita Schofner'i aradım. Bugünlerde Wenatchee'de yaşıyor, Bi-Mart'ta çalışıyor. Her neyse, Anita Kirstie Inman'ın arkadaşı, o da Brandy Soza'nın arkadaşı. Joel'in kız kardeşinin kuaförü ve onda da Joel'in telefon numarası varmış."

Margarita ve ben gözlerimizi kocaman
açarak ona baktık. "Ne?" diye sordu,
tüm masumiyetiyle.

Margarita yavaşça, "Bu ciddi bir sapıklık," dedi ve ben de aynı fikirdeydim. Bazen Carrie beni korkutuyordu.

"Evet, bu bir hastalık," dedi Carrie ciddiyetle. "Ve sadece insanları takip etmekte iyi değilim, aynı zamanda çok kindarım. Bu yüzden bana her zaman bol bol alkol almalısın ki keyfim yerinde olsun. Şimdi, plan şu. Tinker, bugün ona mesaj atacaksın. Ona üzgün göründüğün için özür dilemek istediğini ve onu yemeğe falan çıkarmak istediğini söyleyeceksin."

"Bunu yaparsam ve numarayı nasıl aldığımı öğrenirse, muhtemelen yasaklama emri çıkartır," dedim. Carrie omuz silkti.

"Dün gece ona karşı zaten delirmiştin," dedi makul bir şekilde. "Bu noktada kaybedecek bir şeyin yok."

Margarita'ya baktım, bu saçma planı geri çevirmesini bekliyordum. Omuz silkti.

"Bunu sormak için yanlış kişiyim. Benim işim delilik, hatırladın mı? Ve senin de seksi tamircinden uzaklaşmaya ihtiyacın var. Onunla neden yatmak istediğini anlayabiliyorum. Eğer evli olmasaydım-"

Carrie onun sözünü keserek, "Yardımcı olmuyorum," dedi. "Yani onu arayıp çıkma teklif edecek misin?"

Durumu düşündüm, sonra iç çektim.

"Neyse ne... bana numarayı gönder."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GAGE

Marsh'ın silahına baktım, içimde bir adrenalin dalgası kükrüyordu. O beni vurmadan önce silahı ondan alabilmemin imkanı yoktu. Hayır. Bu sefer blöf yapmam gerekecekti.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Marsh sordu.

Buraya kadar, pislik. Eğer senin peşindeyse, öldün demektir. Elbette, Azrail kardeşlerim onun derisini canlı canlı yüzerdi -intikam bizim işimizdi- ama o zamana kadar mezarda olacağımı düşününce, bu düşünce beni pek rahatlatmadı.

Zar atma zamanı.

"Evet, sana söylemem gereken bir şey var," dedim acımasız bir gülümsemeyle. "Başka erkeklerle yattığı için kız kardeşinden ayrılmayı düşünüyorum. Bu artık eskidi."

Marsh uzun saniyeler boyunca bana baktı, gözleri çılgına dönmüştü, sonra manyakça bir kahkaha attı. Kendimi gevşek ve harekete hazır tuttum ama silahını indiriyordu.

"Tanrım, sen delisin Romero," dedi başını sallayarak. "Ben bunu yaptığımda genellikle erkekler bebekler gibi altlarına işerler."

Evet, ben bir Azrail'im, senin lanet olası amcıklarından biri değilim.

"Saklayacak bir şeyim yok, Marsh," dedim, ellerimi yana açıp avuç içlerimi yukarı kaldırarak. "Beni vurmak istiyorsan, seni durduramam."

Marsh çenesini bir sandalyeye doğru sallayarak, "Otur," dedi. Oturdum, tamamen rahatlamış ve durumdan hoşnutmuş gibi arkama yaslandım. "Biz

Bir hain var. Sana ondan daha önce bahsetmiştim, Hands adını kullanıyor." Kaşlarımı kaldırdım.

"Hain mi? O ne yaptı?"

"Federallerle konuştum," dedi bana doğru eğilerek, dizleri titreyerek. "Ve belki Azraillerle de. İki tarafla da oynuyor. Bizi sattı."

"Federalleri anlıyorum, sanırım, ama Reaper'ların herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" Dikkatlice sordum, çünkü söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Hands ölmüştü ve kesinlikle bir Reaper casusu değildi.

Meth mantığı.

Marsh gözlerini kısarak, "Hiçbir şey," dedi. "Washington'ı yönettiklerini sanıyorlar ama burası benim bölgem. Eski başkan onların kıçına tekmeyi bastı diye ben de basacak değilim. Bu Hands denen herifi bizi gözetlemesi için gönderdiler. Nerede olduğunu bulmalıyım. Sana güvenebilir miyim? İşler çirkinleşebilir."

Başımı sallayarak sandalyemde arkama yaslandım. "Buradayım, değil mi?" Marsh gülümsedi.

"Sanırım öylesin," dedi. "Şunu unutma, her şeyi berbat edersen, yerin altına soktuğum tek piç Eller olmayacak."

Büyüleyici.

"Oraya git ve herkese göz kulak ol. Casusları aramaya devam etmeliyim. Kimse ayrılmasın, kimse telefon etmesin, hiçbir şey yapmasın. Beni anladın mı?"

Oh, onu yakaladım, tamam. Deli herif.

"Elbette, patron."

- - -

Sabah geçtikçe işler daha da kötüleşti.

Marsh daha da paranoyaklaştıkça ben de izlemeye başladım. onu yere indirdim. Kopmaya çok yakındı ve her an ortalığın karışabileceğini düşündüm. Böyle bir şey olursa, arkadan sıvışırsam muhtemelen kendimi kurtarabilirdim ama nedense kendimi diğerlerini terk etmeye bir türlü ikna edemiyordum. Sadie'nin karanlıkta tek başına oturduğunu, dizlerini göğsüne çektiğini ve Rome'un işini kurtarmak için endişelendiğini düşünüp duruyordum.

Hayatını kurtarmak için endişelenmesi gerekirdi.

Neye bulaştıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu ve nedense bugün öldüklerini görmek istemiyordum. Eğer iş o noktaya gelirse.

Marsh'ı durdurmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Benim aptallığım, biliyorum.

Talia ve yiyecek almaya götürdüğü kızlar saat on bir civarında geri döndüler, görünürde yiyecek yoktu. Sanırım unutmuşlardı. Yine de enerji doluydu, bana doğru koşuyor ve bacaklarını belime dolamak için zıplıyordu.

"Yapmalıyız-"

"Dinleyin!" Marsh onun sözünü keserek bağırdı. Motorcular ve kadınları yaklaşırken onu indirdim, her ne planladıysa onu bekliyorlardı. "Dün gece Hands-he'nin bir süredir burada takıldığını öğrendik.

-Bir casustu. Ortadan kayboldu ama bu gece Ellensburg'daki araba fuarında olacağını duydum. On dakika içinde gidiyoruz. Kaltaklar Talia ile kamyonda. Coop, buraya gel. Konuşmamız lazım."

Ona doğru yürüdüm ve Nighthawk'ların eşyalarını almak için çırpınışlarını izledim.

"Ne oldu?" Ona sordum.

"Kuzenin nerede? Hani şu şehre ilk geldiğinde yanında olan sarışın çocuk. Adı neydi?"

Ressam.

"Levi," dedim. "Zor zamanlar geçirdi, evdeki işlerle meşguldü."

"Onu arayıp bizimle Ellensburg'da buluşmasını söylemeni istiyorum."

Marsh'ın bu noktada beni hala şaşırtabileceğini düşünmemiştim ama bu işimi gördü.

"Neden?"

"Daha fazla desteğe ihtiyacım var," dedi. "Ve kulüpte hainler var. Bu piçlerin hiçbirine güvenemem. Oh, ve bu arada . . . Ben de size güvenmiyorum. Hepinizi izliyorum. Şimdi git telefonunu al ve adamına emirlerini ver. Jakes! Buraya gel!"

Diğer motorcuya el sallayarak benimle işinin bittiğini belli etti. Bara geri döndüm, orada iri yarı bir adam kuzenimi arayabilmem için daha önce el koydukları telefon kutusunu çıkardı. Benimkini buldum ve kimse beni dinlemeden ya da gizlice yaklaşmadan konuşabileceğim arka taraftaki çitlerle çevrili alana doğru yola çıktım.

Pic ilk çalışında cevap verdi.

"Ciddi bir sorunumuz var," dedim ona. "Konuş

benimle."

"Marsh az önce herkese motorlarına binmelerini emretti. Bok gibi paranoyak ve kuzenim Levi'nin destek için gelmesini istiyor. Bütün gece burada rehineler gibi onunla kapana kısıldık. Telefonlarımızı ve her şeyimizi aldılar. Sadece Levi'yi arayabilmek için benimkini geri aldım. Tekrar elimden alırlarsa diye motorumda yedek bir brülör var. Bir de şunu dinle: Hands'in federal bir muhbir ve Reapers ajanı olduğunu ve onu Ellensburg'da bulacağımızı düşünüyor."

Sessizlik.

"Beni ortada bırakma patron," dedim. "Bir plana ihtiyacımız var."

"Üzgünüm," diye yanıtladı Pic. "Sadece düşünüyordum. Sanırım dağılması konusunda şaka yapmıyormuşsun, çünkü bu hiç mantıklı değil. Tamam, şapelden yeni çıktık ve herkes çoktan cephanelikte, yani bu yardımcı olur. Sadece onları geri çağırmak zorundayım. Olay şu ki, Painter hapisten çıkalı sadece birkaç saat oldu. Şartlı tahliyesini tekrar ihlal ederken yakalanırsa ciddi bir cezayla karşı karşıya kalacak. Güç gösterisi için gidebiliriz, sadece gösteriyi izlemek için sıradan bir gezi. Bize ihtiyacınız olursa orada oluruz, ihtiyacınız olmazsa da kimliğimiz ortaya çıkmaz."

Tekrar düşündüm. Marsh yanan bir dinamit lokumu gibiydi ve bu noktada her şey onu uçurumdan aşağı itebilirdi. Lastiğine bir çivi çakarsa Tanrı hepimize yardım etsin. Ressam ortaya çıksa bile hiçbir şeyin garantisi yoktu. Önemli olan aşağı inerken hayatta kalmaktı; oraya vardığımda kulüp gerekirse devreye girebilirdi.

"Gelmesine gerek yok," dedim ona. "Beynime bir kurşun sıkmak istiyorlar, bu yolda olacak. Tek bildiğim Marsh'ın Eller hakkında yalan söylediği ve bunun sadece bir tuzak olduğu. Bana güvenmediğini açıkça belirtti. Hiçbirimize güvenmiyor. Adam paranoyak ve aklını kaçırıyor."

"Bunun ne kadar ciddi bir risk olduğunu düşünüyorsunuz?" Pic sordu. "Eğer idama gidiyorsanız daha fazla istihbaratın kimseye faydası olmaz. Bu işi şimdi bitirebiliriz."

Meseleyi düşündüm, tarafsız kalmaya çalıştım. Kendi ölümünüzden bahsederken bunu yapmak pek de kolay değildi.

"Marsh dağınık," dedim ona. "Seğiriyor, düşüncelerini pek iyi bir şekilde bir arada tutamıyor. Sanırım şu anda saf içgüdüleriyle hareket ediyor, hesaplayarak değil. Onun öncelikli hedefi ben değilim."

"Tamam o zaman, işte bir plan," dedi Pic. "Öncelikle, söz konusu olan senin kıçın, yani işler değişirse fişi sen çekeceksin. İkincisi, ben kardeşleri toplayacağım

ve bir plan yapalım. Seni aramak zorunda kalırsam, sen bana izin verene kadar Levi gibi davranacağım."

"Teşekkürler. Yumuşak gir. Belki şansımız yaver gider ve geri adım atar." "Evet, belki de bir peri prensesinden sihirli bir öpücük alırsın, uyan ve tüm bunların bir rüya olduğunu keşfedeceğim."

"Şu anda seni tersliyorum," dedim gülümsememi bastırarak.

"Bu bir sürpriz değil. Kendine iyi bak kardeşim. Unutma, biz senin aileniz. Ne gerekiyorsa yaparız, anladın mı?"

"Umalım da iş o noktaya gelmesin."

- - -

Sonraki dört saat hayatımın en uzun saatleriydi.

Geri döndüğümde Marsh'ın beni nasıl izlediğini gördüm. Spekülatif. Hesaplıyorum. Benim bilmediğim daha büyük bir planı mı vardı? Talia'ya gelince, her ne kadar ayrı ayrı seyahat edecek olmamızdan hoşlanmasa da, yolculuk konusunda heyecandan neredeyse başı dönüyordu.

"Neden seninle gelemediğimi anlamıyorum," diye sızlandı. Omuz silktim. "Ağabeyine sor. Ben sadece emirleri uyguluyorum."

"Siz haini getirin, o size bir yama verir," dedi ve konuyu aniden değiştirdi. "Özellikle de kuzenin destek olarak gelirse. Ona ulaşabildiniz mi?"

Sıradan sorusu beni ürküttü ve o kadar ani durdum ki bana çarptı. Midemde yavaş yavaş yanan bir ateş olmasaydı komik olurdu.

"Marsh sana bundan bahsetti mi?"

Talia sırıttı ve bir parmağıyla dudaklarıma dokunarak beni susturdu. "Her şeyi biliyorum bebeğim. Bana kaltak dediğin gerçeği de dahil. Ama endişelenme, o komik olduğunu düşündü. Ben de komik olduğunu düşünüyorum. Mesele şu ki, seni becermek hoşuma gidiyor ve güzel görünüyorsun, ama bunun kafana girmesine izin verme. Eğer kardeşim ikimizden birini seçmek zorunda kalırsa, bu senin için hiç iyi olmaz."

Sonra ayak parmaklarının üzerinde doğrulup bana uzun, yavaş bir öpücük sundu. "Dikkatli sür."

Kızların çoktan kıkırdayan bir küme halinde toplandığı Dodge Ram dört taksiye doğru salına salına gidişini izledim.

Onlar. Buradan herhangi bir çürük göremedim ama belki de bir sürü makyaj falan yapmıştı. Sabah erken saatlerde binanın arkasında ağlarken bulduğum aynı zavallı yaratık olduğuna inanmak zordu.
Tuhaf, berbat bir kız. Tabii ki Talia'yla arkadaş kalmak için öyle olmalısın.

Dakikalar sonra, Marsh ve diğerleri sırayla çekilirken motorlar kükredi ve beni, Roma'yı ve diğer hangarları dumanlarını emmeye bıraktı. Kulübümle yarışmanın özlediğim pek çok yanı vardı, en önemlisi de grupta iyi bir pozisyona sahip olmaktı.

Yol boyunca emmek zorunda kaldığımız tek şey egzoz değildi. Yolculuğa yarım saat kala, kalın bir duman bulutu otoyol boyunca yuvarlandı, küçük beyaz kül zerrecikleri üzerimize yağdı. Uzaktaki orman yangını. Sonra kaldırım boyunca bir dizi kararmış toprak parçasının yanından geçtik.

Alevler buradan geçmişti, hem de yakın zamanda.

Cehennem gibi ürkütücü.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yol boyunca Pic ile koordine olmayı başardım, benzin almak için durduğumuzda ona kısa mesajlar gönderdim. Marsh telefonun bende kalmasına izin verdi çünkü ona Levi'ye bir mesaj bıraktığımı ve bana geri döneceğini söylemiştim. Bundan hoşlanmamıştı -bu çok açıktı- ama kabul etmişti. Sürüş sırasında durumu düşünmek için bolca zamanım vardı, bu da bisiklette olmanın her zaman en sevdiğim yanlarından biridir. İşler kötüydü, buna şüphe yoktu ama bazı iyi işaretler de vardı.

Bir kere, Marsh beni henüz öldürmemişti.

Bir diğeri, kulüp kardeşim Painter, benimle Ellensburg'da buluşmayı çoktan kabul etmişti. Bu da şartlı tahliyesini ihlal etmeyi seçtiği anlamına geliyordu ki bu büyük bir riskti. Ana Reapers grubunun arkasından gelecek ve benimle ayrı olarak buluşacaktı. Ondan sonra ne olursa olsun, en azından bununla yalnız yüzleşmeyecektim.

Yol boyunca dumanın otoyolu kapatıp kapatmadıklarını merak edecek kadar yoğun olduğu birkaç an oldu ama sonunda saat dört buçuk civarında şehre girdik. Motorlar için park yeri bulmamız biraz zaman aldı, çünkü sokaklar hot rod'larla doluydu. Görgü tanıkları sayesinde her şey daha güvenliydi. Marsh'ın beni burada öldürmeyi planlamasına imkan yoktu. Tabii polisle intihar etmeyi planlamıyorsa, çünkü polisler olay için dışarıdaydı.

Bisikletleri ana şeridin hemen dışına park ettik ve onlara göz kulak olması için bir aday bıraktık. Caddenin aşağısında eski bir tuğla banka binası vardı, bilirsiniz,

Köşe taşına tarih kazınmış ve tüm kapıların üzerinde kemerler olanlardan biri. Marsh bizi içeri götürdü ve ben donakaldım.

Polis barı.

Üniformalı adamlarla dolu değildi ama duvarlarda polislerin çerçeveli resimleri ve gazete makaleleri vardı. Yerel polislerin çoğunun miting için görevde olduğunu düşündüm, ancak bizi izleyen üç kişilik bir grup vardı ve bana sivil gibi gelmediler.

Tanrım, Marsh'ın bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tam bir geri zekâlıydı. Bağlantılarıyla *burada mı* buluşacaktık? Bu bir tuzak değilse hiç mantıklı değildi. Burası Hallies Falls değildi ve Ellensburg polis departmanının Nighthawks'ın cebinde olmadığını çok iyi biliyordum.

Marsh her ne yapmayı planlıyorsa, anında peşine düşeceklerdi.

Bar sahipleri ara sokaklardan birinde geçici çitlerle bir bira bahçesi kurmuşlardı ve ben dışarı çıktığımda Marsh'ın önünde bir tepsi dolusu içki vardı bile. Ben izlerken arka arkaya üç tane içti, gülüyor ve yaklaşacak kadar aptal olan her kızı taciz ediyordu. Etrafıma baktığımda çitin diğer tarafında üç üniformalı polis memuru gördüm. Sonra sivil giyimli polis olduklarından şüphelendiğim adamlar dışarı çıktılar ve çok uzakta olmayan bir masayı kaptılar.

Evet, bu lanet olası bir akvaryumdu.

Elle kilidini açarken telefonu saklamak için arkamı döndüm -benim için parmak izi koruması yok, onu koruduğunuz adam parmağını kesmek için iki kez düşünmezken- ve Picnic'e hızlı bir mesaj gönderdim.

BEN: Şehir merkezinde, Banner Bank Tavernası'nda. Yan sokaklardan birinde trafiğe kapalı bir bira bahçesi var. Marsh ve tayfası zil zurna sarhoş, o da ince ayar yapıyor. Paranoyak. Altı polis bizi izliyor. Marsh işi batıracak diye endişeleniyorum.

Sokağın karşısında. Gerekmedikçe gelmek istemiyoruz. Marsh'ı kızdıracağını mı düşünüyorsun?

Şimdilik bekle. Ressam yakınlarınızda mı?

Arkamızda, yakında burada olur.

ME: K

Mesajları sildikten sonra, temelde binanın içine geçiş yapan bir tezgâh olan açık hava tezgâhına doğru yürüdüm. Bir sürahi sipariş ettim ve beklerken zincir bağlantıların arasından baktım. Sokağın karşısında Pic, Horse, Bam Bam ve Ruger bir sıra özel yapım helikopterin yanında yürüyor, onlara bakıyor ve rahatça konuşuyorlardı.

"Hey, Cooper!" Sadie dedi ve ben de dün geceden beri ona ilk kez iyice bakabilmek için döndüm. Kalın, krep makyajı şişmiş yüzünü kaplamıştı ve gözleri buğuluydu. Muhtemelen ağrı kesicilerden. Yüzünde en az bir morluk oluşmuştu -muhtemelen iki tane- ama yine de hiçbir şey olmamış gibi başını sallayıp gülümsüyordu. Tanrım, umarım bu berbat, çılgın günü atlatmak için yaptığı bir numaradır. "Kuzeninin geleceğini duydum! Şehre son gelişinde onunla çok eğlenmiştim..."

"Evet, geleceğini söyledi. Yakında burada olur. Eminim seni gördüğüne sevinecektir."

Painter'ı son gördüğünde geceyi onun üzerine kusarak geçirdiğini düşünürsek, bu pek olası değildi. Onun arkasında, polislerden birinin eğilmiş, omuz telsizinden sessizce konuştuğunu fark ettim.

"Dans etmek ister misin?" Sadie sordu.

"Pek bana göre değil," dedim ve barmenden bir sürahi almak için uzandım. "Bana birkaç bardak getirebilir misin?"

Talia benimle yarı yolda buluştu, boştaki elimi yakaladı ve beni bir masaya doğru sürükledi. Beni bir sandalyeye itip üstüme çıkarken neredeyse lanet sürahiyi düşürüyordum.

"Şu anda çok azgınım," diye kulağıma fısıldadı, çünkü görünüşe göre durum zaten yeterince saçma değildi.

"Levi!" Sadie heyecanla bağırdı ve ben Painter'ın bize doğru yürüdüğünü görmek için ona baktım. Uzun boyu yorgun görünüyordu ve açık sarı saçları yolculuktan dolayı keçeleşmişti. Etraftaki polislere baktım, hiçbirinin ona bir bok vermemesini umuyordum. Yanlış yönde öksürse bile hapishaneye geri dönecekti.

"Seni görmek güzel," dedi ve Sadie'yi koşarak yanına gelirken yakaladı. Öpmek için onu kendine çekmeye çalıştı ama adam başını çevirince Sadie onun yerine yanağını yakaladı. "Coop burada olacağını söyledi, size katılmamı önerdi."

"Nerelerdeydin?" diye sordu. "O gece ortadan kayboldun."

"Hapishane," dedi kısaca ve beni şaşırttı. Sanırım gerçeği söylemenin en kolayı olduğunu düşündü - Marsh'ın gözünde kesinlikle ona zarar vermezdi. "Şartlı tahliye koşullarımı ihlal ettim, bu yüzden bana bir ders vermek için beni kilitlediler."

Sadie'nin gözleri büyüdü ve göğsünü ovmak için uzandı. "Kulağa tehlikeli geliyor."

Zavallı herif. Bana yardım etmek için hapse geri dönmeyi göze almış ve kız arkadaşını geride bırakmıştı. Ona bir can simidi atmam gerektiğine karar verdim.

"Levi!" Talia'yı kucağımdan iterek bağırdım. Onu kucaklamak için kendime çektim ve bu fırsatı ona son durumu bildirmek için kullandım. "Durum çok kötü. Marsh'ı kontrol altına almalıyız yoksa her şeyi mahvedecek."

Başını salladı, sonra Marsh'a doğru başını sallayarak uzaklaştı. "Seni tekrar görmek güzel," dedi. "İyi vakit geçiriyor gibisiniz."

Marsh ona gülümsedi ama gözlerinde çirkin bir şey vardı. Talia'nın sürünerek ona yaklaşmasını ve küçük bir kız gibi kucağına yerleşmesini izledim.

"Gerçekten hapiste miydin?" diye sordu Painter'a, bir shot bardağının kenarını nazlı nazlı yalarken.

"Evet," dedi Painter. "Bu sabah çıktım. Şartlı tahliye ihlali."

"Neden içeri girdin?"

"Silah şarjı."

Marsh kaşlarını çattı. "Cezan ne kadar sürdü?"

"Üç yıl."

Marsh, "Bu bir silah saldırısı için çok uzun bir süre," dedi, sesi kuşkuluydu. Kardeşlerden biri ayağa kalkarak Painter'ın arkasında durdu. Göz ucuyla baktığımda iki polisin bizi izlediğini gördüm.

"Karmaşık bir durum," diye yanıtladı Painter kısaca. "Çok daha kötüsü de olabilirdi diyelim. Sabıkaları da vardı."

Bir garson geldi, bize temkinli bir şekilde bakıyordu. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Talia ona ters ters bakarak, "Yarım saat önce bir şeye ihtiyacımız vardı," dedi.

Tanrı aşkına, kadın delirmişti. "Hangi cehennemdeydin?"

"Daha önce gelemediğim için gerçekten üzgünüm," dedi garson kız. "Çok sıkıştık. Eminim yapabiliriz-"

"Bedava bir raundu hak ediyoruz," dedi Talia, ayağa kalkıp zavallı kadına doğru tehditkâr bir adım atarak. Her şey onun kazanmasıyla ilgili

olmalıydı. Her zaman. "Bu senin hatan, bizim değil."

Painter ve ben bakıştık. Bir bar polisle doluydu, sokakta daha fazlası vardı ve şimdi de Talia bir garsonla kavga etmeye karar vermişti.

Sadece vur onu. Hiçbir jüri seni suçlu bulmaz.

"Bebeğim, hadi dans edelim," dedim elini uzatarak. "Seni bana karşı hissetmek istiyorum."

"Meşgulüm," diye hırladı, garsona ters ters bakarak. "Bize içki getirecek misin?"

Zavallı kadın başını salladı, belli ki dehşete kapılmıştı. "Elbette, hemen döneceğim."

"Gördün mü?" Talia muzaffer bir edayla konuştu. "Her şey onlarla nasıl konuştuğunla ilgili. Şimdi o dans için hazırım."

Elimden tutarak beni küçük dans pistine doğru sürükledi. Göz ucuyla bar tişörtü giymiş iri bir adamın polislerle konuştuğunu ve bizim grubu işaret ettiğini gördüm.

Evet. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

Ressam Marsh'a doğru eğildi, muhtemelen buradan gitmemizi öneriyordu. Marsh'ın cevap olarak bir şeyler hırladığını izledim, sonra birkaç Nighthawk onlara doğru ilerledi ve o kör edici, kristal berraklığındaki anlardan birini yaşadım.

Kardeşim Painter beni korumak için kendini tehlikeye atmıştı ve önümüzdeki on saniye içinde bir mucize gerçekleştiremezsem şartlı tahliyesini ihlal ettiği için hapse geri dönecekti. Çok fazla tanık vardı.

O kadar bile zamanım olmadığı ortaya çıktı.

Marsh ona doğru patlayarak karnına bir yumruk indirdi ve evcil Nighthawk'ları bir grup kuduz köpek gibi saldırdı. Ben kendimi grubun içine atarken Ressam yere düştü. Sadece ben değildim. Fedai ve polisler karmaşanın içine daldı. Sonra Marsh bir bıçağın durumu daha iyi hale getireceğine karar verdi.

Tutuklanmaya mı *çalışıyordu*?

Marsh kendini görevli olmayan polislere doğru fırlatırken, Painter'ı kollarından tutup bardan çıkarmaya kararlıydım. Parlak kırmızı bir kan püskürmesi bize çarptı ve ardından bir ceset bana çarparak beni yere düşürdü.

Polislerden biriydi. Aman

Tanrım.

Ondan fışkıran kanın kalp atışlarıyla aynı anda pompalanmasını dehşet içinde izledim. Lanet olası moron az önce

görev dışı polisler. *Bir polis barında.* İşte o zaman Rome ortaya çıktı -bir şekilde neredeyse kendisinden iki kat büyük iki adamı iterek yolundan çekti- ve yaranın üzerine bir tomar şey attı.

Sersemlemiş bir Ressam yanımda dizlerinin üzerine çökerken, Rome fedaiye "Sen! Acil servisi ara," diye emretti. Talia arkasında belirdi ve bir sürahiyi kafasına çarptı. Sonra Sadie ve diğer kızlar ona kaçması için bağırırken Painter öne doğru atıldı. Üniformalı polisler üzerimize çullanırken onu yakaladım ve tekrar geriye doğru sürükledim.

Etrafımdaki her şey yavaşlamış gibiydi.

Garson kız bir masanın altına saklanmış, başını bacaklarının arasına eğmişti. Rome sakince emirler yağdırıyor, polisin hayatını kurtarmak için umutsuzca mücadele ederken üzerine kan sıçrıyordu. Talia ve yanındakiler çitte bir gedik bulmuşlardı ve oradan geçiyorlardı.

Sonra üniformalı polisler etrafımızı sardı ve gerçekliğe geri döndüm. İçlerinden biri herkesin yere yatmasını, ellerini başlarının arkasına koymasını istedi. Painter'ın ölü ağırlığını desteklediğimi düşünürsek bunu yapmak çok zordu.

Muhtemelen bu yüzden bana şok verdiler.

Harika bir güne harika bir son.

- - -

"İyi haber, en azından senin için," dedi avukat. Dobie Coales yaklaşık on yıldır Azrail'in avukatlarından biriydi ama biz ilkokuldan beri arkadaştık. İri yarı, aptal, iyi bir çocuk gibi görünüyordu, bu da birçok kez işimize yaramıştı, çünkü adam çok zekiydi. Her şey düşünüldüğünde, yanımda olmasını tercih edeceğim birini hayal bile edemezdim.

Kittitas County hapishanesinde büyüleyici bir gece geçirmiştim, ki bu her zaman eğlenceli olmuştur. Şimdi Pazar öğleden sonraydı ve Coales bir masada karşımda oturmuş, elinde kıçımı kurtarmak için bir strateji içermesini içtenlikle umduğum kâğıtlardan oluşan bir dosya tutuyordu.

Coales iyiydi.

Çok iyiydi. Eğer bundan kurtulmanın bir yolu varsa, bunu benim için bulacaktı, yine de kimliğimin açığa çıktığını anladım. Marsh'tan istediğimiz tüm bilgileri alamamıştık ama artık umurumda değildi. Dün gece düşünebildiğim tek şey Tinker'dı.

Özellikle de dünkü olayla ilgili söylentilerin ona ne söylediğini.

Onu kulüp hayatıyla bu şekilde tanıştırmak istemezdim. "Sanırım bu Marsh'ın bıçakladığı adamın hayatta olduğu anlamına geliyor?" Ben sordum. Bu
en büyük endişemdi. Eğer bir polisi öldürseydi ve ben de suç ortağı olsaydım, kulüp bile kıçımı kurtaramazdı.

Coales, "Hayatta kalacak," dedi. Bunun için şükürler olsun. "Henüz ne kadar hasar olduğundan emin değilim ama uzuv kaybı ya da beyin hasarı hakkında bir şey söylemediler."

"Pek iyi görünmüyordu."

Coales omuz silkti. "Sanırım zor bir gece geçirdi ama durumu stabil. Şu anda hayatının tehlikede olduğunu düşünmüyorlar. Önemli olan da bu."

"Peki ya Ressam?" diye sordum. Coales'in yüzü dikkatle karardı. "Lanet olsun. Hapse geri dönecek, değil mi?"

"Muhtemelen," diye itiraf etti avukat. "Yine de bununla mücadele etmek için elimizden geleni yapacağız. Siz Hallies Falls'tayken, memleketteki şartlı tahliye departmanıyla işler kötüye gitti. Eski gözetim memuru gitti. Yolsuzluk suçlamalarıyla karşı karşıya."

Dobie sanki rüşvetleri ödeyen kendisi değilmiş gibi bu sözleri yumuşak bir şekilde söyledi. Heh.

"Onun yerinde olmak berbat bir şey," diye cevap verdim. "Herhangi bir endişemiz var mı?"

Her şeyi ayarladığın için sana karşı tanıklık edecek mi? "Nüfuzumuzu kaybetmek dışında mı? Hayır, sanmıyorum. Yine de yeniden inşa etmek zaman alacak. Ressam'ın zamanı yok. Çok yazık. Sanırım kız arkadaşı hamile kaldı."

"Vay canına," dedim sandalyemde arkama yaslanarak. *Levi'yi istediğinde Marsh'a siktir olup gitmesini söylemeliydim*. "Bu berbat bir şey."

"Bu konuda tartışmayacağım," dedi. "Ama ona yardım etmek için hiçbir şey yapamazsınız, bu yüzden durumunuza odaklanalım. Yerel savcılık ofisinde bazı arkadaşlar bulduk. Bu sabah onlardan biriyle konuştum. Nighthawks renkleri giymediğin ve hiçbir şeyi kışkırtmadığın için, seni bir komplocu olarak değil, bir şeye yakalanmış bir seyirci olarak görmeye istekliler."

"Bu ne kadara mal oldu?"

Dobie gülümsedi. "Mahkemede tam bir savunma için harcanacak paradan daha az. Müvekkillerime her zaman para kazandırmaya çalışırım. İyi haber, bu öğleden sonra kefaletle serbest kalacaksın. Yine de formaliteleri halletmem gerekiyor tabii. Savcı, masumiyetinizi kanıtlayan tam bir soruşturma yapılana kadar sizi suçlayıp suçlamayacağına karar vermeyecek."

"Kamu görevlilerimizin bu kadar titiz olduğunu bilmek güzel."

"Her zaman," dedi Coales sırıtarak. "Profesyonel görüşüme göre Marsh Jackson'ın tam bir moron olduğunu söylemek zorundayım. Sadece görevde olmayan bir polise saldırmakla kalmadı, üzerinde dağıtmakla suçlanmasına yetecek kadar meth vardı. Sanırım cinayete teşebbüs yeterli değildi. Kulübün geri kalanı muhtemelen suç ortağı olarak suçlanacak. Halka çizeceğimiz resim, sizin bu korkunç uyuşturucu satıcılarının masum kurbanı olduğunuz.
Nighthawk Akıncıları gibi çeteler gerçekten de toplumun başına
bela." Homurdandım.

"Aynanın karşısına geçip böyle şeyleri yüzünüz kızarmadan söyleme alıştırması mı yapıyorsunuz?"

Coales sırıttı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Unutma, tek ihtiyacımız olan savcılara rüşvet verdiğimizden şüphelenmeyecekleri kadar inandırıcı bir hikâye. Kabul ediyorum, görevde olmayan bir polisin yaralandığını düşünürsek hassas bir durum ama gerçekten iyi olacağımızı düşünüyorum. O çocuğun
-Muhtemelen adamın hayatını kurtardı. O bir acil tıp teknisyeni, bunu
biliyor muydun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Hadi canım?"

Coales bana sırıttı.

"Evet," dedi. "Ve EMS camiasında o kadar iyi tanınıyor ve seviliyor ki, bizim etkimizden bağımsız olarak onun kıçını koruyacaklardı ve şu anda Jackson'ı değil, seni onunla aynı kefeye koyuyorlar. Savcının zaten kötü adamları var - uyuşturucu taşıyan motorcular. Halk için bunu oynuyor, kimse seni bir daha düşünmeyecek. Onların daha büyük balıkları var."

"Peki ya
Ressam?"

Coales ayıldı.

"Kootenai İlçesine geri götürülüyor," dedi. "Bir duruşma ayarlayacaklar ve görev süresini tamamlaması için Kaliforniya'ya geri gönderilmesini bekliyoruz. Bu noktada yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Arkama yaslanarak başının üstündeki duvara baktım ve durumu değerlendirdim.

"Kız arkadaşının hamile olduğunu mu söyledin? Melanie mi?"

"Adını hatırlayamıyorum," dedi. "Ama evet, görünüşe göre dün ona söylemiş. Buraya gelmek için onu terk etmiş ve şimdi hapse giriyor. En azından cezasının bitmesine sadece birkaç yıl kalmış."

"Evet, eminim bu büyük bir rahatlıktır," dedim. "Ne büyük bir kayıp. Olaylar başlamadan önce belki beş dakikadır buradaydı."

Coales omuz silkti.

"Olan oldu. Dışarı çıktığında Ruger ve Horse motorunla birlikte seni bekliyor olacak. Nighthawk'lardan hiçbiri henüz kefaletle serbest bırakılmadı - bir polise kazık atmak kendinizi yasal belirsizlik içinde bulmak için gerçekten iyi bir yoldur.
Her şeyi uzatacaklar ve mümkün olduğunca zorlaştıracaklar. Ayrıca kefalet senetleri topluluğuna ulaşıp durumlarını zorlaştırıp zorlaştıramayacağımıza bakacağız. Pic'in Hallies Falls'taki evi temizlemek için bu fırsat penceresini kullanmayı planladığını düşün. Şehre döner dönmez seni sorgulamaya bekliyorlar. Bu süreçte kendinizi tekrar tutuklatmamaya çalışın, tamam mı?"

"Teşekkürler," dedim ona. "Yardımcı olabilirseniz bir

ricam var." "Neymiş o?"

"Dışarı çıkmamın birkaç saat daha süreceğini mi söylediniz?"

"Evet. Evrak işleri, kefalet ve bazı sinirli polislerle uğraşmak zorundayız" dedi. "Olayın çözüldüğünden eminim, ama yine de çemberlerden atlamamız gerekiyor."

"Gitmeden önce birkaç dakikalığına Marsh Jackson ile aynı odayı paylaşmamı sağlayabilir misiniz?"

Coales kaşlarını kaldırdı. "Olabilir. Ama önce iyice düşün çünkü neredeyse buradan çıkıyorsun. Neden bu riski alasın ki?"

"Çünkü ona borçluyum," diye cevap verdim. "Kulübün de bana borcu var, o yüzden bunu gerçekleştirebilir misin?"

"Kavga etmedikleri zaman müvekkillerimi kefaletle çıkarmak çok daha kolay oluyor. Düşünülmesi gereken bir şey."

"Az önce bir polisi öldürmeye çalıştı. Bu karakoldaki herkes onu kanlı bir şekilde dövmek için can atıyor ama yapamıyorlar. Bırakın onlar için pis işleri ben yapayım ve herkes kazansın."

Coales sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir dakika boyunca düşünceli bir şekilde beni inceledi. "Avukatınız olarak size bunun kötü bir fikir olduğunu söylemem gerekiyor."

"Not edildi."

"O zaman ne yapabileceğime bakarım."

- - -

Beni koridorun uzak ucundaki bir nezarethaneye koydular - nezaret eden memurun hiçbir şey duymamış gibi davranabileceği kadar uzak bir mesafeye.
Üniformasına göre soyadı Graves'ti ve gergin ama kararlı görünüyordu.

"Burada bekleyin," dedi nefesinin altından. "İki nakil memuru onu getirecek. Size yaklaşık on dakika vereceğiz, sonra transfer memurlarının bir hata yaptığını fark edeceğim ve gelip sizi tekrar dışarı çıkaracağım. Bize kalırsa yanlış kapıya girmişler ve senin orada olduğunu fark etmemişler.
Onu öldüremezsiniz ya da yüzünde yeni bir hasara neden olamazsınız ve eğer soran olursa bu nefsi müdafaaydı."

Coales'in ona ne kadar ödediğini merak ederek başımı salladım. Graves bunu bedavaya yapıyor olabilirdi. Kesinlikle motivasyonu vardı - kanun uygulayıcılar da bir kardeşlikti. Boynumu uzatarak, koridordan gelen ayak seslerini duyana kadar hücrede volta attım, bu sefer birden fazla ayak sesi vardı. Sonra kapı açıldı ve Marsh Jackson tökezleyerek içeri girdi, kolları ve bacakları transfer için zincirlenmişti. Avantaja ihtiyacım olduğunu düşündükleri için biraz incinmiş hissetsem de iyi bir dokunuştu.

"Hey, Marsh," dedim. Berbat görünüyordu, sadece ayıldığı için değil. Burnu şişmiş, iki gözünün altı morarmıştı. Muhtemelen kırılmıştı. Ellerinden biri de kesilmişti ama bunun dışında yaralı görünmüyordu. Beni biraz şaşırttı. Dövüşerek yere serileceğini düşünmüştüm ve bu haldeyken onu alt etmek zor olurdu. Öte yandan, şok tabancalı olanlar onlardı.

"Cooper," diye hırladı. Artık kafasını dağıtmak için yeterince zamanı vardı ama dinlenip kendine gelmek için yeterli değildi. Marsh Jackson mutlu bir kampçı *değildi*. "Başka biriyle konuştun mu? Beni bütün gece tek başıma tuttular.
Nighthawks şimdiye kadar bir avukat göndermiş olmalıydı; iyi bir mazeretleri olsa iyi olur."

"Evet, o konuda," dedim yavaşça ona doğru yürürken. "Bir sorun olacak."

Marsh'ın gözleri kısıldı. "Ne oluyor lan? Talia'yla konuştun mu? O her şeyi düzeltir, sen sadece ona doğru emirleri ver."

"Hayır," dedim ona parmaklarımı esneterek. "Ama başka bir sorunumuz var. Daha önemli."

"Hiçbir şey daha önemli değil, seni lanet olası-"

Onu beton blok duvarına çarptım, bir kolumla boğazını sıkarak nefesini kesmeye çalıştım. Sonra birkaç saniye boğulmasına izin verdim. Dikkatini verdiğinden emin olmak istedim.

"Dinleme zamanı," dedim sesimi alçaltarak. "Her şeyi berbat ettiniz. Ölüm Melekleri'nden çaldın ve biz bundan hoşlanmıyoruz. Birazcık bile."

"Ne?" diye sordu, gözlerinde öfke parıldıyordu. Henüz durumu tam olarak anladığından emin değildi ama çok kızmıştı.

"Benim adım Gage. Reapers MC'nin bir üyesiyim ve bir süredir sizi izliyorduk. Şimdi şöyle olacak. Önce canını yakacağım. Daha fazlasını yapmak isterdim ama bu ikinci adımı mahveder, yani sen oturup çürürken benim buradan özgür bir adam olarak çıkacağım kısmı. Sonra diğer kardeşlerime katılacağım ve kasabamızı geri alacağız. Güzel hikâye, değil mi? Özellikle mutlu sonunu seviyorum."

Marsh zincirleri salladı ve bana ters ters baktı. "Koca kötü Azrail, karşılık veremeyen bir adamı dövüyor. Güzel."

Sonra yüzüme tükürdü.

Gözlerimi kırpıştırdım ve yavaşça gülümsedim.

"Sadie karşılık verdi mi?" Yumuşakça sordum. "Yoksa o da mı adil değildi?"

Bununla birlikte dizimi sertçe kaldırıp kasıklarına vurdum. Marsh acıyla böğürdü ve ben de yerde yuvarlanışının keyfini çıkararak düşmesine izin verdim. Kenara çekildim ve yüzümdeki tükürüğü silmek için elimin tersini kullandım. Sonra sırtının alt kısmına tekme attım -böbrek vuruşu- ve vücudu diğer tarafa doğru eğildi. Ciddi hasar vermememi söylemişlerdi ama botlarımı giymemiştim. Ona bir şey olmamalıydı.

Ya da değil.

Her iki durumda da, onlar anlamadan önce buradan gitmiş olurdum ve Coales gardiyanlara çenelerini kapalı tutmaları için şantaj yapabilirdi. Amerikan adalet sistemini sevmek lazım. Duvara yaslandım, rahatladım ama iyileşme ihtimaline karşı hâlâ tetikteydim. Uzun dakikalar sonra Marsh başını bana doğru çevirdi, gözlerinde derin ve sıcak bir nefret yanıyordu.

Yeterince adil, hislerimiz karşılıklıydı.

"Bunu ödeyeceksiniz," diye tükürdü, dudaklarında kan vardı. "Sen. Nighthawks. Tüm Azrailler ve aileleri. Bahşiş verdiğin lanet garsonlar bile korkmalı, çünkü seninle bağlantıları varsa, listemdeler."

Güldüm.

"Sana iyi şanslar Jackson."

Sonraki dakikaları bana dik dik bakarak geçirdi, sanki yeterince uğraşırsa beni gözleriyle yakabilecekmiş gibi. Ne yazık ki onun için alev almadım, bu yüzden sanırım bu süper gücü üzerinde biraz daha çalışması gerekiyordu. Sonra kapı açıldı. Graves iki polis memuruyla birlikte dışarıda duruyordu, Marsh'ı getirenlerle aynı kişiler. Marsh'ın yere yığıldığını görünce gülümsedi.

"Bana saldırdı," dedim kayıtsızca.

"Nefsi müdafaa gibi görünüyor," diye cevap verdi. "İşlemlerinizi beklemeniz için size daha güvenli bir yer bulacağız. Hata için özür dileriz."

- - -

Yarım saat sonra otoparka doğru yürüdüm ve geceyi hapishanede geçirmiş olmama rağmen uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Artık yalan yok, bok yemek yok.

Horse ve Ruger tam da Coales'in söz verdiği gibi oradaydı. Horse iri bir herifti ve beni sıkıca kucakladığında neredeyse bir kaburgamı kırıyordu.

"Seni özledim kardeşim," dedi, sesi ilk kez ciddiydi. "Yukarıda senin için endişelendik. Bu gece evi temizleyeceğiz. Pic konuşmak istiyor, sonra da birlikte kilit altında olmayan Nighthawk'ları arayacağız.
Kurtarılmaya değer olup olmadığını görmek için herkes hakkında tam bir rapor istiyor." Birlikte bisikletime doğru yürüdük.

Kahretsin, iyi görünüyordu.

Olması gerektiği gibi. Bir kere kırbaçları ve ölmeden hemen önce babamdan aldığım özel çanı geri takmışlardı. Sonra Ruger bana özenle katlanmış deri bir yelek verdi. Önünde yol ismim, arkasında ise Reapers MC yazan, benim renklerimden bir yelek. Deri kokusunun tadını çıkararak yeleği giydim ve Hallies Falls'a geldiğimden beri ilk kez her şey yeniden yoluna girmişti.

Ruger alçak sesle, "Heybende bir bıçak var ve senin için motosiklete fazladan donanım da koydum," dedi.

"Bunu giymeyi özlemişim," dedim payımı çekiştirerek. "Çok özledim. Tekrar kendim olabilme zamanı gelmişti. Halletmem gereken bazı işler var."

"Evet, seni bekliyorlar," dedi At. "Otelde kiliseye gideceğiz, tam raporunu alacağız. Sonra da kulüp binasına doğru harekete geçeceğiz. Bizim için iyi olan bir şey var - yeterince kişi yakalandı ve şehirde savaşacak sadece birkaç kişi kaldı."

"Pek kavga çıkacağından emin değilim," dedim ona. "Marsh'ın tüm adamları mitinge gitti. Kulüp birlik içinde değildi ve geride kalanlar çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Her şey olabilir ama Marsh'ı saf dışı bırakmak oyunu değiştirir."

"İşte bu yüzden gitmeliyiz," dedi At. "Patron beklemekten nefret eder."

"Önce görmem gereken başka biri var," dedim çenemi ovuşturarak. "Önemli biri."

"Kulüp başkanınızdan daha mı önemli?" Ruger sordu ama ben çoktan bir bacağımı bisikletimin üzerine atmıştım. Tinker Garrett bekliyordu ve ilk kez kim olduğumu saklamayacaktım. Bunu düşünmek bile sikimi kaldırıyordu.

OceanofPDF.com

TINKER

"Dün Ellensburg'da büyük bir şey oldu," dedi Carrie, sesi nefes nefese çıkıyordu telefonda. Verandamda oturmuş, Pazar öğleden sonra şarabımın tadını çıkarıyordum. Bu hafta sonu göz alıcı bir şey yoktu, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Cooper'ı birkaç gündür görmemiştim ve onu çalışırken izlemeyi ne kadar özlemiş olsam da, bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

İyi tarafından bakarsak, aptal Talia'yı ya da palasını görmemiştim.

"Cooper'ın motosiklet kulübüyle nasıl takıldığını biliyor musun? Büyük bir kavgaya karışmışlar ve bir barı dağıtmışlar. Sonra polisler hepsini tutuklamış. Sadece kulüptekileri değil, onlarla birlikte olan herkesi ve Cooper da tam ortasındaydı!"

"Ne?" Midem çalkalanarak sordum. Cooper iri bir adamdı, elbette. Ve sert. Ama bana hiç şiddet yanlısı görünmemişti. Yani, gücü vardı ama genellikle çok yumuşak başlıydı.

"Cooper tutuklandı," diye yavaşça tekrarladı.

"Biliyorsun, herkes bir bar kavgasına karışabilir," dedim. "Sırf onu tutukladılar diye-"

"Uyuşturucu vardı," dedi ve sesinde gerçek bir pişmanlık duydum. "Bir sürü uyuşturucu. Görünüşe göre metamfetamin. Sanırım bir grup adam taşıyordu."

"Meth?" Fısıldadım.

"Evet," dedi. "Onlara ne olacağını söylemiyorlar ama durum iyi değil. Ne kadar kötü olduğunu bilmesem de bir polis de yaralandı. Bu Hallies Falls'taki kulübün sonu olabilir. Acaba dairesinde uyuşturucu var mıdır? Gidip kontrol etmelisin. Eğer satıyorsa, onu oradan çıkarmalısın. Sırf seksi diye ve çimleri gömleksiz biçiyor diye bir adama güvenemezsin."

Kendimi hasta hissederek salıncağa geri oturdum.

"Bana söylediğin için teşekkürler," dedim yavaşça, kafamı toparlamaya çalışarak. "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Ama en iyisi bu. Eğer kötü bir adamsa, bu

Şimdi öğrensen iyi olur, böylece onu tahliye edebilirsin. O kulüp gittikçe daha da kötüleşiyor."

"Birini tutuklandığı için tahliye edemem," dedim ona. "Bu yasadışı."

"Bu bir aydan bir aya kira sözleşmesi, değil mi? Ona otuz gün önceden haber ver ve ondan kurtul. Zaten yeterince işin var."

Hmm . . . Belki de onu evden atmalıyım. Başıma bir sürü bela açtı ve ben zaten ondan kaçıyordum. Tanrım. Ama onun gitme düşüncesi... Canımı yaktı, olması gerekenden çok daha fazla yaktı. Bunu düşünmek istemiyordum.

"Gitmem gerek Carrie," dedim ve telefonu kapattım. Muhtemelen kaba bir davranıştı ama beni affederdi. Doğduğumuzdan beri en iyi arkadaştık, yani başka seçeneği yoktu. Salıncakta arkama yaslanıp boş verandadan aynı derecede boş olan kaldırıma baktım ve Cooper'la ilgili haberlerin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini düşündüm.

Çünkü derinlerde bir yerde hala onu arzuluyorsunuz.

Salak.

Şarap şişeme uzanarak kadehimi doldurdum ve Carrie'nin sözlerini düşündüm - Cooper kavga etmekten ve muhtemelen meth kullanmaktan tutuklanmıştı. Carrie haklıydı. Ondan kurtulmam gerekiyordu. Bu sadece sağduyuydu. Büyük kız külotumu giyip gerçeği kabul etme zamanı gelmişti.

Külot . . .

Striptizciyle yakalandığım o korkunç gecede bunlardan hiçbirini giymemiştim. Ve herkes de bunu biliyordu - videoyu görmeyenler bile ayrıntıları duymuştu. Onlar da beni yargılamakta kendilerini özgür hissediyorlardı, çünkü o odada neler olduğunu bildiklerini sanıyorlardı. Ama bilmiyorlardı. Peki Ellensburg'da neler olduğunu gerçekten nereden biliyordum?

Yapamazsın.

Cooper suçu kanıtlanana kadar masum olmalı. İşler pek iyi gitmiyordu ama tüm gerçeği öğrenene kadar ona şüpheyle yaklaşmam gerekiyordu.

Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra başımı kaldırdığımda kaldırım boyunca binaya doğru hızla yürüyen birini gördüm, kolları vücuduna sıkıca sarılmıştı. Sadie Baxter. Lanet olsun. Onda iyi görünmeyen bir şeyler vardı.

"Merhaba Sadie," diye seslendim. İrkilerek başını kaldırıp bana baktı ve ben de nefes nefese kaldım.

Gözleri mor, siyah ve ... karışıktı. Tanrım. Biri ona vurmuş. Görünüşe göre bunu makyajla kapatmaya çalışmış ve makyaj yüzüne bulaşmış. Kir de vardı ve yanağında kötü bir çizik vardı. Bardağımı dikkatlice yere bırakıp merdivenlerden ona doğru yürüdüm. Yavru bir geyik gibi titriyordu ve kalbim acıyordu. Ondan bir şey talep etmek istedim.

Ona ne olduğunu. Belki de onu baloncuklu ambalaja sarıp bodrumuma kilitlemeliydim.

Bunun yerine sakinleştirici bir nefes aldım ve gülümsedim.

"Sana bakıcılık yaptığım ve yastıklarla battaniyelerden dev bir kale inşa ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Evet," dedi Sadie usulca, bakışlarımla buluşmayı reddederek. "Bunu neden yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Gözlerini hızla kırpıştırırken Sadie'nin dudakları gerildi.

"Çünkü canavarlardan korkuyordum," diye fısıldadı kısık sesle. "Böylece bir kale inşa ettik ve sonra sen canavar iksirini kullanarak hepsini öldürdün."

"Evet."

"Neydi o? İksir yani."

"Aqua Net saç spreyi," dedim ona. "Eminim annen her yere sürdüğüm için beni öldürmek istemiştir. Ama işe yaradı, değil mi?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına iterek bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sanırım öyle oldu. O kalede güvendeydik. Orada bana hikayeler okumanı çok severdim."

Tepki vermemek için kendimi zor tuttum, çünkü saçlarını geriye doğru ittiğinde saç çizgisi boyunca gizlenmiş kötü bir kesik ortaya çıkmıştı. Dikiş atılması gerekiyormuş gibi görünüyordu ama kız çok ürkekti. Onu korkutmayı göze alamazdı.

"Sadie, sanırım başka bir canavarla karşılaştın," dedim, gözlerime su kaçarken burnumun sızladığını hissederek. "Evimin yastık ve battaniyelerle dolu olduğunu bilmeni isterim. İstersen içeri girip harika bir kale inşa edebiliriz."

Kız üzgün bir şekilde gülümsedi, sonra başını salladı. "Canavar spreyi gerçek değil, Tinker. Şimdi gitmem gerek." Bununla birlikte döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Sadie!" Arkasından seslendim. Durdu, arkasına baktı.

"Seni hastaneye götürmeme izin ver."

"Ben iyiyim," dedi. "Ve hayatıma karışmana ihtiyacım yok. Artık küçük bir kız değilim."

"Tamam," dedim, onun küçüklüğünü düşünerek. O kadar güzel bir çocuktu ki. "Sadece bir şeye cevap ver, bunu sana yapan motosiklet kulübü müydü?"

Konuşmadan arkasını döndü.

Sanırım cevabımı almıştım.

OceanofPDF.com

GAGE

"Nighthawk'ların icabına bakmadan önce bu kadını görmeye gitme konusunda gerçekten ciddi misin?" Ruger kaşlarını kaldırarak sordu. Hallies Şelalesi'ne giden yolun yarısında bir benzin istasyonunda durmuştuk.

"Evet," dedim kartımı benzin pompasına sokarken. "Bunu çoktan hallettik sanıyordum."

"Yaptık. Sadece sana inanmadım."

"Neden inanmadın?"

"Şey, senin aynı kadını iki kez becerdiğini hiç görmediğim gerçeği var," dedi.

"Bu doğru değil," diye söze karıştı At. "Vegas'ta bir dansçı vardı. Bütün bir hafta sonunu onunla geçirdi."

"Gerçek adını biliyor muydun?" Ruger bana
sordu. "Hayır."

"Sayılmaz," diye açıkladı Ruger. "Peki bu Tinker sürtüğünün nesi var? Sihirli bir amcığı mı var?"

"Seni hiç ilgilendirmez." At bana
bakmak için durakladı.

"Onu henüz becermedi," diye açıkladı. "Bunu
tartışmayacağız."

"Kahretsin, haklısın," dedi Ruger, bilgece başını sallayarak. "Anlıyorum. Bazen birini çok istersin ve ona sahip olamazsın. Kafanı karıştırıyor. Ama bu kulüp işi. Öncelikler, kardeşim."

"Senin için hangisi daha önemli - Nighthawk'larla uğraşmak mı yoksa yaşlı kadının Sophie'ye bakmak mı?" Ona sordum.

"Hileli soru," diye yanıtladı Ruger. "Soph ile ilgili bir sorun olsaydı, kimse benim bu koşuda olmamı beklemezdi."

"Evet, peki ya Tinker benim Sophie'mse?"

İki adam da suskun bir şekilde bana bakıyordu. Sessizliğin tadını çıkarmak için bir an durdum, çünkü Horse etraftayken uzun sürmeyeceği kesindi. Pislik herif çenesini ne zaman kapatacağını hiç bilmezdi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Yani, daha çok erken. Onunla fazla zaman geçiremedim ve tüm bunlar boyunca o çılgın amcık Talia'ya takılıp kaldım. Ama orada bir şey var. Bana gerçek gibi geliyor. Ne olduğunu öğrenene kadar oradan ayrılmayacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ortalığın karışmasını bekledim. Bunun iki seviyede olacağını düşünmüştüm: Birincisi kulüple ilgiliydi, çünkü her zaman kulüple ilgiliydi. Bir de amcığa dönüşmemle ilgili zorunlu eziyet vardı.

Onun yerine At omuz silkti.

"Marie'yi biliyordum," dedi. "Yani, onun benim yaşlı kadınım olacağını bilmiyordum ama farklı olduğunu biliyordum. Onu istedim, sadece benim altımda değil. Seni kendi başına bir kadınla hiç görmedim ama eğer böyle bir şeyin içindeysen ve o da doğru kadınsa, bunu denememek için aptal olmak gerekir."

"Onun söylediği gibi, ama daha akıllıca," diye ekledi Ruger. "Boşlukları doldurun. Bence Pic'i arasan iyi olur. Doğruca otele gelmeni bekliyor."

"Bu kadar mı?" Çok dikkatli bir şekilde sordum.

"Başka ne istiyorsun?" At sordu. "Aşk şiirine ihtiyacın var, git kendin yaz."

"Beni çok kolay bırakıyorsun."

"Şu anda istismar edilemeyecek kadar zavallısın," dedi Ruger. "Ve eğer benimle Soph arasında olduğu gibiyse, bunu çözene kadar hiçbir işe yaramayacaksın. Şimdi patronu ara. Eğer planları değiştiriyorsak, bunu bilmesi gerek."

Başımı salladım ve motorun gazını bitirdim. Sonra telefonumu aldım ve Pic'i aramak için istasyonun arkasına doğru yürüdüm.

"Kasabaya vardığımızda ilk olarak Tinker'ın yanına gideceğim," dedim ona. "Ona her şeyi açıklamam lazım. Bu çok önemli."

"Haftalardır erteliyorsun," diye makul bir şekilde işaret etti. "Bir gece daha bekleyemeyeceğinden emin misin? İşler kötüye giderse diye BB evi gözetliyor. O yeterince güvende ama burası gergin, Marsh kefaletle serbest kalmadan önce bu işi çözmeliyiz."

"Onunla konuşmam gerek. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir Hallies Falls'tayım -Tinker muhtemelen hapse girmemle ilgili her biri diğerinden daha kötü on farklı hikaye duymuştur. Mesele sadece onu görmek değil. Yapmam gereken hasar kontrolü var."

"Sence ne kadar sürer?" Pic sordu. "Çünkü anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve kardeşin olarak kendi işine bakabilmeni istiyorum. Ama unutma, bu piçleri alaşağı edebilmemiz için her şeyi yaptın ve şimdi bunu yapma zamanı. Bu işi bitirmeden önce başardıklarını bir kenara atma."

"Bana görevimi yapmam konusunda ders verme," diye tersledim. "Son baktığımda, ben Marsh Jackson'ın bokunu yerken sen evde parti yapıyor ve sevişiyordun. Bana bunu borçlusun."

Bir dakika boyunca cevap vermedi. Muhtemelen onu kızdırmıştım ama sözlerimden pişmanlık duymadım. Eğer kardeşime karşı dürüst olamıyorsam, o zaman o benim gerçek kardeşim değildi.

Sonunda, "Birilerinin donu düğümlenmiş," diye yorum yaptı.

"Birisi geceyi hapiste geçirirken, kadınına bir sürü bok."

"Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Bu kadar mı?" On dakika içinde ikinci kez sordum. Burada bir şeyler yanlıştı. Berbat ve yanlış. Kardeşlerim iyi davranıyorlardı ve bu bizim tarzımız değildi.

Pic homurdandı.

"Evet, işte bu," dedi. "Belli ki kararını vermişsin. Kafana silah dayamayacağım. O zaman seni vurmak zorunda kalabilirim ve kan deriden çıkmak için gerçek bir sürtüktür. Çok uzun sürmesin, belki bir saat falan? Sana burada gerçekten ihtiyacımız var, Gage," diye ekledi, sesi daha da ciddileşerek. "Bu gece içeri girmek zorundayız ve körlemesine giremeyiz. Ama haklısın, büyük bir fedakârlık yaptın ve buna saygı duyuyorum. Hepimiz saygı duyuyoruz."

Bunun için teşekkürler.

"Gerekenden fazla zamanımı almayacağım," dedim ona. "Ama ona ne kadar çok insan ulaşırsa, bu o kadar zor olacak. En iyi koşullarda bile kolay olacak gibi değildi."

"Bu kesinlikle doğru," dedi. "Yine de sana bir sorum var, duş aldın mı?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Tamam, muhtemelen kötü kokuyorsun. Çürük var mı? Sakin ve rahat hissediyor musun?"

"Evet, çıktığımda ayrılık hediyesi olarak bana bir spa kartı verdiler. O kadar rahatım ki uyanık kalamıyorum. Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?

patron?"

"Onu korkutma," dedi ciddi bir şekilde. "Hasar kontrolü yapmak istediğini biliyorum. Ama bazen çok hızlı davrandığında işleri daha da kötüleştirirsin. İyice düşün kardeşim."

"Tüm saygımla, siktir git."

"Peki, istediğin gibi yap. İyi şanslar."

Telefonu kapattım -çünkü siktir et onu- ve Horse ve Ruger'a doğru yürüdüm.

"Hallies Falls'a vardığımızda siz otele gidebilirsiniz. Ben yaklaşık bir saat sonra size katılacağım. Pic planı biliyor."

"Tamam," dedi At. "Seninle gelmemi ister misin? Arkanı kollamamı? Hâlâ tutuklanmayan Nighthawk'lar var. Onlarla ne yapacağımıza henüz karar veremedik."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Yine de Talia'nın nerede olduğunu öğrenene kadar BB'yi Tinker'ın üzerinde tutacağız. Ona ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ruger omuz silkerek, "Kızlardan hiçbirini tutuklamadılar," dedi. "Kavgadan sonra hepsi kaçtı. O zamandan beri kimse onları görmemiş."

"Daha fazla saçmalık duymadan önce onu yakalamak için bir neden daha."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tinker'ın evine geldiğimde hava kararmıştı. Potansiyel müşterilerimizden biri olan BB onu kontrol etmek için oradan geçiyordu. Yanından geçerken ona başımı salladım ve eve baktım. Tinker'ın odasının ışığı yanıyordu ve pencerede bir hareket parıltısı gördüm.

Mükemmel.

Zili ilk çaldığımda kimse cevap vermedi. Gece havası ılıktı, çiçek kokuları ve uzak dumanlar havada asılı duruyordu. Verandaya bırakılmış boş bir kadeh şaraba neredeyse takılıp düşüyordum.

Bu onun pazar ritüeliydi.

Her hafta orada oturur, şarap içer, güler ve arkadaşı Carrie ile sırlarını fısıldardı. Beni şehvetten yavaş yavaş delirtiyor, o gözlerle beni izliyor, o dudakları yalıyor ve aramızda lanet olası bir nükleer bomba yokmuş gibi davranıyordu. Benden kaçmaya başladıktan sonra bile Pazar günlerinden vazgeçmemişti.

Onun da her zaman bir şovu olduğundan emin oldum.

Binasının etrafında yapılması gereken bir sürü iş vardı ve o her dışarı çıktığında gömleğimi çıkarmazsam kahrolurdum. O çok sevdiği küçük şortunun içindeki kıçını düşündükçe sikim kasılıyordu. Tadının nasıl olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yakında altımda olacaktı.

Ham ihtiyaç içimde yanıyor, her kilometrede bir orman yangını gibi büyüyordu ve ilk kez Pic'in erteleme konusunda haklı olup olmadığını merak ettim.

-Nazik, kibar ve sevgi dolu hissetmiyordum.

Sikişmeye ihtiyacım vardı.

Bu gece sevişmeye ihtiyacım vardı.

Ve evet, bu muhtemelen onun ödünü koparacaktı ve hayır, şu anda umurumda değildi çünkü o tam içerideydi ve hiçbir kapı beni ondan uzak tutacak kadar güçlü değildi. Artık çok yakındım. Zile tekrar basarak, kapıyı tekmelemek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim.

Sonra kilidin gıcırdayarak açıldığını duydum.

"Özür dilerim," dedi kapıyı açarken. "Yukarıdaydım ve ..."

Ona bakarken sesi kesildi, beni canlı canlı yakan ihtiyacı gizleme zahmetine girmedim. Beline sıkıca bağlanmış uzun, dökümlü ipeksi bir bornoz giymişti ve saçları, ben onu arkadan becerirken sıkıca tutmak için mükemmel olacak bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Taşaklarım gerildi ve yutkunarak meme uçlarına baktım. O ince kumaş ne kadar sertleştiklerini gizlemek için tam olarak işe yarıyordu.

"Biraz geç oldu," dedi yavaşça.

"Konuşma zamanı, Tinker," diye cevap verdim, muhtemelen sesimin mağara adamı gibi çıktığını biliyordum ve hiç umurumda değildi. Kapıyı ittim, kolunu yakaladım ve bizi içeri kilitleyebilmek için onu yana doğru çektim. Şeftali. İşte oradaydı. Şimdi sadece amının tadının da böyle olup olmadığını anlamam gerekiyordu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Bu düşünceyle sikim kabardı. Yavaşça, kontrolümü korumak için adımlarımı bilerek sayarak, odanın içinde duvar boyunca uzanan koyu renkli ahşap masaya doğru yürüdüm. *Bir arada tut. Onu korkutmayın. Onu becer ve çığlık atmasını sağla.*

Tanrım, ne istediğime karar

veremedim. Hepsini.

"Neler oluyor?" diye sordu ve sesinde korku duydum. Tanrım, bu onu daha çok istememe neden oldu. Onu avlama, bir dişi geyik gibi kovalama, sonra da merhamet çığlıkları atarken ona sertçe vurma fikri hoşuma gidiyordu.

Meme uçları kaya gibiydi. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu. Şimdiden ıslanmış mıydı? Neredeyse kokusunu alabiliyordum.

Aletimdeki zonklama kafamdaki çarpıntıyla eşleşti.

Kendine gel, moron.

Arkama uzanarak silahımı kotumun arkasından çıkardım ve dikkatlice yere koydum. Sonra kemerimi çözdüm ve bıçağımı tutan kını serbest bırakmak için ilmeklerin arasından geçirdim.

"Cooper, sanırım-" demeye başladı ama sözünü kestim. Bana o lanet isimle seslenmesine bir dakika daha katlanamazdım.

"Gage."

Av bıçağını silahın yanına koydum, kemerimi dikkatlice yanlarına sardım. Pic haklı olabilirdi, fark ettim. Kontrolüm elimden kayıyordu. Yavaş ve dikkatli bir açıklamaya ihtiyacı vardı. Sikimin amının derinliklerine gömülmesine ihtiyacım vardı. Bunlardan biri yakında gerçekleşecekti ve muhtemelen akıllıca olan bu değildi.

"Gage?" diye sordu tereddütle.

"Benim adım Gage," diye onayladım, dönüp ona doğru yürüdüm. Lanet olsun, yanakları kızarmıştı. Gözlerinde korku ve heyecanı gördüm ve o güzel göğüsleri her nefeste yukarı doğru sallanıyor, benimle alay ediyordu. Manzara olağanüstüydü. Bir noktada sütyenlerini nerede sakladığını bulmalı, sonra da bıçağımı her birine saplamalıydım. O memeler birer sanat eseriydi ve örtülmekten daha iyisini hak ediyorlardı.

"Adın Gage mi?" diye sordu, kafasının çok karışık olduğu belliydi. Ona söylediğim onca yalandan sonra yeterince makul.

"Evet, isim sahteydi," dedim ona açık açık. Bir adım daha atarak onu ön kapıya doğru ittim. "Hepsi sahteydi. Son iki günde çok şey oldu. Her şey değişti, bu yüzden konuşmamızın zamanı geldi."

Vücudumu onunkine doğru iterek göğüslerini göğsüme yaslamasına izin verdim.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Sikim karnına girdiğinde daha da iyi hissettirdi. Renklerimi geri taktığımda hissettiğim gibi *doğru* hissettirdi. İliklerime kadar işleyen bir şekilde doğruydu ve durumla ilgili tüm şüphelerim bir anda yok oldu. Onu bir yere kilitlemeli, kime ait olduğunu kesin olarak kabul edene kadar tutsağım yapmalıydım.

Hatta belki o kıçına adımı dövme yaptırırım.

Bu şekilde, onun pantolonuna girmeye çalışacak kadar aptal olan herhangi biri katilinin adını bilecekti.

Elim bir an için boğazında sıkıştı -İsa, o anda onun üzerinde sahip olduğum güç. O kadar tatlıydı ki acıtıyordu. Sonra elimi saçlarına doğru kaydırdım ve saçlarını tutan bant patlayana kadar derine indim. Tinker'ın gözleri çılgına dönmüştü ve kalçalarımı kasıtlı olarak ona doğru bastırdım, derin ve sert bir şekilde ittiğimi hayal ederken kıçım kenetlendi.

"Anlatacak çok şey var, o yüzden şimdilik kısa keseceğim," dedim, bakışlarını yakalayıp esir tutarken, bedenini tuttuğumdan emindim. "Buraya geldiğimden beri özgür değildim. Şimdi özgürüm, bu da benim olanı alacağım anlamına geliyor."

Tinker yutkundu. Sikim acıdı. İçime kan hücum etti ve gerçekten ihtiyacı olan şeyin yutmak için daha büyük bir şey olduğuna karar verdim. Tanrım.

"Ne demek istiyorsun, sen ... ... alıyorsun? ?" diye sordu, sesi zayıf ve gergindi.

"*Seni* alıyorum," dedim, bir dizimle bacaklarını ayırdım. Şimdi onun sıcaklığını hissediyordum ve kalçalarım tekrar döndü, yavaş bir ritim başlatarak birazdan ona yapacağım şeyi taklit etti. Eğilerek burnumu yavaşça elmacık kemiğine sürttüm. "Artık benimsin."

Tinker sertleşti ve ben de elimi saçlarında sıktım. Patronun kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Yetkinin bende olduğunu.

Ona göz kulak olacağımı.

Tekrar yutkundu ve ben inledim, kalçalarım ona karşı kabardı. Bu hayal ettiğimden hem daha iyi hem de daha kötüydü, çünkü açıklamam gerekiyordu ama düşünemiyordum. Belki de onu sikmeli ve sonra açıklamalıydım. Belki o zamana kadar düşünebilirdim. Bacaklarını daha geniş açarak leğen kemiğimi onunkine doğru eğdim, onu sertçe kapıya yasladım, aynı anda hem canımı yakan hem de hayatımda daha önce deneyimlediğim her şeyden daha iyi hissettiren yavaş bir sürtünme başlattım.

Tinker'ın nefesi kesildi ve kazandığımı anladım. Daha sonra çok kızabilirdi ama şu anda kadın da benim onu istediğim kadar beni istiyordu. Bu çok iyi bir şeydi, çünkü tüm gerçeği öğrendiğinde muhtemelen babasının tüfeğiyle peşime düşecekti.

Yavaşlamaya çalışarak bir an için gözlerimi kapattım. Buraya ona ne söylemek için geldiğimi hatırlamaya çalıştım. Ben olmak berbattı, çünkü beynim çalışmayı bırakmıştı. Şimdi her şey sikimin onun amına sürtünmesi ve aramızdaki giysi katmanlarının arasından onun sıcaklığını hissetmemle ilgiliydi.

"Çok şey oldu ama şu anda kritik bilgi senin bana ait olduğun," dedim ona, sesim sertti. "Sen benim malımsın. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun ve bu sorun değil. Sana öğreteceğim. Ama bu ana dönüp baktığında, seni sahiplenmemden önce ve sonra olduğunu hatırlamanı istiyorum. Şimdi sonrası. Anladın mı beni?"

Yapmadı, yüzündeki şaşkınlığı okudum ve eğer düzgün bir adam olsaydım gitmesine izin verirdim. Sonra tekrar yutkundu ve tek

düşünebildiğim

Sikimi boğazına kadar sokuyordum. Nabzım yavaş yavaş atmaya başladıkça daha da hızlanıyordu. Ellerimi bu kadar uzun süre ondan uzak tutmayı nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o günler geride kalmıştı.

Kendime hakim olamıyordum ve bunu geri kazanamayacaktım.

"Peki ya kız arkadaşın?" Tinker aniden gözlerini kısarak sordu. Orada bir kıskançlık kıvılcımı vardı ve içimde vahşi bir zafer kükredi. Talia'yı becermemden hoşlanmamıştı. Bu iyi bir şeydi. Elbette, muhtemelen bunun için birkaç kavga edecektik, ama kavganın en iyi kısmı makyaj seksidir.

"Birincisi, Talia hiçbir zaman benim kız arkadaşım olmadı - o kaltak bir hiç," dedim ona. Tinker şüpheyle kaşlarını çattı. Aşağı uzandım, bacaklarından birini yakaladım ve belime sarmak için kaldırdım. Şimdi sikim amına yeni bir açıyla giriyordu ve çıplak olsaydık çoktan içine girmiş olacaktım. "Kulübüm beni buraya Nighthawk'ları incelemem için gönderdi ve o da içine girmenin en kolay yoluydu. Onu becermek peygamberdevesini becermek gibiydi. O gitti ya da yakında gidecek. Her iki durumda da, onunla işim bitti."

Tinker başını salladı ve ellerini göğsüme bastırmak için kaldırdı. Sanki kaçma şansı varmış gibi. Ellerini yakalayıp başının üzerinde sabitledim, çünkü burada yetkili olan bendim, o değil. Sonra öne doğru eğildim, dudaklarımız o kadar yakındı ki ondan gelen sıcaklığı hissettim.

"O kıçının seğirmesini çok uzun zamandır izliyorum," diye fısıldadım. "O güzel verandanda arkadaşınla oturuyorsun. Beni gözetlemiyormuş gibi yapıyorsun ama gözetliyorsun. Uzun zamandır bunu çok istiyordun ve şimdi bunu elde edeceksin."

Ağzını kapatarak dilimi derinlere soktum, kalçalarım onunkilere saldırırken onu içime aldım. Tadı hatırladığımdan daha güzeldi, sıcak, tatlı ve yumuşaktı ve önümüzdeki beş saniye içinde içine girmezsem beni öldürebilirdi.

Bunun gerçekleşmesi için cübbesini yolundan çekecek kadar uzaklaşmam gerekiyordu. Bu berbat bir şeydi, çünkü bunu yapabileceğimden emin değildim. Bir an için bile geri çekilme düşüncesi neredeyse başa çıkabileceğimden fazlaydı. Sonra bacağı etrafımda sıkılaşırken dili benimkine dolanmaya başladı. *Tanrım.* Çok sıcaktı. Öpüşme daha da çılgınca bir hal aldı.

Elim kıçını yakaladı ve onu bedenime çekti. Tinker

dilimi ısırdı.

Sert.

Birbirimize bakarken geri çekildim, göğüslerimiz kabarmıştı. Sonra o konuştu.

"Pislik. Bana yalan söyledin."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

TINKER

Cooper'ın yüzü -*Gage'*in yüzü değil- kızarmıştı ve gözleri ihtiyaçtan sertleşmişti. Başım dönüyor ve vücudum çığlık atıyordu, çünkü daha önce ona duyduğum şehvet bunun yanında hiçbir şeydi. Sert sikinin bacaklarımın arasına girdiğini hissettiğimde, onu içimde o kadar çok istedim ki düşünemiyordum bile.

Çok kolay olurdu.

Bırak yapsın, diye fısıldadım kendi kendime. *Bırak seni alsın ve iyi hissettirsin. Çok acı çektin, çok uzun süre yalnız kaldın. Bunu hak ediyorsun.*

Belki bunu hak etmiştim ama önce bazı cevapları hak etmiştim. "Bana *yalan* söyledin," diye tekrarladım, kendimi kontrolü yeniden ele almaya zorlayarak, her odaklanmanın bir zaferi.

"Evet, sana yalan söyledim," diye tekrarladı, kelimeler soğuk, neredeyse kayıtsızdı.

Akşam yemeğinde güldüğüm adam bu değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Daha sertti ve gözlerinde gerçek duygulara dair hiçbir ipucu yoktu. Şehvet mi?

Kesinlikle. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu, bundan hiç şüphem yoktu. Ama bu, son birkaç haftadır tanıdığım Cooper değildi. Binamı onarmama yardım eden ya da bir striptizciyi becerirken videoya yakalanacak kadar aptal olduğum gerçeği konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlayan adam bu değildi.

Talia parmağını büktüğünde onu köpek yavrusu gibi takip eden adam kesinlikle o değildi. Bir konuda haklıydı.

Yalan söyledi, sadece sözleriyle değil. Yaşadığımız her etkileşim sahteydi.

"Ellerimi bırak," dedim, sesim soğuktu.

"Yoksa ne olur?" diye usulca alay etti.

Cevap vermedim, sadece ona baktım. Başını eğdi, bana alaycı olabilecek çarpık bir gülümseme verdi, ama onları bıraktı. Yavaşça. Sanki bunun onun seçimi olduğunu, benim değil. Bana hala beni tamamen tuttuğunu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını hatırlatıyordu.

"Kimsin sen?" Bacaklarımın arasındaki sert baskı ihtiyaç ve arzu dalgalarını içime gönderirken sordum. Ama ben şehvet tarafından manipüle edilecek küçük bir kız değildim.

"Sana söylemiştim, benim adım Gage. Reapers motosiklet kulübündenim ve bundan sonra seni beceren adam ben olacağım."

Ellerimi kaldırarak yavaşça ve istikrarlı bir şekilde göğsüne bastırdım, beni bırakmasını istediğimi açıkça belirttim. Bırakmadı. Onun yerine parmaklarının kıçımın etrafında sahiplenici bir şekilde sıkıldığını hissettim.

"Bunu yapmayacağız," dedim, vücudum aynı fikirde olmasa da. Hem de şiddetle. "Senin kim olduğunu bilmiyorum ve ben yabancılarla yatmam."

"Bekârlığa veda partisinde tuhaf bir striptizciyle yatmıştın," dedi gözlerini kısarak. "Hatırladın mı?"

Nefesim kesildi, acı içime işledi.

"Cidden beni sürtüklükle mi suçluyorsun?" Fısıldadım. Gage'in çenesi gerildi ve sonra kaşlarını çatarak başını sıkıca salladı.

"Bu iş doğru gitmiyor," dedi, yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi.

"Ne ele verdi?" Dedim, sesim alçak ve yumuşaktı, biraz da
Buz. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var, *Gage*. Bazen yenilirim. Bazen kaybederim ve hayat planladığım gibi gitmez.
Bazen kendimi güçsüz hissedip bir süreliğine çöktüğüm bile oluyor ama gerçek şu ki ... Asla ama asla pes etmeyeceğim ve asla pes etmeyeceğim."

Ellerim hızla havaya kalktı ve iki başparmağımla boğazına sapladım, göğüs kafesinin hemen üzerindeki yumuşak, orta çukuru hedef aldım. Bu onu sert bir şekilde yakaladı ve homurdanarak geri çekildi. Avantajı kullanarak vücudunu kaldıraç olarak kullandım, o kadar büyük bir güçle yana doğru ittim ki yere düştüm, sonra kapıya doğru geri kaçtım. Hem adrenalinden hem de onun sıcaklığını aniden kaybetmekten titreyerek kollarımı vücuduma doladım. Buna rağmen

Her şeye rağmen hâlâ tahrik olmuştum ki bu cidden berbat bir durumdu. Aynı anda bu kadar şehvet ve öfke hissetmek doğru değildi.

"Gerçekten bana her konuda yalan söyleyebileceğini ve bunu kabul etmemi bekleyebileceğini mi düşündün?" Ayaklarımı iterek sordum. Kaşlarını çattı, bir adım geri çekildi, gözleri şehvet ve hayal kırıklığı karışımıyla parlıyordu.

"Hiç düşünmüyordum," dedi gözleri kararararak. "Son yirmi dört saatimi bir hapishane hücresinde, tüm kasaba seni arayıp hakkımda hikâyeler anlatırken çaresiz bir şekilde geçirdim."

Acı bir gülümseme dudaklarımı büktü.

"Kasabanın yarısı benimle konuşmuyor bile," diye belirttim. "Şu sürtük ayıplama olayını hatırlıyor musun?"

"Siktir et onları," dedi, kelimeler şaşırtıcı derecede sertti. "Hepsinin canı cehenneme.

Sen diğerlerinin toplamından daha iyisin, Tinker, ve kesinlikle benden daha iyisin. Ama bu hafta sonuyla ilgili söylentileri duyduğunuzda ne kadar saçmalamayı sevdiklerini hatırlayın. Benim hakkımda ve bundan sonra olacaklar hakkında söylentiler. Nighthawks'ı büyük değişiklikler bekliyor."

Yutkundum, aynı anda hem onu istiyor hem de ondan nefret ediyordum. "Sen Reapers MC'nin bir parçasısın," dedim yavaşça.

Gage başını salladı. "Onları duymuş muydun?"

"Kocam bir savcıydı," diye nazikçe hatırlattım ona. "Kulübünüz ve onun gibi diğer kulüpler hakkında çok şey duydum. Ve ne tür şeylerden sorumlu olduğunuzu biliyorum."

Gage başını salladı.

"Kulübümü tanımıyorsun," dedi usulca. "Ama tanıyacaksın. Nighthawk'larla işler kontrolden çıktığı için buradalar, ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Buraya kendi gözlerimle görmek için geldim ve onları herkesi terörize ederken buldum. Şimdi bunu düzelteceğiz. Sonra sizi kardeşlerim ve aileleriyle tanıştıracağım ve gerçekte neyle ilgili olduğumuzu göreceksiniz."

"Bırak *ailelerini*, arkadaşlarınla bile ilgilenmiyorum," diye hırladım ve kelimeyi çirkinleştirdim. "Özellikle de hepsi senin kadar berbat durumdaysa."

Gage başını yavaşça salladı, gözleri sertleşti. "Benden istediğin kadar nefret et, ama hiç tanımadığın insanları yargılama. Azrail kardeşlerim gerçek, tıpkı sen, Darren ve Carrie kadar gerçek. Eşleri var. Çocukları var. Bizler *insanız* Tinker, stereotip değiliz. Hayatı kendi şartlarımıza göre yaşıyoruz, ama insanların hakkımızda söylediği tüm saçmalıklara kanıyorsan

ikiyüzlüsün demektir, özellikle de

eski sevgilin gibi insanlar. Bu saçmalık, o aptal seks kaseti yüzünden sana attıkları saçmalıkların aynısı."

"Bunu onunla kıyaslayamazsın - uyuşturucudan tutuklandın!"

"Hayır, Tinker, *yapmadım*," dedi Gage. "Uyuşturucudan tutuklanan herkes hâlâ hapiste. Ben meth kullanmıyorum ve üzerimde de en ufak bir iz yoktu. Sanırım kaynaklarınız bu konuda yanıldı, hmmm? Acaba başka neyi yanlış anladılar? Belki de varsayımlarda bulunmak yerine önce sormalısınız."

Derin bir nefes aldım ve rahatlayarak ürperdim. Carrie'nin telefonunun beni ne kadar korkuttuğunu fark etmemiştim bile.

"Yani apartmanımın dışında uyuşturucu satmıyordun?" Gage gözlerimi yakaladı ve bakışlarımı tuttu.

"Hayır, Tinker. Senin binanda uyuşturucu satmıyordum. Hiç uyuşturucu satmıyordum. Daha çok çatınızı onarıyor, tuvaletlerinizin tıkanıklıklarını açıyor ve hayatıma tam da yanlış zamanda giren bu inanılmaz, seksi, karşı konulmaz kadın hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum çünkü onu beynimden atamıyordum. Bana bir şans ver, Tinker. Sana meydan okuyorum. Kardeşlerimle tanış. Aileleriyle tanış. Ama zihnini açık tut. Yoksa sen de Maisy ve Heather kadar kötü olursun. Sanki insan olduğun için cezalandırılmayı hak eden bir fahişeymişsin gibi o bandı senin üzerine tuttular.

Ama sen bir fahişe değilsin ve gerçek asla o kadar siyah ve beyaz değildir. Beni tanıyın, kardeşlerimi tanıyın. *Ailemi.* Onlara bir şans ver."

Sözlerini düşündüm ve aklıma bir şey geldi. O kasete yakalanmadan önce, onu yargılamakta kendimi tamamen haklı hissediyordum. Bana yalan söylemişti ve bunun için hiçbir mazereti yoktu. Belki de bir nedeni varmış gibi geliyordu. Sadie'yi ve morluklarını düşündüm. Polise gitmeyi reddettiği gerçeğini ve eğer gitmiş olsaydı Marsh'ın onu cezalandırmış olabileceğini.

Cooper tek bir konuda yalan söylememişti: Hallies Falls'ta bir şeyler fena halde ters gitmişti ve düzeltilmesi gerekiyordu.

Dene bakalım. Zihninizi açmayı deneyin. Ne olacağını görün.

"Yani bu oğullarınızla tanışacağım anlamına mı geliyor?" Midem bulanarak sordum. Haklıydı, ne olduğunu bilmiyordum ve Cooper'ın bu yeni halini tanımıyordum. Onu bir ebeveyn olarak hayal etmeye çalıştım - bunu başından beri hayal etmeye çalışmıştım- ama hiçbir zaman hayal edememiştim. Bu korkunç adamın çocuk sahibi olması düşüncesi beni neredeyse aşıyordu.

Gage hemen cevap vermedi. Onu inceledim, gerginleşiyordum. Daha fazlası vardı, hissedebiliyordum. Yüzünde görebiliyordum.

"Hiç çocuğum yok," diye itiraf etti.

Elimi karnıma götürerek Tricia'yı düşündüm.

"Senin çocuğun yok mu?" Şaşırmış bir şekilde sordum. "Bana baba olduğun konusunda yalan mı söyledin? O kadar şey varken neden bu konuda yalan söyledin? Bunun bir motosiklet kulübüyle ne alakası var?"

İç çekti. "Her şey hakkında yalan söyledim, Tinker. Kulübüm için olmam gereken adamı yarattım. Ama sonra seninle tanıştım ve bu her şeyi daha da berbat etti."

Hâlâ konuştuğunu biliyordum ama beynim duruyordu. Tanrım, ilk yalanın acı verdiğini düşünmüştüm ama bu. Oğul sahibi olma fikrine -yaşayan çocuklara- önemsizmiş gibi davranmak, bunu aklım almıyordu. Bebeğimi her şeyden çok istemiştim. Onu geri almak için hayatımı verirdim ve bu Gage denen adam hayali çocukları küçük motosikletli casus oyununda bir *dekor* olarak kullanıyordu.

Bunu yapamazdım.

"Defol," dedim, karnımı daha sıkı tutarak, onun değerli küçük yüzünü hayal ettim. Uyuyormuş gibi görünüyordu. O öğleden sonra üzgün gözlü ve kameralı bir adam hastane odama gelmişti. Ona sarılırken bir resmimi çekmişti ve sonra sonsuza dek gitmişti.

Tricia yalan söylememişti.

"Konuşmamız gerek," diye ısrar etti.

"Defol," diye tısladım, ruhumun derinliklerinde bir şeyler kırılıyordu. Onun *gitmesini* istiyordum ve *şimdi* gitmesini istiyordum.

Başını iki yana salladı. "Bunun üstesinden geleceğiz."

"Evimden defol!" Ona bağırdım, iki elimle göğsüne olabildiğince sert bir şekilde vurdum, gerçekten vücudumu ortaya koydum. O anda ondan nefret ettim. *İçimde* biriktirdiğim tüm siyah öfkeyle ondan nefret ettim ve *o yolumdan çekilmedi!* Omzunu tutarak, kendini savunma dersinde öğrendiğim gibi ona diz çökmeye çalıştım. Son anda beni engelledi, yakaladı ve kollarıyla sıkıca sararak beni esir aldı.

"Sakin ol," diye mırıldandı. Omzunu ısırdım. Şakayla karışık değil. Dişlerimi derin ve sert bir şekilde geçirdim ve eğer deri yeleği olmasaydı, kan akıtabilirdim. "Tanrım, lanet olsun! *Kes şunu!*"

Ona karşı direndim ve kolları etrafımda sıkılaşırken avantaj bendeydi, çünkü umurumda değildi. Ne onu incitmek ne de kendimi incitmek umurumdaydı.

Binlerce parçaya bölünmeden önce gitmesini istiyordum. "Dur," diye homurdandı. Dişlerimi omzundan gevşeterek, elimi omzuna attım. onun yerine boynunu. Bunu beklemiyordu ve boynunu sıktığımda öyle bir bağırdı ki canını yaktığımı anladım, hem de çok iyi yakmıştım. *Sonunda.* Beni iterken aniden kollarını indirdi, bir eliyle boynunu tutuyordu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Her şey o kadar hızlı oldu ki kıçımın üzerine düştüm ve ahşap zemine çarptım. Acı içime doldu ama öfke acıyı uyuşturdu. Gage bana ters ters bakarak geri çekildi. Onu görmezden gelerek ayağa fırladım ve kemerini sardığı büfeye doğru atıldım.

Kemerini bağladı ve silahını yere koydu.

Silahı kaptım, emniyeti kapattım ve sürgüyü geri çekerek bir mermi doldurdum. Sonra da silahı o yalancı orospu çocuğuna doğrulttum.

"Evimden gitme vaktin geldi," dedim ve bu kez sözlerim kararlı ve güçlüydü. Beni dikkatle inceledi, bir elini kanayan boynuna dayamıştı.

"Biliyor musun, kulüp başkanım bunu pek iyi karşılayacağını düşünmedi," dedi, sesi rahattı. Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Piknik-o benim kulüp başkanım. Sana yalan söylediğim için bana kızabileceğini düşündü," dedi. "Sanırım haklıydı."

"Aynı konuşmayı mı yapıyoruz?" Silahı daha yukarı kaldırarak sordum. *Ne oluyor be?* Silah bendeydi. Dediğimi yapması gerekiyordu, gevezelik etmesi değil. "Çünkü burada neler olduğunun farkında değilsin gibi hissediyorum. Eğer evimi terk etmezsen seni vuracağım."

"Evet, haklıydı," dedi Gage düşünceli bir ifadeyle. "Bu bir hataydı. Ve ben gideceğim. Ama sen onu bırakana kadar olmaz."

"O lanet silahı bırakmayacağım!"

"Tamam, silah şimdilik sende kalsın," dedi iç geçirerek. "Ama kemeri bana atabilir misin? Bu muhtemelen bu geceki tek dövüşüm olmayacak ve kritik bir anda pantolonumun düşmesini istemiyorum."

"*Hayatının tehlikede* olduğunun farkında mısın?" Sesim giderek histerik bir hal alıyordu. "Neyin var senin? Kemerinin bir önemi yok!"

Kaşlarını çatarak bana doğru bir adım attı. "Ama bu benim favorim."

Ellerim titremeye başladı. Silah ağırdı, ama sadece bu değildi. Gitmiyordu ve aniden onu gerçekten vurmak zorunda kalabileceğimi fark ettim.

Onu vurmak istemedim.

Kimseyi vurmak istemedim. Ben çikolata yapan, çiçek sulayan ve ara sıra verandamdaki salıncakta otururken kırmızı şarapla sarhoş olan bir kızdım. Böyle kızlar oturma odalarında adam vurmazlar.

"Lütfen git," diye fısıldadım, o da usulca gülümseyerek bana doğru bir adım daha attı. Şimdi aramızda belki bir metre vardı. Gözleri benimkileri esir aldı ve başını eğerek iki elini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Kemeri bana ver. Silahın sende kalmasına izin vereceğim."

Ellerim daha fazla titredi ve kemeri bulmak için körlemesine arkaya uzandım. Onun gitmesini istiyordum. Bazı şeyleri düşünmem gerekiyordu. Tüm bunlar çok çılgıncaydı ve kendimi oturma odamda ona karşı nasıl ve neden silah tutarken bulduğumdan tam olarak emin olmasam da, bu durumun sona ermesi gerekiyordu.

Kutsal kediler, hayatım nasıl bu hale gelmişti?

Elimi kemere dolayarak ona uzattım ve "Gitmen gerek" diye fısıldadım.

Silaha doğru uzandı, tüm bu süre boyunca gözlerimi tuttu. Sonra silahı elimden kaptığı gibi elim yana doğru uçtu. Birden yere yığıldım, iki kolum başımın üzerinde kenetlenmişti ve onun iri, ağır bedeni benimkini örtmüştü. Bacaklarımı tekmeleyerek açtı ve aralarına yerleşerek beni tamamen hapsetti.

Bu nasıl oldu?

Her şey korkunçtu ve daha da kötüleşmeye devam ediyordu. Ona karşı tekrar direndim ve sonra tiksintiyle gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim. Ağlamaktan nefret ederdim. İçimde aynı anda çok fazla duygu vardı ve hepsini kontrol edemiyordum ve şimdi yine üstümdeydi. Aletinin bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum. Her şey çok hızlı oluyordu. Kaçmaya çalışarak kıpırdandım ve o da kısık bir inilti çıkardı. Kalbim şoktan patlamak üzereydi ve o da bir tür hasta hayvan gibi tahrik olmuştu.

Bu nasıl benim gerçekliğim
olabilirdi? "Sadece yap,"
dedim burnumu çekerek.

Sustu. "Neyi yap?"

"Bana tecavüz et ya da her neyse. Bitir şu işi."

Gage bir anda üzerimden kalktı ve geri çekildi. "Tanrım, kim olduğumu sanıyorsun?"

Yavaşça doğruldum ve ellerimin topuklarıyla gözlerimi sildim. Sonra ona baktım ve başımı salladım.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım ve bu kesinlikle doğruydu. Onu tanımıyordum ve hiç tanımamıştım. "Lütfen git. Sadece gitmeni istiyorum."

Gage bana baktı, sonra başını salladı, yüzü sarsılmıştı.

"Şimdilik gidiyorum," dedi. "Ama daha bitmedi. Bitmedi." "Bu gece için bitti."

Başını salladı, kemerini ve yere düşen silahını aldı. Büfeye doğru adım attığında irkildim ama tek yaptığı bıçağını almak oldu. Sonra ön kapıya doğru yürüdü ve bir kez dönüp bana baktı."

"Bunu böyle planlamamıştım Tinker," dedi usulca. "Özür dilerim. Yarın konuşuruz."

OceanofPDF.com

GAGE

Moron.

Tam bir aptaldım. Pic onunla konuşmamam için beni uyarmıştı ve piç kurusu haklıydı. Yine haklı çıkmıştı. Neden bu pislik her zaman haklı olmak zorundaydı bilmiyordum ama bu çok sinir bozucuydu.

Bana bakıp devam et ve ona tecavüz et dediğinde, içimde bir şey ölmüştü. Hayatım boyunca kendimden o anda nefret ettiğim kadar nefret ettiğimi sanmıyorum.

Yine de bir şey kafamı karıştırmıştı. Ona söylediğim onca yalan arasında neden çocuk meselesi onu çıldırtmıştı? Yalan söylemenin berbat bir şey olduğunu ve herkesin kendini enayi gibi hissetmekten nefret ettiğini anlıyordum ama onun Talia'yı becermeme takılmasını beklerdim, buna değil.

Sanırım onu bir daha gördüğümde uğraşmam gereken şeyler listesine bunu da ekleyecektim.

Liste gittikçe uzuyordu.

Azrail kardeşlerim şehre ilk geldiğimde kaldığım ucuz kıçlı otelde toplanmışlardı. Otoparkta yirmi altı motosiklet saydım ve görünüşe göre süvarileri çağırmışlardı çünkü birkaçında Devil's Jacks işaretleri vardı. İşin bu noktaya gelmesi utanç vericiydi ama başka seçeneğimiz olduğunu da düşünmüyordum. Marsh ve adamları hâlâ hapisteyken, harekete geçmek için daha iyi bir şansımız olamazdı.

Pic, Horse, Ruger, Bam Bam ve diğer birkaç kişiyle birlikte otoparkta beni bekliyordu. Motosikletimi park ettim ve beni karşılamak için yürüdü, elimi tuttu ve sıkı bir sarılma için beni kendine çekti.

"Geri dönmene sevindim kardeşim," dedi. "Kız arkadaşınla her şey yolunda gitti mi?"

Ve şimdi işin eğlenceli kısmı, haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. "Hayır."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Daha azı hakkında konuşmayı hiç istemedim," dedim kısaca ve o da güldü.

"İster inanın ister inanmayın, anlıyorum. Herkes bekliyor. İçerisi biraz kalabalık ama bize durum hakkında bilgi vermeniz için hazırız."

Onu uç birimlerden birine kadar takip ettim, diğerleri de arkamızdan geldi.

Giderek daha fazlası geldi, odayı duvardan duvara doldurdu.

Bam Bam sırtıma vurarak, "Geri dönmene sevindim kardeşim," dedi. Diğerleri de onu takip etti ve Devil's Jacks'in bile beni karşılamak için bir dakika ayırmasına şaşırdım. O ana kadar halkımın yanında olmayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ailemi.

"İşte buradayız," dedi Pic toplantıyı başlatırken. "Hepiniz Gage'in geçtiğimiz haftalarda neler yaşadığını biliyorsunuz."

"Becermek zorunda kaldığın sürtüğün fotoğrafını gördüm," dedi Hunter. "Zor olmuş gibi görünüyor."

Görmezden gelmeyi tercih ettiğim kahkahalar odanın içinde yankılandı.

"Amcığının dişleri olduğundan eminim," dedim onlara. "İnanın bana, Talia Jackson korkunç bir kadın - dar kıçının sizi kandırmasına izin vermeyin. Buradaki asıl sorun kardeşi Marsh. Hepimiz uzun zamandır Azraillerin sınır ötesi trafikten pay almadığından şüpheleniyorduk ve ben bunu bizzat gördüm. Öyle olsalar bile fark etmezdi. Nighthawks bir kulüp olarak dağılıyor. Cehennem gibi işlevsiz. Para ödüyor olsalardı bile bu noktada devreye girmemiz gerekirdi çünkü durum tam bir saatli bomba. Sadece bu da değil, kulüp kontrolden çıktı. Marsh işe yaramaz pisliklerden başka bir şey getirmedi ve şimdi durumu bir şekilde kurtarmak zorundayız yoksa bölgenin kontrolünü kaybedeceğiz."

Hunter'ın yüzü ciddileşti. "Bu

nasıl oldu?" diye sordu.

Picnic, "Lider kadronun ve eski muhafızların çoğu aynı anda bir baskında öldü," dedi. "Çoğu hâlâ hapis yatıyor. Marsh güç boşluğuna adım attı. Muhtemelen o zaman kapatmalıydık ama o noktada ne kadar zehirli olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ve onlar da anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getiriyorlardı."

"O zamandan beri dışarı çıkan birkaç kişi var," diye ekledim. "Dört tanesi

-Cord liderleri gibi görünüyor. Keşke size daha fazlasını anlatabilseydim ama Marsh'ın kabuklarından biri olduğum için bana zaman ayırmazlardı, en azından onların gözünde."

"Peki bu hafta sonu hiçbiri batmadı mı?" Hunter sordu. "Hayır," dedim. "Hafta başından beri hiçbirini görmedim.

Cuma gecesi bizimle dışarı çıkmadılar ve onun küçük saldırısını kaçırdılar. O gece hepimizi kulüp binasında tuttu, sorular sordu ve

Hainler. Tam bir paranoya. Nerede olduklarını bilmiyorum ama onunla birlikte değillerdi."

"Şu anda kulüp binasındalar," dedi Picnic. "Olanlar hakkında bizimle konuşmak için bekliyorlar. Cord haberi duyar duymaz bizimle temasa geçti. Bana bir şeyleri düzeltmek, doğru yapmak istiyorlarmış gibi geliyor. Sence bu mümkün mü?"

Seçeneklerimizi tartarak soruyu dikkatle değerlendirdim.

"Zor bir karar," diye itiraf ettim sonunda. "Cord'u daha iyi tanıyor olsaydım, sana daha iyi bir yanıt verebilirdim. Onun Orakçılara düşman olduğunu sanmıyorum. Bence sayıca azdı, bu yüzden zamanını bekledi. İçeride hala bir sürü kardeş var, iyi adamlar olan kardeşler. Gerçek Nighthawk'lar onlar, Marsh ve ekibi değil."

"Yani onun devreye girmesine izin mi vereceğiz?" Pic sordu.

"Buna cevap verememem," dedim. "Keşke adam hakkında kişisel bir fikrim olsaydı, ama yok. Tek bildiğim Marsh'tan nefret ettiği."

"Geçmişte güçlü bir kardeşti," diyor Bam Bam. "Onunla birkaç kez ata bindim. Ağzını sıkı tutardı, çok konuşan biri değildi ama bir kavgada onu arkama alırdım. Kendi başkanın doğru olanı yapmadığında imkansız bir durum. Marsh'ı ispiyonluyor, kendi kardeşine ihanet ediyor. Yapmazsa, Azraillere ihanet etmiş olur. Ben olsaydım, muhtemelen ben de izler ve beklerdim."

"İyi bir noktaya değindin," diye onayladı Pic. "Onun ya da diğerleri adına konuşmak isteyen başka biri var mı?"

"Pipes iyi bir adam," dedi Ruger. "Painter ve Puck hapisteyken Kaliforniya'da onlarla birlikte olan Nighthawk o. Hâlâ orada ve şartlı tahliyesi kaldırılınca Painter'ı onun yanına gönderecekler. Painter bana Cord'un Pipes'ı ziyaret etmek için çaba gösteren birkaç kişiden biri olduğunu söyledi. Cord ile barışırsak, bu Painter'ın içerideki hayatını kurtarabilir."

"Bu yeterli bir sebep," dedim. "İçerideki diğer Nighthawk'larla herhangi bir temasımız var mı?"

"Biraz," dedi Pic. "Ama Cord daha fazlasına sahip olabilirdi. Eğer durumdan bir şeyler kurtarabilirsek, bu en iyisi olur. Aksi takdirde eyaletin ortasında bir güç boşluğu daha oluşur. O zaman bölgeye adam taşımak zorunda kalırız."

Hunter kaşlarını çatarak, "Ne olursa olsun bölgeye birini göndermeniz gerekecek," dedi. "Ona bir şans veriyor olmanız ona güvenebileceğimiz anlamına gelmez."

"Ben kalacağım," dedim onlara. Etrafımdaki adamlar kıpırdandılar ama At'ın sırıttığını gördüm. Kendini beğenmiş herif.

"Zaten çok şeyden vazgeçtin," dedi Bam Bam. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Benim için işe yarıyor," dedim, ancak Tinker meselesini bu kadar büyük bir kitleyle tartışırsam lanetlenirdim.

"Ya onları yamalasaydık?" Ruger aniden sordu.

"Nighthawks mı?" Hunter sordu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hepsi değil," dedi Ruger. "Ama Pipes'ın sağlam olduğunu biliyoruz - içeride Painter için birden fazla kez hayatını tehlikeye attı. Cord da onunla birlikte sağlam. Marsh görevi devralana kadar onlarla hiç sorun yaşamadık ve onlar Marsh'ın adamları değil. Burada sahip olduğumuz şey, kansere yakalanmış iyi bir destek kulübü. Kanseri yok edersek, kulübü geri alırız."

"Ama onları Orakçı olarak yamamak için mi?" At kuşkuyla sordu. "Bu biraz fazla görünüyor."

"Hemen değil," dedi Ruger. "Ama onlara kendilerini affettirmeleri için bir şans verebilir ve oradan devam edebiliriz. Onları geçici hale getirebiliriz. Bu tüm kulübe yama yapmak değil, kötü kulübü kapatmak ve kurtarılmaya değer üyelere yama yapmaktır. Bölgedeki diğer destek kulüplerine güçlü bir mesaj gönderebilir. Sadık kalırsanız ödüllendirilirsiniz. Marsh'ın başına gelenlere rağmen kardeşlerin çoğu sadık kaldı. Sadece hapishanede sıkışıp kaldılar. Unutmayın, o pisliklerden biri bile kardeşleri ya da Azrailler aleyhine ifade vermedi."

Pic yavaşça, "İşe yarayabilir," dedi. "Yani, bu farklı bir şey, ama ... . Bu konuyu Shade ile konuşmam gerek. Burada verebileceğimizden daha büyük bir karar bu. Ben onunla konuşurken siz dağılın ve bu gece için hazırlanın. Ne derse desin, kulüp binasına gitmeli ve Nighthawks'la buluşmalıyız. Aksi takdirde zayıf görüneceğiz."

Erkekler gitmeye başladı, ben de onlara katılmak için ayağa kalktım ama Pic kalmamı işaret etti. O telefonunu eline alırken ben de kapıyı kardeşlerin arkasından kilitledim.

"Shade, ben Pic," dedi. "Seni hoparlöre alıyorum - neler olup bittiğini odada benimle birlikte olan Gage'den duymanı istiyorum."

"Gage, yaptığın işleri duyuyordum," dedi Shade. O kadar uzun süredir ulusal başkanımız değildi ama bu süre içinde saygımı fazlasıyla kazanmıştı. "Pic bana dün Ellensburg'da olanları anlattı. Painter'ın başının bu kadar dertte olduğunu duyduğuma üzüldüm. Bir kardeşin içeri girmesinden nefret ediyorum."

"O iyi bir adam," dedim ve bu doğruydu. Painter yıllarca bir kardeşten çok aptal bir çocuk gibi görünmüştü ama sonunda hepimiz için başarmıştı. "Berbat bir şey."

"Coales elinden gelen her şeyi yapacaktır," dedi. "Ve bu senin için de geçerli.

Duyduğuma göre muhtemelen suçlamalarınızdan kurtulmuşsunuz." "Henüz değil, ama öyle olacak gibi görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, Nighthawk'larla ilgili değerlendirme nedir?" "Çoğu boktan," dedi Piknik. "En azından, birçoğu Dışarıda. Asıllarının - uzun süredir hapiste olanların - iyi olduğunu biliyoruz. Hâlâ dışarıda olan birkaç kişi de öyle. Mesela Cord. Painter ve Pipes birlikte içerideyken Kaliforniya'ya Pipes'ı görmeye gitmişti. İlk etapta bilgi kaynağımız. Gage'in onunla konuşma şansı pek olmadı çünkü burada olduğu süre boyunca kendisini Marsh'ın kaltağı olarak göstermeye özen gösterdi. Cord ve adamlarının Marsh'a ve halkına hiç saygıları yok, bu yüzden Gage'i görmezden geldiler."

"Sanırım bu onun lehine," dedi Shade. "Öyleyse bana ne düşündüğünü söyle."

Pic, "O halde Marsh'la birlikte olan Nighthawk'lardan kurtulmamız gerektiğini söylemeye gerek yok," dedi. "Yenilerden ve hainlerden. Bu zor olmayacak çünkü onlar hiçbir şey değil, gerçek kardeş bile değiller. Gerçek bir umut bile beslemeyen bir grup ezik ve takipçiden ibaretler. Ancak Cord gibi adamlar açısından bizi ilginç bir konumda bırakıyor, uzun hapis cezaları çeken orijinal kardeşlerden bahsetmiyorum bile. Bize ihanet eden bir kulübün hayatta kalmasına izin veremeyiz ama aynı zamanda bir güç boşluğu da bırakamayız. Sadece bu da değil, kendilerine Nighthawks diyen ve bu işle hiçbir ilgisi olmayan pek çok iyi adam var. Zor bir durum."

"Yeterince doğru," dedi Shade. "Herhangi bir öneriniz var mı?"

Picnic, "Pislikleri kovmak ve sonra da iyi adamları Azrail olarak yerleştirmek istiyorum," dedi. Shade bir dakika boyunca cevap vermedi.

"Bize ihanet etmelerine karşı çözümünüz onları kulübümüze getirmek mi?" diye sordu. "Bunu bana tekrar söylemek ister misin?"

"Tamam, kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedi Pic. "Ama iyice düşün, iyi adamlarımız var. Güçlü kardeşler. Bu bölgeyi yirmi yıl boyunca ellerinde tuttular ve ortaklık işe yaradı. Sonra içlerinden büyük bir grup öldü ve hiçbiri bizim ya da birbirlerinin aleyhine tanıklık etmedi. Marsh Jackson gizlice içeri girdi ve onlar çaresizken yönetimi ele geçirdi ve eğer bir şey varsa, onların kıçlarını korumamız gerekirdi. Bunun yerine bunun olmasına izin verdik. Bu bizim suçumuz, Shade."

Başkanıma baktım, etkilenmiştim. Her şey tamamdı.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Shade yavaşça. "Ama yeni bir Reapers tüzüğünün oluşturulmasına telefonda izin vereceğimi ciddi ciddi düşünemezsin. İşler o şekilde yürümüyor, kardeşim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Piknik güldü.

"Hayır, bunu anlıyorum," dedi. "Ama içeri girdiğimizde bunu bir olasılık olarak öne sürebiliriz. Mevcut kardeşlere -inancı koruyanlara- şu anda var olan Nighthawk'ların işinin bittiğini söyleyin. O zaman bunu onlara bir uzlaşma olarak sunun. Onları burada istiyoruz, onlarla birlikte çalışacağız ve işler yolunda giderse bir ödülümüz olacak."

"Gage, bu konuda ne düşünüyorsun?" Shade sordu. "Sahada olan sensin. Durum hakkında ne düşünüyorsun?"

"Cord'u iyi tanımıyorum," dedim. "Ama içgüdülerim bana onun sağlam bir adam olduğunu söylüyor, eğer Marsh'ın saçmalıklarına kanmamış olması dışında başka bir nedeni yoksa. Zaten iç savaşın eşiğindeydiler. Cord ve grubu Cuma günü ortalıkta yoktu ve bildiğim kadarıyla bu hafta sonu Marsh'a karşı bir hamle yapmayı planlıyorlardı. Bence denemeye değer. Özellikle de Cali'deki hapishaneye geri dönecek olan Ressam'ımız için uzun vadeli sonuçları olabileceği için. Pipes - içerideki Nighthawk kardeşimiz - oradaki tek müttefikimiz. Tüm Nighthawk'ları yakarsak, Painter'ı da yakmış oluruz."

Shade, "Tamam, o zaman bana anlatın," dedi. "Bunu yapacağımızı varsayarsak, tüm başkanlarla konuşmam ve süreci gözden geçirmem gerekecek - bunu hepimiz biliyoruz. Ama sağlam bir planınız varsa bunu bir olasılık olarak görmeye hazırım."

"Öncelikle zamanlama iyi," dedi Picnic. "Marsh ve adamları hâlâ hapiste. Durumları hakkında tam bilgiye sahip değiliz, ancak üzerlerinde dağıtmak için yeterli miktarda ürün bulmuşlar gibi görünüyor. Bu da bir süre daha dışarı çıkmaları konusunda endişelenmemize gerek kalmayacağı anlamına geliyor. Eğer şimdi güçlü bir şekilde girersek, kulüp binasını temizleriz ve

Marsh'a cevap veren herkes. Gittiler. Nokta. Sonra Cord ve kardeşleriyle yeniden organize olup baştan başlayacağız."

"Ben kasabada kalırdım," dedi Gage. "Her şeyi denetle. Beni göçebe yap." "Büyük adım," dedi Shade. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Burada bir kız var," dedi Pic. "Amcık kırbaçlı."

Shade homurdandı. "Gerçekten mi, Gage? Sırf sen alabilesin diye yepyeni bir Orakçılar bölümü yapmamızı mı istiyorsun-"

Pic bir kahkaha patlattı. "Tamam, bu haksızlıktı. Aslında bu onun fikri değildi. Ama bir kadınla tanıştı ve burada, şehirde biraz zaman geçirmekten rahatsız olmaz. Bu kulübün ihtiyaçlarına uygun, yani bizim açımızdan işe yarıyor. Desteğiniz var mı?"

"Evet," dedi Shade yavaşça. "Bunu deneyebiliriz, her ne kadar tüm başkanların oylamasına bağlı olsa da. Ama bunun işe yarayacağını görebiliyorum. Ayrıntılar hakkında beni bilgilendirmeye devam et. Gage orada olup her şeye göz kulak olduğu sürece bence sorun yok. Bu kadın konusunda ciddi misin?"

"Belki," dedim. "Daha iyi bir soru benim hakkımda ciddi olup olmadığı olabilir. Şu anda biraz kızgın. Görünüşe göre kadınlar onlara kim olduğun hakkında yalan söylemenden ve sonra haftalarca burunlarının dibinde başka bir orospuyla yatmandan hoşlanmıyor. Fahişeler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, aklımı kaçıracağımı düşündüm ve gerçek bu."

Shade güldü.

"Hayır, sanmıyorum," dedi. "İşte bu yüzden yaşlı bir kadınım yok. Çok fazla iş var."

"Siktir git," dedi Pic. "Ne kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu ona am kırbaçlı falan demem için bir işaretti, ama uzun zamandır ilk kez, bir kadını etrafımda tuttuğu için kardeşlerimden birine bok vermek istemedim. Onun yerine haklı olduğunu hissediyordum. Orada iyi bir şey vardı ve ben bunu kaçırıyordum.

Şansım yaver giderse, bu fırsatı daha fazla kaçırmayacağım.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TINKER

Carrie telefonda, "Benimle dalga geçiyorsun," dedi.

"Değilim," diye fısıldadım, midem bulanıyordu. "Benimle böyle oynadığına inanamıyorum. Onunla ilgili hiçbir şey gerçek değildi. Hiçbir şey! Neden yalancı ve pislik adamlara aşık olup duruyorum?"

"Tamam, evet o bir yalancı ve pisliğin teki," dedi. "Ama kendini bu kadar hırpalama. Brandon kötü biri ve sen hayatının on yılını onunla geçirdin. Cooper-"

"Adı Gage."

"Her neyse. Gage sadece seni biraz tahrik eden seksi bir pislik. Bu federal bir suç değil, yine de tahliye için oyumu bir kez daha kullanmak istiyorum. Eğer evraklarında yalan söylediyse, bu ondan kurtulmak için yeterince iyi bir sebep olmalı."

"Şu anda bunu düşünemem," dedim. "Tanrım. Çatıyı onarıyor, Carrie. Onu kovarsam çatıyı nasıl tamir ettireceğim? Ayrıca bu hafta babamı doktor randevusu için Seattle'a götürmem gerekiyor. Avukatım da konuşmak istiyor. Brandon'ın mali konularda bir tür saçmalık yaptığını düşünüyor. Şimdiye kadar ona gerçekten baskı yapmadım, bu yüzden bunun sadece oyalama olduğunu düşündük. Ama gerçekten yanlış giden bir şeyler olabilir."

"Dur," diye emretti. "Sadece bir saniye dur ve derin bir nefes al, tamam mı?"

Gözlerimi kapatarak dediğini yapmaya çalıştım, nefes alırken ona kadar saydım. Yavaşça havayı tekrar dışarı verdim, sonra işlemi tekrarladım.

"Bu nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi," diye itiraf ettim. "Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissetmiyorum. Çocuk sahibi olma konusunda bana yalan söylediğine inanamıyorum."

"Sana bir sürü yalan söylemiş," diye kabul etti. "Ve görünüşe göre her açıdan saçmalıyor. Ama bence bir şeyi göz önünde bulundurmalısın - ve bunu onu savunmak için söylemiyorum, tamam mı?"

"Pekala. Ne?"

"Bebeğini kaybettiğini bilmiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Ve kesinlikle bağırsaklarının akbabalar tarafından gagalanmasını hak eden bir pislik olduğunu düşünsem de, bir ailesi olduğu yalanını söylerken seni incitmeyi amaçlamamıştı."

"Bu onu affettiğim anlamına gelmez," dedim, ses tonum karanlıktı. Carrie güldü ve bu hoş bir gülüş değildi. Daha çok şeytani bir kraliçe kahkahasıydı, bir yanı da manyakça bir dehaydı.

"Hayır," dedi. "Onu affetmek diye bir şey yok. Ama kafayı takmaya da değmez. Şuna ne dersin, yarın gün boyunca işim başımdan aşkın, neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Güleriz, konuşuruz ve belki de onun bir resmine dart atarız."

"Onun bir fotoğrafı yok bende."

"Endişelenmeyin. Geçen gün gömleksiz çalışırken bir tane çektim. Pencereden."

"Bu çok ürkütücü."

"Evet, biliyorum," diye itiraf etti. "Sapıklığımı daha önce ele almıştık, o yüzden burada devam edelim. Resme dart atacağız ve tüm erkekleri lanetleyeceğiz. Eğlenceli olacak."

"Darren'a küfretmemize gerek yok."

"Şu andan itibaren beni kızdırmadığı sürece hayır," dedi parlak bir şekilde. "Ama eğer kızdırırsa, bütün bahisler kapanır. Ee, akşam yemeği?"

"Buraya gelmeye ne dersin?" dedim. "Babamı yalnız bırakmak istemiyorum.
Darren ve kızları da getirebilirsin."

"Kolumu bük," diye cevap verdi. "Sen benden çok daha iyi bir aşçısın. Ama kızlar muhtemelen gelmeyecektir. Biz yaşlılarla yemek yiyemeyecek kadar muhteşem ve yetişkinler. Sanırım onlarla bir şeyler planlamışlardır.

arkadaşlar. Muhtemelen bir resme dart atmamızı izlerken tüyleri diken diken olurdu."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hemen hemen," dedi. "Ve sana söz veriyorum, bunu atlatacağız. Seni savunmasız bir zamanında yakaladı ama bu adam o kadar da önemli değil. Hemen toparlanacaksın."

"Ve buna söz veriyorsun?"

"Para iade garantisi, bebeğim. Arkandayım."

OceanofPDF.com

GAGE

Kulüp binasına kadar gergin bir yolculuk oldu.

Nighthawks kasabada olduğumuzu biliyordu, bilmek zorundaydılar. Hallies Falls gibi küçük bir yere insanlar fark etmeden bu kadar çok motosiklet getiremezdiniz ve bir gün önce Ellensburg'daki tutuklamalar dedikoduları daha da artırdı.

O gün yeni bir orman yangını patlak vermişti ve elli milden daha uzakta olmasına rağmen havayı daha da fazla duman doldurmuş ve her şeyin üzerine küçük beyaz küller yağmaya başlamıştı. Yangınlar için hiç böyle bir yaz görmemiştim. Eğer bir TV şovunda olsaydık, bunu hepimizi pusuya düşürüp öldüreceklerine dair bir işaret olarak kabul ederdim - bu da iyi bir şov olurdu.

Televizyonda olmadığımıza göre, pusu olmadan da mutlu olurdum.

Kulüp binasına yanaştığımda sekiz bisiklet gördüm. Oranlar fena değil. Cord'un grubunda dört tane vardı ve diğerleri de onun davasına dost olan potansiyel müşteriler ya da hangarlar olabilirdi. Ya da değillerdi. Ben ne bilirdim ki zaten? Potansiyel müşterilerden biri olan ve pek de gelecek vaat etmeyen Cody onları izliyordu, biz motorlarımızı dikkatle sıraya dizerken yüzü soluyordu.

Picnic ona doğru yürüdü, Hunter da onu takip etti ve ben Cody'nin yutkunmasını izledim.

"Prospect?" Pic ona bakarak sordu. "Gage, bunu tanıyor musun?" Ben de onlara katıldım, çocuğu inceliyordum.

"Marsh'ın adamlarından biri," dedim. "İlk bisikletini birkaç hafta önce aldı." Pic içini çekti, bir elini saçlarında gezdirdi.

"Evlat, kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok," dedi ve sesi kaba değildi. "İşte bu gece alabileceğin en iyi teklif-renklerini teslim et, bisikletine bin ve git. Başkanınız ve arkadaşları kilit altında ve bir süre daha öyle kalacaklar.
Üye olduğunuz kulüp bu geceden sonra artık var olmayacak ve siz zaten aday olmaya hazır değilsiniz. Bisiklete binmeyi öğren, biraz büyü ve birkaç yıl sonra tekrar dene. Bunu sana karşı kullanmayacağız."

Yeterince iyi bir çocuk gibi görünmesine rağmen Cody bana hiçbir zaman en zeki çocuklardan biri gibi gelmemişti. Şimdi hamsterın koştuğunu görebiliyordum.

Kafasının içinde çılgınca çarkı çeviriyor, kaçmak için çırpınıyordu.

Bisiklete bin, evlat. Çık git buradan.

"Renklerimden vazgeçmiyorum efendim," dedi ve sesi titrese de gözünü kırpmadı. "Bana burada kalıp motosikletleri izlemem söylendi ve ben de öyle yapacağım. Onları benden almak zorundasınız."

Yüce İsa. İsa.

"*Sons of Anarchy*'yi izliyordun, değil mi?" Pic derin bir iç çekerek sordu. Cody yutkundu, sonra başını salladı. "Siktiğimin dizisi. Bütün lanet dünya kendini Jax Teller sanıyor. Üstünü arayıp içeri getirin."

Bir anda Horse ve Ruger onu duvara yasladılar ve silah olup olmadığını kontrol ettiler. Küçük bir çakı çıkarmalarını izledim, küçük demek istiyorum. Küçük kırmızı İsviçre çakısı, cımbız ve kürdanla birlikte.

Pic ve Hunter bana inanmaz bakışlar fırlattı, ben de omuz silktim. Sanki onları uyarmamışım gibi.

Kulüp boka batmıştı.

Pic, kulüp binasına giden yolu göstermem için bana başıyla işaret etti. Gösterilmek her zaman eğlenceliydi ama içerideki adamlar beni zaten tanıdığı için mantıklı geliyordu. Kapıyı iterek açtığımda Cord ve diğer dört kişinin bizi beklediğini gördüm. Cord kısa bir bakışta yeni renklere bürünmüş halime baktı ve şaşırdıysa bile bunu kendine sakladı. Diğerleri binanın etrafını sararken Pic ve Hunter da beni takip etti.

Cord, Picnic'e doğru başını sallayarak, "Hoş geldiniz," dedi. "Ben Cord. Birkaç yıl önceki rallide tanışmıştık. Ben daha çok Bellingham başkanı Rance'i tanıyorum. Bir süredir ziyaret bekliyordum."

"Rance meşgul," dedi Pic kısaca. "Benden onun yerine gelmemi istedi. Bu Hunter. Portland'daki Devil's Jacks'in başkanı. Sanırım neden burada olduğumuzu tahmin etmişsinizdir."

"Marsh Jackson bu kulübü batırdı, vergisini ödemedi ve şimdi siz neyin yanlış gittiğini bulmak için buradasınız."

Cord bana hiç aptal gibi gelmemişti ve sanırım içgüdülerim tamamen yanlış değildi.

"Ben Gage," dedim bakışlarıyla yüz yüze gelerek.

"Güzel renkler," dedi, sesinde belli belirsiz bir alay vardı. "Komik. Seni son gördüğümde onları giymiyordun. Azraillerin Washington Eyaleti'nde kendi renklerini giymekten korktuklarını bilmiyordum."

"Kasabada neler olup bittiğini öğrenmemiz gerekiyordu," dedi Pic, sesi rahattı. "Kulübe girmenin çok kolay olduğunu duyduk. Kendimiz araştıralım dedik ve öyle olmadığına da lanet olsun."

Cord'un ağzı gerildi ve aramıza gergin bir sessizlik girdi.

"Kabul edelim ki bunların hiçbiri normal yollardan olmadı," diye araya girdi Hunter, Cord'a doğru başını sallayarak. "Adına ne derseniz deyin, Pipes aracılığıyla ulaştığınızı biliyoruz. O içerideki adamlarımızla konuştu ve Azrailler de karşılık verdi. Neler olduğunu görmek istediler, gördüler ve şimdi burada sizinle konuşuyoruz çünkü sizin sağlam adamlar olduğunuzu biliyoruz. Güvenilebilecek adamlar. Bu sorunu çözmenin ve ilerlemenin bir yolunu bulalım."

"Ve sizin de bu işte bir payınız var çünkü ... . ?" Cord sesinde alaycı bir tonla sordu.

Hunter, Pic'e doğru başını sallayarak, "Yaşlı adam benim kayınpederim," diye cevap verdi. "Adam sinirleniyor, kadın sinirleniyor. O zaman benim kafam çalışmıyor. Bu ciddi bir mesele, kardeşim. Bunu düzeltmeliyiz."

"Am kırbacı mı?" Cord kaşlarını kaldırarak sordu.

Hunter omuz silkti. "Öncelikler. Neyse o. Oturup bunu konuşabilir miyiz? Burada kimse bugün savaşmak istemiyor. Nighthawks'ın bir sorunu vardı. Sorun şu anda hapiste, yani yeniden toparlanma zamanı."

Cord yavaşça başını salladı.

"Gerçek bu," diye itiraf etti. "Bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Sonra," dedi Pic. "Önce konuşmalıyız. Neden sen

başlamıyorsun?

kardeşlerinizi hepimize tanıtmak ister misiniz?"

"Bunlar Wanker, Charlie Boy ve Tamarack," dedi ve yanındaki tam renkli giysili üç adamı başıyla işaret etti. "Bu ikisi Cody ve Fuckwit. Marsh'ın adayları. Sanırım Cody mide gribi olduğu için heyecanı kaçırdı ve itiraf etmeliyim ki Fuckwit hepimizin gözünde büyüyor. Bence iyi olabilir."

Pic ona, "Oğlun Cody işleri çok ciddiye alıyor gibi görünüyor," dedi. "Dışarıda durduğumuzda ona hâlâ yapabiliyorken dışarı çıkmasını söyledik. Renklerini teslim etmeyi reddetti."

Cord şaşırmış bir ifadeyle Cody'ye sertçe baktı.

"Huh."

Ellerinin titrediğini görmeme rağmen Cody boş boş bakıyordu. Kahretsin, çocuk bunu gerçekten istiyordu.

Pic, "Tamam, beklentiler dışarıda," dedi. "Sana eşlik etmesi için bazı kardeşlerimizle birlikte motorları izlersin. Her şeyi iyice düşün, bu gece gidiyorsun, zarar yok, faul yok, yargılama yok. Büyükler şimdi konuşacak. Şapeliniz nerede?"

Cord'un toplantı odasına gitmesine izin verdik, ardından ben, Pic, Hunter, Ruger, Bam Bam ve Hunter'ın Taz adında bir kardeşi geldi. Pic, Cord'un itirazı olmadan başkan koltuğuna oturdu. Mantıklıydı, Azrailler Nighthawk'lardan üstündü. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacaktı. Koşullar ne olursa olsun bize saygı borçluydular.

"Ben şöyle görüyorum," diye başladı Pic. "Bu şehirde aslında iki kulüp var, eski Nighthawks ve yeni Nighthawks. Eski Nighthawks bizim müttefikimizdi ve sen de onların liderisin. Kulağa doğru geliyor mu?"

"Bu adil bir değerlendirme," dedi Cord, yüzü taş gibiydi. "Gerçek kardeşlerimin çoğu hapiste, ağır cezalar çekiyorlar. Bunu biliyor olmalısın - polisler bizi yakaladığında çenemizi kapalı tutmasaydık senin çocukların da şu anda onlarla birlikte olabilirdi."

"Saygı duyuyorum," dedi Pic başını sallayarak. "Ve onlar senin gerçek kardeşlerin. Marsh ve adamları sen hapisteyken düşmanca bir ele geçirme yaptılar ve bu da seni çok zor bir duruma soktu. Kulağa doğru geliyor mu?"

"Aynen öyle oldu," dedi Cord ve bir an için soğukkanlı maskesi düştü ve ne kadar bitkin olduğunu gördüm. "Şartlı tahliye edildim ve kulübümü alt üst olmuş buldum. Boktan bir durum."

"Gelip bizimle konuşabilirdin."

"Benim görevim değildi," dedi. "Marsh tüzüğe göre seçilmiş bir başkandı. İşler zorlaştığında yardım için babama koşan bir sürtük kulübü olduğumuzu mu sanıyorsun? Er ya da geç işimizi halledecektik."

"Ona hiç oy vermedin mi?" diye sordum. Cord başını salladı.

"Hayır, o sırada hâlâ içerideydim. Ama nasıl olduğunu anlıyorum. -Baskında yakalanmayan tek güçlü kişi oydu. Geri kalanımız resmin dışındaydı - o kardeşlerden bazıları özgürlüğü bir on yıl daha göremeyecek. Güçlü bir liderimiz olmamasını göze alamazdık ve Azrailler de bunu onayladı."

"Bu doğru," diye onayladı Pic. "Keşke Rance burada olsaydı-Bellingham bu bölgeden sorumlu, Coeur d'Alene'den değil. O durumu Coeur d'Alene'den daha iyi biliyor.

Ben. Diyelim ki hepimiz hatayı paylaşmayı kabul ettik. Sıradaki soru, bundan sonra nasıl devam edeceğimiz?"

"Marsh'ın geri dönmesine izin vermeyeceğimizi bilmelisiniz," dedi Cord, kardeşleriyle kararlı bir bakış paylaşarak. "Bunu zaten oyladık - ya o gider ya da biz renklerimizi değiştiririz. Bu benim katıldığım kulüp değil ve hapishanedeki kardeşlerimi sevsem de, Marsh'ın inşa etmek için çalıştığımız her şeyi yok etmesine izin veremeyiz. Gerekirse yeni bir kulüp kurarım. Senin onayınla ya da onayın olmadan."

Kelimeler odada ağır ağır asılı kaldı, çünkü hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

Savaş. Bunun onlar için iyi bitmeyeceğini biliyor olmalıydı.

"Adamlarınla içeride mi konuşuyorsun?" Hunter sordu. "Onlar ne düşünüyor?"

"Eğer Nighthawks düşerse, açık bir oyun olacaklar," dedi Cord. "Bu yüzden onların güvenliği için ittifaklarımızı güçlü tutmak istiyoruz. Marsh bir saatli bomba ve geriye kalan kardeşlerimin -gerçek kardeşlerimin- tek başımıza yeterince güçlü olduğundan emin değilim. Hepimizin ölümüyle sonuçlanmayacak bir çözüm bulmak istiyoruz."

"Peki ya size bir uzlaşma önerirsek?" Pic yavaşça sordu. Cord onu inceledi.

"Dinliyorum."

"Marsh ve adamları oyun dışı kaldı. Bizim için öldüler. Yüzlerini gösterirlerse, sorun çıkarırlarsa, ne derseniz deyin, onları ortadan kaldırmak için iznimiz var. Seni destekleyeceğiz. Ama Nighthawks konusunda sana katılıyoruz. Kulüp dağıldı ve bölgemizde böyle bir zayıflığa izin veremeyiz. Sadece bu da değil, isim lekelendi - açıkça isyan ettiniz. Bunu yanınıza bırakırsak başka kulüpler de peşinizden gelebilir. Bitti artık. Sizi kapatıyoruz."

Cord'un çenesi gerildi.

"Ya içerideki adamlarımız?" diye sordu. "Reaper'larla olan ittifakımız onları hayatta tutuyor, sizin de içeride adamlarınız var. Birlikte güçlü durursak, kardeşlerimizin hayatta kalma ihtimali daha yüksek olur."

Pic başını salladı, sonra öne doğru eğildi, sesi

şiddetliydi. "Seni Orakçılar'a yamamaya hazırız."

Cord kaşlarını kaldırdı ve Tamarack kollarını kavuşturdu. Adam bir ayı gibi iriydi ve göz göze geldiğimizde bana hırlamasını beklerdim.

"Ciddi misin sen?" Cord yavaşça sordu.

"Bunlardan herhangi biri sana oyun gibi görünüyor mu?" Piknik cevap verdi. "Ulusal başkanımızla konuştum bile. O da katılıyor. Elbette tüm başkanlar tarafından oylanması gerekecek. Bazıları karşı çıkabilir - hepimiz biliyoruz ki Azrailleri sınır ötesi ticaretten doğan hakkımızdan mahrum bırakıyorsunuz."

"Biz değil," dedi Cord. "Hepsi Marsh. Biz de devre dışı bırakıldık."

"Biliyoruz," dedim ona. "İzliyordum. Bu işten hoşlanmadığınızın farkındayım.

bu nasıl oldu. Bir adamın şehrinize, kulübünüze gelmesi doğru değil. -renkleri olmadan. Ama gerçekte neler olduğunu anlamamız gerekiyordu ve şimdi anlıyoruz. İhanetin bir parçası olmadığınızın farkındayız. Bu yüzden sen ve kardeşlerin için savaşıyoruz. Hiçbirimiz Hallies Falls'un kulübünü kaybetmesini istemiyoruz. Bu, tüm sadık kardeşlerin saygınlığınız bozulmadan hayatta kalmasını sağlar. Sadece bu da değil, ittifakımızı güçlü tutar, bu da içerideki çocuklarımızın güvende kalması anlamına gelir. Bu sefer Marsh'ın suçu üstlenmesine izin ver Cord. Yama yap ve Hallies Falls'ta saygıya layık bir bölüm kuralım."

Cord odaya göz gezdirdi. Duvarlarda çoktan ölmüş üyelerin resimleriyle birlikte solmuş deri yelekler asılıydı.

"Peki ya bizden önce gelenler?" diye sordu kulübün amblemine doğru başını sallayarak. "Orijinal Nighthawks mı? Onları unutmamızı mı bekliyorsun?"

"Hayır," dedi Pic. "Bize kalırsa, renklerinize ihanet eden adamlar hiç var olmadı. Geri kalanınız onurla hizmet ettiniz ve biz ölen kardeşlerimizi asla unutmayız. Siz yeni bir bölüm olarak ilerlerken onlar burada saygımızla kalacaklar. Bunu tartışmanız için size birkaç dakika vereceğiz."

Ayağa kalkmaya başladı ve biz de onu izledik, ama Cord konuşarak onu durdurdu.

"Peki ya hayır dersek?"

"O zaman her şey bitti," dedi Pic açıkça. "Renklerinizi alıyoruz ve sizi kapatıyoruz. Bir destek kulübünün bize bu şekilde ihanet etmesine ve hayatta kalmasına izin veremeyiz."

Cord yavaşça başını salladı. "O zaman pek seçenek yok,

değil mi?" "Her zaman bir seçim," dedi Pic.

"Peki ya içerideki adamlar? Hizmet eden kardeşlerimin - senin kıçını kurtarmak için yalan söyleyen aynı adamların - katledilmesine izin mi vereceksin?"

"Hayır," dedi Pic kararlılıkla. "Yine de bizim korumamız altında

olacaklar - bu hakkı kazandılar. Ama ikimiz de biliyoruz ki, eğer

Reaper ismi. Yine de kendinizi kanıtlayana kadar hepiniz geçici üye olacaksınız."

"Elbette," dedi Cord, sesi acı çıkıyordu.

"Neyse o, kardeşim," dedi Hunter. "Sen

benim kardeşim değilsin."

Hunter, Piknik'e doğru bakarak, "Bütün Azrailler benim kardeşim," dedi. "Kayınpederim bile. Orakçılara katılırsan, Şeytan'ın Jack'lerinden de korunursun. Unutulmaması gereken bir şey."

Bununla birlikte, kalan Nighthawk'ları durumlarını tartışmaları için bırakarak ana odaya geri döndük.

"İyi gitti," dedi Ruger sessizce. "Öyle

mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Kimse kimseyi vurmaya çalışmadı. Bu genellikle iyiye işarettir."

"Evet, sanırım başarı ölçütünüz kimsenin vurulmamasıysa, bunu başardık."

"Kardeşim, vurulmamak benim en önemli önceliklerimden biridir," diye cevap verdi ve bana sırıtarak baktı. "Bıçaklanmamaktan hemen sonra gelir. Bu bir süreklilik."

Pic telefonunu çıkardı, ben de Shade'i arayıp bilgi vereceğini düşündüm. Dışarı çıkmaya karar verdim, bakalım potansiyel müşteriler hâlâ orada mı? Beni şaşırttılar, oradaydılar. Cody, Horse'un bisikletini parlatırken, iri motorcu onun başında dikilmiş, ters ters bakıyordu.

"Pislik herif gönüllü bile olmadı," dedi çocuğa doğru başını sallayarak. "Ona hatırlatmak zorunda kaldım."

Kahretsin, sadece kaçmadığından etkilendim.

"Bizim için hazırlar," dedi Taz, başını kapıdan dışarı uzatarak. Şapele geri döndüğümde Cord ve kardeşlerinin yüzlerinde ciddi bir ifadeyle beklediklerini gördüm. Pic ona doğru saygıyla başını salladı.

"Kararını verdin mi?"

"Görünüşe göre yama yapacağız," dedi Cord. "Yalan söylemeyeceğim, bu garip hissettiriyor."

Pic sessizce, "Sanırım önemli olan bunun yanlış bir his olup olmadığı," dedi. Cord başını salladı.

"Burada olanlar gurur duyulacak bir şey değil. Yeni bir başlangıç en iyisidir."

"Hapisteki kardeşler de gemide olacak mı?" Ben sordum.

Cord başını salladı.

"İşlerin gidişatından kimse memnun değil," diye itiraf etti. "Pipes'ın Painter ile konuşmaya başlamasının bir nedeni vardı. Korkuyordu. Azrailler bize saldırırsa içerideki çocukların öleceğini hepimiz biliyorduk. Siz olmadan hayatta kalamayız."

"Her iki taraf için de geçerli," dedi Picnic. "Painter şartlı tahliyesini kaybedecek. Arkasında Pipes'a ihtiyacı olacak, çünkü oradaki korumamız en iyi ihtimalle çok az."

Cord başını salladı, sonra etrafına bakındı. "Peki bu iş nasıl olacak?" "Gage göçebe olacak," dedi Picnic. "Şimdilik senin gibi davranacak
Başkan. Renklerini almadan önce durumun diğer Azrailler tarafından resmileştirilmesi gerekiyor ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Marsh görevi devralmadan önce kim olduğunuzu unutmadık."

Hunter yanında duran iri adamı başıyla işaret ederek, "Kardeşim Taz burada Gage'le kalacak," diye ekledi. "Resmi olarak o da göçebe olacak. Gayriresmi olarak da silah çavuşu olarak görev yapacak. Tek bir görevi var, Gage'in güvende kalmasını sağlamak. Gage yaralanırsa işler tatsız bir şekilde tırmanacak."

"Burada olmaktan mutluyum," dedi Taz sırıtarak ve parmaklarını çıtlatarak. "Bira sever misiniz? Ben bir bira alabilirim."

"Bu konuda size yardımcı olabiliriz," dedi Tamarack, yüzünde bir gülümseme belirerek. "Ama üzülerek söylüyorum ki ciddi bir kedi kıtlığı var. Marsh'ın çılgın kız kardeşi bütün iyi olanları kaçırdı. Stoklarımızı yeniden oluşturmak için çalışmamız gerekecek."

"Talia'yı gören oldu mu?" Tinker'ı düşünerek sordum.

Cord, "Orospu buraya kardeşi olmadan gelmemesi gerektiğini biliyordu," dedi. "Aklı varsa çoktan kasabayı terk etmiştir."

"Onu bulursan bana haber ver," dedim. "Oh, ve kayıtlara geçmesi için? Tinker Garrett benim korumam altında, bu da onun sizin korumanız altında olduğu anlamına geliyor."

Bu onları korkuttu.

"Ciddi misin?" Cord sordu. "Kadın muhteşem ama gençlerden hoşlandığını duydum. Bir video var-"

Bir elimi kaldırdım.

"Evet, şu andan itibaren kimse video hakkında konuşmayacak," dedim. "Ya da Tinker'dan. Saygısızca bir şey duyarsam bunu kişisel olarak algılarım. Anlaştık mı?"

Tamarack başını salladı.

"Sağlam kızdır," dedi. "Onu okuldan tanıyorum. Çok daha kötüsünü yapabilirdin."

"Bira," dedi Piknik. "Biraya ihtiyacımız var. Gerisi teferruat."

"Beklentiler ne olacak?" Cord sordu. "Onlar artık Orakçıların adayları mı?"

Pic ve ben birbirimize baktık.

"Bunu biraz düşünelim," dedim. "İtiraf etmeliyim ki, umut verici değiller. Ama ikisi de hâlâ dışarıda. İkisi de kaçmaya çalışmadı."

"Onlarla daha sonra ilgileneceğiz," dedi Pic. "Ulusal düzeyde yürütülmesi gereken çok şey var. Şimdilik onları genişletilmiş hangarlar olarak düşüneceğiz. Bütün bunları bir gecede çözemeyiz. Normalde parti zamanının geldiğini söylerdim ama-"

"Çok kalabalık olmayabiliriz ama misafirperverlik göstermeye hazırız," dedi Cord araya girerek. "Yaşlı hanımların bu işin cehennem ateşi ve ölümle sonuçlanmaması ihtimaline karşı bazı acil durum planları vardı."

Pic güldü.

"O zaman onları aramak isteyebilirsin," dedi. "Hâlâ hayatta olduğunu bilsinler."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ ÖĞLEDEN SONRA
TINKER

Cooper'ın -hayır, Gage'in- sabah üç sularında eve geldiğini duymuştum. Aslında birkaç bisiklet ve bir grup adam merdivenlerden onun evine tırmanıyordu. Gürültü yapmak için kendi yollarından çıktıklarından değil, ama deri botlar eski bir binada çok ses çıkarır.

O sabah yola çıktığımda, Mustang'imi sevdiğim ve onu çizmek istemediğim için işe giderken Mustang'imi onun bisikletine çarpmamayı başardım. Babamı Seattle'daki doktora götürdüğümde ve avukatımla birlikte, onu evden atmaya çalışmam gerektiğine karar verdim. Carrie bu konuda haklıydı. Elimde sadece dedikodu varken ona şüpheyle yaklaşmak başka bir şeydi. Bir adam size başından beri yalan söylediğini kendisi söylediğinde, onu kapı dışarı etmekten dolayı suçluluk duymak çok daha zordur.

Şimdi saat öğleden sonra dörttü ve Carrie ve Darren'la akşam yemeği için yiyecek alabilmek için işimi erken bitirmiştim. Şunu Carrie, Darren ve *Joel* yapalım, çünkü görünüşe göre Carrie o gün erken saatlerde ona mesaj atmış ve sadece eğlence için onu da davet etmişti. Sanırım mantığı şöyle bir şeydi:

Gage kötüydü.
Joel, Gage
değildi.
Bu nedenle, Joel iyi olmalı.

Her şeyi göz önünde bulundursak, cehennem gibi saldırgan. Carrie'nin bu özelliğinden hep nefret etmişimdir. Hem nefret eder hem de severdim, çünkü işler ne kadar tuhaflaşırsa tuhaflaşsın, doğru olanı yapmam için beni zorlayacağına güvenebileceğimi bilirdim.
Ama bu gece benimle mükemmel bir şekilde oynadı. Çocukluğumdan beri masada her zaman fazladan bir sandalye için yerimiz olurdu. Annem fazladan bir misafiri geri çevirmeden önce kendi elini keserdi ve Carrie, Joel geldiğinde misafirperver görünmektense başımı sallayıp gülümseyeceğimi çok iyi biliyordu.

İstesem de istemesem de bu gece bir randevum varmış gibi görünüyordu ve hayat yeterince can sıkıcı olmadığı için sallanan tekerlekli arabayı almıştım. Ayrıca her çevirdiğinizde korkunç bir gıcırtı sesi çıkarıyordu, Gunther's Good Groceryeries'in eski, çatlak yer karolarında yankılanan bir ses.

Ben lisedeyken bir tadilata ihtiyacı vardı ve bu tadilat hiç yapılmamıştı. İnsanların şehir dışından alışveriş yapmayı tercih etmesine şaşmamalı.
Ne yazık ki zor durumdaydım çünkü babam akşam yemeği için hazırladığım biftekleri almış ve oynadıkları bir oyun için Baxter çocuklarından birine vermişti (sormayın). Bir saatten kısa bir süre içinde misafirlerim gelecekti, duş almam gerekiyordu ve belki de en kötüsü Gunther'de iyi şarap kalmamıştı.

Şimdi markette koşturuyor, işe yarayacak biftek, içecek bir şeyler ve teslim edilmeden önce bir hafta boyunca kamyonda beklemiş gibi görünmeyen sebzeler bulmaya çalışıyordum.

Kolay bir görev değil.

Muhtemelen bu yüzden dondurucu reyonunun arkasındaki köşeyi dönerken çok dikkatli değildim ve arabamı Gage'in üzerine sürdüm. Özellikle, arabanın köşesi onu kasıklarından yakaladı ve acı dolu bir iniltiyle iki büklüm oldu, kendini dik tutmak için kolumu yakaladı.

O andan zevk almadığımı söylemek isterdim ama bu yalan olur.

Bunu hak etmişti. Hem de çok hak etmişti.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedim sırıtarak. Yüzü koyu kırmızıya boyanmıştı ve birkaç derin nefes aldı, sonra yavaşça başını kaldırıp gözlerimle buluştu.

"Seni tekrar görmek de harika, Tinker."

Alnında bir damar titreşti ve onu gerçekten incittiğimi fark ettim. Kötü. İyi. Ama şimdi kendimi biraz suçlu hissediyordum. Muhtemelen annemin hatası, diye karar verdim. Bana ahlaklı bir insan olmayı o öğretmişti. Kaltak.

"Tamam, gerçekten özür dilerim," dedim kaşlarımı çatarak. "Acelem vardı ve çok hızlı gidiyordum."

"Bunu anladım," dedi ve yüzünde bir gülümseme olduğunu düşündüğüm bir ifade belirdi. Aslında daha çok yüzünü buruşturdu.

Ouch.

"İyi misin?"

Bana baktı, sonra başını salladı.

"Hayır, taşaklarım patlayacakmış gibi hissediyorum ve iyi anlamda değil," dedi. "Hâlâ bana kızgın olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Bu adil bir değerlendirme olur," diye itiraf ettim.

Yüzünde hâlâ acıyla karışık bir mizah ifadesi vardı ve birden elinin kolumda olduğunu fark ettim. Çok yakındı. Onun özel kokusunu alabiliyordum ve bu asla iyi bir şey değildi. Önce koku geldi, sonra tinglies geldi ve hemen ardından aptalca bir şey yaptım.

Kahretsin.

Geri çekilmeye çalıştım ama o beni daha sıkı kavradı. Çok güçlüydü. Gerçekten ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum.

"Um, gitmeme izin verir misin?" diye

sordum. "Yine kasıklarıma mı vuracaksın?"

"Hayır," diyebildim, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Yani, bunu hak ettin ama aynı zamanda özür dilerim. Gerçekten bir kazaydı."

"Ben de üzgünüm," diye cevap verdi ve bu kez gülümsemesi daha az zorlama gibiydi. "Ama söz veriyorum, eğer beni dövmeyi bırakırsan Bayan Webbly'nin bozuk tuvaletiyle ilgileneceğim."

"Tuvaleti mi bozuk?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Görünüşe göre. Bu konuda bana dört mesaj bıraktı. Babanla konuştuğunu ama babanın bundan bahsetmeyi unuttuğunu söyledi. Onun için bir doktor randevusu ayarladınız mı?"

"Onu bu hafta bir uzmana götüreceğim."

"Tinker?" diye sordu genç bir adam. Çok tanıdık bir sesi olan genç bir adam.

Kafamı kaldırdığımda Jamie Braeburn'ün bana gülümsediğini gördüm.

Bu Jamie Braeburn olmalı, eskiden bakıcılık yaptığım çocuk.

Seks kaseti partnerim.

Bunu düşünmek bile kendimi pedofil gibi hissetmeme neden oldu.

"Jamie," diyebildim, kelimeler gıcırdayarak çıkıyordu. Kıpkırmızı kesilerek Gage'le ona baktım. Gage'in yüzü dikkatle boştu ve bunun Jamie'nin kim olduğunu bildiği için mi yoksa hiçbir fikri olmadığı için mi olduğunu anlayamadım. Bildiğim kadarıyla video yerel halkın dışına hiç yayılmamıştı ama böyle bir şey bir kez ortaya çıktığında kimin görmüş olabileceğini asla bilemezsiniz.

"Nasılsın?" Jamie hâlâ geniş geniş gülümseyerek sordu. Onu ... maceramızdan beri görmemiştim. İyi görünüyordu. Uzun boylu ve kaslı, teni özenle bronzlaşmış ve saçları tıpkı lanet olası bir erkek grubundaki biri gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

Yaptığım şey için cehennemde yanacağım.

"Selam Jamie, ben Gage," dedi tamircim, tokalaşmak için elini uzatarak. Jamie elini tuttu ve ikimizin arasına baktı. Gözleri büyüdü ve yanlış bir fikre kapıldığını anladım.

"Gage benim-" diye açıklamaya başladım ama sonra yüksek bir ses sözümü kesti. Tanıdık, nefret dolu bir ses.

"Oğlumdan uzak dur," diye hırladı Flora Braeburn. "Zaten yeterince zarar vermedin mi? *Sürtük!*"

Jamie'nin annesini tüm kızgınlığı ve arı kovanı gibi öfkesiyle üzerimize gelirken görmek için yavaşça döndüğümde Jamie ve Gage kaskatı kesildiler. Hâlâ pembe garson üniformasını giyiyordu, yüzü parlak kırmızı rujunun ve her sabah malayla sürdüğü mavi göz farının altında solgundu.

"Anne, geri çekil," dedi Jamie, sesinin sertliğiyle beni şaşırtarak. Bu bir erkek sesiydi ve mutlu bir ses değildi.

"Kapa çeneni," diye tersledi. "Arabaya git ve ben bu şırfıntıyı yola getirene kadar beni bekle."

"Görünüşe göre Tinker'ın duyması gereken bir şey söylemiyorsun," dedi Gage kararlı bir şekilde. Arkamdan yaklaştı, itiraf etmeliyim ki bu beni biraz heyecanlandırdı. Ya da bir marketin ortasında palyaço bir kadın tarafından sürtük olarak adlandırılmanın ortasında olmasaydım olurdu.

"Sen de onun jigololarından birisin, değil mi?" Flora tısladı. "Erkekleri kullanır ve onları mendil gibi atar. Küçük oğluma ne yaptığını duydun mu? Çünkü-"

Jamie koruyucu bir şekilde aramıza girip ona doğru baktı.

Lanet olsun.

"Çeneni kapatmazsan bu öğleden sonra şehri terk edeceğim," dedi Jamie, sesi sertti ama öfkesini dizginlediğini görebiliyordum. "Olanlar seni hiç ilgilendirmez ve artık canıma tak etti."

Sonra ona sırtını dönerek bana baktı ve bir elini kaldırarak yanağıma hafifçe dokundu.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri gerçek bir endişeyle doluydu.

"O iyi," dedi Gage, kolunu belime dolayarak. Beni sertçe vücuduna geri çekti, bu hareket çok net bir mesaj veriyordu.
O Tarzan, ben Jane gibi bir şey. Jamie kollarını kavuşturarak Gage'in bakışlarıyla buluştu.

"Seninle konuşmuyordum," dedi.

"Sürtük!" Flora arka planda tısladı. Ve

bu kadarı yeterliydi.

"Acelem var," dedim ve Gage'in kolunu tutup çekmek için uzandım. Kıpırdamadı. Cidden mi? "Bırak beni, Gage."

Gage beni görmezden gelerek Jamie'ye, "Anneni al ve onu bu dükkândan çıkar," dedi. Tanrım, tıpkı Brandon gibi konuşuyordu. Sanki buna hakkı varmış gibi emir veriyordu. Buna hakkı yoktu. *Kimsenin* yoktu.

"Hayır," diye tersledim, tırnaklarımı bileğine geçirdim. "Kendi adıma konuşabilirim, pislik herif."

"Onu bırakır bırakmaz gideceğiz," dedi Jamie, o kadar sert ve olgun görünüyordu ki neden onunla arka odaya gittiğimi hatırlamaya başlamıştım.

Çünkü sen aklını kaçırmışsın, sağduyum bana kesin bir şekilde hatırlattı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim. "Gage, kolunu çek yoksa yemin ederim bu gece seni evden atarım."

"Bu yasadışı," dedi ama tırnaklarımı derisine geçirdiğimde beni bıraktı. El arabama uzandım, sapından tutup mağazanın önüne doğru ittim, çünkü lanet bir dramdı. Tam o sırada Flora bağırmaya başladı.

"Sen bir fahişesin, Tinker Garrett! Senin annen de bir fahişeydi ve sen bu kasabanın ihtiyaç duymadığı türden bir pisliksin. Seattle'a geri dön."

Arabayı durdurdum.

Akıllı ol, dedi sağduyum. *O sadece birine zarar vermediği sürece mutlu olmayan yaşlı bir cadı.*

Siktir git, dedim sağduyuma, öfkeyi kucaklayarak.

"Flora Braeburn, sen gelmiş geçmiş en büyük ikiyüzlüsün," dedim, sesim garip bir şekilde sakindi. "Kaç tane kocan oldu?"

"Altı," dedi Jamie yardımsever bir şekilde. "Babam beş numaraydı. Altı numara üç yıl önce ayrıldı - o zamandan beri yeni bir tane bulamadı."

Flora'nın nefesi kesildi.

"Bütün gününü o lokantada kötü dedikodular toplayarak geçiriyorsun," diye devam ettim. "İşte bilmen gereken bir şey. Oğlun *rızası olan bir yetişkin.* Ben de rıza gösteren bir yetişkinim. Yanlış yaptığımız tek şey birlikte uyumaktı ve senin müdahaleci orospu yeğenin ve arkadaşı bizi gözetlemeye karar verdiler. Ne tür bir aile bunu kendilerinden birine yapar, emin değilim ama birine kızmak istiyorsan Maisy ile konuş, benimle değil."

"*Uyumuyordun*," diye hırladı Flora. "Fahişe."

"Haklısın," dedim, ellerimi marketin ortasında havaya kaldırırken sesim yükseliyordu. "*Sevişiyorduk.* Senin bekâr, yetişkin oğlun, buradan çok uzaktaki bir kasabada, seninle hiçbir ilgisi olmayan bir partide bekâr, yetişkin bir kadını *becerdi*. Bildiğim kadarıyla bu Amerika Birleşik Devletleri'nde hâlâ yasal, *o* yüzden Jamie'yle olan ilişkini mahvetmeden önce çeneni kapatsan iyi olur, çünkü içimden bir ses *onun özel işinin Gunther's Groceryeries'in eğlencesine dönüştürülmesinden benim kadar hoşlanmadığını* söylüyor*!*"

Bununla birlikte tekrar döndüm, el arabamı kaptım ve koridorda kasaya doğru ilerledim. Daisy Wasserman -yine okula birlikte gittiğim bir başka kadın, çünkü Tanrı biliyor ya, hiç mahremiyetiniz olsun istemezsiniz- geldiğimi görünce telaşla tezgâhın arkasına koştu. Belli ki gösteriyi izliyordu. Aslında, kasabanın yarısının şu anda bana baktığından, haberi diğer yarısıyla paylaşmak için bir sıçan sürüsü gibi kaçmadan önce öğleden sonraki eğlencelerinin gerçekten bittiğinden emin olmak için beklediklerinden oldukça emindim.

Hepsi kıçımı öpebilir.

Evine, Seattle'a git. Hiçbir aklı başında insan kendini bu duruma sokmaz.

Daisy eşyalarımı incelemeye başladı, hâlâ titreyen Flora'ya ve sonra tekrar bana baktı. Okulda benden birkaç yıl gerideydi ve hiçbir zaman arkadaş olmamış olsak da, hiçbir zaman bir sürtük de olmamıştı. Seks kasetimi izleyip izlemediğini merak ettim.

Tabii ki vardı.

Herkes izledi. Talia ve Gage muhtemelen geceleri bana gülmek için birlikte izlemişlerdir.

Daisy son kalemi de gözden geçirdi ve alışverişi tamamlamadan önce durakladı. "Biliyorsun," dedi dikkatle. "Bu belki de en iyi şeydi Bu dükkânda şimdiye kadar olan en kötü şey. Flora Braeburn, Hallies Falls'a bulaşan iğrenç bir apse gibi ve Jamie de iyi birine benziyor. Hiç kuponunuz var mı?"

Gözlerimi kırptım,

irkildim. "Affedersiniz?"

"Kuponunuz var mı?" diye tekrar sordu ve bana tatlı bir gülümseme sundu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama diğer şey ... ... ?"

"Flora patlamayan büyük bir sivilce. Bu haber muhtemelen şimdiye kadar Omak'ın yarısına kadar yayılmıştır ve bir dahaki sefere bara uğradığında herkesin ve köpeklerinin sana bir içki ısmarlamak için sıraya gireceğinden şüpheleniyorum. Sizi orada gördüğümden değil, ama görseydim bir süre oturup ziyaret etmek isterdim. Şimdi, bu beş dolarlık indirim kuponum var ve çifte kupon kodumuzla birlikte on dolar yapıyor. Böylece toplamınız kırk üç dolar on altı sente iniyor."

Bana tekrar gülümsedi. Kartımı okuttum, sonra ödeme tuşuna bastım, hâlâ dengem yerinde değildi.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda.

"Bir şey değil," diye cevap verdi Daisy, sonra da bana göz kırptı. "Şimdi, o bir karşılık vermeyi düşünmeden önce git buradan."

- - -

Yarım saat sonra duştan çıktım, yeni kıyafetlerimi giydim ve Joel'in ne kadar sevimli olduğunun bir önemi olmadığına karar verdim - bir kez olsun saçımı ve makyajımı yapmayacaktım.

Sadece enerjim yoktu.

Onun yerine akşam yemeğini başlatmak için aşağıya koştum, çünkü cehennemden gelen bu uzun öğleden sonra hala bitmemişti. Akşam yemeğine misafirlerimiz gelirdi ve yağmur, kar, çamur demeden kimse Garrett'ın evinden aç ayrılmazdı. Ben sadece

mutfak kapısı tıkırdadığında ızgarada yavaş yavaş kızartmak için tatlı patatesleri küp küp doğramaya başlamıştı.

"Tinker Garrett, eğer o Carrie sürtüğüyle evlenmemiş olsaydım, şu anda sana evlenme teklif ediyor olacaktım," dedi Darren, elinde orta boy bir karton kutuyla odaya girerken. Kutuyu mutfak adasının üzerine koydu ve ben de şaşkınlıkla kutuya baktım.

"O da ne?"

"Bu bir kasa şarap," dedi Carrie, onu takip ederek. Şaşkınlıkla ona baktım, gök mavisi göz farı göz kapaklarına bulaşmıştı ve bir şekilde saçlarını arı kovanı gibi toplamayı başarmıştı. "Hungry Chicken lokantasındaki kızlar sana almak için bahşişlerini birleştirmişler. Benden teslim etmemi istediler. Sanırım bu öğleden sonra Flora'yla olan küçük sahneni takdir ettiler, onlara nasıl bok gibi davrandığını görünce. Onun şerefine giyineyim dedim."

Gururla etrafında dönüyordu ve tamamen pembe giyindiğini fark ettim. Flora'nın garson üniformasının tam bir kopyası değildi ama fena da sayılmazdı. Olanları her düşündüğümde içim içimi yemese bu şakaya gülerdim.

"Buralarda haberler nasıl bu kadar hızlı yayılıyor?" Elimi hâlâ ıslak olan saçlarımda gezdirerek sordum. Darren bir çekmece açtı ve bir tirbuşon çıkardı, Carrie bardakları almaya giderken şişelerden birini açtı.

"Fark eder mi?" Carrie sordu. "Bu senin zafer şarabın. Bunu hak ettin bebeğim. Ne yazık ki birazını Jamie'yle paylaşamıyoruz, zavallı adam. Onu eve sürüklediğini ve şehir dışına çıkmadan önce terk ettiğini duydum. Sanırım onun saçmalıklarından bıkmış."

"Onu suçlayamam," diye cevap verdim ve Darren'ın bana uzattığı bardağa uzandım. Çok iyi değildi ama yine de alkol vardı. "Şimdi bana Joel'in bu gece gelemeyeceğini söyle, ben de mutlu olayım."

"Bu gece gelemeyecek," dedi Carrie. Bu dikkatimi çekti ve gözlerimi ona çevirdim.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedi Darren. "O bekâr bir baba ve bakıcısı da işi bıraktı."

Carrie kaşlarını çatarak, "Çocuğu da getirebileceğini söyledim," diye ekledi. "Ama randevularını kızından ayrı tutmayı seviyor. Bu ne kadar bencilce?"

Darren ve ben bakıştık.

"İç," dedi karısına bir bardak uzatarak. "Gösteriyi kaçırdığın için huysuzsun sadece."

"Doğru," diye itiraf etti. "Ama söylemeliyim ki, bu hiç adil değil, çünkü bu video tüm kasabanın hoşuna gidebilirdi."

"Sen hastasın," dedim ona. Omuz silkti.

"Hallies Falls'u seviyorum. Hayatım boyunca burada yaşadım ve başka bir yerde yaşamak istemiyorum ama hayalperest değilim. Sıkıcı bir yer olabilir. Burayı canlandırmak için iyi bir dram gibisi yok, anlıyor musunuz?"

"Siktir git," dedim ve o da güldü.

Şarabımı yudumladım ve gecenin o kadar da kötü geçmeyebileceğine karar vererek onları tersledim. Bir saat sonra o kadar iyi bir ruh halindeydim ki Joel Carrie'ye mesaj atıp son dakikada bir bakıcı bulduğunu ve davetin hala geçerli olup olmadığını sorduğunda, neden olmasın diye düşündüm ve ona gelmesini söyledim.

OceanofPDF.com

GAGE

Uzun bir gündü.

Bunun bir kısmını, küçük bir kokarca gibi yere düşen Talia'yı arayarak geçirmiştik. Zerre kadar aklı varsa bile kaçmış ve çoktan başka bir eyalete gitmişti. Ayrıca davamı görüşmek için Dobie Coales ile buluşmam gerekti. Nighthawks'ın işlerini bozmak için neler yaptıklarını anlattı. Neyse ki, bizim açımızdan fazla baskı gerektirecek gibi görünmüyordu. Kariyerli bir suçlunun işleri daha iyi planlayacağını düşünürsünüz, ancak Marsh kıçını kurtarmak için Nighthawks'ın itibarına ve mevcut yapısına büyük ölçüde güveniyordu. Bu onun ve sahte "kardeşleri" için iyi sonuçlanmamıştı - o öğleden sonra oylama yapmıştık ve şimdi kötü durumdaydılar. Bir daha hiçbir kulüp onları kabul etmeyecekti. Beklentiler ve hangarlara gelince, onları daha sonra çözecektik. Diğerleri hakkında emin değildim ama Rome yeterince sağlam olduğunu kanıtlamıştı.

Haberin yayılması için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti. Bu kötü bir şey değildi, çünkü Cord'un hapishanedeki asıl kardeşlere neler olduğunu bildirmesi gerekiyordu. Azrailler tarafında yapılan oylamada her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak, Nighthawk Akıncıları'nın varlığı çok yakında sona erecekti. Bir devrin sonu, ama zamanı gelmişti.

Tüm bunlar olurken Tinker'ı düşünüyordum. Özellikle de onunla konuşmayı ne kadar beceremediğimi ve bunu düzeltmenin en iyi yolunu. Kızgın olduğunu biliyordum ama arabasını kasıklarıma doğru sürdüğünde kısa bir süreliğine düşünme ya da kelime üretme yetimi kaybetmiştim. Sonra -daha işleri yoluna koymak için nefesimi bile toplayamadan- videodaki küçük sürüngenin tam önümüzde durduğunu görmek için başımı kaldırdığımda her şey boka sardı.

Kendimi binlerce kez Tinker'ın altında onun yerini alırken hayal etmiştim.

Onu binlerce kez daha döverken resmini çektim, çünkü kadınıma başkasının çakması fikri gerçekten umurumda değildi. Bunu videoda görmek bir şeydi -tabii, onu neredeyse hiç fark etmemiştim, ona bakmakla meşguldüm- ama gerçek hayatta o bir sorundu.

Onu tekrar becermek istiyordu, bu çok açıktı.

Ona baktığında bunu gözlerinde gördüm. O da bana vurdu ve bir hak iddia ettiğimi fark etmemişti. Geri adım atmasını bekliyordum.

bir kaltak. Bunun yerine Tinker'ı alenen savundu ve ondan daha da nefret ettim çünkü cesurdu. Başka bir erkekte olsa buna saygı duyardım ama onun durumunda bir istisna yapmaya karar vermiştim.

Siktir et onu.

Aleti kadının içindeydi ve bu onu adil bir oyun haline getiriyordu.

Küçük yüzleşmemizden sonra onu otoparkta pusuya düşürmeyi bile ciddi ciddi düşündüm, ama başka bir sahne Tinker'a puan kazandırmazdı. Sonra Pic'ten bir mesaj aldım. Kulüp binasında sorun çıkaran biri vardı ve ona haddini bildirirken benim de orada olmamı istiyorlardı. Kasabayı tekrar kontrol altına alana kadar her şeyin bir süre böyle olacağını fark ettim - çılgın ve rastgele. Şükürler olsun ki artık kendi renklerimi giyebiliyordum ve kardeşlerim arkamı kolluyordu.

Şimdi sadece kadınımla aramı düzeltmek için zaman bulmam gerekiyordu.

- - -

O gece nihayet eve vardığımda saat neredeyse ondu. Hâlâ Tinker'la konuşmam gerekiyordu ve oturma odasının ışığı yanıyordu, bu yüzden şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığını düşündüm. Merdivenlerden kapıya doğru tırmandım, sonra pencereden bir şey gördüm - Tinker ve bardaki göt herif. Guitar Boy. Yan yana duruyorlardı ve herif tam da onu öpmek üzereydi. Tanrım, bu kadının peşinde kaç erkek vardı?

Öfkemin arttığını hissederek kapıya vurdum ve onlar da sıçrayarak ayrıldılar. Sonra Tinker kapıyı açtı, Gitar Çocuk da arkasındaydı.

"Cooper, bu da ne?"

"Adım Gage. Konuşmamız gerek," dedim soğuk bir şekilde. Gitarcı Çocuğa ya gidersin ya da seni öldürürüm bakışı atarak başımı kapıya doğru salladım. "Sen. Çık dışarı."

Adam duraksadı, iri cüsseme, Reapers MC kesiğine ve kemerimdeki bıçağa baktı. Sonra sanki saati kontrol ediyormuş gibi telefonuna uzandı.

"Yine de çıksam iyi olacak," dedi çabucak. "Bebek bakıcısı çok geç olmadan eve dönmemi istiyor."

Ne amcık ama.

Tinker da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Çok şaşırdım ve biraz da hayal kırıklığına uğradım. Lanet olsun.

O pisliğin en başta orada olmasına bu kadar sinirlenmemiş olsaydım komik olurdu. Çıkarken yanımdan geçip gitti ve ben de Tinker'la birlikte kapının önünde durup küçük bir Toyota Corolla'ya binip gidişini izledim.

"İyi adam," dedim yavaşça. "Senin için savaşmasına bayıldım." Bu onu düşüncelerinden kopardı ve bana döndü.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Markette seni incittiğim için özür dilerim ama konuşmamız gereken başka bir şey yok. Özellikle de gecenin bu saatinde."

Onu içeri aldım, konuşmaya devam ederken kapıyı arkamızdan kapattım.

"Aslında, başka türlü bir yaşam alanı bulmanızın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

"Elbette," diye cevap verdim, omuzlarından tutup onu nazikçe kanepeye doğru ittim. "Ne zaman istersen taşınabilirim. Gerçi itiraf etmeliyim ki bu kadar erken bir davet beklemiyordum."

Gözlerinde ateş parladı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersledi. Biliyordum ama umurumda değildi çünkü önemi yoktu. Ona daha yakın uyumak için olmadıkça dairemden ayrılmamın imkânı yoktu ve eğer bunu henüz anlamadıysa, bunu açıklığa kavuşturmak için buradaydım.

Dizlerinin arkası kanepeye çarparken, "Otur," dedim. Oturdu, ben pencerelere doğru yürüyüp perdeleri dikkatlice indirirken ters ters baktı. Bütün kasabaya gösteri yapmanın bir anlamı yoktu.

"Gage, seni tamirci olarak tutamayacağımı bilmelisin," diyordu. Büfeye doğru yürüdüm ve bir gece önce yaptığım küçük ritüeli gerçekleştirdim. Silahı çıkardım, bıçağı çıkardım, kemeri bağladım. Ben bunu yaparken gözleri büyüdü ve kelimeleri daha hızlı çıkmaya başladı. "Muhtemelen sana mantıklı gelen nedenlerden dolayı yalan söylediğini anlıyorum, ama burada yaşayan birinin-"

"Kapa çeneni, Tinker," dedim kayıtsızca, ona doğru dönerek. Ağzı düştü ve sonra gözlerinde bir parça ateş gördüm.

"Affedersiniz?" diye sordu, kelimeleri yavaş ve kasıtlıydı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan gitmiş olurdum.

"Kapa çeneni," dedim yine ona sırıtarak. Aklımın bir köşesinde onu kızdırmanın yapmam gereken son şey olduğunu biliyordum ama bu çok eğlenceli bir şeydi. "Önce konuşacağız, sonra da

Sevişeceğiz. Bu sefer söylediklerimi gerçekten dinlemeni ve açık fikirli bir şekilde düşünmeni istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ne dedin sen?" "Beni duydun."

"Burada olmaya hakkın yok," dedi gözlerini kısarak. "Ve sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Evet, son birkaç haftadır senin için bir sürü iş yaptım," diye makul bir şekilde belirttim. "O dairenin kirası ne kadar? Tüm o saatleri karşılamaya yeter mi? O kadar zamanı sana yardım etmek için harcadım, Tinker."

"Korunmak için yaptın."

"Hayır, bunu yaptım çünkü yapılması gerekiyordu," dedim açıkça. "Kötü bir durumdaydın ve ... . Bilmiyorum Tinker. O anda yapılması gereken bu gibi görünüyordu ve ben bir tür hayır kurumu olmadığıma göre, belli ki bunu bir nedenle yaptım. Henüz hepsini çözemedim. Seni istediğimi biliyorum ve ben arkama yaslanıp iyi şeylerin bana gelmesini bekleyecek türden bir adam değilim. Burada geçirdiğim haftalar cehennem gibiydi. Her gece seni düşünüyorum. Hatırlayamıyorum-"

"Kız arkadaşını becerirken beni düşündün mü?" diye sordu, ses tonu alaycıydı.

"Evet, aslına bakarsan öyle," diye cevap verdim ve ağzı açık kaldı. "Muhtemelen bunu itiraf etmemeliydim ama sana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorsun, o yüzden gerçek şu ki kulübüm için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Bazen sana tüm detayları anlatamayabilirim ama sana bir daha yalan söylemeyeceğim. Duydunuz mu? Size bir daha yalan söylemeyeceğim. Nokta. Tek istediğim yeniden başlamak, sence bu mümkün mü?"

Önünde diz çöktüm ve ellerimi dizlerinin üzerine koydum. Tinker gözlerimle buluştu ve birbirimize baktık. Keşke ne düşündüğünü görebilseydim. En azından dinliyordu.

"Saçmalıyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. "Hayır, bu sefer gerçekten değilim."

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Bana motosiklet kulübünden bahset. Onlar hakkında bir şeyler duydum ve duyduklarım pek de iyi şeyler değildi. Tabii bunların çoğunu eski kocamdan duydum ve o biraz hödüğün tekidir, o yüzden beni aydınlatın."

"Sen büyürken Nighthawks buralarda mıydı?" Ben sordum.
Başını salladı. "O zamandan beri işler değişti, değil mi?"

"Evet," dedi. "Eskiden toplumun bir parçası olan sıradan insanlardı. Sonra birçoğu bir anda yakalanıp hapse girdi, yani belli ki yüzeyde gördüğümüzden daha fazlası vardı."

"Benim kulübüm -Azrailler- daha çok orijinal Nighthawks'a benziyor," dedim. "Topluluğumuzun bir parçasıyız. Pek çok hayır işi yaparız, birlikte takılırız. Biz bir aileyiz. Büyük, gürültülü ve çok eğlenen bir aile."

"Ama birlikte suç da işliyorsunuz," diye yanıtladı bakışlarımı sabit bir şekilde karşılayarak. "Brandon bir kulübe karşı büyük bir dava açtı. Ben aptal değilim." "Biz yüzde biriz," dedim ona. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok."

"Bu, yasaların hayatımızı yaşamamıza engel olmasına izin vermediğimiz anlamına geliyor," diye devam ettim. "Bisiklete bineriz, parti yaparız. Çok iyi vakit geçiririz ve bu hayatı sürdürmek için ne gerekiyorsa yaparız. Çoğunlukla bunun sivil dünyayla bir ilgisi yok - bizim savaşlarımız bize ait ve bilmelisiniz ki Azrailler bu bölgedeki baskın kulüp. Bu, Nighthawks gibi daha küçük kulüplerle ittifaklarımız olduğu anlamına geliyor, ancak sonuçta kararları biz veriyoruz. Nighthawks'ın yaptığı şey - toplumu taciz etmek, bu tür şeyler - bir kulüp dengesini kaybederse böyle olur. Buraya işleri düzeltmek için geldim. Marsh Jackson hapse giriyor, adamları da öyle. Hallies Falls'taki kulübü yeniden inşa etmenin, sizin büyüdüğünüz zamanlardaki haline döndürmenin zamanı geldi."

Kapıya aniden vurulması bizi ürküttü ve Tinker iç çekti.

"Tanrım, yemin ederim, eğer bu Bayan Webbly ise ..."

Homurdandım. "Ona yarın tuvalete gideceğimi söyledim. İki banyosu var."

Tinker ellerimi dizlerinden iterek, "Onunla konuşmama izin verin," dedi. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yönelmişti ki ikinci kez vuruldu ve bir adam bağırdı: "İyi misiniz Bayan Garrett? Ben Tony Allen, Hallies Falls Polis Departmanı'ndan. Kapıyı açabilir misiniz?"

Lanet olsun. Tinker tereddüt etti, sonra gözleriyle bana hızlı bir soru yöneltti. Bunun benimle bir ilgisi var mıydı? Hızlı bir inkârla başımı salladım ve kapıyı açarken onu takip edip arkasında durdum. Tıraş olacak yaşta bile olmayan genç bir şerif yardımcısı iri gözlerle bize baktı.

"Sosyal güvenlik kontrolü talep eden bir telefon aldık," dedi yavaşça. "Bir arkadaşınız aradı, evinize gelen bir adam hakkında endişelendiğini söyledi.

Eve. Dışarı çıkabilir misiniz Bayan Garrett?"

Oh, o pislik. *Korkak herif.* Guitar Boy'un bana karşı koyacak cesareti yoktu, bu yüzden iyi bir sebep olmadan polisleri çağırdı. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Elbette," dedi onu takip ederek. Buradaki işleyişi biliyordum. Onunla ayrı ayrı konuşacak, onu bir şey yapmaya zorlamadığımdan emin olacaktı. Eğer beni gerçekten becermek istiyorsa, bu onun için bir fırsat olacaktı. Bunu düşündüm.

Tinker bana kızgındı, gerçekten kızgındı. Ona kimliğim hakkında yalan söylediğimi söyleyebilirdi, bundan pek bir şey çıkmazdı. Kulübün avukatları düzeltilmesi gereken her şeyi düzeltebilirdi ve yerel polisler de Nighthawks'ın izinden giderdi. Yine de adamla konuşmasını bitirip içeri döndüğünde biraz şaşırdım.

"Bunun için üzgünüm," dedi onun caddeden ekip arabasına doğru yürümesini izlerken. "Sanırım Joel onları aradı. Bana zarar vereceğinden falan endişelenmiş."

"Gerçekten endişelenmiş olmalı," dedim kollarımı kavuşturup kapı çerçevesine yaslanarak. "Kendi kıçını seninkinden güvenli bir mesafeye getirir getirmez o telefon görüşmesini yaptı. Bana gerçek bir kazanan gibi geldi."

Bana baktı. "Biliyor musun, yalancı bir pisliğe göre kıskandığında çok tatlı oluyorsun."

"Ne?" diye sordum. Dengemi kaybederek sordum.

"Beni duydun," diye sertçe cevap verdi. "Konuşmayı bitirelim. Yorgunum ve yatmak istiyorum. Yalnız, bilgin olsun. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi."

"Bir erkeğe değer verildiğini hissettirmenin bir yolunu bulmuşsun," dedim alaycı bir tavırla ve oturma odasındaki berjer koltuklardan birine oturmadan önce ön kapıyı kapatırken omuz silkti. Kanepeye yerleştim, kollarımı dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim ve bakışlarımla onu sıkıştırdım.

"Tamam, yani bir suç örgütünün parçası olduğunu itiraf etmekten kaçınmakla meşguldün," dedi sessizce.

"Eğer gerçekten inandığın şey buysa, neden o polise beni buradan çıkarttırmadın?"

"Bunu yapar mıydı?" diye sordu. "Çünkü hayatım boyunca Nighthawk'ların yerel polisin sahibi olduğunu duydum. Eski kocama göre motorcular suç ve yolsuzlukla el ele gidiyorlar. Hikayenin sizin tarafınızdaki kısmı nedir?"

"Biliyor musun, bu kadar çok soru sormayan kızlarla takılmak çok daha kolay," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak.

"O zaman başka biriyle takılmaktan çekinme," diye tersledi. Yüzünü inceledim, sonra gözlerimin yavaşça vücudundan aşağı kaymasına izin verdim. Tanrım, kadın gerçekten de mükemmeldi. Kıçını tam kavrayan şirin bir kot şort, çok sevdiği yularlardan bir tane daha. Üzerinde büyük beyaz puantiyeler olan kırmızı bir elbise giymişti ve ilk kez makyaj yapmamıştı, saçları da dağınık ve karışıktı.

"Böyle iyi görünüyorsun," dedim. Kaşlarını kaldırdı.

"Çok fazla makyaj yapmamak ve süslü saçlar" diye açıkladım, onu içime çekerek. "Diğer şekilde giyinmeni sevmediğimden değil, çok seksi oluyor. Ama bu da işe yarıyor."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye fısıldadı. Kanepeden öne doğru kaydım ve önünde durdum. Biraz fazla yaklaşınca dizlerim onunkilere çarptı. Ona bu açıdan baktığımda, neredeyse bana sakso çekecekmiş gibi görünüyordu. Tanrım, bunun olması için neler vermezdim. Dudaklarımı yalayarak aşağı uzandım ve bir elimi onun zarif saçlarının arasına soktum.

"Dikkatin mi dağıldı?" Fısıldadım.

Yutkundu.

"Belki biraz," dedi. "Ama ben senin zorbalık edebileceğin ya da kontrol edebileceğin aptal küçük bir kız değilim."

"Sana zorbalık etmek ya da seni kontrol etmek istemiyorum," dedim yavaşça. "Yine de seni sikmeyi çok isterim. Bu gece. Sen de istiyorsun."

Tinker'ın gözleri kot pantolonumun fermuarına kaydı. Fazla bir şey değildi, sadece kısa bir bakıştı ama aletimde kan birikmeye başladığını hissettim.

"Saçmalıyorsun."

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama sana bir daha yalan söylememe konusunda ciddiydim. Yapmam gerekeni yaptım ve bundan zevk almadığımı söylediğimde inan bana. Gelecekte sana söyleyemeyeceğim bir şey olursa, bu konuda dürüst olacağım. Ve size söyleyemeyeceğim şeyler de olacak. Kulüp hayatı böyle işler."

Başını nazikçe tutmak için her şeyimi harcadım, kelimeleri düşünürken bir başparmağımı yavaşça yanağında aşağı yukarı gezdirdim. Bir parçam yüzünü sikime gömmek, gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar onu sikmek istiyordu.

Tanrım.

Bende bir sorun vardı.

"Ben iyi bir adam değilim," dedim. "Ama ne var biliyor musun? Eski sevgilini araştırdım. İyi adamlardan biri olması gerekiyordu ama değil. Onun hakkında gerçekten ne kadar şey bildiğinden emin değilim-"

"Onu bu işe karıştırma," diye fısıldadı iç çekerek. Bir elini kaldırıp bir parmağını nazikçe fermuarımın üzerinde gezdirmesini izledim. Sanki üzerinde sihirli bir etkisi varmış gibi aletim büyüdü, ki sanırım öyleydi. "Bir konuda haklısın."

"O da ne?"

Bana baktı, gözleri değerlendiriyordu. "Bu gece sevişeceğiz. Ama bunun senden hoşlandığım ya da seni affettiğim için olduğunu düşünme. Seks her zaman duygularla ilgili değildir. Bir sürü striptizciyle yatmış bir adam bunu bilmeli, değil mi?"

"Doğru," diye yavaşça cevap verdim, onu doğru duyup duymadığımı merak ediyordum.

"Yani bu gece duygularla ilgili olmayacak," dedi gözleri delici bir şekilde. "Ve bu yalanlarını kabul ettiğim ya da seni affettiğim anlamına gelmiyor. Belki de sadece uzun zaman oldu ve biriyle yatmak istiyorum. Bu benim kararım ve seninle hiçbir ilgisi yok, bu yüzden bunu kişisel algılama."

"Bununla çalışabilirim."

"Peki ya Gage?"

"Öyle mi?"

"Babamın uykusu mışıl mışıldır ama kontrolünü kaybetmemeye çalış. Ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin çığlık atmak yok."

Gözlerimi kırptım, sonra bunun bir tür çarpık halüsinasyon olup olmadığını merak ederek başımı salladım.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TINKER

Bunu söylediğime inanamadım.

Gözleri büyüdü ve parmaklarımı ereksiyonunun uzunluğu boyunca takip ettiğimde hızlı nefes alışını duydum. Her darbede daha da büyüyordu ve seks yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşündüm.

Jamie'den beri.

Hallies Falls'ta pek fırsatım olmadı. Babam ve iş arasında, hayatta kalmaya odaklanmıştım. Neden kendime küçük bir ödül vermeyeyim ki? Çok çalıştım. Bu adamı ilk gördüğüm andan beri istiyordum ve yalanlarını affedebileceğimi hiç sanmıyordum- *Hayır. Bu düşünceyi takip etme. Bu senin eğlence gecen, düşünme değil.*

Yeterince adil. Hayatımın son on sekiz ayını düşünerek geçirmiştim ve bu beni hiçbir yere götürmemişti. Fermuarına uzandım, yavaşça aşağı kaydırdım, dokunuşumla nefesinin hızlanmasının tadını çıkardım.

Gage'in siki külotunun ince, koyu renkli kumaşında kabarmıştı ve parmaklarımla tekrar şeklini çizdim. Büyüktü, Brandon'dan daha uzundu ama aynı zamanda daha genişti. Eski sevgilimi ve onun küçücük aletini düşünerek kendimi sırıtırken buldum.

Siktir et onu ve savunduğu her şeyi.

Brandon bir motorcuyla yatmamdan nefret ederdi.

Her ne kadar yanlış olsa da, bu düşünce bana her türlü tatmini verdi. Gerçi bu gece Gage'den almayı planladığım tatmin kadar değil. O zaman ben de

yalancı kıçına tekmeyi basacağım, ama şimdilik?

Eğlenme zamanı.

Külotunun üst kısmını tutarak aşağı çektim ve ereksiyonunu ortaya çıkardım. Kesilmişti, başı kırmızı ve yuvarlaktı, geniş penis başı sert ve ihtiyaçtan dolayı sıkıydı. Öne doğru eğildiğimde inledi, çekilmeden önce dilimle iki kez fiskeledim. Eli saçlarımda sıkılaştı ve bir an için beni orada tutabileceğini düşündüm. Sonra beni bıraktı.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye fısıldadı Gage, sesi sertti.

"Oyun oynamıyorum," dedim ona, elimi sikinin etrafına doladım ve iki kez pompaladım. Sertçe. "Daha fazlasını istiyorsan, pantolonunu çıkarsan iyi edersin."

İri ellerinin pantolonunun kenarını yakalayıp aşağıya doğru kaydırarak yere düşürmesini izledim. Çıplak göğsünü birçok kez görmüştüm ama geri kalanını hiç görmemiştim. Hayal kırıklığına uğratmadı. Kalın, kaslı kalçalar. Öne doğru eğildim, sikinin ucunu ağzıma aldım, dilimi lolipop gibi etrafında gezdirirken elimle yavaşça sikini kaldırmaya başladım.

Gage'in vücudu titredi ve aynı anda bir güç ve tahrik dalgası hissettim. Bu büyük, korkutucu adam benim merhametime kalmıştı ve ben buna bayılmıştım.

Kıçını elime alıp sıktığımda daha da çok sevdim.

Sıkı, sert kaslar. Gage fazladan bir şey taşımıyordu -Brandon'ın spor salonunda bilenmiş vücudunun onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Sonra kalçaları kabardı, ağzımın içine doğru daha da itti ve Brandon'ı tamamen unuttum.

OceanofPDF.com

GAGE

Tinker'ın bana oral seks yaparken başını sallamasından daha seksi bir şey görmemiştim.

Savaşı ya da muharebeyi kazandığımdan değil.

Kolay cevaplarla geçiştirebileceğim bir genç kız değildi ve hâlâ çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyordum. Yine de bu konuda verecek sikim kalmamıştı, çünkü dudakları sikimin etrafına sıkıca sarılmıştı ve bu çok tatlıydı.

Heh.

Sanırım seks, karşınızdaki kişiyi önemsediğinizde gerçekten farklıydı. Buna şimdiye kadar hiç inanmamıştım, ama doğru değilse lanet olsun, çünkü bu hayatımda aldığım en iyi sakso ve daha fazlasıydı.

Çok iyi.

Elleri bacaklarımın arasına girdi, taşaklarımı okşuyordu ve eğer hemen durmazsa boşalacağımı aniden, korkunç bir şekilde fark ettim. Planım bu değildi, amının içine boşalmak istiyordum, tercihen önce o boşaldıktan sonra.

Ayaklarıma geri çekilmelerini söyledim ama hiçbir şey olmadı.

Peki, yeterince adil. Ne tür bir salak sakso çekmekten vazgeçer ki? *Sen, çünkü uzun vadeli oynuyorsun.* Geri çekilmek için her şeyimi harcadım ama yaptım. Parmaklarım hâlâ başını tutuyordu.

"Sanki sonsuza dek bekleyecekmişim gibi geliyor," dedim ona. "Ve ben çocuk değilim.

Çok hızlı patlamak istemiyorum. Önce kadınlar falan." "Tartışmak zor," dedi yavaş bir gülümsemeyle, yüzüme bakmak için ayağa kalktı.

Elimi saçlarında sıkarak onu bir öpücük için kendime çektim ve dudaklarında kendimi tattım. Bana doğru açıldı ve dilim içeri kaydı. Bu ilk öpüşmemiz değildi ve tadını zaten biliyordum ama itiraf etmeliyim ki ne kadar güzel olduğunu hayal ettiğime yarı yarıya ikna olmuştum.

Bu hayali değildi.

Diğer kolumla uzanarak onu kendime doğru çektim, öpücük derinleşirken onu vücudumun uzunluğuna doğru sertçe bastırdım. Sikim karnında bir kaya gibiydi, acil ve çaresizdi. Sanırım işler ilk sefer için o kadar da yavaş gitmiyordu.

Saçlarının serbest kalmasına izin vererek, kıçını tutmak için uzandım ve onu kollarıma aldım. Onu kanepeye yatırırken Tinker'ın bacakları belime sıkıca sarıldı ve her zaman ona sürtündü.

Artık beklemek yok.

Daha fazla kesinti ve yalan yok.

Elimi bedenlerimizin arasına kaydırarak, şortunun fermuarını açacak kadar geri çekildim. Külotu benim için çoktan ıslanmıştı.

Bunun tadına bakmak istedim.

Bir şekilde öpüşmeyi kesmeyi başardım, kanepenin yanında diz çökmek için ondan kaydım. Bir an sonra şortunu çıkarmış ve bacaklarını ait oldukları yere, omuzlarıma atmıştım. Hayal etmek için ne kadar zihinsel enerji harcadığımı düşünürsek, amını görmemin zamanı gelmişti. Düzgünce kesmişti ama tamamen çıplak değildi, bu da benim işime geliyordu.

Aslında yemek için yeterince iyi.

Öne doğru eğildim, dilim keşfetmeye başlarken parmaklarımla dudaklarını araladım. Güzel kokuyordu -Tanrım*, taze amcıktan* daha güzel *bir şey var mı*? Onu yavaşça yaladım, klitorisinin küçük çıkıntısıyla oynadım.

"Bu gerçekten çok iyi," diye nefesini tuttu ve bir elinin saçlarımı karıştırdığını hissettim. Sanırım değiş tokuş adil bir oyundu. Onu bir dakika boyunca sertçe emdim, sonra nefesi kesilirken tekrar yaladım. Sonra tekrar yaptım, nefesi birbirine yaklaşana ve yakın olduğunu anlayana kadar onun işaretlerini takip ettim.

Onun için bitirmek istedim ama dayanamadım.

Daha fazla dayanamadım.

Geri çekilerek, prezervatif almak için kot pantolonumu kaparken başparmağımla onu hafifçe ovuşturdum. Bakışlarını sabit tutarak paketi dişlerimle yırtıp açtım, lastiği çekip çıkardım ve aletimin uzunluğuna doğru yuvarladım. Tinker'ın yanakları kızarmıştı ve o muhteşem memeleri -hâlâ görmediğim memeleri, en kısa zamanda ilgilenmeyi planladığım bir ihmal- her nefeste kabarıyordu.

Kalçalarını kavrayarak onu kanepenin kenarına doğru çektim ve bacaklarını tekrar omuzlarıma aldım. Sonra sikimin başını açıklığına yerleştirdim ve yavaşça içine doğru itmeye başladım.

OceanofPDF.com

TINKER

Büyüktü.

Daha önce ağzımı ona dolamış olmama rağmen beklediğimden daha büyüktü. Sanırım yeterince uzun süre perhiz yaptığınızda içeride bir şeyler sıkılaşıyor, çünkü derinlere kayarken neredeyse ilk kez gibi hissettim.

Ve çok *derindi*, inan bana.

Öne doğru eğildi, vücudumun üzerinde yükselip beni yere yapıştırırken bacaklarımı gerdi. Bir an farkına vardım, artık kontrol ondaydı ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Neyse ki durmak gündemimde yoktu.

Gage geri çekildi, sonra tekrar soktu, bu sefer daha sertti. Beni mükemmel bir şekilde doldurmasının gücüyle nefesim kesildi. Uzun zamandır o kadar boştum ki, bu mükemmeldi. Aşağı uzanıp klitorisimi ovuşturdum, boşalmanın eşiğine gelmiştim. Ama henüz boşalmaya hazır değildim. Bu lezzetli gerginlikten daha fazlasını istiyordum, bu patlamaya doğru bir birikim, eğer onu tutarsam daha da büyüyecekti, bu yüzden parmaklarımı çektim.

"Hayır," diye homurdandı Gage, gözlerimi yakaladı ve onları tuttu. İhtiyaç, arzu ve tam olarak okuyamadığım başka bir şeyle karanlıktılar.

Yoğun ve neredeyse korkutucu bir şey.

"Geldiğini görmek istiyorum," dedi. "Geldiğini görmem *gerek.* Bunun için uzun zamandır bekliyordum, Tinker kızı."

"Bu sana bağlı değil," diye fısıldadım ve gülümsedi, sonra aramıza uzandı, gözlerinde karanlık ve korkunç şeyler yazıyordu.

"Her şey bana bağlı, bebeğim. Şu andan itibaren."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama başparmağı klitorisimi buldu ve tam içime girip beni tamamen doldururken ustalıkla bastırdı. Sırtım kamburlaşırken sınırda gezinen gerginlik dışarı doğru çıktı. Serbest bırakma sert ve hızlı bir şekilde gerçekleşti ve ben haykırırken beni de beraberinde götürdü.

"Mükemmel," diye homurdandı Gage, içimde daha hızlı hareket ederek. Onu sıkıca kavradım, orgazmımı atlatırken içimde yıkanan zevk dalgaları devam etti. *Çok güzeldi.* Kendime dokunmaktan çok daha iyiydi. Bin kat daha iyi ya da belki yüz bin kat daha iyi.

Bunu kaçırmışım.

Bunu hiç yaşamadın, diye fısıldadı kafamın içinde küçük bir ses ve gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Brandon hayatı buna bağlı olsa bile beni bu şekilde kurtaramazdı.

"Siktir, ama boşalırken muhteşem oluyorsun," diye homurdanarak içime girdi. Kaba ve sertti -neredeyse hayvani- ve beni katladığı için hareket bile edemiyordum. Bunun bir önemi yoktu. O kadar bunalmış, dolmuş ve tatmin olmuştum ki mırlamak istiyordum. Ya da başka bir şey. Aramıza tekrar uzanarak beni hazırlıksız yakaladığında, beni kendi zevki için kullanmasına izin vermeye hazır bir şekilde arkama yaslandım.

"Daha fazlasına ihtiyacın var," dedi parmaklarını klitorisime doğru kaydırarak. "Çok daha fazlasına. Hepsine. Seni beklerken boğuluyordum ve senin için daha kolay olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Buna nasıl yanıt veriyorsunuz?

Zahmet etmedim, çünkü beni tekrar boşaltmaya niyetli olduğunu fark ettiğimde kendimi kaptırmıştım ve buna karşı koyacak değildim. Oh, kesinlikle hayır. Birazcık bile, çünkü adam haklıydı. İşim hiç kolay değildi ve bunu hak etmediğime lanet olsun.

İkinci sefer farklıydı.

Vücudum zaten onunkine karşı duyarlıydı, bu yüzden bana gerçekten vurmaya başladığında, işler daha hızlı ilerledi. Sert, kalın ve derindi, ihtiyaç yeniden artmaya başladıkça her hareketi arzumla kayganlaşıyordu. Beni neredeyse ikiye bölerek minderlere doğru itti. Sonra Gage üzerimden kaydı, hareketleri daha az koordineli hale geldi.

"Yaklaştım bebeğim," dedi, kelimeler zorlanarak. "Seni tekrar yanıma almak istiyorum. Bana biraz yardım edebilir misin?"

Gözlerim kapandı, onda gördüğüm yoğunlukla yandı ve aramıza uzandım, parmaklarım onunkilere dolandı. Beni bırakıp kendi ihtiyaçlarına odaklanmasını bekliyordum. Bunun yerine ona tam olarak ne istediğimi gösterirken ellerimiz birlikte hareket etti. Bu süre boyunca bana dikkatle baktı, alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

"Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim," diye nefes nefese kaldı. "Hazır mısın?" "Evet," diye fısıldadım, parmaklarım uçuşuyordu.

Birden kaskatı kesildi, inlemeye başladı.

tüm vücudu sıkıca kenetlenmişti. Yüzündeki ifade beni uçurumun kenarına itti ve tekrar boşaldım. Bu seferki farklıydı, daha az yoğun değildi ama yeni bir şekilde. O daha sertti, daha kördü. Bu daha yumuşaktı, dalgalar halinde

Birbirimizin gözlerine bakarken içimden rahatlama ve zevk karışımı bir his geçti.

O an yavaş yavaş geçti ve ben normal şeyleri fark etmeye başladım.

Bir kere beni simit gibi bükmüştü ve bacaklarıma ciddi şekilde kramp girmeye başlamıştı. Ayrıca, ben terli ve iğrençtim, o hâlâ gömleğini ve derisini giyerken ben belden aşağısını çıplak bırakmıştım.

Garip.

"Hey, sanırım ben-"

"Yapma," dedi Gage başını hızla sallayarak. Kaşlarımı

çattım. "Neyi?"

"Düşünme," diye cevap verdi, yavaş bir gülümsemeyle. "Sadece anın tadını çıkar. Bazı şeyleri yarın düşünebiliriz. Seni birkaç kez daha becerdikten sonra, çünkü bu gecelik işimiz bitmiş sayılmaz."

Başımı sallamaya başladım ama bacaklarımı beline doladı, sonra beni kaldırdı, takdir etmekten kendimi alamadığım bir güç gösterisiydi bu. Sonra beni -kalçalarım hâlâ çıplak- merdivenlerden odama taşıyordu ve ben daha az minnettar hissediyordum.

"Ne yapıyorsun?" Babamın kapısının önünden geçerken kulağına

tısladım. "Seni yatağa götürüyorum," diye cevap verdi rahatça. "Ne

yaptığımızı sanıyordun?

ne yapıyorsun?"

"Seni gece kalman için davet etmedim," diye fısıldadım, lanet olası sesini alçaltmasını umarak.

"İma edildi," diye yanıtladı, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Tabii beni sadece seks için kullanmıyorsan? Bilirsin, bundan faydalanmak gerçekten haksızlık-"

"Kapa çeneni," diye inleyerek başımı omzuna yasladım, çünkü gerçekten de çok güzel kokuyordu ve itiraf etmeliyim ki iri yarı, güçlü bir adamın beni merdivenlerden yukarı taşıması çok hoşuma gitmişti. Yalancı bir pislik olsa bile. Bu yüzden beni yatağımın üzerine bıraktığında - sert ve tekrar yapmaya hazır - ya da başımı aşağıya doğru ittiğinde ya da hatta gecenin ortasında üçüncü kez beni yüzüstü çevirdiğinde itiraz etmedim.

Kurak bir dönemi sona erdirmeye karar verdiğinizde, bunu doğru bir şekilde yapabileceğinizi varsayalım.

OceanofPDF.com

GAGE

Uyandığımda kendimi çok beğenmiş hissediyordum.

Kendimi toparlamam bir dakika, olanları hatırlamam ise bir dakika sürdü. Geceyi Tinker'la geçirmiştim ve ne geceydi ama. Hemen yanımda sımsıkı sarılmıştı ve aşağı baktığımda yüzünü uykuda rahatlamış buldum. Böyle farklı görünüyordu - daha az güzel değildi ama çoğu zaman zırh giyiyordu. Tüm bu makyaj/saç olayı çok seksiydi ve ona çok yakışıyordu ama aynı zamanda onu dünyadan ayıran bir katman da sağlıyordu. Bunu takdir edebilirdim.

Reaper'larımın renkleri de benim için aynısını yaptı.

Yine de maskenin ardındaki kadını görmek iyi hissettirdi. Gerçek ve güzeldi ve sadece biraz terli ve lekeliydi - bir erkek daha ne isteyebilir ki? Tinker içini çekti, sonra sırtüstü yatmak için benden uzaklaştı. Göğüsleri hâlâ çarşafla örtülüydü ve sabah ışığında daha iyi görebilmek için çarşafı yavaşça aşağı çektim. Fena değildi. Hem de hiç fena değil. Göğüsleri güzel ve yuvarlaktı. Kocaman değillerdi ama dolgundular ve tamamen doğal olduklarını belli edecek şekilde hafifçe yanlara doğru düzleşiyorlardı.

Parmağımı aralarından geçirip karnına doğru kaydırdım ve çarşafı da yanıma aldım. Karnı yumuşaktı ve onu öpmek için eğildiğimde bir şey dikkatimi çekti.

Göbek deliğine doğru uzanan ince, gümüşi bir çizgi. Birden fazla. Narindiler, teninde geziniyorlardı ve içimden binlerce soru geçti çünkü bunların ne olduğunu çok iyi biliyordum - çocuk sahibi olan hemen hemen yattığım her kadında en az birkaç tane vardı.

Çatlaklar.

Tinker Garrett hayatının bir döneminde doğum yapmıştı.

Aynı Tinker Garrett'ın şu anda bir çocuğu yoktu. Çocuğuna dair en ufak bir ipucu bile yok. Resim yok, söz yok, hiçbir şey yok. Çocuğum olduğu konusunda yalan söylediğim için kendini kaybetmesi dışında hiçbir ipucu yok.

Toplar.

Sıçıp

batırmıştım.

Fena batırdım.

"Hey," dedi, sesi yumuşak ve bulanıktı. Yan yattı, bilinçsizce gerindi, belli ki hâlâ yarı uykuluydu. "Ne-?"

Tam o anda nerede olduğunu ve ne yaptığımızı hatırladı. Ciyaklayarak yorganlara uzandı ve onları yukarı çekti, bu sırada yüzümü tokatladı. Tanrım, bu hayal edebileceğimden daha büyük bir karmaşaydı ve daha önce hiç bu kadar basit olmamıştı. Durumun önüne geçmem gerekiyordu, aksi takdirde benden kaçacaktı. Neyse ki, bu ilişkide büyük bir avantajım vardı çünkü onun iki katı ağırlığındaydım, bu yüzden onun üzerine yuvarlandım ve onu yatağa doğru sıkıştırdım.

"Günaydın," dedim onu öperek. Tinker kaşlarını çatarak başını başka yöne çevirdi, çünkü elbette onunla bu kadar kolay olamazdı. Sorun değildi. -Onun için savaşmaya değerdi, dün gece bunu çok daha açık bir şekilde göstermişti. Yine de önce halletmemiz gereken bazı işler vardı.

"Söyle bakalım," dedim yavaşça. "Nasıl oldu da bir bebeğiniz olduğundan hiç bahsetmediniz?"

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Soruyu sorduğumda Tinker'ın yüzü buruştu, acı ve öfke karışımı bir duygu iliklerine kadar işledi.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi. "Bırak beni ve defol git buradan. Hiçbir şey değişmedi."

"Bütün gece seni sert bir şekilde sikmem ve kenarını zar zor kaldırmam dışında," diye cevap verdim, sabah odunumu karnına doğru itme fırsatını değerlendirerek. "Bu sabah sana bir tur daha atmak isterdim ama önce konuşmamız gerek. Çocuk sahibi olacağım konusunda yalan söylediğimde bu yüzden kendini kaybettin, değil mi?"

Gözlerini hızla kırpıştırdı, başka tarafa bakmaya çalışırken gözlerinde su birikti. Yine de ona izin vermedim, çünkü bunun üzerinde çalışmamız gerekiyordu. Ona ne olduğundan emin değildim ama her ne olduysa çok kötüydü. Gerçekten kötüydü.

Tüm içgüdülerim, bu meseleyi çözmeden o kapıdan çıkıp gidersem onu bir daha asla göremeyeceğimi söylüyordu.

Bu bir seçenek değil.

"Anlat bana," diye fısıldadım, alnımı onunkine yaklaştırarak. "Bilmek istiyorum.

Seni önemsiyorum, Tinker. Bana güvenebilirsin."

"Senin lanet olası adını bile bilmiyorum," dedi gözlerini kapatarak. "Sana neden güveneyim ki?"

"Adım Gagi Alfonso Leon," dedim açıkça. "Doğum günüm on beş Ekim ve sosyal güvenlik numaram 625-54-"

"Kapa çeneni," dedi başını sallayarak, ben de geri çekilmeyi reddederek kendi başımı salladım. "Sen delisin."

"Ve sen de çok seksisin," diye cevap verdim, o andan yararlanarak ağzını yakalayıp hızlı bir öpücük daha kondurdum. "Ama konuşuyoruz. Sana bir sürü şey hakkında yalan söyledim ama senin tek odaklandığın şey çocuklardı. Şimdi karnını çatlaklarla kaplı buluyorum. Burada bir şey kaçırıyorum ve içimden bir ses bunun oldukça büyük bir şey olduğunu söylüyor. Konuş benimle, Tinker."

"Tamam," dedi. "Ama geri çekilmen gerek. Önce giyinmeme izin ver. Aşağıda kahve içip bu konuyu konuşuruz."

"Giyinebilirsin ama bunu burada konuşuruz," diye karşı çıktım. "Aşağı inersek bir bakmışım beni kapı dışarı etmişsin. Ciddiyim, bunu çözmemiz gerek."

"Neden?" diye sordu, sesi işkence görmüş gibiydi. "Seks yaptık. Eğlenceliydi ama sen de bana bir sürü kişiyle yattığını söylemiştin. Yattığın herkesi sorguya mı çekersin?"

"Hayır, sadece ciddi olduklarım."

"Doğru," dedi ekşiyerek. "Peki bu lafı kaç kıza söyledin?"

"Tek bir tane bile değil," diye cevap verdim, ki bu kesinlikle doğruydu. "Burada olanlara rağmen, ben genellikle oyun oynayacak türden bir adam değilim. Seksi severim. Pek çok kadınla seks yaptım. Hiçbir zaman ciddi bir şeyle ilgilenmedim ve bu benim için işe yaradı. Sonra seninle tanıştım ve farklı hissettim, bu yüzden bunu kontrol edeceğim. Bunu çözene kadar bir yere varamayacağımızı görecek kadar akıllıyım. Giyin ve konuşalım."

Onun üzerine eğilip buruşmuş tişörtünü siper olarak tutarken herhangi bir yorumda bulunmamak için kendimi zor tutarak üzerinden yuvarlandım. Çok azdı, çok geçti, sunabileceği her şeyi çoktan görmüştüm.

Eve yeni eklenmiş gibi görünen bitişik bir banyoya girerek gözden kayboldu. Babasının onun için yaptırdığından şüpheleniyordum. Tinker her zaman onun meleği olmuştu, bunu uzun süreli kiracılarla konuşurken öğrenmiştim. Hepsi onun harika biri olduğunu düşünüyordu ve ben de aynı fikirdeydim.

Yine de hiçbiri bir bebekten bahsetmemişti.

Bu düşünceyle kaşlarımı çatarak odasını inceledim. Ergenlik yıllarının mabetlerinden biri değildi, şükürler olsun. Orta boy bir yatağı vardı -kral daha iyi olurdu ama bunu daha sonra halledebilirdik- ve yeterince güzel küçük bir yatak odası takımı. Duvarlar kâğıtla kaplıydı ve kız gibi olsa da

kurdeşen dökecek kadar kötü değildi. Bana her şeyden çok dükkânı hatırlattı ve Seattle'daki evini nasıl dekore ettiğini merak ettim.

Hay sikeyim. Seattle. Eski sevgilisi orada yaşıyordu. *Savcı.* Şerefsiz. Ondan iki cephede nefret etmek zorundaydım - sadece Tinker'ı incitmekle kalmamıştı, ikiyüzlü pislik herif cehennem gibi kirliydi. Er ya da geç tüm sırlarını öğrenecektik. Sonra onları kafasına geçirip, Tinker'a ihtiyacı olan her şeyi vermesini sağlayacaktım.

Yazık.

Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi tercih ederdim ama şantaj uzun vadede muhtemelen daha temizdi. Tuvaletin sifonunu ve ardından lavabonun sesini duydum. Bir dakika sonra Tinker o uzun, ipeksi bornozunu giyerek dışarı çıktı. Kumaş o kadar inceydi ki, muhtemelen fark ettiğinden çok daha azını örtüyordu, yakın zamanda ona işaret etmeyeceğim bir şey.

"Ee," dedi, yatağında uzanmış, kollarımı başımın arkasında kavuşturmuş bana bakarken. "Bunu düşündüm ve konuşmamız gerektiğini sanmıyorum. Benim işim beni ilgilendirir."

"Senin işin benim işim," diye doğru bir şekilde nazikçe söyledim. "Nasıl anladın?"

"Ben böyle ısrarcıyımdır," dedim, yatakta yanımdaki yeri okşamak için doğruldum. "Gel otur ve bana neler olduğunu anlat. Ayrıntıları bilmiyorum ama çatlakların nereden geldiğini çok iyi biliyorum. Yalanıma verdiğin tepkiye bakılırsa -ve evet, ben bir pisliğim, vesaire, bunu daha sonra konuşabiliriz- hikâye mutlu bitmiyor. Bana neler olduğunu anlat. Bilmem gerek."

Yatağa doğru geldi, ayak ucuna, ulaşamayacağım bir yere oturdu. Sonra iç çekerek bana baktı.

"Sana bir kez söyleyeceğim," dedi. "Sonra bir daha bu konu hakkında konuşmayız. Anlaştık mı?"

"Hayır," dedim ve kaşlarını çattı.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğime söz verdim," dedim açıkça. "Ne söylemek üzere olduğunu bilmediğime göre, bu konuda bir daha asla konuşmamayı nasıl kabul edebilirim bilmiyorum. Belki de bu konuyu konuşmamız *gerekecek*."

İç çekti, sonra bir dakika boyunca duvara baktı.

"Konuşmaya hazır değilsen her zaman sevişebiliriz," diye önerdim. Tinker beni tersledi, sonra kollarını kavuşturdu ve kendini çelikleştirmek

için derin, titrek bir nefes aldı.

"Tamam, işte başlıyoruz," dedi. "Hep bir bebek istemişimdir. Bir sürü bebek. Brandon bu düşünce karşısında pek heyecanlanmadı ama fikrini değiştireceğini düşündüm. Her zaman toplum içinde iyi görünmek isterdi ve annesi de kesinlikle torun istiyordu. Ama bir aile kurmak için hiç doğru zaman gibi görünmüyordu. Çok uzun saatler çalışmasının bir faydası olmadı ama ben kendi işimi kuruyordum ve ... Uzun bir süre daha çok zamanımız olduğunu düşündüm. Sonra otuzuma bastım ve doğum kontrol haplarımı atmamla sonuçlanan bir İsa'ya gelme konuşması yaptık. Ama hamile kalmadım."

Konuşmayı bıraktı ve sanki onu bundan sonra olacaklardan koruyabilecekmiş gibi bornozunu omuzlarına daha sıkı sardı.

"Sonunda gerçekleştiğinde neredeyse pes etmiştim," dedi gözleri kararark. "Yıllardır doğurganlığımı takip ediyordum, her türlü testi yaptırmıştım.
Brandon hiçbir zaman test yaptırmadı ve doktorum bunun binlerce nedeni olabileceğini söyledi. . . Sonra hamile kaldım. Bir mucize gibi geldi ve çok heyecanlandım. O zamana kadar neredeyse vazgeçmiştim, biliyor musun? Her neyse, Brandon'ın mutlu olmasını bekledim, ama gerçekten umursamıyor gibiydi. Bir grup dava üzerinde çok sıkı çalışıyordu ve bunlardan biri oldukça yüksek profilliydi. Aslında bir motosiklet kulübünün peşindeydi."

Bana bir bakış daha attı. "Senin değil, sanmıyorum."

"Hayır, Orakçılar değildi," dedim ona, duyduklarımı düşünerek. "Daha küçük bir kulüp. Seattle. Bize bağlılar ama kendi grupları var. Nighthawks gibi bir şey."

"Yani o davayı almak büyük bir olaydı," dedi. "Büyük bir olay. Bu kadar büyük bir şey üzerinde çalıştığı için heyecanlıydı ve meşguldü. Ben bebek için heyecanlıydım ve o yanımda olmasa da umurumda değildi. Geriye dönüp baktığımda, zaten uzun süredir ayrı hayatlar yaşadığımızı fark ediyorum. Aynı evi paylaşıyorduk ve bazen seks yapıyorduk ama çok sık değil. Bunun dışında, sanırım kendi kocamdan çok onun avukat yardımcısıyla konuşarak vakit geçiriyordum."

"Gerçek bir prense benziyor."

Kadın homurdandı. "Hiçbir fikrin yok. Beni en az bir kez, ofisinde çalışan başka bir avukatla aldattığını belirtmekte fayda var. Şimdi geriye dönüp baktığımda bundan daha fazlası da olmuş olabilir. O noktada umursamayı bırakmıştım."

"Neden onu terk etmedin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Hayat kısa, neden böyle biriyle harcayasın ki?"

Omuz silkti. "Alışkanlık mı? Bilmiyorum. Geçmişe bakınca çılgınca geliyor, ama o anın içindeyken . . . Sanırım bir parçam birlikte bir bebek sahibi olmanın her şeyi düzelteceğini umuyordu. Bilmiyorum. Hiçbiri önemli değil, çünkü sekiz aylıkken sorun yaşamaya başladım. Lekelenmeler. Kramplar. Bunların çoğu hamileliğin ilerleyen dönemlerinde olur zaten ama bir sabah kanama başladı ve durmadı. Bebeği kaybettim."

Böyle bir şey bekliyordum. Yani ya çocuğunu kaybetmişti ya da evlatlık vermişti. Çatlakları gördüğüm andan beri bunu biliyordum. Yine de, kelimeleri duymak her şeyi gerçek yaptı.

"Gerçekten üzgünüm, Tinker."

Gözlerini hızla kırpıştırdı ve bir damla gözyaşının yüzünden aşağı akmasını izledim. Görmezden geldi, gözlerini dikip önüne baktı.

"O küçük bir kızdı. Önceden öğrenmemiştim. Sürpriz olmasını istedim. Adını annemin adı olan Tricia koydum. Brandon o gün mahkemedeydi ve erteleme ya da başka bir şey istemedi. İsteyebilirdi, bilirsin. Dünyada hiçbir yargıç onun hastaneye gitmesine izin vermezdi ama Brandon kızımızı orada olacak kadar önemsemedi."

"Lanet olası pislik."

"Evet, öyle de denebilir," diye cevap verdi. "Ama iyi ki kurtulduk, biliyor musun? Sonunda o gece geç saatlerde hastaneye geldi. Onu götürdükten sonra. Onu kucağıma aldım ve bir fotoğrafçı birkaç resim çekti, ama öz babası zahmet etmedi. İşte o zaman ben de onunla daha fazla uğraşamayacağıma karar verdim. Hastane odasında yüzüklerini ona fırlattım."

Gözyaşları artık açıkça yüzünden aşağı akıyordu. Ona uzandım ve kollarıma çektim. Önce direndi, bana karşı sertleşti ama boş ver.

"Bok herifin teki," dedim ona, sırtını sıvazlarken o da bana sarılıp rahatladı. "Tricia daha iyisini hak ediyordu, sen de öyle. Çok üzgünüm bebeğim. İnanılmaz derecede üzgünüm."

"Onu çok istedim," diye fısıldadı Tinker, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Genelde ağlayan kadınlar beni korkutur ama bu farklıydı. Bu, erkek arkadaşı hakkında sızlanan bir kaltak değildi. Hiç çocuk sahibi olmamıştım, hatta bunu hiç düşünmemiştim bile.

-Ama kardeşlerimi çocuklarıyla birlikte görmüştüm. Birini kaybetmek onları mahvederdi.

"Onu evden kovdum," diye devam etti Tinker. "Ailesinin yanına taşındı ya da bir yer kiraladı. Bilmiyorum. Umursamadım. Sonra boşanmayla ilgilenmesi için bir avukat tuttum ama işler karmaşıktı çünkü bir evimiz

vardı

ve bir iş ve mali durumları takip etmek her zaman imkansızdı. Ailesinin parası var ama ne kadar olduğunu bilmiyordum ve nasıl işlediğini hiç anlamadım. Her neyse, yine de ona bir şans daha vermemi istiyor."

Hayatta olmaz.

"Ona siktirip gitmesini mi söyledin?" Öfkelenerek sordum.

Bana küçük, sert bir gülümseme vererek geri çekildi. "Durumun açık olduğundan emin oldum."

"Eminim öyledir," diye cevap verdim, gözyaşlarıyla yanağına yapışmış bir tutam saçı yakalamak için uzandım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. "Onu senin için öldürmemi mi istiyorsun?"

Kısa bir kahkaha attı, başını salladı, belli ki şaka yaptığım izlenimine kapılmıştı.

Değildim. Biraz bile değil.

"Hayır, Carrie ve Margarita bu onura sahipler," dedi. "Onu gerçekten özlüyorum. Tricia'yı yani. Sadece bir kez kucağınıza aldığınız bir çocuğu özleyeceğinizi düşünmezsiniz ama ben onu hamile kaldığım andan itibaren sevdim. O kızı ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin. Ve şimdi o gitti. Onu geri almak için her şeyimi verirdim. Sonra sen geldin ve bir aile kurmayı şaka gibi anlattın."

Uzanarak başının arkasını tuttum, gözlerini tutarken parmaklarımı saçlarının arasına kaydırdım.

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim," dedim yavaşça. "Normal görünmeye çalışıyordum. Uyum sağlamak için. Kasabada neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu da bu gibi görünüyordu. Eğer bir ipucum olsaydı ... . Keşke zamanda geriye gidebilsem ve yaptıklarımı değiştirebilsem ama yapamam."

Gözlerini hızla kırpıştırdı. "Bununla yaşayabileceğimden emin değilim. Muhtemelen gitmelisin, Gage. Ben ... ... Gerçek bir şeye hazır değilim. Bir daha hazır olabileceğimden de emin değilim."

Kahretsin, boyumdan büyük
işlere kalkışmıştım. Genelde
istediğimi alırdım.
Talep etti.

Zor bir dünyada yaşıyordum, kazanmanın tek yolunun geri çekilmeyi reddetmek olduğu bir dünyada, ama Tinker kırılgandı. Hayal edebileceğimden çok daha kırılgandı. Ama aynı zamanda daha da güçlüydü. Seks kasetinin hayatını mahvetmemiş olmasına şaşmamalı. Bebeğiniz ölmüşken seks kaseti kimin umurunda?

"Eski kocanı öldürmek istiyorum," dedim ona, çok ciddiydim. Gözlerini kırpıştırdı. "Ben de," diye yavaşça fısıldadı. "Ama yine de gitmiş olacak. Hayatımın o kısmı bitti, o fark etmese bile. Asla geri dönmeyeceğim çünkü orada benim için hiçbir şey kalmadı."

"Buna gerek yok," dedim ve başparmağımı yanağına sürterek gözyaşlarından birini sildim. "Burada bir hayatın var."

"Doğru," dedi acı acı. "Çünkü Hallies Falls çok harika bir yer. Babam aklını kaçırıyor, bakamadığım bir apartmanla baş başa kaldım ve herkes benim bir sürtük olduğumu düşünüyor."

"Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" dedim, durumun gerçekliğini görememesine sinirlenerek. "Tinker, birkaç küçük beyinli amcık senin bir sürtük olduğunu düşünüyor. Güzel. Dar kafalı amcıklar her zaman yargılayacak birilerini ararlar.
Onlara hakkında konuşacakları bir şey vererek kamu hizmeti yapıyorsun. Kasabadaki herkes senin bir bok olduğunu düşünüyor - bakkaldaki o kaltağı indirdiğinde ne kadar etkilendiklerini görmeliydin. Gözlerini açarsan görürsün. Ve evet, belki baban aklını kaçırıyordur. O seni hâlâ seviyor, sen de onu seviyorsun ve birbirinize sahipsiniz. Ve Tanrı aşkına, apartmanla senin için ben ilgileniyorum, endişelenmeyi bırak artık, tamam mı? Neden yanlış olan her şeye odaklanmak yerine anı yaşamayı denemiyorsun?"

Gözleri kısıldı.

"Anı yaşamak kızımı geri getirmeyecek." "Prensip olarak her şeyden nefret etmek de öyle."

"Bence gitmelisin."

"Gitmiyorum," dedim, kelimelerin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırarak. Kendini bu şekilde yıprattığını duymak beni gerçekten kızdırdı. "Ve ben Brandon değilim. Sana şaka olsun diye yalan söylemedim. Çocuğum yok çünkü bu işi çok ciddiye alıyorum. Eğer bu dünyaya bir çocuk getirseydim, ona çok iyi bakardım. Harika bir yerde büyüdün, Tinker. Ailen seni seviyordu, arkadaşların vardı, her şey vardı. Benim yoktu. Koruyucu aile. Babam hapiste öldü, annem de ben on altı yaşındayken aşırı dozdan öldü. Orakçılar olmasaydı dağılırdım ama beni kayıp bir köpek yavrusu gibi yanlarına aldılar. Ailenin olmamasının ne demek olduğunu anlıyorum. Bunu bir çocuğa *asla* yapmazdım. Benden istediğin kadar nefret et ama eski sevgiline olan nefretini de bana bulaştırma. Hepsi onun ve bunu hak ediyor."

Ağzımı kapattım, ne kadar çok şey söylediğimi fark edince irkildim. Başını bana doğru eğdi.

"Haklısın," dedi yavaşça. "Sen o değilsin. Ama bu yaptıklarını unuttuğum anlamına gelmiyor."

Bu büyük bir tavizdi.

"Bunun üzerinde çalışacağız," dedim ve uzanıp yanağına dokundum. "Bu geceden başlayarak. Seni akşam yemeğine çıkaracağım."

Kadın homurdandı. "Yani bir randevu gibi mi?"

"Evet, aynen bir randevu gibi. Konuşacağız ve birbirimizi tanıyacağız. Belki daha sonra kulüp binasına gideriz ve sen de Coeur d'Alene'den bazı kardeşlerimle tanışırsın."

"Buna hazır olduğumdan emin değilim."

"Yarın akşam bir parti var," dedim. "Bir grup yaşlı kadın şehre geliyor."

Kaşlarını çattı. "Bu biraz rastgele görünüyor."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Durum biraz karışık. Kulüp yapısında bazı değişiklikler yapıyoruz. Bu ilişkileri yeniden inşa etmekle ilgili ve kızların burada olması buna yardımcı olacak. Sonuçta kulüp erkekler için ama tüm kadınların burada olması buna çok yardımcı oluyor. Yerel kızların neyin parçası olduklarını anlamalarını istiyoruz. Bırakalım da yaşlı kadınlarla bağ kursunlar, anlıyor musunuz?"

"Neden onlara yaşlı kadın diyorsun?" diye sordu burnunu kırıştırarak.

"Biliyorsam ne olayım," diye itiraf ettim. "Onlara böyle deniyor. Onlar bizim
kadınlar- bizim malımız."

"Bunun hangi kısmının beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim, eski mi yoksa mülk mü?"

"İkisi de saygı ifadesi," dedim kararlılıkla. "Eğer bir kadın senin yaşlı hanımınsa, ona güveniyorsun demektir. Sadece kendi hayatın için değil, tüm kardeşlerinin hayatı için de. Mülkiyet de aynı şekilde - bizim korumamız altında olduğunuzu herkese açıkça göstermekle ilgili. Seninle uğraşırlarsa, Azrail bunu onlara ödetir. Bizim dünyamızdaki kadınlar bunu bir onur olarak görür."

"Bu saçmalık," dedi, gözleri parlayarak. Güzeldi. Kızı hakkında konuşurken çok yenilmiş görünüyordu ama şimdi geri dönüyordu. İşte savaşmaya devam eden bir kadındı - tam da görmek istediğim şey.

"Sadece 'yaşlı' kelimesini bir hakaret olarak görüyorsanız," diye cevap verdim. "Yaşlı olmanın kötü bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Bilirsin, Reaper'larda yaşlılar gençlere akıl hocalığı yapar. Normal dünyada insanlar kendi yaşlarına sadık kalırlar.

ama MC dünyasında herkes bir arada. Ani bir yargıya varmadan önce tekrar düşünmek isteyebilirsiniz."

Tinker gözlerini kıstı. "Peki ya mülk?"

İçimi çektim. "Anlamak için görmen gerektiğini düşünüyorum. Bana bir şans ver, tamam mı? Halkımı tanı ve neden bahsettiğimi anlayacaksın. Farklı ama iyi bir şey. Biz bir aileyiz."

Hâlâ şüpheci görünüyordu ama başını salladı.

"Tamam, açık fikirli olmaya çalışacağım," diye

kabul etti. "O zaman seni altıda alırım."

"Seninle çıkacağımı söylemedim."

Evet, seçme şansı yoktu ama bunu söylemeyecek kadar akıllıydım. "Altı

senin için çalışıyor mu?" diye sordum. "Ben o değilim. Bana bir şans

verin ve

sana ne kadar o olmadığımı göstereceğim."

İç çekti, sonra başını salladı. "Tamam. Ama bir randevudan fazlasını kabul etmiyorum, anladın mı? Sen kazanmadın."

"İkimiz de kazanacağız," dedim ve eğilip onu öptüm. Kahretsin, bu sabah tadı daha da güzeldi, bu da bir şey söylüyordu.

Buna alışabilirim.

OceanofPDF.com

TINKER

Carrie öğle yemeğinde dükkâna girdiğinde, "Biriyle yattın," diye suçladı. Randi önce irkildi, sonra kıkırdamaya başladı. Büyük bir sipariş daha almıştım, bu yüzden ondan bir süreliğine gelip yardım etmesini istemiştim. Bayan Webbly babamı kontrol edeceğine söz vermişti ve bu durumdan pek hoşnut olmasam da, şimdilik bulabildiğim en iyi çözüm buydu.

Onları görmezden gelmeye karar verdim ve çikolata sertleşmeden önce karamellerin üst kısımlarına tuz serpmeye odaklandım.

"Beni duymuyormuş gibi davranabilirsiniz ama duyuyorsunuz," diye devam etti Carrie. "Tinker Garrett'ın kuraklık dönemi resmen sona erdi!"

Randi daha sert kıkırdadı, sonra odadan çıkarken banyo hakkında bir şeyler mırıldandı. Uzaktan gerçekten kahkahalar attı, küçük hain.

"Tanrım, şimdi tüm şehirde duyulacak," dedim en iyi arkadaşıma ters ters bakarak. "Şehrin her yerinde var zaten," dedi omuz silkerek. "Ne yani, sen
özel hayatınız var mı? Hallies Falls'ta kimsenin özel hayatı yoktur, Tinker. Buna alış artık. Joel Riley iri yarı, korkunç bir motorcu tarafından öldürülmediğinden emin olmak için seni aradığı anda üç mesaj ve evinin önüne park etmiş motosikletinin fotoğrafını aldım."

"Bunu tahmin etmeliydim ama bazen bağımsız, yetişkin bir varlığım varmış gibi davranmayı seviyorum."

Carrie gözlerini devirdi. "Bizi seviyorsun ve bunu biliyorsun. Şimdi bana her şeyi anlat. Yatakta iyi miydi? Sana yalan söylediği için ona siktirip gitmesini söyledin mi? Burada gerçekten ikilemde kaldım. . . Bir yandan yaptığı şey için ondan binlerce güneşin ateşli tutkusuyla nefret ediyorum, ama diğer yandan sen seviştin. Zor karar."

"Benim dünyama hoş geldin," diye mırıldandım, Randi'nin hâlâ gitmiş olduğundan emin olmak için hızlıca bir göz attım. "İşte haber. Dün gece geldi ve seks yaptık ve inanılmazdı. Bunun nasıl olduğundan hâlâ emin değilim."

"Pişman mısın?"

"Hem evet hem hayır," diye itiraf ettim. "Yani, evet, bunun bir hata olduğundan ve onun korkunç bir insan olduğundan eminim. Ama gerçekten iyi hissettirdi. İyiydi. Yani

Konu bir kadını boşaltmak olduğunda adamın çılgın yetenekleri var. Brandon'dan çok daha iyi."

"Jamie'den daha mı iyi?" diye sordu, öne doğru eğilip dudaklarını yalayarak. "Sen bir sapıksın," dedim.

"Ve? Soruya cevap ver."

"Evet, Jamie'den daha iyiydi. Aslında şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi. Mutlu musun?"

"Uh-huh," dedi, hülyalı bir şekilde gülümseyerek. "Sanırım onu evden attınız ve sonra da tahliye ettiniz, değil mi? Yatakta ne kadar iyi olduğu önemli değil, adam yalancı ve suçlu."

"Öğle yemeği için eve gitmemin bir sakıncası var mı?" Randi mutfağa geri dönerek sordu. Kaşlarını çatmış, telefonuna bakıyordu.

"Evet, her şey yolunda mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Aslında hayır. Batıdaki büyük orman yangını büyüyor ve Chelan'ı tahliye alarmına geçirdiler. Büyükannem ve büyükbabamın tepelerde bir evi var ve yangın o kadar yaklaşmış ki annem oraya gidip eşyalarını toplamalarına ve onları eve geri getirmelerine yardım ediyor.
Çocukları kontrol etmemi istiyor."

"Günün geri kalanında izin ister misin?" diye sordum ve yüzünü buruşturdu. "Paraya ihtiyacım var," diye itiraf etti. "Kirayı biraz geciktirdik,
ve . . . Şey, nasıl gittiğini bilirsiniz."

Evet, söyledim. Annesi muhtemelen kumarhanede yine bir tomar para kaybetmişti.
İşe yaramaz sürtük.

"Öğleden sonra ücretli izin alabilirsin," dedim, bunun aptalca olduğunu biliyordum çünkü birkaç saatlik tatil ücreti bu durumda bir fark yaratacak gibi değildi. Yine de çok çalışkan biriydi ve ona ihtiyacım olduğunda gerçekten esnek davranıyordu. Bu bir çeşit ödülü hak ediyordu. Ve yangın durumu kesinlikle ciddiydi - havayı boğan duman her geçen gün daha da kötüye gidiyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu gözleri büyüyerek. "Teşekkürler, Tinker. Gerçekten minnettarım
o."

"Sorun değil," dedim ve çantasını kaptığı gibi kaçışını izledim.
kapıya doğru koşuyor, çılgınca mesajlaşıyor.

"Bu çok hoştu," diye yorumladı Carrie.

"Ben iyi bir insanım."

"Gerçekten mi? Çünkü senin pis bir ... olduğunu duydum." "Kendine bir hayat kurmalısın."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Bu biraz acınası bir durum. Nasıl bu kadar yaşlandım?" "Bir kadını kötü olmak kadar yaşlandıran bir şey duymadım." Tuzu bitirdikten sonra
ellerimi fırçaladı ve başıyla ana odaya doğru işaret etti. "Yemeğe hazır mısın?"

Carrie her zamanki sandviçlerimizin bulunduğu çantayı kaldırdı.

"Her zaman. Yemeği ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Annemin eşyalarıyla çevrili masalardan birine oturduk.
Er ya da geç her şeyi toplayıp ne yapacağıma karar vermem gerekecekti. Belki açık artırmayla satıp parasıyla yeni mutfağımı yaptırabilirim.

Yeni bir mutfak *istediğimi* varsayarsak. Gerçekten Hallies Falls'ta kalmayı mı planlıyordum? Bazı günler diğerlerinden daha fazla, ama babam kesinlikle ayrılmak istemiyordu. Ugh.

"Yani soruma cevap vermedin," dedi Carrie, diyet kolasının kapağını açarak. "Onun kıçına tekmeyi basarak kapı dışarı ettin mi? Burada doğru cevap 'evet'tir, aklınızda soru işareti varsa diye söylüyorum. Yatakta ne kadar iyi olduğu umurumda değil, o adam bir pislik."

"Hayır, Brandon pisliğin teki," dedim kendimi şaşırtarak. "Gage'in bir izci olduğunu söylemiyorum ama Brandon bin kat daha kötü."

Carrie bana baktı ve ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu. Tabii

Carrie olduğu için çabuk toparlandı.

"Aynı fikirde değilim..." dedi. "Brandon'ın bir pislik olduğu açık, buna şüphe yok. Ama bu Gage'in iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez. O adama güvenemezsin, Tinker. Sana yalan söyledi. Herkese yalan söyledi. Ona bulaşmak gerçekten kötü bir fikir."

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra kapattım çünkü o haklıydı.

Gage'e bulaşmak gerçekten kötü bir fikirdi ama yine de bunu yapmak istiyordum. Umutsuzca. Telefonum çaldı, *Star Wars*'dan "İmparatorluk Marşı" *çalıyordu*. Bu da neydi böyle? Aşağı bakınca arayanın kimliğinde Brandon'ın adını gördüm. "Brandon'ın zil sesini Darth Vader olarak mı değiştirdin?" Carrie'ye sordum,
Birden sandviçindeki marulları yeniden düzenlemekle ilgilenmeye başladı.

"Cevap verme," diyerek soruyu geçiştirdi. "Eğer seninle konuşmak istiyorsa, avukatına senin avukatını aramasını söyleyebilir. Medeni insanlar böyle şeyleri böyle halleder."

Görmezden gel düğmesine bastım ve sandalyemde arkama yaslanıp ona baktım.

"Annem olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordum. "Aslında hayatımdan sen sorumlu değilsin."

Omuz silkti ve bana göz kırptı. Brandon sesli mesaj bıraktığında telefonum çaldı, ardından bir mesaj geldi.

Ara beni. Ha. Olası

değil.

"Bu gece Gage'le çıkıyorum," diye devam ettim, mesajı görmezden gelerek. "Ve

Merak etme, aptal değilim. Yalancı olduğunu biliyorum ama ne olmuş yani? Dün gece eğlendim ve biraz daha eğlenmek istiyorum. Biriyle yatmak için onunla arkadaş olmak zorunda değilim."

"Fuckbuddy'ler randevuya çıkmaz," diye karşı çıktı. "Eğer bir seks görüşmesi istiyorsan, harika. Ama neden bunu akşam yemeğiyle karmaşık hale getirelim?"

Telefonum tekrar çaldı, uğursuz müzik yine çay dükkânının içinde çınlıyordu.

"Cevap vereceğim," dedim kaşlarımı çatarak. "Belki de acil bir durumdur.

Pislik. Ondan nefret ediyorum ama hâlâ birlikte bir evimiz var."

Telefona uzanarak parmağımı ekranda kaydırdım. "Evet?"

Brandon, "Tinker, sesini duymak güzel," dedi, "hoşgörülü baba" sesi olarak düşünmekten hoşlandığım ses tonunu kullanarak. *Ne lanet bir alet.* "Seninle kiracın hakkında konuşmam gerek."

Ciddi misin?

"Hangi kiracı olabilir?" Zaten oldukça iyi bir fikrim olmasına rağmen sordum.

"Motorcular," dedi. "Bu hafta sonu Ellensburg'da büyük bir grup tutuklandı. Biraz araştırma yaptım ve bu adam hakkında daha fazla şey öğrendim. Adı konusunda yalan söylüyordu ve Azrailler adlı bir çetenin üyesiymiş."

Vay anasını. Brandon beni mi *gözetliyordu*?

"Bu benim için yeni bir şey değil. Ne demek istiyorsun?"

"Tinker, benimle bu tonda konuşmana gerek yok. Aslında-"

"Ya söyleyeceğini söyle ya da çeneni kapa," dedim sertçe. Carrie masanın üzerinden bana bir başparmak işareti yaptı. Brandon bir saniye cevap vermedi ve onu hazırlıksız yakaladığımı anladım.

"Değişmişsin, Tinker."

"Senin fikrinle ilgilenmiyorum. Şimdi kapatıyorum."

Brandon hemen, "O bir suçlu," dedi. "Hepsi öyle. Bu adamların gerçekte neler yapabileceklerini anlamıyorsunuz. Tahliye işini senin için benim halletmem gerekecek. Çok zekiler, sandığınızdan daha akıllılar. Yapabilirse yasaları size karşı kullanacaktır."

"İlgilenmiyorum. Avukatınız boşanma konusunda benimkini arasın."

Telefonu kapattıktan sonra Carrie'nin yüzünde saygıyla beni izlediğini görmek için yere bıraktım.

"Onunla böyle konuştuğunu hiç duymadım," dedi ve ben omuz silktim.

"Hakkımdaki her şeyi bilmiyorsun," diye karşı çıktım.

"Evet, biliyorum."

"Seattle'a son gittiğimizde Brandon'ı bıçakla tehdit ettim ve mutfağımdan defolup gitmesini söyledim."

Carrie sandalyesine öyle bir oturdu ki neredeyse devrilecekti. Sonra yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Tamam, haklısın. Belli ki her şeyi bilmiyorum."

"Biri tarih ve saati işaretlesin," diye anons ettim. "Carrie Constantini az önce her şeyi bilmediğini itiraf etti."

"Siktir git," dedi mutlu bir şekilde. "Kahretsin, Tinker. Gerçekten etkilendim. Onun kıçına sahip oldun."

"Henüz değil, ama yapacağım," dedim. "Avukatımın onunla işi biter bitmez. Ve bu gece Gage ile çıkacağım çünkü bunu istiyorum. Aptal değilim, onu affetmedim ve yaptıklarını unutmayacağım. Ama eğlenceli olacağını düşünüyorum ve biraz eğlenceyi hak ediyorum. Oh, ve kayıt için? Joel kocaman bir korkak.

Dün gece beni tamamen kaderime terk etti. Gage ortaya çıktığında korkmuş küçük bir kız gibi oradan kaçtı, yine de polisleri arayıp durum kontrolü yaptığı için ona biraz hak vermeliyim. Gerçi bunun yol açtığı dedikodular işleri daha da karmaşık hale getirecek."

"Muhtemelen," dedi ciddiyetle, hâlâ sırıtarak. "Eğlenmene sevindim. Sadece kalbine dikkat et, tamam mı? Tricia'yı kaybettikten sonra Brandon'ın peşine düşüp onu şişlememek için her şeyimi verdim. İkinci kez kendimi tutabileceğimden emin değilim."

"Endişelenmeyin. Bu gerçek bir şey değil, inan bana. Ama berbat bir yıl geçirdik, neden eğlenmeyeyim ki?"

"Sen böyle söyleyince aklıma hiçbir neden gelmiyor," diye itiraf etti. "Git, Tinker!"

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Randi olmadan istediğim kadar üretken olamıyordum. Neyse ki bir çıkış yolum vardı - babamın hafta içinde Seattle'da bir randevusu vardı, bu yüzden onu Perşembe günü oraya götürecektim. Böylece teslimatları tek başıma halledebilecektim.

Saat on beşte dükkândaki her şeyi kapatmayı bitirmiştim, randevum başlamadan önce biraz süslenmek için eve zamanında gitmek istiyordum. Bir noktada gerçekten satmam gereken üstü açık arabaya tam biniyordum ki, gece babamla kalacak kimsem olmadığını fark ettim. Randi'ye sormayı planlıyordum ama o gidince bunu unutmuştum. *Hay aksi.*

Biriyle çıkamazdım, evde kalıp babama bakıcılık yapmam gerekiyordu.

Evin önüne geldiğimde "Bu berbat bir şey," diye mırıldandım, çünkü gerçekten de öyleydi. I

Gage'in hayallerimin erkeği olduğuna dair herhangi bir yanılsama içinde olmayabilirdim ama bu önemli değildi. Karşılıksız bir kaçamak fikri bütün gün içimde büyümüştü ve aslında onu tekrar göreceğim için heyecanlanmıştım (ne diyebilirim ki - bazen hormonlar sağduyuyu yener). Eve girerken, kendime acımakla o kadar meşguldüm ki babam ve hanımefendiyi fark etmedim.

İlk başta yemek odasında Webbly. Gülüyordu ve müzik çalıyordu. Country tabii ki. Ayrıca masanın üzerinde dikkatlice dizilmiş fiş yığınlarına bakılırsa oldukça yoğun bir poker raundu sürüyordu.

Burası kumarhaneye benziyordu.

"Günün iyi geçti mi?" Babama başının tepesini öperek sordum. "Mary ve ben birlikte harika vakit geçirdik," dedi bana. "Çok güzeldi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim ve bana tatlı bir gülümseme sunan Bayan Webbly'ye baktım.

"Çok güzel bir gün geçirdik," diye kabul etti. "Aslında eskiden böyle kartlarla çok oynardık. Sen Seattle'da yaşarken. Annen vefat ettiğinde, bir şekilde durduk. Yeniden oynamak iyi geldi."

"Onun hakkında çok konuşurduk," dedi babam sevgiyle gülümseyerek. "Hep hile yapardı."

Bayan Webbly güldü. "Tanrım, öyle değil mi? Onun peşinde olduğumuzu o da biliyordu. Bilmek zorundaydı."

"Oh, biliyordu," diye kabul etti. "Makul inkar edilebilirlik. Kimse ona bunu söylemediği sürece hepimiz eğlenmeye devam edebilirdik."

İkisi de tekrar gülmeye başladılar ve ben büyürken bu masanın etrafında oturup kâğıt oynadığımız yüzlerce zamanı düşündüm. Anılar acı-tatlıydı ama ilk kez acı vermiyordu. Annemi özlüyordum ve hep özleyecektim ama belki de iyileşmeye başlamıştım.

Umarım öyledir.

"Hemen döneceğim," dedim ve mutfağa doğru yöneldim. Yolda telefonumu çıkarıp Gage'e kısa bir mesaj gönderdim.

Bu gece dışarı çıkamam. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama babama göz kulak olacak birine ihtiyacım olduğunu unutmuşum.

Hemen cevap verdi.

GAGE: Mary Webbly onunla kalacak. Zaten konuşmuştuk. Senin dışarı çıkma fikrini seviyor.

Um . . . Bu biraz küstahçaydı. Böyle bir ayarlama yapması konusunda ne hissettiğime karar veremiyordum. Düşünceli ama bir o kadar da saldırgandı.

BEN: Tamam. Bir dahaki sefere önce bana sor, tamam mı?

GAGE: Elbette. Bir dahaki sefere planladığınızı duyduğuma sevindim.

Ah kahretsin.

"Böyle konuşmaya gerek yok," dedi Bayan Webbly, arkamdan gelerek.

"Özür dilerim, bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim," dedim ona, sanki büyükannem beni yakalamış gibi utanarak. Bana sırıttı, sonra cam bir bardağı kaldırıp hafifçe salladı. İçindeki buz küpleri tıkırdadı.

"Biraz daha viski lazım," dedi. "Baban da biraz içti ama fazla değil. Erkenden uykuya dalacak, sonra eve gideceğim. Gece boyunca dolaşmadıysa tabii?"

"Hayır, çıkmadı," dedim. "Akşam dışarı çıktığında, artık dışarıdadır." "Bazı şeyler asla değişmez," dedi bilgece başını sallayarak. "Annen
tren gibi horladığından ve ne kadar kötü olursa olsun onu uyandıramadığından şikayet ederdi."

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedim, birden kendimi garip hissederek. "Bunun sizin sorumluluğunuzda olmadığını biliyorum."

"Saçmalık. Sen doğmadan önce de burada yaşıyordum. Eğer bu beni aileden biri yapmıyorsa, ne yapar bilmiyorum. Kendi huzurum için ona göz kulak olmak isteyecek kadar önemsiyorum. O uzmanı bir daha ne zaman göreceksin?"

"Perşembe."

"Güzel. Doktora son birkaç yıldır binaya ayak uydurmakta zorlandığını ama bu zihinsel sorunların Tricia ölene kadar başlamadığını söyleyin. Aniden oldu."

Şaşırmış bir şekilde başımı ona doğru eğdim. "Seattle'daki hayatıma kendimi çok kaptırdığım için fark etmediğimi sanıyordum."

Bayan Webbly başını salladı.

"Eğer durum buysa, ben onu hiç görmedim," dedi kararlı bir şekilde.

Huh.

"Tamam, bundan mutlaka bahsedeceğim."

"Ve genç adamınızla iyi eğlenceler," diye ekledi. "Ondan hoşlanıyorum. Başlangıçta bize karşı dürüst olmadığını biliyorum ama iyi nedenleri vardı. Hayatım boyunca Hallies Falls'ta yaşadım, neredeyse yetmiş yıldır. Nighthawks'ın yükselişini ve sonra da değişimini gördüm. Yöntemlerine katılmayabilirsin ama buraya gelmesi iyi oldu Tinker. Bundan eminim."

Tamam.

"Şimdi yukarı çıkıyorum," dedim sertçe, bunun yeterli olduğuna karar vererek. Bu gidişle bana seks tüyoları vermeye başlayacaktı.

"Sadece dikkatli ol," diye yanıtladı.
"Kullandığınızdan emin olun-" "Hayır. Sadece . . .
Hayır."
Ben kapıya doğru koşarken kahkahaları çınladı.
Bazen geri çekilmek tek seçenektir.

- - -

Hiçbir zaman motosikletli bir kız olmadım, ama Gage'in Harley'iyle kaldırıma yanaştığını görünce... diyelim ki daha resmi olarak buluşmaya başlamamıştık ve külotumun şimdiden değişmesi gerekiyordu. Bunun tehlikeli olduğunu fark ettim. Tehlikeliydi ve sadece bir motosiklet kulübünün üyesi olduğu için değil. Onu ilk gördüğüm andan beri arzuluyordum. Bazı açılardan, annemi kaybettiğimden beri hissettiğim ilk gerçek şeydi bu. En azından ilk olumlu şey.

Ama nereye gidebilir ki?

Bu adam hakkında bildiğim tek şey bana söylediği yalanlardı.

Unutmayın, bu eğlenmekle ilgili. O adamla evlenmene gerek yok.

Gage'in verandaya doğru yürümesini izlerken bu düşünce bile beni rahatlattı. Babama ve Bayan Webbly'ye titrek bir gülümseme sunarak dışarı çıktım, kendimi lise dansına giden bir kız gibi hissediyordum. Biriyle çıkmayalı ne kadar olmuştu?

Brandon'la evlendiğimden beri.

"Hey," diye seslendim Gage'e, elimi gevşekçe sallayarak, biriyle çıkmakla ilgilenmediğime karar verdim. Bu adamla on iki saatten daha kısa bir süre önce seks yapmıştım ama yine de buradaydık. Garip. Birbirimizle çoktan yatmışken eski bir kur yapma ritüelinden geçiyormuş gibi davranmak biraz aptalca görünüyordu.

Sadece tekrar sevişmek istiyorsun.

(Evet. Gerçekten yaptım.)

Merdivenlerden aşağı indim ve Gage'le en altta buluştum. Bir elini enseme doladı ve tüm o sinir bozucu düşünceleri durduran hızlı, sıcak bir öpücük için beni kendine çekti. Saf sıcaklık onların yerini aldı ve vücuduna doğru eğildim, kokusunu o kadar yoğun bir rahatlamayla içime çektim ki anlatması zor.

Onun yanında durmak doğru hissettiriyordu. Güvende.

Sen aşık olmuşsun, moron, sağduyumun işaret ettiği gibi. *Beynin doğru çalışmıyor.*

Sağduyuma siktir olup gitmesini söyledim, sonra kollarımı boynuna

doladım ve öpüşmeyi derinleştirdim.

"Bir oda bulun!" Bayan Webbly bağırdı ve ben suçluluk duygusuyla irkildim. Yaşlı kiracım ve babam verandada durmuş, yüzlerinde sırıtışlarla bizi izliyorlardı. Gage güldü ama ben inledim.

"En azından bizi yalnız bırakıyormuş gibi yapabilirlerdi," diye mırıldandım.

Gage beni yavaş ama kararlı bir şekilde motoruna doğru çevirerek, "Burada işler böyle yürümüyor," dedi. Motosiklete doğru yürüdük -gözleri sırtımı yakıyordu- ve neden motosiklete binmek için giyinmek aklıma gelmemişti diye düşündüm. (Muhtemelen motosikletli bir kız olmadığım içindir.) Gage bana bir kask uzattı ve ben de elimi kaldırıp özenle şekillendirdiğim saçlarıma dokundum.

"Biliyor musun, senin bisikletine bineceğimizi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim. Gage kaşlarını kaldırdı, yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Sen çok iyi bir binicisin, ya da en azından dün gece yatakta öyleydin. O zaman saçın için endişelenmiyordun. Bazen kendini bırakmalı ve biraz eğlenmelisin, Tinker. Bu gece eğlence için, tamam mı?"

"Tamam," dedim, kendimi aptal ve neredeyse utangaç hissederek. "Peki bu şey nasıl çalışıyor?"

"Onu kafana geçir," dedi nazikçe ve ben gözlerimi devirdim. "O zaman Jack'in yerinde yemek yemeden önce seni biraz gezdireyim."

"Ukalanın tekisin."

"Bundan zevk

alıyorsun."

Kaska uzanarak omuz silktim ve bu konuda haklı değilmiş gibi davrandım.

- - -

Beş dakika sonra evden uzaklaşmıştık. Kollarım beline sıkıca sarılmıştı ve poposu kalçalarıma yaslanmıştı, bu bana hiç de azımsanmayacak bir zevk veriyordu (bisikletin bacaklarımın arasındaki titreşimi de tam olarak acıtmıyordu). Bir gece önce onunla yatmış olmanın gerginliğimi azaltmış olacağını düşünebilirsiniz. Aksine, daha da kötüleşmişti; Gage'in yatakta ne kadar iyi olduğunu *biliyordum* ve daha fazlasını istiyordum.

Gökyüzünde alçakta olmasına rağmen güneş hâlâ parlaktı. Tepelere doğru ilerlerken hava yüzümden hızla geçiyordu ve beni nereye götürdüğünü merak ediyordum. Pek de umurumda değildi. Son bir buçuk yıl cehennem gibiydi,

Her günün her anı bir kriz. Ama bu gece hiçbir şey başarmak zorunda değildim.

Bu gece rahatlamam ve eğlenmem gerekiyor.

Hiç vakit kaybetmeden Gage otoyoldan çıkıp bir ilçe yoluna girdi ve beni nereye götürdüğünü anladım. Malachi Ridge. Fena bir karar değildi - dağın inanılmaz bir manzarası ve bir çiftin ağaçların mahremiyetinde birbirlerini tanımak için birkaç dakika geçirebilecekleri pek çok yeri vardı. Bu düşünce bile beni sırıttırdı.

Gage beni öpüşme yerine götürüyordu!

Aynı anda hem sevimsiz, hem aptalca hem de harikaydı, çünkü yıllardır bu kadar eğlenceli bir şey yapmamıştım. Tepenin zirvesinde kenara çektiğimizde, tüm vücudum beklentiyle uğulduyordu. Gage de aynı şeyi hissediyor olmalıydı, çünkü büyük motosikletin motorunu kapatırken, elimi yakalamak için aşağı uzandı ve pantolonunun şişkinliğine doğru itti. Hissettim ve güldüm.

Motorcu kiracım beni en az benim onu istediğim kadar çok istiyordu, buna şüphe yoktu. "Yani planın beni buraya götürmek ve .. . ?"

Gage kalçamı yakaladı ve sıktı. "Şey, sevişebileceğimizi düşünüyordum. Ayrılmadan önce seni daireme geri götürmek istedim ama bu şartlar altında bunun daha iyi olacağını düşündüm. Baban ve Mary Webbly'nin ne gördüğü umurumda değil ama-"

"Umurumda," dedim cümleyi bitirirken. Aletini yavaşça ovuşturdum, içimde hayal ettim. Nefis. "Benim yaşımdayken babanla yaşamak garip bir dinamik. En azından bugün odaklanmıştı."

Parmaklarımı paketinden ayırmadan önce sıktı. "Bir şeyleri zorlamadan önce bisikletten insek iyi olur."

"Hey, sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum."

"Bir battaniye getireyim, sonra sırt üstü dostça yatabilirsin."

- - -

Gage'in Malachi Ridge'e daha önce gelmiş olduğu açık olsa da, ben burayı ondan çok daha iyi biliyordum. Buraya çocukluğumdan beri gelirdik, önce ailemle pikniğe giderdik, sonra da lise yıllarımda arkadaşlarımla. Carrie bekâretini Darren'la burada kaybetmişti, o geceyi çok iyi hatırlıyorum. Beni ve Margarita'yı burada bitmek bilmeyen sevişme seslerine maruz bırakmışlardı.

Bütün akşam arka koltukta oturdular, sonunda işlerini halletmek için tökezlediklerinde onlardan kurtulduğumuz için çok heyecanlandık.

O zamandan beri tepeyi hep partilerle özdeşleştirmiştim. Yine de ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Gage battaniyeyi kayalıkların üzerindeki yumuşak otların üzerine serdi ve bize muhteşem, açık bir vadi manzarası bıraktı.

Elimi yakalayan Gage, beni o çok iyi yaptığı güçlü öpücüklerden birine daha çekti. Onun içinde eridim, eli sırtımdan aşağı inip beni vücuduna bastırırken kendimi sadece hissetmeye bıraktım. Göğsü kaslarla doluydu ve beni tutan kolları sıkı ve güçlüydü. Onunla ilgili her şey seksi bir erkeği yansıtıyordu - *kokusu* bile seksiydi. Kolonya ya da başka bir şey sürdüğünden değil, tamamen kendisindendi.

Erkek.

Elleri daha da hızlandı ve beni battaniyeye doğru çekti. Bütün gün bacaklarımın arasında hissettiğim yumuşak ağrı canlandı ve içimi ürpertti. Üzerimde yuvarlanıp bir dizini benimkinin arasına sokarak beni ayırıp dokunuşuna açtığında ihtiyacım daha da arttı.

Uzun bir öpücükten sonra Gage dudaklarını ayırıp boynumu öptü. Sonra elleri gömleğimin alt kısmını yakaladı, yukarı ve başımın üzerine doğru çekti. Göğüslerime ve karnıma bakarken bir an kendimden utandım. Dantelli siyah sutyenin içinde iyi göründüğümü biliyordum ama karnım hala o gümüşi çizgilerle kaplıydı, küçük Tricia'nın kısa bir süreliğine de olsa gerçek ve hayatımın bir parçası olduğunun kanıtı.

Bazı kadınlar onlara savaş yarası derdi.

Ben savaşımı kaybetmiştim.

Sonra Gage bir tanesini nazikçe öptü, sütyenime ulaşana kadar diliyle çizgiyi takip etti. Yumuşak satenin arasından meme ucumu okşarken, bir elini aramızdan aşağı kaydırarak kot pantolonumun düğmelerini açtı. Gözlerimi kapattım, içimden geçen hislerin tadını çıkardım. Huzursuz ihtiyaç. Bir kez olsun eğlenceli ve aptalca bir şey yapmanın verdiği kendini beğenmiş tatmin. Havanın sıcaklığı, dumanın kokusu ...

Gözlerimi açtığımda, Gage'in küçük beyaz lekelerle kaplı sütyenimin önünü açtığını gördüm.

"Bu da ne?" diye sordum. Gage göğsümün alt tarafını öptü. "Ne?"

"O küçük-"

Meme ucumu ağzına aldı ve dilini etrafında döndürdü. Gözlerim tekrar kapandı ve solgun bir şehvet yığınının içine yığıldım, tüm lekeleri unuttum. Ondan sonra göğüslerimle ne kadar oynadığından emin değilim. Beni çıldırtacak kadar uzun süre, bacaklarım onunkilerin altında kayana, içimdeki gerginlik sıkıca sarılana kadar. Bu öpüşme olayı harikaydı ama ihtiyacım olan şey bu değildi.

Onu iterek pantolonumu çıkarmak için aşağı uzandım. Gage takdirle izledi, ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme oynaşıyordu.

"Aceleniz var."

Ona bir bakış attım. "Prezervatifin var mı? Yoksa çantamda var."

Gage gülmeye başladı. "Hazırlıklı geldin."

Dilimi ona doğru uzattım ve o da daha sert güldü.

"Sadece prezervatifi al," dedim gözlerimi devirerek. "Oh, ve kıyafetlerini çıkar. Eğer açık havada çırılçıplak olacaksam, en azından sen de bana katılabilirsin."

"Yatakta patronluk taslıyorsun," dedi kaşlarını sallayarak. "Bu hoşuma gidiyor."

"İçime girdiğinde daha çok seveceksin," diye karşı çıktım ve parmaklarımı bacaklarımın arasından geçirmek için uzandım. Kendimi parmaklamaya başladığımda çenesi neredeyse bir çizgi film gibi düştü. "Tik tak, zaman geçiyor, Gage. Bitiş çizgisini tek başıma geçmemi istemezsin, değil mi?"

Aynı anda yeleğini çıkarıp katladı, ardından gömleğini çıkardı ama o da aynı nezaketi göstermedi. Sonra cüzdanını çıkardı, prezervatif çıkarmak için açtı. Botlarının bağcıklarını çözmek için uzandı ve ben sinirlendim.

Dizlerimin üzerine çökerek pantolonunun önünü tuttum ve onu emrederek kendime doğru çektim. Fermuarına uzanmadan önce kemerini çözdüğümde Gage sırıttı. Saniyeler sonra pantolonu dizlerine dolanmış, onu topallıyordu. Bu durumdan yararlanarak onu yere yatırdım ve bir bacağımı sallayarak üzerine çıktım.

Gage'in gözleri karardı ve sırıtışı kayboldu.

"Tanrım, mükemmelsin," dedi, sesi ciddiydi. Ben de kendimi onun aleti boyunca kaydırarak, arzumun kanıtlarıyla onu kayganlaştırarak karşılık verdim. Onu klitorisimde hissetmek -sıcak ve çelik gibi sert, ince bir kadife yumuşaklığındaki deriyle kaplı ... neredeyse beni orada uçurumun kenarına itmek için yeterliydi.

Lanet olsun.

"Prezervatif mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Gage sözsüzce uzattı. Dişlerimle yırtıp açtım, vücudundan aşağı kaydım, eğilip sikine hızlı bir öpücük kondurdum ve prezervatifi üzerine yuvarlamadan önce ısırdım. O ana kadar liderliği bana bırakmıştı. Ellerini koltuk altlarımdan geçirip beni yukarı ve üzerine doğru çekmesiyle bu durum bir anda sona erdi. Onu açıklığımda hissettim, sonra yukarı itti, aşağıdan sert ve derin bir şekilde itti. Başım arkaya doğru eğildi.

Daha önceki öpücükleri nazikti ama bunda yumuşak bir şey yoktu. Ellerimi omuzlarına koyarak ona doğru ilerledim ve her hamlesine kendi hamlemle karşılık verdim. Birkaç saniyede bir kendimi ona doğru bastırıyor, içimdeki gerilim hızla ve sertçe kaynarken klitorisimdeki derin, muhtaç yanmayı hafifletiyordum.

"Tanrım, bir de kendini görmelisin," diye homurdandı Gage. Onu görmezden geldim, tamamen ulaşamayacağım bir yerde asılı duran tatmine odaklandım. Çok yaklaşmıştım - gerçekten çok yaklaşmıştım. Elleri kalçalarımın etrafında sıkılaştı, hareketlerimiz daha çılgınca büyürken beni çalıştırdı. Sonra pelvisini kavislendirerek içimi yeni bir şekilde doldurdu ve ben de boğuk bir rahatlama iniltisiyle uçurumun kenarından uçup göğsünün üzerine yığıldım.

Gage bizi ters çevirip kollarının üzerinde üzerime çıkarken, ben adımın ne olduğunu hatırlamaya çalışırken derin derin vurmaya devam etti.

Oh, evet. Tinker.

Gözlerimi açtığımda, onu dikkatle bana bakarken buldum, çenesi sıkılmıştı, tekrar tekrar itiyor, yüzünden ter damlarken beni dövüyordu. Sonra hareketleri daha düzensiz bir hal aldı, ani ve güçlü bir rahatlama çığlığıyla dudakları büküldü. Prezervatifi doldururken siki içimde zonkluyor, titriyordu.

Gage yavaşça tekrar alçaldı ve beni son bir kez öptü.

"Fena değil," dedim ona gülümseyerek. "Bu tür bir hizmet için iyi bir bahşiş almalısın."

Gage sırıtarak karşılık verdi. "Bir dahaki sefere bahşiş kavanozunu getireceğimden emin olabilirsin." Beni yakalayarak yan tarafına döndü ve kolunun kıvrımına sıkıştırdı.

Gökyüzü kararmıştı, güneş artık çok alçaktı. Tepenin eğimi rahat edemeyeceğimiz kadar dik değildi ama kesinlikle gün batımını izlemek için oturmak zorunda kalmayacağımız kadar dikti.

"Vay canına, orman yangınlarından çıkan duman müthiş bir gün batımı oluşturuyor," dedi.

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdim, o küçük beyaz pulları tekrar fark ettim. Bir tanesinin parlayan göğsüne düşmesini izledim ve dokunmak için uzandım. Lekelendi ve gri bir çizgi bıraktı.

"Kül," dedi Gage. "Yangınlardan."

Randi'nin büyükanne ve büyükbabasını düşünerek iç çektim. Ben orman yangınlarıyla büyümüştüm.

-Bu kadar ulusal ormanla çevrili olup da onları görmemek olmaz

-Ama bu yıl daha önce yaşadığım her şeyden daha kötüydü. Ona sarıldım, rahatladım ve ilk kez hiçbir şey için strese girmedim.

Tamam, belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi, diye mırıldandı sağduyum. Sadece ukalalık edip ona aşık olmak gibi aptalca bir şey yapma.

Biz güneşin batışını izlerken Gage başımın tepesini öptü, bir eli sırtımı rahatlatıcı hareketlerle aşağı yukarı ovdu. Turuncu renk tepelerde normalden daha uzun süre kaldı ve sonra aklıma geldi.

O turunculuk güneşten değildi. Onlar ateşti.

Büyük yangınlar.

"Bunu gördün mü?" Gage fısıldadı ve ben de koluna doğru başımı salladım. "Lanet olası gerçek dışı."

Aynen öyle.

"Randi-bakkal kızım- büyükannesi ve büyükbabası tahliye ediliyor," dedim ona. "Daha önce hiç bu kadar kötü görmemiştim."

"Her şey hâlâ tepelerde," diye hatırlattı bana. "Büyük olduğunu biliyorum ama kasabadan çok uzakta. Bize bir şey olmaz."

"Umarım öyledir."

- - -

"Bir dahaki sefere böyle bir şey yaptığımızda yanıma güneş kremi almalıyım," dedim, kabinde rahatsız bir şekilde kayarak. Gage beni akşam yemeği için Jack's Roadhouse'a götürmüştü. Bir hamburger ve patates kızartması söyledim, çünkü eğer bir kadının onun önünde gerçekten yemek yemesini kaldıramıyorsa, o zaman bir sorunumuz var demektir.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Sanırım dağda göğüslerimi yaktım," diye itiraf ettim kıkırdayarak. Güzel bir vızıltı vardı ve muhtemelen olması gerekenden çok daha rahat hissediyordum ... ama gerçekten, bana ne yapacaktı? Zaten seks yapmıştık ve bir evlenme teklifi beklemiyordum.

Gage homurdandı, sonra öksürmeye başladı çünkü onu içkinin ortasında yakalamıştım.

Bu beni kızdırdı ve bana ters ters bakar gibi yaptı. Eğer suratını asmamayı başarabilseydi, bu da korkunç olurdu.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Neymiş o?" diye sordum.

"Bundan sonra kulüp binasına gidip kardeşlerimden bazılarıyla tanışmak ister misin?"

Kaşlarımı çattım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Eğlenceli bir gece geçirdik ama sanırım-" "Çok yüzsüzsün!" diye bağırdı bir kadın barın öbür ucundan,

Kafamı kaldırdığımda Talia Jackson'ın bize doğru geldiğini gördüm ve çok kızgın görünüyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Gage. "Bırak bunu ben halledeyim, tamam mı? Onu dinleme."

Talia'nın bara doğru ilerleyişini izledim, öfkeli bir harpi gibi üzerimize doğru geliyordu. Kirli, pasaklı kanatları ve gözlerinden fışkıran ateşle zihnimde canlandırdığım görüntüsü, çok uygunsuz bir kıkırdamaya yol açtı. O anda Talia'nın gözleri benimkilerle buluştu ve kıkırdamalar dağıldı - ölmemi istiyordu, bu çok açıktı. Yüzünün her yerinde yazıyordu.

Büyük bıçağını hatırlayınca, heyecanım kaybolurken yutkundum.

Biri sizi palayla kesene kadar her şey eğlence ve oyun.

"Sen lanet olası bir fahişesin," diye tısladı Talia masaya ulaşıp bana doğru hamle yaparken. Bir anda Gage aramıza girdi. Onu omzunun üzerinden kaldırıp kapıya doğru götürürken Talia çığlık atmaya başladı. "O bir yalancı! Seni kullanıp atacak, ama seni tüm arkadaşlarına pazarlamadan önce değil, Tinker Garrett! Yaptıkları şey bu! İşinizi uyuşturucu kaçakçılığı için paravan olarak kullanacak ve yakalandığınızda siz hapse girerken o gülecek! Orakçılar bir avuç korkak ve-"

Gage kapıyı itti ve ben hâlâ onun çığlıklarını duyabiliyordum, ama kelimeler karmakarışıktı. Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak barın etrafına bakındım ve şehrin yarısının bana baktığını gördüm. Sonra Daisy Wasserman karşımdaki kabine kaydı, elimi tutmak için uzandı ve sıktı.

"İyi misin Tinker?" diye sordu, yüzü endişeliydi. Kaşlarımı çattım, iyi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordum.

"Emin değilim," diye itiraf ettim. "Bu az önce mi oldu? Gerçekten mi? Kim bunu *yapar* mı?"

Daisy iç çekti. "Evet, bu kesinlikle gerçekti. Talia Jackson tanıdığım en

değersiz kadın olmalı. Neden o ve kardeşi bizim

küçük bir kasaba, asla anlayamayacağım. Onlar buraya gelmeden önce her şey çok daha iyiydi. Titriyorsun."

Elimi uzattığımda haklı olduğunu anladım. Parmaklarım az önce bir barda rastgele saldırıya uğramışım gibi titriyordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedim, yüzüm yanıyordu. Aynı bakkal dükkânındaki gibiydim - neden böyle şeyler sürekli başıma geliyordu? Ben iyi bir insandım. Bir şeyler pişirir ve vergilerimi öderdim. Kredi puanım mükemmeldi ama işte yine buradaydık. Alenen aşağılanmıştım.

"Seni bırakmamı ister misin?" Daisy sordu.

"Muhtemelen Gage'i bulmalıyım," dedim düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. Dışarıdan Talia'nın ona bağırdığını duydum ve oraya gitme düşüncesiyle ürperdim. "Hayır, fikrimi değiştirdim, onunla daha sonra konuşmam gerekecek çünkü bu şu anda başa çıkabileceğimden daha fazla. Beni bırakabilir misin? Burada arabam yok ve zaten araba kullanacak kadar ayık değilim."

Daisy güven verici bir şekilde gülümseyerek, "Elbette," dedi. "Jack'e mutfaktan çıkıp çıkamayacağımızı sormamı ister misin? Arka tarafa park ettim."

Talia dışarıda çığlık attı ve Gage'in de ona bağırdığını duydum, kötü bir reality şovdaki gibi.

"Bu harika olur," dedim ve çantamı karıştırıp biraz nakit para aradım. Üç tane yirmilik çıkarıp masanın ortasına koydum, sonra da Gage'e kısa bir mesaj gönderdim.

Üzgünüm. Bu çok çılgınca, ben de eve bıraktım. Başka zaman konuşalım, tamam mı? İyi vakit geçirdim ama onun etrafında olmak istemiyorum. Beni biraz yalnız bırak, sonra konuşabiliriz.

Güzel. Çok medeni. Gage'i gerçekten sevdim ama hayatının bu yönü bana göre değildi. Birazcık bile. Bazı şeyleri düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Tamam, gidelim," dedim Daisy'ye. Mutfağa doğru yürürken gözler beni takip ediyor, sessiz bir yargıyla beni süzüyordu. Telefonum çaldı ve Carrie'den gelen mesajı bulmak için aşağıya baktım.

WTF?????? Jacks'te Talia ile kavga etmişsin????

Ugh. Tüm çocukluğumun hikayesi. Her duvarda gözler vardı. Gage yatakta çok iyiydi ama drama onu her yerde takip ediyor gibiydi. Hayatımın drama içermeyen bir bölge olması gerekiyordu ve aptal eski kız arkadaşı o kadar çok ihlaldeydi ki acıtıyordu.

Daisy'nin küçük arabası barın arkasında "Jack için ayrılmıştır" yazan bir yere park edilmişti ve ona hızlıca bir göz attım. Kızardı ve omuz silkti, o kadar şirin görünüyordu ki neredeyse dikkatimi uzaktaki çığlıklardan uzaklaştırmaya yetecekti.

Neredeyse.

Ama tam olarak değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

GAGE

"Seni lanet olası pislik!" Talia çığlık attı ve kıçını çalıların arasına atmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Yine de iyi bir fikir değildi - insanlar bizi izlerken değil. Lanet olası amcık. Onu düşmeyecek kadar nazikçe yere bıraktım ama bu da yumuşak bir iniş değildi.

"Kapa çeneni," diye hırladım ona. "Benimle konuşmuyorsun, Tinker'la da konuşmuyorsun. Kıçını kaldırıp kasabadan gitmen için sana bir şans vereceğim, anladın mı?"

Burun delikleri alevlendi.

"Kimse Talia Jackson'ı kullanamaz," diye tısladı. "Marsh'la konuştum. Ne olduğunu biliyorum ve yemin ederim ki yaptığınızın bedelini ödeyeceksiniz. Hepiniz ödeyeceksiniz!"

"Her neyse," dedim ve bara doğru geri döndüm. Bir çığlık atarak arkamdan saldırdı, iki kolunu boynuma doladı ve görüşümü karartacak kadar sıktı. Lanet olası amcık. Ona dirsek attım ve onunla yüzleşmek için döndüğümde yere düştü.

"Tanrım!" diye bağırdı biri. "Polis çağırın!"

Harika, tam da ihtiyacım olan şey.

"Talia, aptallık etme," dedim ona, striptiz kulübündeki kadınların dramıyla başa çıkma konusunda gereğinden fazla deneyimim olduğu için şükrederek. "Benimle dövüşemezsin ve burada yerin yok."

"Burası benim şehrim. Benimki. Marsh geri döndüğünde-"

"Marsh geri gelmeyecek," dedim açıkça ve cüzdanıma uzandım. Gözlerimi ondan ayırmadan çantayı açtım ve içinden beş yüz dolarlık banknot çıkarıp ona uzattım. "Parayı al ve git. Gençsin, hayatının böyle olması için bir neden yok."

Dişlerini göstererek parayı elimden kaptı. "Ben parasını ödeyebileceğin lanet bir fahişe değilim. Sana ödeteceğim. İkinize de ödeteceğim! Senin o amcığın bir hiç, duydun mu beni? Bir hiç. O benim yaptığımı yapamaz. Kıçında öyle bir sopa var ki-"

Bir siren çaldı ve ikimiz de kaldırıma yanaşan bir polis arabasını görmek için başımızı kaldırdık. Talia'nın gözleri büyüdü ve sonra koşmaya başladı. Arkasından baktım ve derin bir iç geçirdim.

Tinker bunu hak etmiyor.

Sikeyim.

Bir gece önce Tinker'ın evinde gördüğüm polis arabadan indi ve Talia koşarken arkasından baktı. Sonra bana baktı ve ben de omuz silktim.

"Burada bir sorunumuz mu var?" diye sordu, endişeyle MC renklerime bakarak. Yerel polisin Nighthawk'larla işbirliği içinde olduğunu biliyorduk ama güç değişiminden haberdar olduklarından yüzde yüz emin değildim. Başımı salladım.

"Yeni biriyle çıktığım için çok kızgın," dedim. "İçerideki sevgilimin peşinden gitti -Tinker Garrett- ve onu dışarı çıkardığımda otoparkta bana saldırdı."

"Bu doğru," dedi biri ve ben de bir grup izleyiciyle karşılaşmak için başımı çevirdim.

"Çıldırdı," dedi bir kadın telefonunu kaldırarak. "Görmek istersen her şeyi videoya çektim."

Polis bana bir bakış daha attı, sonra telefona bakmak için kadının yanına gitti. O izlerken videonun zayıf, tiz seslerini duydum. Kayıt sona erdi ve bana doğru baktı.

"İçeridekilerle konuşmam ve herkesten bir açıklama almam gerekecek" dedi.

"Suç duyurusunda bulunmakla ilgilenmiyorum."

"Henüz o noktada değiliz," diye cevap verdi, gözleri yeleğimdeki Reaper yamalarına doğru kaydı. "Gidip Tinker'ı bulalım ve oradan devam edelim."

Kendisini bara götürmemi işaret etti, ben de arkamı dönüp içeri girdim, arkamda silahlı bir polis olduğunun farkındaydım. Asla iyi bir

pozisyon. Sonra durdum, çünkü Tinker masada değildi, sadece akşam yemeğimizi karşılamak için bir yığın fatura vardı.

Sikeyim.

Polise döndüm ve omuz silktim. "Telefonumu kontrol etmemin sakıncası var mı?

Görünüşe göre Tinker bir yere gitmiş."

Bana değerlendiren bir bakış attı, sonra başını salladı. İçini görebilmesi için yeleğimi açtım, sonra yavaşça iç cebime uzanıp telefonumu çıkardım. Tinker'dan bir mesaj vardı.

Çifte lanet.

"Gitti," dedim açık açık. "Olaylar yüzünden eve bırakıldı."

Polis yutkunarak içini çekti. "Tamam, burada birkaç tanıkla konuşayım, bakalım ne diyecekler."

Garsonlardan biri, "Talia Jackson tamamen delirmişti," diye açıkladı. Diğer birkaç kişi de başlarıyla onayladı. "Onlara doğru koştu ve çığlık atmaya başladı. Sonra Tinker'a saldırmaya çalıştı, bu yüzden bu adam onu kimseye zarar vermeden dışarı çıkardı."

Polis tekrar iç çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Tamam, kimse şikâyette bulunmak ya da suç duyurusunda bulunmak istemiyor mu?"

Etrafına bakındı ama kimse cevap vermedi.

"Pekala, Talia gittiğine göre iyi olduğundan emin olmak için Tinker'ın evine uğrayacağım. Eğer Tinker iyiyse, her şey yolunda demektir."

- - -

Polisi Tinker'ın evine kadar takip etmek istiyordum ama bir sapık gibi görünmek isteyeceğim son şeydi. Sadece bu da değil, zaten önce sakinleşmek istiyordum. Zaman istemişti ve ne kadar zor olsa da ona biraz zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Kafamı toplamak için kulüp binasına gitmeye karar verdim, zaten Pic ve çocuklarla görüşmem gerekiyordu.

Oraya varmam sadece birkaç dakika sürdü. Binanın dışında her zamanki bisiklet kuyruğunu buldum ve önlerinde onlara göz kulak olmak için bir gözcü vardı, ancak bu bisikletler Coeur d'Alene'den kardeşlerime aitti.

"Pic içeride mi?" Müstakbel müşteriye sordum. Başını salladı ve kapıyı açtığımda adamların etrafta oturup gülüştüklerini ve konuştuklarını gördüm. Manzarayı inceledim,

Picnic, Hunter ve Cord'un arka tarafta bir masanın etrafında oturup hararetli bir konuşma yaptıklarını gördüm. Sonra Pic beni gördü ve bana el salladı.

"Randevun nasıldı?" diye sordu sırıtarak. "Görünüşe göre planladığından daha erken bitti."

Gözlerimi devirerek bir sandalye çektim ve ağır ağır oturdum. Pic açılmamış bir birayı bana doğru uzattı. Üstünü açıp bir yudum içtim ve yere bıraktım. "O amcık Talia Jack'in evine geldi. Tinker'a saldırmaya çalıştı, ortalığı birbirine kattı."

Cord kaşlarını kaldırdı. "İşini sıkı tutuyor musun?"

"Evet," dedim ona. "Talia'yı oradan çıkardım. Ona biraz para verdim ve şehri terk etmesini önerdim. Marsh'la bir şekilde konuşmuş - bizi yakalamaya çalıştıklarına şüphe yok. Marsh da tehditler savurdu."

Hunter masaya doğru eğilerek, "Marsh yıllarca geri gelmeyecek," dedi. "Dobie Coales denen adamı severim, gözünü kırpmaz, geri adım atmaz. Eğer her şeyin örtbas edildiğini söylüyorsa, ona inanma eğilimindeyim."

"Marsh bir şekilde dışarı çıkarsa, icabına bakarız," diye ekledi Cord acımasızca. "Pislik bu kasabaya ayak basarsa, onu yerin dibine sokarız. İşin bu noktaya geldiğine hâlâ inanamıyorum. Renklerimizi alıp iyi demediğin için şanslıyız."

Pic, "Yıllardır bize sadık olan iyi adamları kaybedersek kimse kazanamaz," dedi. "Ve hapishanedeki kardeşlerimiz bize güveniyor. Geriyi görmek yirmi yirmidir, ama bu ona oy verdiğiniz anlamına gelmez."

"Hayır, ben dönemimi bitirdiğimde kulübü çoktan kontrol altına almıştı," dedi Cord iç geçirerek.

Pic bana döndü. "Peki neden Tinker'ın penceresinin önünde elinde bir müzik kutusuyla dikilmiyorsun da buradasın?"

"Çünkü aptalım ama o kadar da aptal değilim," diye cevap verdim omuz silkerek. "Geçen sefer onu görmeye gitmeden önce sakinleşmemi söylemiştin, yapmadım ve işler boka sardı. Ben bile öğrenebilirim. Burada işim bittikten sonra onunla konuşmaya gideceğim."

"Onu yarın akşamki partiye getirecek misin? London onunla tanışmak istiyor. Aslında bütün kızlar istiyor. Akşamki eğlencemizi sen sağlayacaksın."

Kollarımı kavuşturup sandalyemde arkama yaslanarak, "Bu durumda onu kesinlikle getirmeyeceğim," dedim. Pic homurdandı ve ben de vurgulamak için başımı salladım. Sonra başkanım kaşlarını çattı.

"Ah siktir," dedi. "Sen kazandın. İyi olacağız, ama Tanrı aşkına, kadını getir. Yoksa bunun sonunu asla duyamayacağım. Bunu başkanınızın direkt emri olarak kabul edin, ne olursa olsun."

Biramı kaldırarak ona küçük bir selam verdim, sonra Hunter'a baktım.

"Emmy kızımıza iyi bakıyor musun?" diye sordum. Hunter ve Picnic'in kızı -Em- neredeyse iki yıldır birlikteydi ve iki adam aynı odada bulunmaya dayanabilse de, onlara yakın diyemezdim.

Hunter sırıtarak, "Em her zamanki gibi muhteşem," dedi. "Ben şanslı bir adamım." "Yatakta oldukça vahşi mi?" Sordum, benimkine doğru sinsi bir bakış fırlattım.

Başkan.

Pic sertleşti. "Kapa şu lanet çeneni. Kızımın seks hayatı hakkında konuşmayacağız. Asla."

Görev tamamlandı. Biradan sağlıklı bir yudum daha aldım, sonra saatin kaç olduğunu görmek için telefonumu çıkardım.

"Sanırım çok geç olmadan gidip Tinker'ı kontrol edeceğim."

OceanofPDF.com

TINKER

GAGE: Yirmi dakika içinde senin evinde olacağım, böylece konuşabiliriz.
Yarın. Bir gece için çok fazla drama
GAGE: Gitmiyorum Tinker. Bu **ME ile ilgilenmeliyiz:** Çok yorgunum.
Huysuz. Zaten yarın erken kalkmam gerekiyor. **GAGE:** 20
dakika.

Telefonu kanepeye bıraktım ve arkama yaslanıp tavana baktım. Tanrım, ama saldırgan erkeklerden bıkmıştım. Birden telefonumdan "İmparatorluk Marşı "nın tınıları yükseldi ve yerimden sıçradım.

Onu düşüncelerinle çağırdın, dedim kendi kendime karanlık bir şekilde, hücreye uzanarak. Elbette Brandon beni arıyordu, çünkü bir gece için yeterince acı çekmemiştim. *Bazı insanlar garip, nadir hastalıklardan ölür. Ben aşırı dozda saldırgan erkekten öleceğim.*

"Evet?" Sesim keskinleşerek
sordum. "Sadece beni dinle," dedi.
"Tamam mı?"

Talebi değerlendirdim. "Sana beş dakika verirsem, telefonu kapattıktan sonra bir daha arama. Asla. Bundan sonraki tüm iletişim avukatlar aracılığıyla olacak."

"Beş dakika," diye kabul etti, ancak onu bunu gerçekten kastettiğine inanmayacak kadar iyi tanıyordum. Her neyse. En kötü ihtimalle, belki bir uzaklaştırma emri çıkarttırabilirdim. Bu onun kampanyası için harika olurdu, değil mi? "Tamirciniz hakkında daha fazla araştırma yapıyordum. En son işinin bir striptiz kulübü işletmek olduğunu biliyor muydunuz? Mekan defalarca basılmış ve
-"

"Herhangi bir suçtan hüküm giydi mi?" Ben sordum.

"O bir çete üyesi," diye ısrar etti Brandon. "Herhangi bir suçtan hüküm giymiş olması önemli değil, hepimiz onun suçlu olduğunu biliyoruz."

"Avukat değilim ama ben bile işlerin böyle yürümediğinden eminim Brandon. Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur. Ayrıca bana striptiz kulübünden bahsetmişti. Büyük bir sürpriz değil."

Brandon bir an sessiz kaldı.

"Striptizcilerden haberin var mıydı?" diye sordu, belli ki şok olmuştu. "Bu sen değilsin, Tinker. Sana ne oldu böyle?"

"Brandon, artık beni tanımıyorsun," dedim sertçe. "Hiç tanıdığından da emin değilim. Bitti mi?"

"Hayır," dedi hemen. "Telefonu kapatma. Mesele şu, yakında duyurmak istiyorum. Burada olsaydın çok daha iyi olurdu."

"Hayır, bu daha kötü olur, çünkü isteyeceğin son şey, tüm destekçilerine ne kadar aşağılık biri olduğunu söylemem olur. Çalışmanın çocuğunun ölümünden daha önemli olduğuna karar verdiğini bilselerdi, o iyi insanların seni bu kadar çabuk desteklemeyeceklerine ne kadar bahse girmek istersin?"

"Öyle bir şey değildi, düşük yaptınız. Üzgünüm ama kadınlar her zaman düşük yapar."

Bunu gerçekten söyledi mi?

"Düşündüğüm şeyi mi söyledin?" Sertçe sordum. Jürileri okumakta bu kadar iyi olan bir adam için pek de zeki sayılmazdı.

"Özür dilerim," diye cevap verdi hemen. "Öyle demek istemedim. Çok fazla baskı altındayım ve-"

Sonra ne dediyse duymadım çünkü aramayı çoktan kesmiştim. Kanepenin minderini kucağıma çekip sıkıca sarıldım.

Beni bir daha ağlatmayacaktı. Hiçbir

zaman.

Ne kadar kötü olursa olsun.

Evliliğimi atlatmıştım, Tricia'yı kaybetmeyi atlatmıştım ve annem vefat ettiğinde onu da atlatmıştım. Brandon beni incitemezdi, bir daha asla. Gage kapıyı çaldığında hâlâ orada oturmuş kara kara düşünüyordum.

Başımı arkaya yaslayarak tavana baktım, onu görmezden gelirsem gider mi diye merak ediyordum.

Hayır, muhtemelen değil. Neredeyse Brandon kadar saldırgandı.

Tabii ki Gage beni hayatımın en kötü gününde kalpsizce terk etmemişti, yani sanırım bu onun lehineydi. Histerik bir kahkahayı bastırarak kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Verandamda oldukça kararlı görünen bir motorcu duruyordu.

"Dışarıda konuşuruz," dedim kararlı bir şekilde, yerimde durmaya

kararlıydım.

Yolumdan çekilmeyince kolunun altına girdim ve yanından geçerek verandanın korkuluğuna yaslandım.

"Talia için üzgünüm," dedi beni dikkatle inceleyerek. "Yine de keşke beni bekleseydin."

"Yeterince drama yaşadım," dedim omuz silkerek, beni izleyen onca gözün hatırası midemi bulandırıyordu. "Ve biz bir çift değiliz ki."

"Aletim üç saat önce senin içindeydi," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı. "Bu bizi ne yapar bilmiyorum ama ev sahibi ve kiracıyı aştığımızı söylemek doğru olur. Genelde bir kızı dışarı çıkardığımda, eve sağ salim döndüğünden emin olmak isterim. Benimle birlikte ortadan kaybolduğunda bunu yapmak zor."

"Hayır," dedim kısaca, ani bir karar vererek.

"Hayır mı?" diye sordu.

"Sadece ... hayır," diye tekrarladım. "Çok eğlendim ama Talia'yla olan şey? Bu bir anlaşma kırıcı. Sürekli bana saldıran deli bir kadına sahip olamam."

"Ona para verdim ve şehirden gitmesini söyledim," dedi, sessizce konuyu kabul ederek.

"Oh, ve eminim ki mutlu bir şekilde gidecektir, çünkü suçlu derecede deli insanlar her zaman mantığı dinler."

Gage başını eğdi. "Bir kavga başlatmaya mı çalışıyorsun? Çünkü enerjimi boşaltmak için daha iyi yollar bulabilirim."

"Tanrım, bütün erkekler bu kadar bilgisiz mi?" Düşündüm. "Brandon da bu gece benimle uğraşıyor."

"O şerefsiz yine seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu donakalmış bir halde. "Onunla ben ilgilenirim."

Homurdandım. "Biliyor musun, sorun da bu zaten." "Ne?"

"Ona çok fazla benziyorsun."

"Ne oluyor lan?" Gage bana doğru adım atarak sordu. Omuzlarımdan tutarak beni kendisine doğru dönmeye zorladı. "Ben senin eski kocan gibi değilim."

"İkiniz de çok ısrarcısınız," diye tersledim onu. "Beni senden korumaya çalışıyor, bunu biliyor muydun? Seni araştırıyor. Senin bir suçlu olduğunu ve kulübünün bir çete olduğunu söylüyor. Bu doğru mu, Gage? Cevap verme zahmetine girme, zaten sana inanmam için çok iyi bir yalancısın."

"Kes şunu," diye hırladı ve beni vücuduna çekti. Sonra parmakları saçlarımdaydı, başımı geriye doğru çekerek beni ona bakmaya zorladı.

"Neyi durdurayım?" Alaycı bir tavırla sordum. "Gerçeği söylemeyi mi? Deli kız arkadaşının beni öldüreceğinden korkmayı bırakmayı mı? Yoksa kendi adıma düşünmeyi bırakıp her dediğini yapmamı mı istiyorsun, çünkü itiraf etmeliyim ki bunu aştım. Bana emir veren bir adam isteseydim, Brandon'a geri dönerdim. En azından onun sürekli tutuklanması konusunda endişelenmeme gerek yok."

Gage'in kara gözleri parladı. Çenesi gerildi ve bir an için çok ileri gidip gitmediğimi merak ettim.

"Ben olsam buna pek güvenmezdim," dedi. "Elleri pek de temiz sayılmaz."

Kıpırdamadan durdum, az önce duyduklarımı düşünürken gözleri gözlerimi delip geçti. "Affedersiniz?" diye sordum.

"Ne dediğimi duydun."

Düşüncelerim, imalar bana çarptıkça hızlandı. Her zaman ailesinin parası olduğunu söylerdi ama ilk evlendiğimizde sadece küçük bir yüzük alabilmişti. Ve o yüzük de
Onun için önemliydi. Karısının bir taş takması fikrini seviyordu. Bu yüzden onu geliştirmeye devam etti.

Beni arıyordu, tekrar bir araya gelmek için çaresizdi.

Avukatım onun avukatından mali evrakları alamadı.

"Kahretsin," dedim, gözlerim büyüdü. "*Kahretsin*... ne kadar oldu?" "Yıllardır," diye yanıtladı. "En azından benim kaynaklarıma göre. Biz hâlâ
araştırıyorum."

"Bundan nasıl kurtuluyor?" Başımı yavaşça sallayarak sordum. Sonra aklıma yeni bir düşünce geldi. "Bekle. Peki ya evimiz?" "Ne olmuş ona?"

"Parasını ... ile mi ödedi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gage. "Ne kadar süredir kirli olduğu hakkında da bir fikrim yok. Tek bildiğim haberin yayıldığı-Brandon Graham'ın satılık olduğu."

"Ama o bir haçlı savaşçısı," dedim, hala ona tam olarak inanamıyordum. "Yani, sizinki gibi motosiklet çetelerini kovuşturdu. Bu işe gerçekten inanıyor. Bir sürü motorcu hapse girdi, o kazandı. Peki ya şu seri katil adam? O bir kahraman, en azından Seattle'da onu öyle görüyorlar."

"Dürüst olmadığını söyledim, aptal olmadığını değil," dedi. "Siyasi hedefleri olan böyle bir adam mı? Büyük davaları atmayacak. Ufak tefek şeyler. Alkollü araç kullanma suçunda yumuşak davranmak, insanları cezalarını çekmeleri için ikna etmek ve

Tahliye. Eğer bu konuda açık olsaydı, şimdiye kadar onu yakalamış olurlardı. Kampanyasını açıkladığında daha yakından bakacaklar. Senin gibi bir gevşek ucu göze alamaz."

Ona doğru eğildim ve alnımı göğsüne yasladım. Birdenbire parçalar bir araya geldi ve kendimi aptal gibi hissettim; işimi kurmakla o kadar meşguldüm ki fark edememiştim.

"Ben bir aptalım," dedim sefilce. Ben her şeyi anlamaya çalışırken Gage'in eli sırtımı yavaşça ovmaya başladı.

"Hayır, sadece bir suçlu gibi düşünmüyorsun."

İçimi çektim, sonra tekrar ona baktım. "Peki sen

biliyor musun?" Gage bakışlarımı sabit tuttu.

"Yalan söylemeyeceğime dair verdiğim sözü hatırlıyor musun?" diye sordu. Midemin bulandığını hissederek başımı salladım. "Suçlar işledim. Bazılarını şansım olsa yine yapardım. Diğerlerinden utanıyorum. Ama bana para vermediği için masum bir adamı asla hapse atmadım."

Yutkundum, midem bulanıyordu.

"Brandon bunu yaptı mı? Demek istediğim, suçlu bir adamın gitmesine izin vermek bir şeydir, ama birini tuzağa düşürmek ... . ?"

"Evet, cidden," dedi Gage üzüntüyle. "Tanıdığım adamların başına geldi ve düşündüğünüzden daha fazla oluyor. Motorcular kolay hedeflerdir, jürileri korkuturuz. Eski sevgilin de geçmişte bunu kullanmış, en azından benim kaynaklarıma göre.
Bu yüksek profilli kulüp davaları onun tanınmasına yardımcı oldu. İlk başta bağlantıyı kuramadım. Kardeşlerim benim için bir araya getirdi."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

"Çok uzun sürmez," dedi ve kollarını bana dolayarak sarıldı. İyi hissettirdi. Sıcak. Güvende.

"Bir daha evleneceğimi hiç sanmıyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp her şeyi unutabilmeyi diliyordum. Zamanda geriye gidip farklı bir üniversiteye gitmek. Hayatını sigorta satarak kazanan iyi bir adamla evlenmek. "Daha da kötüleşebileceği kimin aklına gelirdi ki? Yani, gerçekten, başka ne saklıyor?"

Gage yumuşak bir kahkaha attı.

"Fark eder mi?" diye sordu. "Yakında ondan kurtulacaksın. Avukatın bunu senin için başaramazsa, bizimki başarır. O lanet olası bir köpekbalığı."

Titredim ve beni daha yakına çekti.

Telefonu cebinde çınladı. Yüksek bir ses. Sonra vızıldamaya başladı.

"Bunu kontrol etsen iyi olur," dedim, uzaklaşmaya çalışarak. "Saat geç oldu, acil bir durum olmadıkça insanlar bu saatte iletişime geçmezler."

"Ya da sarhoşlar," dedi alaycı bir ifadeyle ve yeleğinin cebinden telefonu çıkarmak için aramıza uzandı. "Ah lanet olsun."

"Sorun nedir?"

"Birinci seviye yangın tahliye bildirimi var," dedi. "Tüm ilçe için. Acil durum uyarı sistemi."

"Kahretsin," dedim gözlerimi kapatarak. "Yangın büyüdü mü?"

Başparmağını kullanarak telefona bir şeyler yazdı ve başını salladı. "Hayır, görünüşe göre yeni bir tane var. Artık ona kompleks diyorlar, çünkü o kadar büyük ki farklı yangınlar bazı bölgelerde birleşiyor. Ayrıca çiftçilerden iş makinaları varsa iletişime geçmelerini istiyorlar."

Titredim.

"İtfaiyeciler ve buldozerler tükeniyor olmalı," dedim. "Umarım Randi'nin büyükanne ve büyükbabası iyidir."

"İyi olduklarına eminim. Sadece tedbirli olmak için insanları tahliye ediyorlar. Birinci seviye o kadar da ciddi bir şey değil, sadece farkında olmak anlamına geliyor. Sadece güvende olmak için bir kaçış çantası hazırlamak isteyebilirsiniz. Ama yangınlar büyümeye devam etse bile, kasabayı koruyacaklardır. Endişelenmesi gerekenler çiftçiler ve çiftlik sahipleri."

Muhtemelen haklıydı.

"Yarın gece benimle partiye gelecek misin?" diye sordu beni tekrar kendine çekerek. Ona karşı omuz silktim.

"Hayır," dedim ama kalbim buna el vermedi. *Çok güzel kokuyor. Dikkat dağıtıcı.*

"Evet, Gage, partiye gitmeyi çok isterim," diye alaycı bir şekilde düzeltti. "Bir dene, bu çok daha iyi bir cevap."

"Talia orada olacak mı?" Ben sordum.

"O bile o kadar aptal değil. Şansımız varsa çoktan şehri terk etmiştir. Gitmediyse de yakında gidecektir. Ona göz kulak olacağız. Artık benim korumam altındasın."

"Jack'in evinde olduğum gibi mi?" diye sordum. "Her şey düşünüldüğünde, bunu tekrar yaşamamayı tercih ederim - çok utanıyorum. Hâlâ bunu düşünüyorum.

Suç da var. Ellerinizin temiz olmadığını söylediniz. Bu ne anlama geliyor?"

"Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun," dedi.

"Sen . ... insanlara zarar verir misin?" Yutkunarak sordum. Asıl istediğim gözlerimi kapatıp onun göğsüne gömmekti. Joel gibi iyi bir adammış gibi davranmak.

Kızgın bir motorcu kapıma dayandığında Joel'in beni ekmesi dışında.

"Bazen," diye itiraf etti. "Ama burada düşünmeniz gereken bir şey var. Kimse benim dünyama kazara inemez. Sivillerin peşinden gitmeyiz, bu kesinlikle seçime bağlıdır. Bunu söyledikten sonra, bizimle uğraşırsanız, biz de sizinle uğraşırız. Her zaman. Hayatta kalmak için sert olmalısınız ama ödüller buna değer."

"Ne ödülü?" Ben sordum. "Para mı?"

"Para güzel bir şey," dedi. "Ama asıl mesele bisiklete binmek. Kardeşlik. Orakçılar bir ailedir ve yarın ortaya çıkarsan bunu kendin de göreceksin. Bir şans ver, Tinker."

"Bunu düşünmem gerek. Sen gitsen iyi olur."

Vücudum tam olarak aynı fikirde olmasa da beynim bunun en iyisi olduğunu biliyordu.

Sırtımı sıvazladı, sonra beni bırakıp uzaklaştı. Gözlerimiz karanlıkta buluştu.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, sonra da "Hayır, ama yapmalısın. Bir çanta hazırlamalıyım. Babam ve ben zaten yarından sonra Seattle'a gidiyoruz ve tahliye uyarısı göz önüne alındığında bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

"Bana yine eski sevgilinle kalmayacağını söyle."

"Olmaz. Babamın bir uzmanla değerlendirmesi var ve benim de bazı teslimatları bırakmam gerekiyor. Şansımız yaver giderse aynı gün döneriz ama gerekirse geceyi geçirmemize yetecek kadarını yanıma alırım diye düşündüm. Otel odası, söz veriyorum. Tahliyeye hazır olduğumuzu bildiğim için daha rahat uyuyacağım - o noktaya geleceğinden şüpheliyim ama güvende olmak daha iyi."

Gage eğildi ve bana yumuşak, uzun bir öpücük verdi. Bütün gece içimde dolaşan arzunun düşük uğultusu canlandı ve onu sıkıca bastırdım.

"Yarın akşam," dedi.

"Bunu bir düşüneyim."

"Seni altıda alırım."

Daha iyi bir karar vermeme rağmen ağzımı bir gülümseme kapladı. O da bana gülümsedi.

"Vazgeçmeyeceğimi söyledim. Bir yolunu bulacağız,
tamam mı?" "Tamam."

"Şimdi git bir çanta hazırla. Ne olur ne olmaz. Fikrini değiştirir ve kalmamı istersen mesaj atman yeterli."

Gözlerimi devirerek onu tersledim ve o da güldü. Gece çılgıncaydı, o bir suçlu olduğunu itiraf etmişti, Brandon rüşvet alıyordu ve etrafımızdaki tepelerde büyük yangınlar vardı. Garip bir şekilde, sonunda, hala yaşadığım en iyi randevulardan biriydi.

Carrie bunu yaşamama asla ama asla izin vermeyecekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ertesi sabah saat sekizi geçene kadar uyanmadım, bu yıllardır sahip olmadığım bir lüks ve o noktada kesinlikle karşılayamayacağım bir lüks.

"Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerimdeki uykuyu silerek. Alarmımı kurmayı unutmuştum ama zaten genelde alarm çalmadan önce güneş beni uyandırırdı. Yine de odadaki ışık tuhaftı. Loş ve sarımsı bir ışık.

Kendimi kalkmaya zorlayarak pencereye doğru yürüdüm ve yarı saydam perdeleri açtım.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım. Gökyüzü dumanla kaplıydı ve her şeye turuncu bir renk veriyordu. Tam bir kıyamet sonrası. Yangın mevsimlerinde daha önce de başımıza gelmişti, o yüzden çok da önemli bir şey olmadığını biliyordum. Yine de tahliye uyarısı göz önüne alındığında biraz tedirgin ediciydi.

Telefonumu elime aldım ve ilçenin Facebook sayfasını aradım, sonra rahatlayarak iç çektim. Yangınlar büyümüş gibi görünse de hâlâ birinci seviyedeydi. Bornozuma uzanıp uyku şortumun ve üstümün üzerine geçirdim, ardından kahve aramak için merdivenlerden inmeye başladım.

"Günaydın tatlım," dedi babam mutfağa girdiğimde. Önünde gazeteyle birlikte bir parça kızarmış ekmek vardı. Ne mutlu ki kahve de yapmıştı.

"Günaydın," dedim ve başına bir öpücük kondurdum.

"Yangınlar kötüye gidiyor," dedi bana. "Lamont için ikinci seviye alarm verdiler. Yine de hâlâ kırk mil uzakta. Bize bir şey olmaz."

"Her ihtimale karşı bu sabah bir çanta hazırlaman gerektiğini düşünüyordum," diye cevap verdim. "Kasabayı koruyacaklarını biliyorum ama Seattle'a gitmek zorundayız.

Yarın zaten. Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Ayrıca bugün tıbbi geçmişini de göndermemiz gerekiyor. Evrakları getireyim. Gidip reçetelerini alabilir misin?"

"Doktorlardan nefret ediyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Bunu neden yapmamız gerektiğini hâlâ anlamıyorum. Bir şeyleri unutuyorsam ne olmuş yani? Seni kırmak istemem ama yaşlanınca böyle oluyor."

"Güldür beni," dedim sıkıca. "Belki yardımcı olacak bir ilaç vardır."

Başını sallayarak homurdandı ama tostunun geri kalanını ağzına tıktı ve ilaçlarını almak için mutfaktan çıktı.

- - -

Formlar tahmin ettiğimden daha karmaşıktı.

Onlar üzerinde çalışmaya sekiz buçukta başladık ve bir saat sonra hala bitirmemiştik. Temel geçmişe ek olarak, benim doldurmam gereken bir davranış anketi ve onun da doldurması gereken bir anket vardı. Tanrı'ya şükür şimdi reçetelerini listeliyorduk.

"Bu ne için?" Bir şişe tutarak sordum.

"Kan basıncı," dedi. Yazdım ve sonra bir başkasına uzandım, bunları daha önce incelemediğim için belli belirsiz bir suçluluk hissettim. Gerçi sağlığı konusunda her zaman çok özel bir insan olmuştu.

Sağduyumun işaret ettiğine *göre, bunu inkar ediyordunuz*.

Evet, bu konuda beni yakaladın.

"Hemen döneceğim," dedi babam. "Biraz suya ihtiyacım var."

"Kulağa hoş geliyor, benim için de bir bardak kap," diye mırıldandım, son şişeye uzanırken. Amitriptilin. Adını yazdım, sonra dozajını görmek için çevirdim. Annemin adı suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

Huh.

Bütün eşyalarını temizlediğimi sanıyordum. Tuhaftı. Yerine koymaya başladım, sonra çok garip bir şey fark ettim. Tarih geçen aydan kalmaydı.

Ne oluyor be?

"Baba!" diye
bağırdım. "Öyle
mi?"

"Gel buraya. Bu şişeyi buldum ve hiç mantıklı değil."

Yemek odasına geri döndü ve önüme bir bardak koydu. Küçük şişeyi ona uzattım ve kaşlarını çattı.

"Bunun için endişelenme. O annenin."

"Geçen aydan kalma" dedim. "Eğer anneminse, neden yeniden ilaç alıyorsun? Ayrıca eczane adını da hatırlamıyorum."

İç çekti, sonra başını salladı. "Bu utanç verici, Tinker Bell."

"Baba, ben senin kızınım, seni seviyorum. Asla olmak zorunda değilsin

Benim önümde utan, çünkü bu işte beraberiz, tamam mı? Ama burada neler olduğunu gerçekten bilmem gerekiyor. Önemli olabilir."

Derin bir iç çekti ve oturdu.

"İtiraf etmesi zor," dedi. "Ama annen ... şey, geçen yıl zor zamanlar geçirdi. Ve sonra bebek öldüğünde ..."

Bıçak her zaman olduğu gibi içimde burkuldu. Acısı hiç dinecek miydi? Ama sanırım garip bir şekilde bu neredeyse daha kötü olurdu - Tricia'yı asla unutmak istemedim. Acı bana onun gerçek olduğunu hatırlattı. Sevildiğini.

"Annen depresyona girdi, tatlım," dedi. "Gerçekten depresyonda. Biraz ilaca ihtiyacı vardı ve bu kasabanın nasıl olduğunu bilirsin. Kimsenin bilmesini istemedi. Bu yüzden internette aramaya başladı ve bir eczane buldu ... onu bir yerdeki bir doktorla temasa geçirdiler ve doktor telefonda bir muayene yaptı. Elbette her şeyi nakit ödedik, sigortadan geçmesini istemedik."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, bu ilacı açıklıyor ama neden geçen ay doldurulduğu?"

Babam başka tarafa baktı, sonra yutkundu.

"Anneni kaybettikten sonra ben de depresyona girdim," dedi. "Bu yüzden onları almaya başladım. Oldukça işe yaradılar, bu yüzden daha fazla sipariş vermeye devam ettim. Şimdi yüksek sesle söyleyince aptalca geliyor ama ... . Ben bir erkeğim. Böyle zayıf olmamamız gerekiyor."

Tabii ki böyle hissedecekti.

Uzanıp elini sıktım.

"Sorun yok baba," dedim, bana inanmasını umarak. "Sen tanıdığım en güçlü insansın ve depresyonda olman bunu değiştirmez. Ama bence bu konuyu doktorla konuşmalı ve sana yasal bir reçete almalıyız. Yine de internetten doldurabiliriz, böylece kimse görmez, tamam mı?"

Babam başını sallayarak bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ben yaşlı bir aptalım. Fazla gururluyum sanırım."

"Annem seni severdi," diye belirttim. "Ve çok yüksek standartları vardı. Bunun bir anlamı olmalı. Burada işimiz neredeyse bitti. Randi'ye mesaj attım. On dakika içinde burada olması gerekiyor. Bunu taratıp onlara göndereceğim ve bu iş tamam diyeceğiz."

- - -

Doğal olarak, kağıtlar tarayıcıya takıldı.

Pislik herif.

Gözlerimi dikip baktım, sırf irade gücümle çalıştırıp çalıştıramayacağımı merak ediyordum. Sıkışan kağıdı çıkarıp tekrar kurdum ve bu sefer çalışacağını umdum. Sinirli bir şekilde telefonuma baktım. Böyle giderse yarınki teslimatlar için her şeyi asla hazırlayamayacaktım. Lanet olsun.

Randi hangi cehennemdeydi?

Gazeteler kaymaya başladı, ben de genel prensip olarak bir kahve daha almaya karar verdim. Son kalan ılık sıvıyı da kupama doldurup mikrodalgaya atmıştım ki arka kapının çalındığını duydum. Ellerimi mutfak havlusuna silerek kiler- çamurluk- arka kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda Sadie'nin dışarıda durduğunu gördüm.

"Merhaba Sadie," dedim tereddütle, yüzündeki morluklara bakmamaya çalışarak. Boynunun etrafındakiler parmak izleri miydi? İstese de istemese de bunu rapor etmem gerekiyordu. Geçen gece fark ettiğimden çok daha kötüydü - karanlıktı ya da belki de zamanla daha da kötüleşmişlerdi. Çürükler bazen böyle yapar. Hiç bilmiyordum.

Onu buralarda görmememe şaşmamalı. *Bunu* saklıyordu.

"Selam," dedi, çatlamış dudaklarını yalarken gözleri endişeyle dalgalanıyordu. "Sana teşekkür etmek istedim. Bilirsin, geçen gece için. Sadece ... şey, geri dönmeyeceğimi bilmeni istedim. Benden bu kadar."

"Bunu duyduğuma gerçekten sevindim," diye cevap verdim yavaşça.

Onu içeri davet et, aptal.

"Kahve ister misiniz? Ben de tam yeni bir demlik koymak üzereydim."

"Hayır, sorun değil. Ama sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi, dağınık bir saç tutamını bükerek.

"Evet?" Korkmayacağını umarak sordum. Kız çok ürkek görünüyordu.

"Talia Jackson. Bize bir şey planladığını söyledi. Büyük bir şey. Hepinize ödetecek bir şey. Bilirsiniz, Marsh için?"

Midemin çukurunda bir batma hissettim.

"Dün gece Jack'in evinde bana saldırmaya çalıştı," dedim. "Sence bunu mu demek istedi?"

Sadie başını salladı. "Hayır, sanırım daha büyük bir şeyden bahsediyordu. Ne olduğunu bilmiyorum, bana söylemedi. Artık onun etrafında olmak istemiyorum. Onu görmeye gittim çünkü bazı eşyalarımı yanlışlıkla onun karavanında bırakmıştım. Nasıl hissettiğimi bile sormadı, . . . bundan sonra."

Morluklardan birine dokundu ve yüzüm

buruştu. "Doktora gittin mi?"

"Evet, annem gitmemi istedi," diye cevap verdi. *Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Peki ya polisler?"

"Hayatta olmaz. Bir motosiklet kulübüne polis çağıramazsın. Asla. Seni öldürecekler, Tinker."

İçimi korkunç bir şüphe kaplarken midemdeki bulantı hissi daha da kötüleşti. Gage ellerinin temiz olmadığını söylemişti; bu tam olarak ne anlama geliyordu? O da bunun bir parçası mıydı?

Ona sormak zorundaydım ama cevaptan

korkuyordum. "Gage de bunun bir parçası mıydı?"

Sadie'nin gözleri büyüdü ve başını salladı. "Yok artık. Çok özür dilerim, bu kısmı size daha önce anlatmalıydım. O gece dışarıdaydı ama bu olay olduğunda yakınlarda değildi. Sonrasında bana yardım etmeyi bile teklif etti ama ona hayır dedim. Yani, onlarla kendi isteğimle arka tarafa gittim. Tecavüze uğramış gibi değildim."

"Her yerin çürük içinde," diye işaret ettim. "Seni incitmişler. Bu nasıl tecavüz olmaz?"

"Çünkü bunu yapabileceklerini söyledim," diye yanıtladı sefilce. "Talia bunun eğlenceli olacağını düşündü ve ben zaten çoğuyla yatmıştım. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Genelde oldukça iyi adamlardır ama birkaç tanesi cimcif yapıyordu ve Marsh her türlü boku yemişti. İyi bir gece değildi. Talia biraz daha oksi alırsam sorun olmayacağını söyledi, ben de sineye çektim ve devam ettim."

"Bu tecavüzdür," dedim sertçe. "Başta rıza göstermiş olman umurumda değil, bunlar ciddi yaralar."

"Bu benim hatam," diye ısrar etti rahatsız bir şekilde. "Bak, bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı? Eve dönmem gerekiyor. Sadece dikkatli ol."

Ona bir şey söylemek istedim. Yardıma ihtiyacı olduğunu bir şekilde anlamasını sağlamak. Onu bir kriz merkezine götürmek. Bir şeyler söylemek. Ama o çoktan uzaklaşmıştı, omuzları kaskatı ve omurgası dikti. Biraz araştırma yapmam, bu durumla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmam gerekiyordu. Telefonum çaldı ve dalgınca ona uzandım, yeni bir mesaj bulmak için çıkardım.

Bugün gelemem. Tahliye uyarısından korkan ve eşyalarını toplayan anneler

Sikeyim.

Bugün siparişleri halletme şansım kalmamıştı. Gözlerimi kısarak tekrar gökyüzüne baktım. Duman gittikçe kötüleşiyordu.

BEN: Tamam. Beni haberdar et ve güvende kal.

Mutfağa geri dönüp televizyonu açtım. Seattle'da yayın yapan bir kanaldı ama umarım hâlâ güncel haberler veriyorlardır. Bir muhabir konuşurken, havada uçan ve Chelan kasabasının üzerine kırmızı toz bulutları yağdıran dev uçakların görüntüleri ekranı doldurdu. Evlerin ötesindeki tepeleri yalayan devasa alevleri görebiliyordum.

Chelan Kompleksi yangınları büyümeye devam ederken vali olağanüstü hal çağrısında bulundu. Okanogan ve Methow bölgelerinin büyük bir kısmı tahliye alarmı altında ve bölgenin dört bir yanındaki itfaiyeciler Chelan kasabasını kurtarmaya çalışırken yardım etmek için akın ediyor. Dün itibariyle yangınların yaklaşık yüzde yirmi beşi kontrol altındaydı, ancak gece boyunca yaşanan alevlenmeler yetkililerin bu oranı yüzde beşin altına düşürmesine neden oldu. Kaç binanın yandığına dair henüz bir bilgi yok. Bize yangınlar sönene kadar tam bir değerlendirme yapamayacakları söylendi.

Vay canına. Bu çok korkutucuydu. Haber spikeri devam etti:

Sadece bir hatırlatma - şu an itibariyle, Chelan bölgesi tam üçüncü seviye tahliye altındadır, bu da evinizi derhal terk edin anlamına gelir. Önce toparlanmak ya da hazırlanmak için zaman ayırmayın, çünkü zamanınız yok. Bazı bölgelerde, evinizi terk etmemeyi tercih etmeniz halinde acil servislerin tahliye bölgesine müdahale edemeyebileceği söyleniyor, bu nedenle sizi

-Bölgeniz için tam, üçüncü seviye bir tahliye çağrısı yapılırsa, derhal bölgeyi terk etmeniz gerekir. Yangın tehlikesi gerçek ve yakındır. İkinci seviye bir bildirim, tahliyenin her an gerçekleşebileceği anlamına gelir, bu nedenle ikinci seviye bir bildirim alırsanız, arabayı toplamaya başlayın ve ayrılmaya hazır olun. Birinci seviye, farkında olmanız gerektiği, ancak tahliyenin yakın olmadığı anlamına gelir.

"Hey."

Baktığımda Gage'in mutfak kapısında durduğunu ve kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. "Gittikçe kötüleşiyor."

"Evet, öyle," dedim. "Sanırım babamın yarın Seattle'daki randevusunu iptal edebilirim. Tahliye edilen yerin tam içinden geçmemiz gerekecek. Buna hazır olduğumdan emin değilim. Yine de onlara evrakları göndereceğim ama seyahat etmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Partiyi de iptal ediyoruz," dedi ve beni kollarının arasına almak için yürüdü. Kokusu etrafımı sarmıştı ve ben yine zavallı Sadie'yi düşündüm. "Kadınların bu yoldan geçmesi fikri kimsenin hoşuna gitmiyor. Görüş mesafesi berbat ve eyaletin her yerinde otoyolları kapatıyorlar."

"Gage, Nighthawks'ın Sadie Baxter'a zarar verdiğini biliyor muydun?"

Ben sordum.

İç çekti, sesi yorgun geliyordu.

"Evet," diye itiraf etti. "Bir grupla birlikte kulüp binasının arkasına gitti ve daha sonra onu dışarıda ağlarken buldum. Ona yardım etmeyi teklif ettim ama benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Hapisten çıktığımdan beri onu görmedim."

"Her yeri çürük içinde. Çığlık falan attığını duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ve ben de fark ederdim. Kendi özgür iradesiyle geri döndü ama sanırım Talia ona baskı yaptı. Kötü bir geceydi. Marsh sonlara doğru kontrolden çıkmıştı. Uyuşturulmuş, paranoyak ve deli gibi. Onlardan uzak durmasını söyledim, ama bazı kadınlar ... sen

bir kadının kendine saygı duymasını sağlayamaz. Bazen hayatı terk etmeleri için gerçekten kötü bir şey gerekir. Belki bu onu ikna etmek için yeterli olur." Kollarına yerleşirken iç çektim. "Senin dünyanı pek sevmiyorum."

"Tinker, bana bak."

Başımı eğerek bakışlarını yakaladım.

"Bu benim dünyam değil," dedi kararlı bir şekilde. "Kadınlarını döven motorcular var, buna şüphe yok. Ben onlardan biri değilim ve kulüp evimizde de bu saçmalığa müsamaha göstermiyoruz. Eğer bir kadın tren çekmek istiyorsa, tamam. Bazı erkekler bundan hoşlanıyor. Yarım yamalak saniyeler pek umurumda değil ama neyse. Ama biz küçük kızlara tecavüz edip dövmeyiz. Kasabaya gelmemin bir sebebi var, Marsh ve adamlarının kontrolden çıkmasıydı. Geriye kalan tek Nighthawk'lar o gece orada olmayanlar, anladın mı?"

Göğsümden bir ağırlık kalktı.

"Bana Talia ve Marsh'ın bir tür intikam planladıklarını söyledi," dedim ona. Gage homurdandı.

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi. Kaşlarımı çattım.

"Hayır, sesi gerçekten endişeli geliyordu. Dikkatli olmalısın."

"Bebeğim, bana bak." Baktım, bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Marsh hapiste ve uzun bir süre dışarı çıkamayacak. Muhtemelen yıllarca. Onunla birlikte olan adamlar da çıkamayacak. Talia istediği kadar bağırıp çağırabilir ama tüm kulübüm şehirde ve onu izliyorlar. Eğer yüzünü gösterirse, onu yakalarız. Eğer akıllıysa, çoktan gitmiştir. Dün gece ona biraz para verdim. Şansımız varsa, çoktan kullanmıştır. Her iki durumda da, onunla ilgileneceğiz."

"Söz veriyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi sertçe. "Şimdi bana bir öpücük ver."

Yaptım, ona doğru eğildim, tüm vücut temasının tadını çıkarmama izin verdim. Dudaklarımı ısırdı ve emdi, sonra elleri aşağıya indi ve popomun etrafındaydı, beni ereksiyonuna çekerken kavradı.

Bacaklarım ihtiyaçtan huzursuzca oynamaya başlayana kadar birkaç dakika öpüştük. Bu iyi bir şeydi, kuru büyünün bozulması. Gage beni kiler-çamur odasına geri götürmeye başladı, mutfak kapısını arkasından tekmeleyerek kapattı ve bizi küçük odada yalnız bıraktı. Sonra kolları üst bacaklarımı sıkıca kavradı ve beline dolanana kadar beni yukarı kaldırdı.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldadım boynumu öpmeye başlayıp aşağı doğru inerken. "O kapı kilitlenmiyor bile."

"Kimin umurunda?"

En hassas yerime sürtünerek içime girdi ve eğer o umursamıyorsa, benim de umursamadığıma karar verdim. Babam benim bakire olduğumu düşünmüyordu, bu kesinlikle kesindi. Sonra Gage tişörtümü yukarı kaldırdı ve bir meme ucumu emmek için sütyenimi aşağı çekti ve tüm düşünceler durdu. Tamircim beni kilerimin duvarına yaslamış kuru kuru beceriyordu ve bu olağanüstüydü. Tek istediğim onun içimde olmasıydı, ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

"Kahretsin," diye inledi ve çekildi. Beni yere bıraktı, şortumu yırtarak açtı ve ayak bileklerimden aşağı itti. Sonra beni çevirdi, ellerim duvara çarparken beni öne doğru itti. Fermuarının sesini ve folyonun yırtılma sesini duydum. Aleti açıklığımı buldu ve beni tek bir hamleyle doldurdu, neredeyse acı verici bir şekilde dibe vurdu.

"Tanrım, bu çok iyi," diye mırıldandım, elleri belimi sıkıca sarmış, kalçalarımı dövmesi için beni destekliyordu. Bu iyiydi, gerçekten iyiydi. Daha önce yaptıklarımızdan farklıydı ama tam da ihtiyacım olan şeydi. Arzu içime doldu, bir orman yangını gibi hızlı ve sert bir şekilde yükseldi ve sonra aniden ve hiçbir uyarı olmadan beni vuran orgazmla kendimden geçtim. İnleyerek onun etrafında kasıldım. Gage'in parmakları etime o kadar derin batıyordu ki iz bırakacağını biliyordum ama umurumda değildi.

Hiçbir şey umurumda değildi.

Bir saniye sonra tatmin olmuş bir şekilde homurdanarak boşaldı. Uzun süre öyle kaldık, nefes nefese kaldık ve sonra sırtıma doğru eğildi, karnımı hafifçe ovdu. Tam o sırada telefonu çaldı ve kararsız bir kahkaha attı.

"Güne başlamak için fena bir yol değil," dedi.

"Bunu destekliyorum," diye fısıldadım. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki dizlerimin etrafındaki şort olmasaydı hayal edip etmediğimi merak ederdim. Telefonu tekrar çaldı.

"Muhtemelen buna cevap vermeliyim," dedi. "Bir telefon bekliyorum - yangınlar yüzünden tüm planlarımız altüst oldu."

Yine de cevap vermek için hareket etmedi. Onun yerine göğüslerimi yoğurmaya başladı ve ben de mutlu bir şekilde iç çektim. Kendi küçük dünyamızdaydık ve dışarıda her kim varsa uzak durabilirdi.

Belki burada yaşayabiliriz.

Sonra telefonu tekrar çalmaya başladı. Gage geri çekildi. Cevap vermeden önce pantolonunun fermuarını çekerken bir hışırtı duydum. Şortumu yukarı çekip

Onları bağlarken beceriksizce, dinlememeye çalışarak ama aynı zamanda tamamen merak ederek.

"Kim bu?" Gage sordu. Bir kadın sesi duydum ama ne dediğini anlayamadım. Bir an için kıskandığımı hissettim, sonra bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Herhangi biri olabilirdi. "Kapatıyorum."

Sesi daha da yükseldi, hızlı konuşuyordu. Tanıdık geliyordu.

"Talia, bu işin peşini bırakmalısın. Bitti artık. Her şey bitti. Biz harekete geçmek zorunda kalmadan önce uzaklaş ve her şeye yeniden başla. Umabileceğin en iyi şey bu."

Küçük hoparlörden bir çığlık yükseldi ve bana baktı ve sessiz bir mahremiyet talebiyle başını kapıya doğru salladı.

Bir telefon konuşmasını dinlemeyi hiç bu kadar istememiştim ama kibarca davranıp mutfağa geri dönmeyi başardım. Televizyon hâlâ açıktı ve bu kez Washington'un yarısını, Idaho'nun kuzeyini kaplayan ve Alberta'ya kadar uzanan duman bulutlarını gösteren bir uydu haritası gösteriyordu. Sanki tüm bölge yanıyormuş gibi görünüyordu. Sonra babam içeri girdi ve ben saçlarımın dağınık olduğunu ve gömleğimin hala vücudumun bir kısmına dolanmış olduğunu fark ettim. Yanaklarımda sıcaklık yükseldi. Neyse ki fark etmemiş gibiydi.

"Bu duman da neyin nesi?" diye sordu. "Biri dışarıda çalı mı yakıyor?"

"Orman yangınları var baba," diye hatırlattım ona, bazen nasıl bu kadar net, bazen de bu kadar sisli olabildiğini merak ederek. "Tahliye uyarısı aldık."

Kaşlarını çattı. "Bu hiç iyi değil. Kamyonda benzin var mı?"

"Artık bir kamyonetimiz yok baba," dedim. "Onu sattık, unuttun mu?"

"Ah, unutmuş olmalıyım," dedi dalgınca. "Sorun değil. Annenin arabasını kullanabiliriz."

Hayır, annemin arabası kazada hurdaya döndü.

"Benimkinde gaz var," dedim onun yerine, kilere doğru bakarak. Sonra arka kapının çarparak kapandığını duydum ve pencereden dışarı baktığımda Gage'in yüzü asık bir şekilde avluda yürüdüğünü gördüm.

Bu da neydi böyle? Telefonum

çaldı. Carrie.

"Hey, naber?"

"Chelan'a olanları duydun, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Kötü bir sahne."

"Biliyorum. Hallies Falls gönüllü itfaiyecileri kasabanın güneyine doğru gidiyorlar; yeni bir yangın çıkmış ve orman servisinin müdahale edecek kimsesi kalmamış. Darren da onlarla gitti. Az önce teyzemden bir telefon aldım. Onu ikinci seviyeye çıkarmışlar, yani toparlanıp dışarı çıkma vakti gelmiş. Gidip onu alıp bizim eve getireceğim ama kızlar için endişeleniyorum. Onlar okuldalar. Sebepsiz yere onları dışarı çıkarmaktan nefret ediyorum ama o da gitmişken şehirden ayrılmak içime sinmiyor. Bugün olmaz."

"Hallediyorum," dedim. "Ara ve öğleden sonra onları alacağımı söyle. Bugün çalışmaktan vazgeçtim. Randi ailesine yardım etmekle meşgul ve zaten babamla kalamaz. Seattle'daki avukatlar çikolatalarını beklemek zorunda kalacaklar."

"Teşekkürler bebeğim," dedi ve rahatladığını duyabiliyordum. "Onları benim için güvende tut. Paranoyak olduğumu biliyorum ama-"

"Git teyzeni getir. Her şey yoluna girecek, Carrie. Söz veriyorum."

OceanofPDF.com

GAGE

Tinker mutfak kapısını arkamdan kapatıp telefon görüşmesini özel olarak yapmama izin verirken Talia, "Eğer Reaper'lar Kanada'dan geçen boru hattımız için bir savaştan kaçınmak istiyorlarsa, benim aracılığımla gitmeniz gerekecek," dedi. Tanrım, bu kadının bana sımsıkı sarılmış olmasının ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordum. Onun şüpheleri olabilirdi ama benim yoktu, öyle ya da böyle bu işi başaracaktık. Kararlıydım.

"Sen ve kardeşin tehditler savuruyorsunuz, ama şimdi birlikte iş yapabileceğimize inanmam mı gerekiyor? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?" Parayı almasını ve fırsatını bulmuşken çekip gitmesini dileyerek sordum. Aksi takdirde kendini öldürtecekti. "Anlamıyorsun, değil mi? Her şey bitti. Senin peşindeyiz ve oyunlarınla ilgilenmiyoruz. Sen ve kardeşin ikiniz de bizi tehdit ettiniz."

"Sonunda anladım," dedi açık açık. "Boku yedim. Marsh gitti ve sen kulübü ele geçirdin. Hayatımın o kısmı bitti ve yoluma devam etmem gerekiyor. Ama beş yüz dolar yeterli değil. Kanada bağlantısını istiyorsun ve bende var. Tek istediğim seni onlarla temasa geçirdiğim için bir bulucu ücreti. Bırak yolu ben açayım."

"Hiçbir şeyi yumuşatmanıza ihtiyacımız yok."

"Beni tanıyorlar," diye ısrar etti. "Reaper'larla barış yapmak istiyorlar. Eski operasyonumuzun sona erdiğini biliyorlar ve bundan sonra ne olursa olsun onları dışarıda bırakmanı istemiyorlar. Sadece bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlar."

"Dur tahmin edeyim, onlardan bir de buluculuk ücreti mi alacaksın?"

"Bu benim işim¸ senin değil. Tek yapman gereken bunu ayarlamak için benimle çalışmak. Sonra paramı alıp gideceğim. Kaybettiğimde anlarım."

"İlgilenmiyorum."

"Evet, öylesin," diye ısrar etti. "Bunu bugün gerçekleştirebilirim. Aksi takdirde aylar sürebilir ve bu da çok fazla zaman ve enerji kaybı demek. İkimiz de paraya ihtiyacım olduğunu biliyoruz ve bu oynamam gereken son kart."

Haklıydı. Hay

sikeyim.

"İki saat içinde kulüp binasına gelin ve sizinle konuşalım."

"Beni ne kadar aptal sanıyorsun? Ölmemi istiyorsun."

"Hayır, gitmeni istiyorum. Aradaki büyük fark, hepimiz için çok daha az iş demek."

"Hayatta olmaz. Eğer böyle bir şey olursa, Kanadalıların buluşma sırasında beni koruyabileceği tarafsız bir yerde olur," dedi. "Bu bir tuzak değil.
İstediğiniz kadar kardeşinizi getirin, kimse kavga etmek istemiyor."

"Kulüple konuşacağım. Bakarız."

"Beni ara, tamam mı? Bugün olmak zorunda. Sınırın ABD tarafında bekleyen malları var ve taşıyacak kimse yok."

"Bir kez daha, benim sorunum değil." "Onlara bundan bahset, tamam mı?" "Bunu düşüneceğiz."

Telefonu kapattıktan sonra mutfağa doğru baktım. Tinker'ın orada biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Muhtemelen babasıyla. Günün nasıl geçtiğini daha iyi anladıktan sonra ona mesaj atacaktım.

Dışarıdaki hava yoğun ve ağırdı. İğrençti. Her şey eski bir resim gibi sararmış ve eskimiş görünüyordu. Bir bandana çıkarıp burnumun ve ağzımın etrafına bağladım, sonra bacağımı bisikletimin üzerine salladım. Caddede ilerlerken, o gün Tinker'a göz kulak olması için görevlendirilen aday yavaşça yanımdan geçti ve ben de bir elimi kaldırarak selam verdim.

Yanaştığımda kulüp binasında sadece birkaç bisiklet vardı ve dışarıda kimse yoktu. Hava kalitesi göz önüne alındığında, onları suçlayamazdım. Bu boktan havada kimse dışarıda olmamalıydı. Park ettim, sonra Picnic, Hunter ve Taz'ı bulmak için içeri girdim.

Pic beni gördüğünde, "Coeur d'Alene kardeşlerin geri kalanını evlerine gönderdim," dedi. "Cord ve adamları itfaiyecilere katılmaya gittiler - gönüllü arıyorlar ve sanırım kasabanın güneyinde işler gerçekten çirkinleşiyor. Horse ve Ruger da onlarla gitmeye karar verdi. Bugün için planın nedir? Dışarının görüntüsü hoşuma gitmiyor. London dumanın Coeur d'Alene'e kadar ulaştığını söylüyor."

"Az önce Talia Jackson'la konuştum," dedim onlara.

"Dün gece senin kıza saldıran kaltak mı?" Taz kaşlarını kaldırarak sordu. "Onu kovaladığını sanıyordum."

"Kanadalıların bizimle buluşmak için beklediğini söyledi," diye cevap verdim. "Evet, cüzdanımda da sihirli periler var," dedi Hunter. "Kim verir
bir sikiş?"

"Ne istiyor?" Pic kaşlarını çatarak Hunter'a sordu.

"Bana sınırın güneyinde sakladıkları ve taşımak istedikleri malları olduğunu ama Marsh gittiği için bir şey yapmaktan korktuklarını söyledi. Reaper'larla barış yapmak istiyorlar."

"Korkmalılar," diye mırıldandı Taz. "Kuralları çiğniyorlardı ve şimdi bunun bedelini ödeyecekler. Onların yerinde olmak çok kötü."

"Onun açısı ne?" Pic sordu.

"Para," dedim. "Tinker bana tehditler savurduğunu söyledi -bu tam olarak yeni bir haber değil- ama Talia bana taşınmak için para istediğini söyledi. Bu muhtemelen doğru ama yine de yalan söylüyor olma ihtimali yüksek. Bir tuzak olabilir."

Pic düşünceli bir ifadeyle, "Katılıyorum," dedi. "Burada bu işle ilgilenecek daha fazla adamımızın olmaması çok kötü. Diyelim ki buluşmanın bir yolunu bulduk - Penticton'da tanıştıklarınızın kimliğini tespit edebileceğinizi düşünüyorsunuz, değil mi? Teması kontrol edebileceğimizi varsayarsak, risk almaya değer olabilir."

"Evet, onları tanırım," dedim. "Ama bu büyük bir risk. Gerçi bana istediğimiz kadar adam getirebileceğimizi söyledi, yani eğer bu bir tuzaksa, geleneksel bir tuzak değil. Güçlü bir şekilde ortaya çıkmamızdan korkmuyor."

Hunter ve Taz birbirlerine baktılar ve ben de ne düşündüklerini merak ettim.

Devil's Jacks'i o kadar iyi tanımıyordum. Artık müttefiktik ama birlikte birkaç barbekü yapmak bir ilişkiyi mühürlemek için yeterli değildi.

Hunter, "Onu geri ara," diye önerdi. "Hoparlörü aç ki hepimiz duyabilelim."

Onay için Pic'e bakarak geri arama numarasını tuşladım ve telefonu masanın ortasına bıraktım. İki kez çaldıktan sonra Talia cevap verdi, sesi boğuktu.

"Orada mısın?"

"Hepimiz buradayız," dedim. "Bir dakikanız var. Konuşun."

"Onu bana ver," dedi bir adam, sesi arka planda boğuklaşıyordu. "Piknik Hayes orada mı?"

"Bu ben oluyorum," dedi başkanım. "Ne istiyorsunuz?"

"Telafi etmek istiyoruz," diye cevap verdi adam. "Marsh Jackson'ın artık aramızda olmadığını biliyoruz. Sonumuzun onun gibi olmasını istemiyoruz. Bize bunu nasıl düzeltebileceğimizi söyleyin."

"İttifaklarımızı bozdunuz ve arkamızdan iş çevirdiniz," dedi Pic. "Bir kere yılan oldun mu, her zaman yılan olursun. Sana yardım

edebileceğimizi sanmıyorum."

"Bekle," dedi hemen. "Sınırın kuzeyinde işler değişiyor. Bizi yanınızda istiyorsunuz çünkü biz batarsak güneydeki karteller yönetimi ele geçirecek ve siz de iki cephede birden savaşmak zorunda kalacaksınız. Bu hepimiz için kötü olur. Tek istediğimiz konuşmak. Ateşkes."

Pic ve Hunter bakıştılar ve Hunter yavaşça başını salladı.

"Tamam, konuşacağız ama sen bize geleceksin, tam tersi değil. Tamamen bizim şartlarımıza göre olacak. Şu anda neredesin?"

Diğer tarafta sessizlik vardı.

"Crownover'dayız," dedi sonunda, Hallies Falls'un yaklaşık otuz mil kuzeyindeki küçük bir kasabanın adını vererek. "Buluşmak için gerçekten tek bir yer var. Jay'in Yeri adında bir bar."

"Tamam, beklemede kalın. Talimatlar için arayacağız," dedi Pic ve sonra eğilip telefonu kapattı.

"Şerefsizler," diye mırıldandım. "O kasabada belki iki yüz kişi var. Bu da şu anda üzerlerinde en az yüz çift göz olduğu ve orada ne yaptıklarını merak ettikleri anlamına geliyor."

Hunter telefonunu çıkardı, bir şeyler arıyordu.

"Görünüşe göre Hallies Falls'un yaklaşık on mil kuzeyinde bir ilçe çöp istasyonu var. Oraya gidip yerimizi alırız, sonra da bizi karşılamaya gelirler. Yolun yakınındaki ormanda bekleriz. Çok fazla kişi gelirse ya da işler yolunda gitmezse kaçarız. Taz'ı tüfekle bir ağaca gönderebiliriz - keskin nişancıdır, bilirsin."

"Siktir git," diye cevap verdi Taz. "Artık ağaç yok. Yine de tüfekle bir gözetleme noktası kurmak mantıklı."

"Herkes kabul ediyor mu?" Pic sordu. Dördümüz de ellerimizi kaldırdık, sonra telefonumu çıkardım ve Tinker'a kısa bir mesaj attım.

Yapmam gereken bir iş var. Bugün görüşürüz. Kendine

dikkat et. Saniyeler sonra telefon tekrar çaldı.

Sen de. Bütün gün evde olacağım. Babama yakın olmak istiyorum. Ayrıca yarın Seattle'daki randevumuzu da iptal ediyorum. Bilgin olsun, kilerde çılgın maymun seksi yapmış olmamız erkek arkadaşım olduğun anlamına gelmez.

Sırıttım, sonra diğerlerinin bana sırıttığını görmek için başımı kaldırdım. "Hepiniz berbatsınız."

Taz, "Ben değilim," diye belirtti. "Siz korkak olabilirsiniz ama ben değilim. Ya özgür yaşa ya da öl."

"Yeter," dedi Pic. "Gidip şu işi bitirelim."

"Bana bir saniye verin," dedim ve telefonumu elime aldım. "BB'ye mesaj atmak istiyorum, Tinker'a yakın durduğundan emin olmak için. Talia'nın berbat bir oyun oynama ihtimaline karşı, anlıyor musun? Tam kapsam istiyorum."

"Bir ihtimalin yeterince iyi olduğuna emin misin?" Hunter sordu. "Ona güvenilebilir mi?"

"Evet, yapabilir," diye yanıtladı Pic. "BB'nin henüz devreye girmemesinin tek nedeni tıbbi izne ihtiyaç duyması, ailevi meseleler. Bu noktada sadece bir formalite.
Em ya da London'ı güvende tutması için ona güvenirim."

Mesajı gönderdikten sonra ayağa kalktık ve kapıyı arkamızdan kilitleyerek binadan çıktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

TINKER

İkinci seviye tahliye uyarısı öğleden hemen sonra geldi.

Önce telefonuma bir acil durum uyarısı geldi, saniyeler sonra da Carrie'nin telefonu geldi.

"Hallies Falls'un artık ikinci seviye olduğunu gördün mü?" diye sordu ve cevap beklemeden devam etti. "Lisedeki kızları almaya gidebilir misin? Burada çıldırmak üzereyim ve otoyolu kapatıyorlar."

"Yoldayım," dedim anahtarlarımı alarak. "Baba! Liseye gitmemiz gerekiyor. Carrie'nin çocuklarının alınması gerekiyor."

Babam başını salladı, ancak yüzünde pek bir aciliyet ifadesi yoktu. Kahretsin, bugün gerçekten kontrolden geçmişti. Kapıyı açtığımda Bayan Webbly'nin bir elinde sıkı sıkı tuttuğu bir bavulla verandada durduğunu gördüm.

"Tahliye ilanını gördüm," dedi sakin bir şekilde. "Ya seninle kalırım ya da beni karakola götürürsün. Seninle kalmayı tercih ederim."

"Bizimle kalacaksın," dedim ona. "Henüz kasabadan ayrılmıyoruz ama Carrie'nin kızlarını liseden almam gerekiyor. Hepimiz Mustang'e nasıl sığarız bilmiyorum ama seni burada arabasız bırakmak iyi bir fikir değil."

"Minnettarım," dedi elimi okşayarak. "Ve endişelenme, tatlım. Bunun stresli olduğunu biliyorum ama Hallies Falls yangınlar nedeniyle boşaltıldı.

Hayatım boyunca dört kez. Kasaba hiç yanmadı ya da yanmaya yaklaşmadı bile. Endişeli değilim, sadece temkinliyim."

"Şu bavulu senin için alayım."

Onu teslim etti ve ben de kaldırıma kadar taşıdım, bagajı açıp bizimkinin yanına koydum, böylece Mustang'in deposu resmen dolmuş oldu. Babam arka koltuğa tırmandı, ön tarafı Bayan Webbly'ye bıraktı. Sonra motor kükredi ve şehrin öbür ucundaki liseye doğru yola çıktık.

Gerçeküstü bir yolculuk oldu.

Güneşi daha fazla duman kapladıkça gökyüzü kararıyordu ve hava gözlerimi yaşartıyordu. Her yerde arabaları yükleyen insanlar gördük ve işyerlerinin çoğu "Kapalı" tabelalarını asmıştı. Vadinin karşısını bile göremiyordum - görüş mesafesi o kadar kötüleşmişti.

En azından ikizleri okulun dışında fark etmek kolaydı. Tıpkı Carrie'ye benziyorlardı ama boyları Darren'ınkine benziyordu. Onlara el salladım ve koşarak gelip beni kucakladılar.

"Bizi almaya geldiğin için teşekkürler," dedi Rebecca. Kız kardeşi Anna da başıyla onayladı.

"Bu çok ürkütücü," diye ekledi. "Bazı eşyalarımızı almak için eve uğrayabilir miyiz?"

"Hızlı giderseniz," dedim onlara. "Ama bagajda fazla yer yok. Kucağına alabileceğin kadar küçük olmalı ve sen de babamla birlikte arkada sıkışıp kalacaksın."

"Sence kasaba yanacak mı?" Rebecca sordu, sesi kararsızdı. "Bu sadece ikinci seviye," diye hatırlattım ona, kendiminkini göstermemeye çalışarak sinirler. "Ama hazır olmamız gerekiyor."

"Bütün eşyalarımı kaybetmek istemiyorum," diye inledi Anna.

"Güvende kalmak için endişelenelim, tamam mı?" Ona hatırlattım. "İlk olarak, bir şey kaybedeceğinden şüpheliyim ama kaybetsen bile bu bizim kontrolümüz dışında. Sahip olduğun hiçbir şey uğruna ölmeye değmez."

Ağzı kapandı ve bir an için kendimi suçlu hissettim, çünkü bu biraz sertti. Sonra suçluluk duygusu geçti, çünkü endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı, hiçbirimizin yanmadığından emin olmak gibi. Bayan Webbly oradan itibaren kızlarla ilgilendi ve söylemeliyim ki harikaydı. Onlarca yıl boyunca yaşadığı diğer tahliyeleri anlatarak tüm zaman boyunca parlak bir şekilde konuştu.

"Ormanlar yanmak zorunda," diye hatırlattı bize. "Eğer yanmazlarsa, yeni ağaçlar büyüyemez."

İkizlerin sırt çantalarını hazırlamaları sadece on dakika sürdü. Büyükleri arabada Carrie ve Darren'ın evinde bıraktık ve kızlar toparlanırken ben de hafif bir market çantasıyla evin içinde dolaşarak dizüstü bilgisayarlarını, Carrie'nin büyükannesinden aldığı mücevherleri ve bulabildiğim kadar aile fotoğrafını topladım. Sonra evimize dönmek üzere yola çıktık, yolda kapı kapı dolaşan polislerin yanından geçtik. Mary Webbly ve ben bakışlarımızı paylaşırken kızlar gergin bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Kaç kez tahliye edildiği umurumda değildi - bu resmen cehennem kadar korkutucuydu.

OceanofPDF.com

GAGE

Çöp boşaltma istasyonu kulüp binasından sadece 10 mil uzaktaydı, ancak görüş mesafesi çok kötü olduğu için oraya ulaşmamız neredeyse yarım saat sürdü. Bir noktada geri dönmeyi konuşmak için durduk ama gerçekten de sadece duman vardı - tüm yangınlar güneydeydi. Eğer bir şey varsa, tehlikeden uzaklaşıyorduk. Yine de Tinker'dan bu kadar uzak olmak hoşuma gitmedi.

Talia aradığında telefonu kapatmalıydım.

İstasyona girdiğimizde - ki burası bir "istasyon" olmaktan çok, toprak bir otoparktaki çöp konteynırlarının sıralandığı bir yerdi - Taz ve Hunter bisikletleri saklamak için bir yer aradılar. Ağaçların arasında mükemmel olan eski bir orman servisi yolu buldular. Ağaçların arasında saklanacaklardı ama yine de ulaşılması kolay olacaktı. Tam her şeyi ayarlamıştık ki telefonuma bir acil durum uyarısı geldi.

Hallies Falls için ikinci seviye tahliye uyarısı.

Lanet olsun.

Pic'e telefonu uzatarak, "Talia'nın beklemesi gerekecek," dedim. O da kendi telefonunu çıkardı, düşünceli görünüyordu.

"Benimkinde alarm yok," dedi.

Taz, "Ben de öyle," diye ekledi ama Hunter başını

salladı. "Benimkini başardım."

"Pic sözlerini şöyle noktaladı: "En iyi zamanlarda bile bu gibi bölgelerde kapsama alanı çok zayıftır. "Bir kule devre dışı kalırsa her şey mümkün olabilir."

"Tinker'ı arayayım, iyi olduğundan emin olayım," dedim. "Sonra gidebiliriz."

Numarasını çevirerek telefonun çalmasını bekledim. Onun yerine, aramanın tamamlanamadığını söyleyen bir hata mesajı aldım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Arama gerçekleşmiyor. Ona mesaj atmayı deneyeceğim ama oraya geri dönmem gerek. O ve babası ve ... bok. Tahliye etmek için sadece Mustang'i var. BB orada ama bisikletli olduğu için işe yaramaz. Üçüncü seviye vururs a, onları kamyonetin ranzasına yükleyebilirim ve bu da yangını atlatamazsa, hiçbir şey atlatamaz."

"Evet, haklısın," dedi Pic. "Bu saçmalığın geri kalanı bekleyebilir. Yine de panik yapmayın. İkinci seviye iyi değil ama bu tam bir tahliye emri değil,

ya da."

Hunter kaşlarını çatarak, "Rüzgâra bağlı," diye ekledi. "Sanırım hızlanıyor."

Sanki onun sözlerini dinliyormuş gibi, tepemizdeki devasa yaşlı çamlar sallanmaya başladı. Tinker'ın numarasına ulaştım ve onu tekrar aramaya çalıştım, aynı hata mesajını aldım.

Lanet olsun.

Belki bir mesaj ulaşırdı. Hızlı bir mesaj yazarak bisikletime doğru koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

TINKER

Apartmana vardığımızda Carrie aradı ve otoyolun kapalı olduğunu, bu yüzden uzun yoldan gitmesi gerektiğini söyledi. Bu da, yolların açık kalabileceğini varsayarsak, şehre dönene kadar en az iki saat geçmesi anlamına geliyordu. İkizlerin benim evimde kalması için plan yaptık ve tahliye emri gelirse onları da yanımda götüreceğim konusunda anlaştık.

Bayan Webbly babamı ve kızları yemek yemeleri için içeri götürürken ben de binayı dolaşmaya başladım. Kiracıların birçoğu çoktan ayrılmaya karar vermişti. Sadie ve ailesi eşyalarını toplamayı yeni bitirmişti ve geri kalanlar da çoktan planlarını yapmıştı. Bu büyük bir rahatlamaydı, çünkü ne kadar sıkışırsak sıkışalım, arabama daha fazla insan almamın imkanı yoktu.

Henüz gitmemize gerek yoktu ama yakında gidebilirdik. Telefon çaldığında avluya geri dönmeye başlamıştım.

Margarita.

"Hey," dedim.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu endişeyle.

"Şimdilik," dedim. "Carrie'nin dönmesini bekliyorum, kızları da yanımda. Duman gerçekten kötü ve bazı insanlar şimdiden çekiliyor. Şimdilik izliyoruz. Arabanın alabileceği kadar eşya aldım."

"Bu iyi," dedi yavaşça. "Sana bir bağlantı mesajı atacağım. Haber kanallarından birinin canlı yayını. Sakın korkma, tamam mı? Az önce bir röportaj yapacaklarını duyurdular, muhtemelen görmek isteyeceğin bir röportaj."

"Tamam..." Cevap verdim. "Neler oluyor?"

"Sadece izleyelim ve ne olacağını görelim," diye cevap verdi, sesi gergindi. "Sonra konuşmak istersen beni ara."

Vay be. *Bunda kaygı verici bir şey yok.* Telefonu kapattı ve saniyeler sonra Seattle'daki bir haber kanalının linkini içeren bir mesaj geldi. Ona dokundum, küçük yükleme zımbırtısı etrafımda dönerken kendimi destekledim. Sonra video başladı ve Brandon'ın evimizin önünde çekilmiş bir fotoğrafını gördüm.

Sarışın bir muhabir mikrofonunu kaldırırken çok ciddi görünüyordu.

"Ben Melissa Swartz, Brandon Graham ile canlı yayındayım. King County Savcılığının ceza bölümünden. Bay Graham, bize eşinizden ve onun durumu hakkında bildiklerinizden bahsedebilir misiniz?"

Kadın ona döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Adam başını salladı, endişeli bir koca portresi çiziyordu.

"Tinker babasıyla birlikte Hallies Falls'ta, aile evlerinde," dedi. "Elbette onların güvenliği konusunda çok endişeliyiz, çünkü yetkililer kasaba için ikinci seviye tahliye uyarısında bulundular. Bence hepimiz için şu anda eşimin de aralarında bulunduğu gerçek insanların acı çektiğini hatırlamak önemli. Neyse ki Seattle'da bir evi var, bu yüzden her şeyini kaybetme riski yok. Bölgedeki pek çok arkadaşımız bu kadar şanslı olmayabilir."

Kan basıncım yükselmeye başladı. Arkadaş mı? Brandon'ın burada hiç arkadaşı yoktu. Son on yılda sadece üç kez ziyarete gelmişti, lanet olası ikiyüzlü.

"Bunun gerçekleştiğini görmek stresli oldu mu? Bölgeye seyahat etmeyi planlıyor musunuz?"

Brandon içini çekerek başını salladı. "Yetkililer bizden uzak durmamızı istedi. Pek çok yol kapalı ve açık olanların da acil durum hizmetleri ve tahliye edilenler için açık tutulması gerekiyor."

"Tinker'la görüştün mü?" diye sordu. "Kasabanın nasıl bir yer olduğunu anlattı mı?"

"Yakın temas halindeyiz," dedi Brandon ona. "İtiraf etmeliyim ki, bir koca olarak gerçekten yapmak istediğim şey ona gitmek. Ancak bir kamu görevlisi olarak, hepimizin birlikte çalışmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Bu bir acil durumdur ve King County sakinleri ihtiyaç sahiplerine barınak sağlayarak ve yardım için fon toplayarak en fazla yardımı yapabilirler. Umarız Tinker'ın ailesinin evi kaybolmaz. Bunun onun kalbini kıracağını biliyorum. Daha az kişisel bir not olarak, herkesin bilmesini isterim ki - kolluk kuvvetleri ve tüm hukuk camiası adına - bu yangınların nedenlerini araştıracağız ve kundaklama olduğu tespit edilirse, failler bulunup cezalandırılana kadar durmayacağız."

Yayın ana çapaya geri döndüğünde Melissa ciddiyetle başını salladı. Yayını durdurdum, sonra derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Duman o kadar yoğundu ki öksürmeye başladım.

Bu ne cüret?

"Lanet olası pislik," diye mırıldandım, mutfağa doğru ilerledim. Rehberimde gezinirken Brandon'ın numarasını buldum ve tuşladım.

"Tinker?" diye sordu. "İyi misin, tatlım?"

"Hâlâ muhabirin yanındasın, değil mi?"

"Evet," dedi yavaşça. "Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz. Sadece babanı topla ve eve gel, tamam mı? Sen oradan çıktıktan sonra kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

"Orası benim evim değil ve yardım isteyeceğim son kişi sensin," dedim ona. Muhabirden müsaade isterken elinin telefonu kapattığını duydum.

"Bunun için doğru zaman değil, Tinker. Bu kadar melodramatik olmayı bırak." "Eğer yardım etmek istiyorsan, mali belgelerini avukatıma gönder."

tersledi. "Yoksa bir sorun mu var? Şuna ne dersiniz: Bırakın tahliye konusunda ben endişeleneyim, siz de belgelerinizin adli bir denetime dayanıp dayanamayacağı konusunda endişelenin. Son zamanlarda bazı çirkin söylentiler duyuyorum. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sessizlik.

Tabii ki, bu uzun sürmeyecek kadar iyiydi. Brandon her zaman ayaklarının üzerinde dururdu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama bununla sonra ilgilenebiliriz. Seni seviyorum. Sana *ihtiyacım var*. Eve gel ki hayatımıza devam edebilelim."

"Beni dinlemen için daha kaç kere aynı şeyi söylemem gerekiyor?" diye sordum. "Brandon, her yerde yangın var. İnsanlar evlerini kaybedebilir ama senin tek gördüğün reklam için bir fırsat. Bu iğrenç bir şey. İğrenç *olan sensin.* İnsanları adalete teslim etme saçmalığı da ne? Yangınların hiçbiri senin yetki alanının *yakınında* bile değil!"

"Tinker, reklam umurumda değil," diye yanıtladı babacan bir sesle. "Her şeyin kampanyayla ilgili olduğunu sanıyorsun ama öyle değil. Mesele seni tekrar hayatımda görmek istemem."

"Benim için gerçekten bu kadar deli oluyor musun?" diye sordum. "Beni geri mi istiyorsun? Dur tahmin edeyim, beni koşulsuz seviyorsun ve eve dönersem her şey güllük gülistanlık olacak, değil mi?"

"Her şey farklı olacak," diye ısrar etti, sesi alçaktı. "Söz veriyorum. Ve tabii ki sevgim koşulsuz. Her zaman öyle oldu."

Yalancı. Onu çağırmanın zamanı geldi.

"Tamam Brandon, sana bir teklif yapacağım."

"Ne?" diye sordu, sesi hevesliydi. "Buna pişman olmayacaksın, Tinker. Biz mükemmel bir çiftiz, bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Eve geri döndüğümde, internete bir seks kaseti yükleyeceğim ve sonra Seattle'da tanıdığım herkese linkleri göndereceğim. Buna

"Ofisteki insanları kurtaracağım" dedim, kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek. "Bu seni berbat gösterecek ve muhtemelen kampanya umutlarını mahvedecek, ama bu aşkımızı kurtarmanın yanında hiçbir şey, değil mi?"

Brandon cevap vermedi ve ben de o anın tadını çıkararak güldüm.

"Bizim seks kasetimizi mi yaptın?" diye sordu sonunda. "Tinker, nasıl olur da

-?"

"Hayır, seni lanet egomanyak, başka biriyle seks kaseti yaptım. Bilerek yapmadım ama var. Şu anda çok fazla yayılmadı, en azından benim bildiğim kadarıyla. Öyle kalmasını tercih ederdim ama seni benden uzaklaştırmak için bir otel odasında bir striptizciyi becerirken çekilmiş bir videomun halka açılması gerekiyorsa, buna değer. Son şansın Brandon. Beni istiyorsan, yüklememi söyle ve Seattle'a gideyim. Zor olacak - tüm arkadaşların ve iş arkadaşların görecek - ama dediğin gibi, sevgimiz koşulsuz, bu yüzden hayatta kalacağız, değil mi?"

Telefondan bir boğulma sesi duydum ve kendimi özgürleşmiş hissederek tekrar güldüm.

"Kampanyanı mahvedecek," diye devam ettim, her kelimenin tadını çıkararak. "İtibarını yok edecek. Alay konusu olacaksın ve herkes evliliğimiz hakkında yalan söylediğini öğrenecek. Ya da çenemi kapalı tutabilirim ve sen de lanet olası evrakları avukatıma gönderebilirsin. Ne olacak Brandon? Sonsuza kadar gerçek aşk mı yoksa boşanma mı?"

"I . . . İnanamıyorum Tinker, bunu nasıl yapabildin?"

"Sana otuz saniye veriyorum. Sonra telefonu kapatıp yükleme düğmesine basacağım."

"Hayır!" dedi. "Tamam, sen kazandın. Avukatım sizinkiyle konuşacak. Evrak işlerini halledeceğiz."

Koşulsuz sevgi için çok fazla.

"Çok güzel," diye cevap verdim. "Her şeyin yasal olduğundan emin olun. Boşanma mahkemesinde hoş olmayan gerçeklerin ortaya çıkmasını istemem. Her ne bok yiyorsan, bana dokunmayacak. Dikkatli ol Brandon ve sakın dalga geçme."

Sonra telefonu kapattım ve elli kilo vermiş gibi hissederek yan kapıdan içeri girdim. Muhtemelen daha çok yüz yetmiş gibi... En azından ehliyetinde öyle yazıyordu. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım, çünkü kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Onun yalancı kıçına geri dönmektense o videoyu dünyadaki herkesin görmesi için yüklemeyi tercih ederdim.

"İyi misin tatlım?" Babam mutfağa girerek sordu. Ona ışıl ışıl gülümsedim.

"Harikayım," dedim ona. "Sonunda Brandon'ı kıçından nasıl kurtaracağımı ve boşanma konusunda nasıl ilerleyeceğimi buldum."

"Kulağa umut verici geliyor," diyerek gülümsememe karşılık verdi. "O adamı hiç sevmedim. Oturma odasına gelebilir misin? Kapıda seninle konuşmak isteyen biri var. Adının BB olduğunu söylüyor. İri bir adam, deri yelek giyiyor."

Babamı oturma odasına kadar takip ettim, kapının yanında deri Reapers MC yeleği giymiş kocaman bir adam duruyordu. Oyuncak ayı gibi yapılıydı, yuvarlak ve yumuşak görünümlüydü. Teni orta koyuluktaydı ve saçları uzun bir örgü şeklinde arkaya doğru toplanmıştı.

"Merhaba," dedim, neden burada olduğunu merak ederek. "Gage'in bir arkadaşı olmalısın."

"Ben bir Azrail adayıyım, Bayan Garrett," dedi, sesi çok kibardı. "Adım BB ve bugün size göz kulak olmam için görevlendirildim. Yirmi otuz dakikada bir uğruyordum ama duman gerçekten çok kötü ve dışarıda nefes almak giderek zorlaşıyor. İçeri girip kendimi tanıtırsam daha iyi olur diye düşündüm."

Bir kıkırdama duydum, ikizlerin ve Bayan Webbly'nin merdiven boşluğundan bizi izlediğini görmek için baktım.

"Ne demek bana göz kulak ol?" Sözlerini anlamaya çalışarak yavaşça sordum.

"Bu hafta sonu tutuklamalardan beri Gage ortalıkta yokken seni gözetleyen biri var," dedi ciddiyetle. "Birinin gelip sana zarar verebileceğinden endişe ediyordu - büyük olasılıkla Talia'nın kız arkadaşı-"

Elimi kaldırıp sözünü kestim.

"Anladım," dedim, bu konuda ne hissettiğime karar vermeye çalışarak. Bir yandan, Brandon'ın yapacağı türden kontrolcü bir saçmalıktı bu. Diğer yandan, dün gece halka açık bir barda çılgın bir kadın tarafından saldırıya uğramıştım. Geri gelmeye karar vermesi ihtimaline karşı yanımda birinin olması o kadar da kötü bir fikir değildi. "Peki planın nedir?"

"Burada seninle kalmak istiyorum," dedi. "Bir saattir Gage'den ya da Picnic'ten -o başkan- haber alamıyorum ve mesajlarıma da cevap vermiyorlar. Emirlerim değişene kadar sizi güvende tutmak benim görevim."

Başımı sallayarak onu inceledim. BB çok ciddi görünüyordu ama aynı zamanda gençti. Tam da ihtiyacım olan şey. Çobanlık yapacak bir piliç daha.

"Öğle yemeği yedin mi?" Bayan Webbly merdivenlerden inerken sordu. Başını salladı, utangaç görünüyordu.

Birdenbire büyük bir patlama oldu ve tüm ev sallandı.
Hepimiz gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık.

"Bu da neydi böyle?" Rebecca sesi titreyerek sordu.

Polis sirenleri çalmaya başladığında "Bilmiyorum," dedim. "Bir çeşit patlama."

BB, "Ben dışarıya bakacağım," dedi.

"Ben de seninle geliyorum," dedim ama başını salladı. "Seni güvende tutmak benim işim."

"Eğer *o* şey bizim için gelirse, sıçtık demektir," dedim açıkça. "Birlikte gideceğiz."

Yutkundu ve başını sallayarak ön kapıyı açtı. Birlikte dışarı çıktığımızda daha da fazla duman yükseldiğini gördük. Görüş mesafesi ne olduğunu kesin olarak anlamayı zorlaştırıyordu ama kasabanın kuzeyinden büyük bir duman yükseliyor gibiydi.

Tam o sırada ikimizin de telefonu çaldı ve ben de başka bir uyarı bulmak için yere baktım.

Üçüncü seviye: Tüm Hallies Falls sakinleri ve çevresi için acil tahliye.

BB ve ben bakıştık ve sonra kapıya yöneldim. İçeride kızlar çılgına dönmüştü. Mary Webbly bana keskin ve sorgulayıcı bir bakış attı.

"Kasabanın kuzeyinde bir patlama oldu," dedim, buna neyin sebep olabileceğini merak ederek. Orada pek bir şey yoktu; sadece ağaçlar ve Nighthawks'ın kulüp binası vardı. Bir orman yakıt deposu vardı ama o da doğudaydı. "Orayı tahliye etmeliyiz. Arabaya gidin. Bizimle güvende olacaksınız kızlar."

"Peki ya babam? O dışarıda bununla savaşıyor!" Anna'nın sesinde bir parça histeri vardı.

"Kendine sakla," dedim, sesim sertti. "Baban güçlü ve akıllı biri. İyi olacak, ama sadece senin güvende olduğunu bilirse. Dışarı, arabaya. *Şimdi.* BB, bisikletinle gitmen gerekecek, Mustang'de sana yer yok. Sadece bana yakın dur ve bu işin üstesinden geleceğiz."

Umarım.

Anahtarlarımı ve çantamı kaptığım gibi, panik yapmamaya çalışarak onları ön kapıdan dışarı çıkardım. Sonra içeri girdim, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim.

Tuhaf, bunca aydır Hallies Falls'tan defolup gitmek istiyordum ama şu anda evimi kaybetme düşüncesi neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı.

"Ona iyi bak anne," diye fısıldadım, elimi karanlık tahtaya dayayarak. Umarım yukarıda bir yerlerde beni dinliyordur. Otoparka hızlıca bir göz attığımda diğer kiracıların çoktan gitmiş olduğunu gördüm. Gage'in kamyoneti hâlâ binanın arkasında park halindeydi. Umarım sigortalıdır. Telefonumu çıkarıp onu aramaya çalıştım ama bağlanmadı, ben de mesaj attım.

Sonra koşarak Mustang'e gittim ve sürücü koltuğuna tırmandım. "Herkes hazır mı?"

"Hadi gidelim," dedi Bayan Webbly. "Biraz temiz hava almak iyi gelecek." Anahtarı kontağa soktum ve çevirdim.

Hiçbir şey.

Kaşlarımı çatarak tekrar denedim. Yine bir şey yok.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Elimin topuğuyla direksiyona vurarak sordum. "İmkânı yok. Böyle bir şey olamaz."

"Görünüşe göre yeni bir aküye ihtiyacın var," dedi babam. "Bu öğleden sonra hırdavatçıya uğrayıp bir tane alacağım."

"Şimdi olmaz Tom," dedi Bayan Webbly. "Tinker, B planımız nedir?"

Cevap vermedim, çünkü hiçbir fikrim yoktu.

OceanofPDF.com

GAGE

Patlama olduğunda Hallies Şelalesi'nin yaklaşık bir mil dışındaydık. Ağaçları sallayan ve tepede yankılanan büyük, devasa bir patlama, ardından havada yeni bir duman bulutu yükseldi. Pic bize el salladı ve hepimiz yolun kenarına çekildik.

"Tanrım, bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Taz acımasız bir ifadeyle sordu. "İyi bir şey değil," diye yanıtladı Pic. "BB'ye ulaşacağım. Gage, sen ara
Tinker."

"Senden çok öndeyim patron," dedim telefonu kulağıma götürerek. Bu kez, mekanik ses aramanın tamamlanamadığını söylemeden önce bir kez bile çalmadı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, sonra bunun yerine ona bir mesaj gönderdim ve ulaşmasını umdum.

"BB'yi alamam," dedi Pic. "Yine de Tinker'la birlikte olacak. Artık çok uzakta değil."

Motosikletimi tekrar hayata döndürmek için tekmelemeye başlamıştım bile. "Benim tarafımda da şans yok.
Onun evine doğru gidiyorum."

"Tam arkandayım," dedi Pic.

"Seninle olacağız," diye ekledi Hunter. Taz başıyla onayladı ve ben de arabayı tekrar otoyola çektim. Kulüp binasına çoktan varmıştık ama orada durmayacaktım. Duman yoğunlaşmaya başladı ve sonra yolun batı tarafındaki ağaçları yalayan alevleri gördüm.

Sikeyim.

Isı cehennem dalgaları halinde yayılıyor, alevler yukarı doğru patlıyor, ağaçtan ağaca sıçrıyordu. Durumun ciddiyeti kafama dank etti; eğer bunlardan biri yola düşerse, gerçekten boku yerdik. Gazı kökleyerek otoyolda ilerledim ve geniş bir dönemeçten döndüğümde Nighthawk Raiders'ın kulüp binasının tamamen alevler içinde kaldığını gördüm.

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

Yangın her yerdeydi ve çatıdan kopan bir parça yolun yarısını kaplamıştı. Patlama kulüp binasında olmuştu.

Burada ne olmuş böyle?

Bunun bir önemi olmadığını fark ettim, çatı bölümünün etrafından dolaşmak için motosikleti yavaşlattım. Buna her ne sebep olduysa, bir tür mucize olmadığı sürece kasabanın sonu gelmişti. Güneyde yangın, şimdi de kuzeyde bu.

Enkazdan kaçarak kulüp binasını geçtik ve tekrar hızlandım. Kasabaya bir milden az kalmıştı. Bir polis arabası çığlık atarak yanımızdan geçti, ters yöne doğru gidiyordu. Umarım arkasında itfaiyeciler vardır. Eğer yoksa, kuyruğunu kıstırıp kaçması akıllıca olurdu.

OceanofPDF.com

TINKER

"Bize yol vermesi için birini işaretlemeliyiz," dedim ve arkamızda bisikletiyle oturan BB'ye baktım. "Tabii . . . Motosiklet kullanarak bir arabaya takviye yapabilir misin?"

"Öğreneceğiz," dedi Bayan Webbly, sesi asıktı. Başımı sıkıca salladım, sonra arabadan çıktım ve BB'nin bizi beklediği yere doğru koştum.

"Araba çalışmıyor," dedim açık açık. "Motosikletinizle çalıştırabilir miyiz?"

Ben bisikletine bakarken kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sanırım deneyebiliriz. Heybemde kablolar var."

"Buradan defolup gitmeliyiz," dedim ona, midem bulanıyordu. Etrafıma baktığımda uzakta mahalleden çıkan başka bir araba gördüm ama evlerin çoğu çoktan boşalmış gibiydi.

"Hadi yapalım," dedi. "Ben ön tarafa çekeceğim. Eğer işe yararsa, sürmeye başla ve ne olursa olsun durma."

İki dakika sonra kaput kalkmış ve kablolar takılmıştı. BB motoru ters çevirdi. Sürücü koltuğunun arkasına geçerek küçük bir dua ettim, debriyaja bastım ve anahtarı çevirdim.

Hiçbir şey.

"Boku yedik," diye fısıldadı Anna. Doğruldum.

"Böyle konuşma," dedim. "Eminim polis muhtemelen megafonla ya da başka bir şeyle etrafı tarayacaktır. Herkesin uyarıyı alacak cep telefonu yok. Bir yerlerden siren sesleri geldiğini duyabiliyorum. 911'i arayarak başlayacağız. Onlar bizi götürecek bir araç bulurlar."

BB akü kutup başlarını ayırırken ben arabadan geri çıktım. "Üzgünüm,"

dedi. "Çok güzel bir araba ama bırakman gerekecek.
geride."

"Olur böyle şeyler," diye mırıldandım ve telefonuma uzandım. Sonra motosiklet motorlarının sesi havayı gümbürdetti ve Gage ile üç motorcunun caddeden aşağı döndüğünü görmek için başımı kaldırdım. Saniyeler sonra etrafımızda durdular. Çoktan arabadan inmiştim, çığlık atıp ona sarılmak istiyordum ama zaman yoktu.

Ağzından çıkan ilk kelimeler "Neden hala tahliye etmediniz?" oldu.

"Araba çalışmıyor," dedim sertçe. Telefonum çaldı ve başka bir acil durum uyarısı görmek için aşağıya baktım. Hallies Falls sakinlerinin derhal tahliye edilmesi gerekiyordu. Tahliye etmeyi reddedenlere yardım etmek için acil servis personeli hazır bulunmayacaktı. Polis tüm sokaklarda devriye gezmeye ve tüm sakinleri uyarmaya çalışacaktı, ancak herkesten komşularını kontrol etmelerini ve özellikle yaşlılar ve güçsüzler olmak üzere onlara yardım etmelerini istediler.

Başka bir deyişle, ya şimdi çıkarsınız ya da tek başınıza kalırsınız.

"Onları kamyona koyun," dedi Reapers kıyafetleri giyen yaşlı bir adam.

Gage, "Bu Piknik, o benim başkanım," dedi. "Ve o haklı - git al kamyonda."

Başını yarıya doğru salladı.

"Tamam," dedim, tartışmaya girmeyecektim. Bağırmak için döndüm. "Herkes arabadan insin! TIR'a biniyoruz."

Picnic, Gage'e "Isıtmaya başla," dedi ve sonra bana baktı. "Çalışan bir aracın olduğunu öğrenir öğrenmez yola çıkacağız. Yangın hızla kasabaya doğru ilerliyor. Hızlı. Buraya gelmek için içinden geçmek zorunda kaldık. Kaybedecek zamanımız yok."

Babam, Bayan Webbly ve kızlar Mustang'den sirk arabasından inen palyaçolar gibi indiler. Yine de kimse gülmedi. BB, Bayan Webbly'ye yardım etti.

Çimenlerin üzerinde ağ gibi. Herkesi büyük kamyonun yolcu tarafına yönlendirdim. Kapı açıldı ve kızlar genç ceylanlar gibi sıçradılar. Zavallı Bayan Webbly ayağını basamağa bile uzatamadı. BB onu kaldırdı ve kamyonetin içine fırlattı. Koltuğa çarptı ve bir an için yaralandığını düşündüm. Sonra kızlar kollarından tutup onu arkaya çektiler. Babam onu takip etti, ben de peşinden kalktım ve BB'nin bisikletine doğru koşmasını izledim.

İşte o zaman kamyonun henüz çalışmadığını fark ettim.

"Neden çalışmıyor?" Gage'e sordum.

"Fişlerin ısınması bir dakika sürer," dedi. "Endişelenme."

Anahtarı çalıştırma konumuna getirdiğinde kamyon kükreyerek canlandı. Emniyet kemerime uzandım, sonra kamyonu ileri doğru çekip garaj yolundan çıkardı. Piknik, BB ve diğerleri önümüzden gittiler ve biz de yola koyulduk.

- - -

Sonraki dört saat anlatılamayacak kadar korkunçtu.

Radyodan ve cep telefonlarımızdan aldığımız uyarılara göre, en güvenli tahliye rotası Loup Loup Geçidi'nden doğuya gitmekti; bu da herkesin aynı iki şeritli otoyolda sıkışıp kalacağı ve önümüzdeki altmış mil boyunca yangınlardan yavaşça uzaklaşacağı anlamına geliyordu. Eğer yolu kapatan başka bir yangın çıkarsa, mahvolurduk.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Gage'e alçak sesle sordum. "Güney yolunun kapalı olduğunu biliyorum ama-"

"Kuzeye giden yol yanıyor," dedi acımasızca. "Ve batıdaki yangınlar daha da kötü, yani elimizdeki en iyi şey bu. Kızlar kim?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Özür dilerim, tanıştırmayı unuttum. Bunlar Rebecca ve Anna, Carrie'nin çocukları. Carrie şehir dışında. Kahretsin kızlar, onunla konuştunuz mu?"

"Arabanda beklerken ona mesaj attım," dedi Rebecca. "Ve sürmeye başladığımızda tekrar mesaj attım. Cevap vermedi. Babam için endişeleniyorum."

"Onu arayacağım," dedim ve telefonuma uzandım. Robotik bir ses bana aramayı çevirdiğim gibi tamamlayamayacağını söyledi. "Kahretsin. Ulaşamıyorum."

"Daha önceki mesajlarımı aldın mı?" Gage sordu. "Ben de aramayı denedim ama olmadı."

"Senden bir şey alamadım ama Olympia'da Margarita'yla konuşurken hiç sorun yaşamadım," dedim. "Sanırım her şey nerede olduğunuz ve kimi aramaya çalıştığınızla ilgili."

Kasabanın kenarına vardık ve kamyon yavaşladı. Dışarı baktığımda önümüzde dumanların arasından yavaşça ilerleyen bir araba kuyruğu gördüm. "Vay canına. Hallies Falls'ta bu kadar çok insan olduğunu fark etmemiştim bile."

"Ben de öyle," dedi Anna, sesi hâlâ gergin çıkıyordu. "Burada sıkışıp kalacak ve yanacak mıyız?"

"Hayır," dedi Gage kararlı bir şekilde.

"Peki ya bisikletli arkadaşların? Onlar güvende olacak mı?"

"Bir taksinin korumasına sahip değiller ama bizden çok daha hızlı gidebilirler," diye cevap verdi. "Muhtemelen yolun kenarından gidiyorlar. En büyük tehlike, arabadaki bir aptalın dumandan onlara çarpmasıdır."

Birden bir şey fark ettim. "Gage, motosikletin ..."

"Ne olmuş ona?" diye
sordu. "Onu bıraktık."

Bana hızlı ve gergin bir bakış attı. "Elbette yaptık. Bu sadece bir bisiklet, Tinker. Dünya onlarla dolu. Arabanı ve evini bıraktın. Şu anda tek umursadığım şey seni buradan canlı çıkarmak."

Kısa bir kahkaha attım, çünkü elbette haklıydı. Mustang'im de oradaydı. Ama yine de beni motosikletinden daha çok önemsediğini bilmek güzeldi.

Yavaşça tepeye tırmanırken, aşağıya bakıp memleketimin kuzeyindeki ağaçları yırtan devasa alevleri görebildim. Sokaklarda ilerleyen polis araçları da vardı, farları dumanı kesmek için açıktı ama ben sadece bir itfaiye aracı gördüm.

"Sence itfaiyecilerin geri kalanı nerededir?" Yamaç boyunca ilerlerken Gage'e sordum.

"Muhtemelen şehrin güneyinde," dedi. "Bugün erken saatlerde gönüllüler için çağrı yaptılar, yani orada işler daha da kötü olmalı. Tehlike güneyden geliyor gibi görünüyordu, kimse bunun olacağını tahmin etmemişti."

"Sanki tüm dünya yanıyormuş gibi geliyor," dedi Anna. "Sence evimizi kaybedecek miyiz?"

Rebecca burnunu çekerek, "Tek umursadığım annem ve babam," dedi. Arkama dönüp baktığımda gözlerinin kızarmış ve korkmuş olduğunu gördüm. "Babam bunun içinde. Sence iyi olacak mı?"

"Baban akıllı ve güvende," dedim, keşke sesimin yarısı kadar sakin hissedebilseydim. "Benimle olduğunu biliyor ve güvende kalacağını da biliyor. Onun ve annenin kendi başlarının çaresine bakabileceklerine güvenmelisin, çünkü bakabilirler. Hepimiz buradan uzaklaştığımızda onları bulacağız ve birlikte tekrar güvende olacaksınız. Önemli olan tek şey bu."

Kızlar başlarıyla onayladılar ama bana inanıp inanmadıklarını anlayamadım. Ben kendime inanmaya çalışmakla meşguldüm.

İlk uçak motorlarını duyduğumda tepenin zirvesine henüz ulaşmıştık.

Gage bir virajı döndü ve aniden büyük bir jet uçağı geçti, doğruca kasabaya doğru gidiyordu. Büyükten kastım, ülkeler arası uçuşlarda yolcu taşıyan bir uçak kadar büyüktü ve hatta yan tarafında sıra sıra pencereleri vardı. Biz iri gözlerle izlerken, Halle'nin şelaleleri üzerinde alçaktan süzüldü ve karnından büyük bir kırmızı duman çıkardı.

"O da ne?" Rebecca sesi titreyerek sordu.

"Yangın geciktirici," dedim. "Kurtarmaya çalışmak için kasabanın üzerine atıyorlar. Kaplayabildikleri kadarını kaplayacaklar, belki bazı binaları kurtarabilirler."

"Umarım bizim evi de ilaçlıyorlardır," diye fısıldadı Anna. Evet, ben de benimkini ilaçlamalarını umuyordum.

- - -

Okanogan'a ulaşmamız saatler sürdü ve ben her dakikasında dehşete düştüm. Şaşırtıcı bir şekilde, Bayan Webbly ve babam kızları sakin tutmayı başarmışlardı. Arkadaki ranzayı katlayıp bir bank koltuğuna dönüştürmüşler ve küçük bir masa koymuşlardı. Babam onlara poker oynamayı öğretiyordu. Bayan Webbly onlara nasıl hile yapılacağını öğretiyordu.

Neyse ki vadiyi geçtikten sonra telefonum tekrar çekmeye başladı, Carrie'den gelen mesajlar indirildikçe telefonum hızlı hızlı çalıyordu. Kızların telefonları da aynı şeyi yapıyordu. Carrie'nin numarasını çevirdim ve bu sefer o cevap verdi.

"İyi çıktın mı? Kızlar nerede?" diye sordu.

"Benimle birlikte Gage'in yarı dairesindeler," dedim ve dönüp beni endişeyle izlediklerini gördüm. "Annen arıyor."

"Peki ya babam?"

"Darren'dan haber aldın mı?" Ben sordum.

"Evet, o iyi," dedi sesi gergin bir şekilde. "Ona ve diğer gönüllülere kazı çalışması yaptırıyorlar - kontrol altına almaya ve durdurmaya çalışıyorlar. İşe yarayacağından emin değilim. Arabayla uzaklaşırken yangının nehre atladığını gördüm."

"Şimdi neredesin?"

"Doğuya gidiyoruz," dedi. "Okanogan'a doğru. Ya sen?"

"Muhtemelen seninle aynı yoldadır," dedim ve koltuğa geri çöktüm. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Çocuklarla konuşmak ister misin?"

"Lütfen," dedi. Rebecca yüksek sesle gözyaşlarına boğulurken döndüm ve telefonu onlara geri verdim.

"Hanımlar, lütfen kendinizi kontrol altında tutmaya çalışın," diye sordu Gage, sesi gergindi. "Konsantre olmaya çalışıyorum. Görüş mesafesi berbat."

Rebecca "Özür dilerim," diye özür diledi ve sesleri kesildi. Oturdum ve

yavaşça ilerleyen araç kuyruğunu izledim. Birkaç dakika sonra,

Anna omzuma dokundu.

"Annem seninle tekrar konuşmak istiyor."

Telefonu aldım ve kulağıma götürerek sessizce konuştum. "Hey, daha iyi misin?"

"Çok teşekkür ederim," dedi ve sesi ağlıyormuş gibi geliyordu. "Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Sanırım bu hayatımın en kötü günü oldu. Her şeyin bu kadar hızlı olduğuna inanamıyorum."

"Teyzen nasıl?"

"Korkunçtu," dedi bana. "Planladığımızdan daha hızlı tahliye etmek zorunda kaldık ve hiçbir şey yolunda gitmedi. Ruby Teyze atlara biniyor - çiftlikte on iki tane at vardı ama römorku sadece sekiz tane taşıyor. Şerif gelip hala yapabiliyorken çıkmamızı söylemeden önce altı tanesini yüklemeyi başardık."

Yutkundum.

"Oh

kahretsin."

"Onları serbest bıraktık," dedi üzüntüyle. "Umarım başarırlar. Vadinin dört bir yanındaki çiftçiler hayvanlarını serbest bırakıyor ve en iyisini umuyor."

"Sanırım seninle Okanogan'da görüşeceğiz?" diye sordum.

"Evet. Kızları senden alacağım ve sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum. Dikkatli sür."

OceanofPDF.com

GAGE

Carrie ile Okanogan'daki Safeway otoparkında buluştuk.

İkizler ona sarıldı ve sonra o da Tinker'a sarıldı.

Herkes ağlıyor gibiydi ama ben sadece oradan kurtulduğumuz için rahatlamıştım. Telefonumu çıkarıp biraz mahremiyet için kamyonun yan tarafına yürüdüm, sonra mesajlarımı kontrol ettim.

Pic'ten güvenli bir şekilde vardıklarını ve yakında Coeur d'Alene'e doğru yola çıkacaklarını söyleyen bir mesaj gelmişti. Bu mesaj bir saat önce gelmişti. Ona geri mesaj attım.

Okanogan'da. Yiyecek alıyoruz ve sonra CDA'ya gidiyoruz. Lütfen kızlar Tinker'ın babası ve komşusu için bir şeyler hazırlasınlar.

Aniden biri arkamdan vurdu, kolları güçlü bir sıkışma ile vücudumu sardı. İçgüdülerim saldırganı kamyona çarptırmaktı ama bir şekilde onun bir tehdit olmadığını anlayacak kadar uzun süre kendimi kontrol etmeyi başardım.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı Carrie sırtıma yaslanarak. "Bebeklerimi kurtardığınız için çok teşekkür ederim. Çok korkmuştum ama Tinker'ın onları çıkaracağını biliyordum. Ve sen ona yardım ettin. Senden nefret ettiğim ve korkunç biri olduğunu düşündüğüm için çok özür dilerim. Kim olduğun umurumda değil. Tek umurumda olan bebeklerimin hayatta olması ve bugün yaptıklarınızı asla ama asla unutmayacağım."

O kadar küçük bir şeye göre çok güçlüydü ve ellerini çözmem birkaç saniyemi aldı. Sonra ona doğru döndüm ve ikinci kez sarıldım, bu seferki başımdaydı. Tinker onun hemen arkasında duruyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Başardık," dedi bakışlarımı tutarak. "Teşekkür ederim, Gage." "Bensiz de başarabilirdiniz," dedim ona. Omuz silkti.

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim," dedi ve sesi bitkin geliyordu. "Ama gerçek şu ki, sana ihtiyacım olduğunda, sen oradaydın."

"Yaptığımız şey bu," dedim basitçe.

"Biz mi?"

"Azrailler," diye cevapladım. "Birbirimize ihtiyacımız olduğunda, oradayız.

Ve şimdi benimlesin. Tinker. Bir daha asla yalnız kalmana gerek yok."

Carrie tutuşunu gevşeterek geri çekildi. "Sanırım yanlış kadına sarılıyorsun."

Tinker gülümsedi, sonra ben onu kollarıma çekerken bana doğru adım attı. Carrie hayatında belki de ilk kez biraz sağduyulu davrandı ve bize biraz mahremiyet sağlamak için kamyonun etrafında dolaştı. Eğilip saçlarını kokladım.

Bu sefer duman. Şeftali yok.

"Tüm bunlar gerçekten oldu mu?" Tinker göğsüme yaslanarak sordu. "Sanki bir filmden çıkmış gibi."

Ne demek istediğini bildiğim halde, "Evet, öyle olduğuna eminim," dedim. Gün, gerçeklikle bağlantısı olmayan garip bir kâbus gibi geliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu bana bakarak. "Carrie ve Darren Spokane'deki akrabalarının yanına gidecekler. Eğer Coeur d'Alene'e dönüyorsanız, bizi orada bırakabilir misiniz? Arabada fazla yeri yok. Teyzesinin evinden gelen eşyalarla dolu."

"Tabii ki hayır," dedim ona, gözlerimi kısarak. "Benimle eve geliyorsun. Kulübe mesaj attım bile - ihtiyacın olan her şeyi bir araya getirecekler. Eve dönmek güvenli olana kadar Coeur d'Alene'de benim evimde kalacaksın."

"Emin misin?" diye sordu. "Yani, birkaç kez birlikte yattığımızı biliyorum ama-"

Eğilerek dudaklarını sert bir öpücükle yakaladım, dilimi derine sürdüm çünkü kadının daha fazla konuşmasına izin verilmemeliydi, eğer böyle çılgınca şeyler yapmaya devam etmeyi planlamıyorsa. Öpücük yeterince uzun değildi, hatta yakın bile değildi, ama geri çektiğimde gözleri sersemlemiş ve dudakları şişmişti.

"Coeur d'Alene'e gidiyoruz," dedim ona. "Ve sonra bir şeyler düşünürüz. Anladın mı?"

Tinker başını salladı, sonra bana yavaşça gülümsedi. "Anladım," diye fısıldadı ve onu tekrar öptüm.

- - -

Herkesin nakledilmesi ve yerleşmesi bir saat sürdü. Tom ve Mary Webbly çok yorulmuşlardı, bu yüzden ranzayı çekip uyumalarına izin verdik

Yol için yiyecek alışverişine çıktık. Dükkan mültecilerle doluydu ve baktığım her yerde son birkaç haftadır tanıştığım insanların yorgun yüzlerini gördüm. Sonra tekrar kamyona bindik ve yola çıktık, Tinker yanımdaki koltuğa yığılmıştı, yüzü uykuda bile gergin ve gergindi.

Kahretsin, diye düşündüm, otoyolun sarı şeritleri arkamızda kaybolurken izliyordum. Bu şeyi sürmek tank sürmek gibiydi.

Bisikletimi gerçekten özleyecektim.

Elbette Tinker'ı çok daha fazla özlerdim ve Spokane'de tıpkı benimki gibi ve bazıları çok daha güzel motosikletlerle dolu bir Harley bayisi vardı. Elimi uzatıp saçlarına dokundum ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Tanrım, çok güzeldi.

Evet, bisikleti siktir et. İhtiyacım olan tek şey buradaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BİR HAFTA SONRA
TINKER

Dışarıda, Gage'in güvertesinde oturmuş, bir yaban hindisi sürüsünün altımdaki yamaçta dolaşmasını izliyordum. Onları ilk gördüğümde büyülenmiştim, ta ki boklarını koklayana kadar. Çürümüştü, ölü bir şey gibiydi. Sadece bu da değil, onu temizlemek de çok zordu. Bu şey o kadar çamurluydu ki kepçeyle temizleyemiyordunuz ama hortumla püskürtülemeyecek kadar da katıydı.

Kuzey Idaho'nun sevmediğim tek kısmı buydu.

Şimdiye kadar tek bölümdü.

Geçen hafta boyunca inanılmaz şeyler yaşadığımız kesindi. Birincisi, Azrail kadınları gerçekten çok iyiydi. Ne bekliyordum bilmiyorum - muhtemelen Talia ya da Sadie'nin daha yaşlı versiyonları. Ama bu kadınlar beni sıcak bir battaniye gibi saran güçlü bir kız kardeşlik oluşturdular. Arabayı yanaştırır yanaştırmaz, temiz giysiler, tuvalet malzemeleri ve ihtiyacımız olabilecek her şeyi alabilmemiz için hediye kartları içeren çantalar verdiler. Evet, serttiler ve bazıları biraz tehlikeli görünüyordu. Ama aynı zamanda tatlı, zeki ve komiktiler ve o kadar misafirperverlerdi ki kalbim acıdı.

Ve Gage'i sevdiler.

Kulübe ailem dediğinde ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Annem, babam ve güneyde Utah'ta yaşayan bazı uzak kuzenlerimle birlikte büyümüştüm. İki yılda bir dostça bir araya gelirdik ama

İki ev arasında sakin kamplar. Azrailler, kendilerine ait olan herkesin etrafında koruyucu bir kale inşa etmiş, gürültülü, dışa dönük bir aile sevgisi sürüsüydü ve onlar söz konusu olduğunda bunun beni de kapsadığını hemen fark ettim. Babam ve Mary Webbly de buna dahildi.

Belki gerçekten bu kadar iyilerdi, belki de doğal afetler insanların içindeki iyiliği ortaya çıkarıyor, ama her iki durumda da hayatımda hiç böyle bir misafirperverlikle karşılaşmamıştım.

Kuzey Idaho'nun manzarası da çok güzeldi, ancak evden bu kadar uzakta bile hava dumanla doluydu. Televizyonda uydu görüntülerini görmüştüm; Washington Eyaleti'ne bomba düşmüş gibiydi. Cehennem görüntüleri haberleri doldurdu ve birkaç genç itfaiyeci, kamyonları bozulup alevler onları sardığında hayatlarını kaybetti.

Hallies Falls'a gelince, kasabanın yarısının yandığını biliyorduk ama hangi yarısının yandığını bilmiyorduk. Darren hasarı tespit etmek için geri dönmeye çalışmış ama eyalet devriyesi tarafından geri çevrilmişti. Şu anda bile dünyanın dört bir yanından daha fazla itfaiyeci yardıma geliyordu, bazıları Avustralya ve Yeni Zelanda'dan geliyordu.

Yarın büyük bir gün olacaktı.

Gece kalmamamız gerekmesine rağmen, sakinlerin geri dönüp mülklerini kontrol etmeleri için kasabayı açacaklardı. Bir hafta süren belirsizlikten sonra nihayet apartmanın hala ayakta olup olmadığını öğrenecektik.

Bir evim olup olmadığını.

"Hazır mısın?" Gage yanıma gelip şezlonga oturarak sordu.
Nehrin yukarısında iki yatak odalı bir apartman dairesinde yaşıyordu, tamamen bekâr mobilyalarıyla döşenmişti. Dev televizyon, rahat koltuklar, bitki yok. Ona verdiğim daireden daha güzeldi, *çok* daha güzeldi. Bu konuda biraz utangaç hissediyordum.

"Yarın için mi yani?" "Evet," dedi

boynuma sokularak.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ne bulacağımızdan. Ya da bulamayacağımız şeylerden. Yine de size ve kulübünüze çok minnettarım. Her şey için. Babam cennette bu arada. O zamanlar kötü bir fikir olduğunu düşündüğümü biliyorum ama kulüp evindeki odasını çok seviyor. Mary Webbly ile aralarında bir şeyler olup olmadığını merak etmeye başladım. Kasabaya geldiğimizden beri Mary'nin onun yanından ayrıldığını sanmıyorum."

Gage sırıttı. "Bir şey var. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama kesinlikle var. Annenin ölümünün üzerinden çok zaman geçmediğini biliyorum ama -"

"O mutluysa ben de mutluyum," dedim ve ona yaslanırken iç geçirdim. "Annemi her zaman sevecek, buna hiç şüphe yok. Ama hayat kısa ve annem onun yalnız kalmasını istemezdi. Size verilenleri en iyi şekilde değerlendirmelisiniz, çünkü hiçbirimiz ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz."

"Bu kesinlikle doğru," dedi. Tam onu öpmek için başımı çevirmiştim ki telefon çaldı.

"Aldırma," dedi Gage.

"Yapamam," diye cevap verdim gülerek. "Doktordan telefon bekliyorum. Tüm o karmaşa içinde babamın ilaçlarını geride bıraktık. Aile doktorumuz yer değiştirdiği ve Seattle'daki uzman da onu görmeden reçete yazmadığı için çok zorlandık. En azından tüm o evrak işleri sayesinde e-postamda her şeyin iyi bir kaydı vardı. Burada gittiğimiz doktor reçetelerin çoğunu yenilemekte bir sakınca görmedi ama babamın kullandığı ve aslında anneme ait olan bir reçete vardı. Görünüşe göre oldukça özel bir ilaç, genelde tavsiye ettikleri bir ilaç değil."

Yere uzanarak telefonu aldım ve cevaplamak için parmağımı yüzeyde kaydırdım.

"Bayan Garrett?" diye sordu bir kadın. "Ben Brenda Gottlieb. Dr. Taylor'ın muayenehanesinde hemşireyim ve kendisi benden babanızın ilaçlarını takip etmemi istedi."

"Aradığınız için teşekkürler," dedim. "Olay nedir?"

"Aldığı ilaç-amitriptilin. Annenizin depresyon için kullandığını söylemiştiniz."

"Babam bana böyle söyledi."

"Ve onu bilişsel işlevleri hakkında konuşmak üzere Seattle'daki bir uzmana götürmeyi planlıyordunuz?"

"Evet."

"Dr. Taylor ilacın bununla ilgili olabileceğinden endişe ediyor," dedi. "Gördüğünüz gibi, hastaların çok küçük bir yüzdesinde - aslında yüzde birden daha azında - amitriptilin kafa karışıklığına ve hatta hafıza kaybına neden olabilir. Yerel bir uzmanla konuşmanızı ve babanızın tam olarak değerlendirilmesini istiyor. Annenizin ölümünden sonra, ilaçlara başladığında zihinsel durumunun daha da kötüleştiğini söylemiştiniz?"

"Evet," diye fısıldadım yavaşça doğrulup. "Ve ilaç almamasına rağmen bu hafta gerçekten iyi gidiyor. Daha temiz."

"Seni Spokane'deki bir uzmana sevk edeceğim" dedi. "Değerlendirmeyi ne kadar erken yaptırırsanız o kadar iyi olur. Dr. Taylor bazı telefon görüşmeleri yaptı. Cuma günü saat 11'de onu getirebilirler."

"Teşekkür ederim," dedim kendimi sersemlemiş hissederek.

"Rica ederim," diye cevap verdi. "Babanı izle ve nasıl olduğuna bak. Kişiye göre değişmekle birlikte, ilaçların şimdiye kadar büyük ölçüde vücudundan atılmış olması gerekir. Eğer iyileşmeye devam ederse, bu doktorunun bilmesi gereken önemli bir bilgi. Belirtilerinin çoğuna bu ilaç neden olmuş olabilir."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladım telefonu kapatırken, afallamıştı. Gage bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu. Yavaşça başımı salladım.

"Sanırım az önce bana babamın hafıza sorunlarının ilaçlardan kaynaklanabileceğini söylediler," dedim şaşkınlık içinde. "Yani, buraya geldiğimizden beri ne kadar iyi olduğunu düşün. Bu kadar hızlı tahliye edildiğimiz ve hiçbir şey tanıdık gelmediği için kafasının daha karışık olmasını beklersiniz. Ama yabancı bir yerde bile gerçekten iyi iş çıkardı."

Gage'in gözleri büyüdü.

"Kahretsin, bu harika

olurdu."

"Biliyorum. Ben de umut etmekten çok korkuyorum ama bu çok

mantıklı.

Mary'ye göre, annem ölene kadar dağılmaya başlamamış ve ilacı o zaman almaya başlamış. Kafamı toparlamak çok zor."

Gage güldü. "O sert bir ihtiyar piç, buna şüphe yok. Bunu başarabilecek biri varsa o da Tom'dur."

Ona sarılmak için döndüm, uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyordum. Hallies Falls'ta beni bekleyen bir evim olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ama o anda bunun bir önemi yoktu. Beni önemseyen insanlar vardı. Gerçek insanlar. Ve belki de babamı kaybetmeyecektim. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu ama gerçekten çok şeyi açıklıyordu.

"Bir fikrim var," dedi Gage, kollarında gevşerken, üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

"O da ne?" "Hadi

kutlayalım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki nasıl kutlamak istersin?"

"Böyle," dedi ve beni şezlongun üzerine çekerek dizlerimi kalçalarının iki yanına koydu. Bacaklarımın arasındaki hissin tadını çıkararak kıpırdandım, sonra ona uzun, yavaş bir öpücük vermek için eğildim.

"Kutlamaları seviyorum," diye fısıldadım. "Onları çok severim."

- - -

Ertesi sabah erkenden babam ve Mary'yi Coeur d'Alene'de bıraktık, Gage'in kamyonetini aldık ve arkamıza bir römork çektik. Eğer bir mucize olsaydı ve ev hâlâ ayakta olsaydı, belki bir şeyler kurtarabilirdik.

Darren'dan evlerinin resmini gösteren bir mesaj aldığımda Hallies Falls'un on mil dışındaydık. Garajdan başka bir şey kalmamıştı.

"Siktir," dedim ve Gage'in görmesi için tuttum. Ağzı gerildi. "Gidip evime bakmasını isteyecektim ama korkuyorum."

"Yakında orada olacağız," dedi Gage. "Bırakın ailesine odaklansın."

Başımı salladım, pencereden dışarı manzaraya baktım. Zavallı Carrie, yıkılmış olmalı. *Hepsinin sağ çıktığını* kendime hatırlattım. *Asıl önemli olan buydu.* Hallies Şelalesi'ne giden yol bir savaş filminden fırlamış gibiydi; bazı büyük ağaçlar hâlâ ayakta olsa da kavrulmuş ve çoraktı. Üç yanmış çiftlikten geçtik ve bir noktada bize boş boş bakan bir inek kümesi gördüm. Sonra kasabaya inen tepeyi aştık ve ağzım açık kaldı.

Uçakların kırmızı yangın geciktiriciyi bıraktığı yerde bir çizgi görülebiliyordu. İtfaiyecilerin durdukları yer burası olmalıydı, diye fark ettim. Kurtarabildiklerini kurtarmışlar ve gerisini yanmaya bırakmışlardı. Kasabanın yarısı kararmıştı, binalar iskeletten farksızdı, diğer yarısına ise neredeyse hiç dokunulmamıştı. Kül ve kırmızı şeyler dışında dokunulmamıştı. Benim yerim ikisinin arasındaki çizgide olmalıydı. Gerinerek bir an için görmeye çalıştım ama göremedim.

"Kahretsin," dedi Gage. "Aşağıda işler zor görünüyor."

Cevap vermedim, tepeden aşağı inerken yumruklarımı sıktım, dış mahallelere ulaştığımızda yavaşladım. Bu tarafta her şeyi kaplayan pislik ve kül dışında neredeyse hiç hasar yoktu. Hayatım boyunca tanıdığım insanlar evlerinin önünde duruyordu, bazıları sersemlemiş ya da ağlıyordu, diğerleri ise acımasız bir amaçla çalışıyordu. Lisenin önünden geçtik -hâlâ sağlamdı-

ve sonra eskiden postanenin bulunduğu yerden geçti. Neredeyse yüz yıldır dimdik ayakta duran bina şimdi kararmış bir kabuktan ibaretti.

"Yeniden inşa etmek zor olacak," dedi Gage. Önüme baktım, evimi görmek için duyduğum çaresizlik ile başka bir kararmış harabe bulacağım korkusu arasında gidip geldim. Gage büyüdüğüm sokağa döndüğünde, önce yanmış bir evin, sonra da bir başkasının yanından geçtik. Ondan sonra evler hâlâ ayaktaydı ve sonra onu gördüm.

Benim evim.

Bina darmadağındı.

Büyük bir kısmı kırmızımsı-turuncu yangın geciktiriciyle kaplıydı ve geri kalanı külle kaplıydı. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Onu kurtardılar," diye nefes aldım, boğuluyordum. Gage elimi sıkmak için uzandı.

"Öyle görünüyor."

"Kahretsin," dedim sinirli bir şekilde gülerek. "Bisikletine bak ..."

İkimiz de bir zamanların gururlu Harley'ine baktık, şimdi tamamen kırmızımsı bir yapışkan madde ve pisliğe bulanmış durumdaydı.

"Kırmızı," dedi şaşkın bir kahkaha atarak. "Ne bekleyeceğimden emin değildim ama ya yanmış ya da normal gibi hayal etmiştim. Acaba o şey çıkar mı?"

"Sigortalıydı, değil mi?"

"Evet," dedi başını yavaşça sallayarak. "Senin arabanın da durumu kötü."

Mustang'imi görmek için motosikletin arkasına baktım. Yeterince eminim, aynı şeyle kaplanmıştı.

"Şanslıyız," dedim Darren ve Carrie'nin evini düşünerek. Gage arabayı durdurdu ve ben de arabadan atlayıp kabuk bağlamış çimenlerin üzerinde yavaşça yürüdüm. Ön kapı açıktı, bu bana tuhaf gelmişti. Ayrılırken kapıyı kilitlediğimden neredeyse emindim. Sonra oturma odasına girip etrafa bakındım.

"Hiçbir şey zarar görmemiş gibi görünüyor."

"Şuna bir bak," dedi Gage. Bakışlarını takip ettiğimde yemek odasından mutfağa doğru uzanan çizme izlerini gördüm. İzleri takip edince tezgâhın üzerinde altı boş karamel kutusu ve bir kâğıt havlunun üzerine yazılmış bir not buldum.

Mutfak kapısı açıktı ve bir süre dinlenmek için bir yere ihtiyacımız vardı. Ayrıca karamellerinizi yedik ve yataklarınızda uyuduk. Yaklaşık yirmi dört saattir yangınla mücadele ediyoruz; dört saat boyunca sizin binanızın arkasını ve çevredeki diğer binaları kurtarmak için ıslattık. Umarım sakıncası yoktur.

Frank ve Steve Browning imzalı.

"Vay canına," dedim ve kaşlarını kaldıran Gage'e uzattım. "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Yine de öğrenmeye çalışacağım. Sanırım onlara karamelden daha fazlasını borçluyum."

Gage güldü. "Evet, öyle diyebilirim."

İçimi çektim. "Burada gerçekten şanslıyız." Bana baktı ve başını salladı. "Evet."

"Bütün bunları temizlemek için çok çalışmam gerekecek," diye devam ettim.

"Hallies Falls'ta kalma konusunda hâlâ kararsız mısın?" diye sordu, sesi ciddiydi. Başımı salladım.

"Hayır, burada olmak istiyorum," dedim ve bu doğruydu. "Onu neredeyse kaybedene kadar ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Herkesin dedikodu yaptığı küçük, tuhaf bir kasaba olduğunu biliyorum... ama aynı zamanda iki adamın bir yabancının evini kurtarmak için gece gündüz savaşacağı türden bir yer."

Gage yavaşça başını salladı, yüzü düşünceliydi.

"İşleri yoluna koymak için biraz yardıma ihtiyacın olacak," dedi.

"Teklif mi ediyorsun?" Şakayla karışık sordum, ancak bunu söylerken ona bakamadım. Ya hayır derse?

"Belki," diye cevap verdi, yüzü ciddiydi. "Ama o dairede değil. Daha rahat bir yer istiyorum. Bilirsiniz, uzanmak için alanı olan. Belki bir ev."

"Burada benimle kalabilirsin."

"Peki ya baban?"

Omuz silktim, çünkü günün sonunda biz bir paket anlaşmaydık. "Sanırım bu ilaç tedavisi hakkında ne söyleyeceklerine bağlı."

"Ve Mary'nin ondan vazgeçmeye hazır olup olmadığını," dedi Gage kaşlarını kaldırarak. "Biliyorsun, tüm bu yangınlardan önce, belki de burayı

kapatmayı düşünüyorduk.

Nighthawks ve şehirde bir Reapers bölümü kurmak. Gösteriyi ben yöneteceğim. Bana yardım edecek yaşlı bir kadın işime yarayabilir."

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı beline doladım. "Yaşlı mısın?"

diye sordum. "Genç kadınlardan hoşlandığını sanıyordum."

"*Senden* hoşlanıyorum," dedi ve öpmek için parmaklarını saçlarımın arasına soktu. Tam öpücüğün içine dalmıştım ki ani, rastgele bir düşünce kafamı doldurdu ve irkilerek uzaklaştım.

"Araba!" Gözlerimi kocaman açarak söyledim. Gage

kaşlarını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

"Carrie ve Darren'ın evi yandı," dedim ona nefes nefese. "Ama kızları aldığımda bir çantayı onların eşyalarıyla doldurdum. Bilirsiniz, mücevherler, fotoğraflar ve dizüstü bilgisayarları. Sonra hepsini arabanın bagajına tıkıştırdım. Hâlâ orada olup olmadıklarını kontrol etmem gerekiyor - belki de her şeyi kaybetmemişlerdir!"

Ondan uzaklaşarak kapıdan çıktım ve Mustang'ime doğru koşmaya başladım. Sonra kayarak durdum, çünkü anahtarları nerede bıraktığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Çılgınca düşünerek, kamyona doğru koştuğumuz o son birkaç panik anını hatırlamaya çalıştım.

Kontakta mı bırakmıştım?

Kolumu çekip elimin üzerine koyarak pencereyi kaplayan kül ve yangın geciktiriciyi sildim ve içeriye baktım. Yeterince emindim, oradaydılar. Saniyeler sonra bagajı açtım ve Carrie'nin hazineleriyle dolu çantayı görmek için zaferle aşağıya baktım. Telefonumu çıkarıp onu aradım.

"Tinker?" dedi, sesi yenilmiş ve bitkin geliyordu. "Evin nasıl?"

"Sanırım iyiyiz," dedim ona, iyi şansım için garip bir şekilde suçlu hissederek. "Darren bana evinizin fotoğraflarını gönderdi."

"Hepsi gitti," dedi. "Garajda birkaç kutu vardı ama gerçekten önemli olan hiçbir şey yoktu. Eşyalarımızı kaybettiğimiz için bu kadar üzülmenin aptalca olduğunu biliyorum -sadece eşyalar- ama şu anda kendimi hasta hissediyorum."

"Kızlarınızı kıyafet almak için eve götürdüğümde elimde bir market poşetiyle dolaştım," dedim. "Şimdiye kadar hepsini unutmuştum ama dizüstü bilgisayarını, mücevherlerini ve birkaç fotoğrafını aldım. Fazla bir şey değil ama her şeyini kaybetmemişsin. Hâlâ burada, seni bekliyor."

Carrie gözyaşlarına boğuldu.

"Carrie, iyi misin?" Endişeyle sordum. Birkaç kez burnunu çekti, sonra tekrar konuşmayı başardı.

"Çok mutluyum," dedi. "Bu kadar önemli olmamalı ama önemli. Dizüstü bilgisayarda tüm önemli bilgilerimiz var -biliyorsunuz, banka hesapları, sigorta ve diğer şeyler- ve büyükannemin yüzüğünü kaybetme düşüncesi ... . Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Merak etme," diye cevap verdim gözyaşlarımı tutarak. "Bunu atlatacağız. Hep birlikte. Birlikte."

"Evet, öyleyiz," dedi. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Size nasıl teşekkür edebilirim?"

"Margarita'yla beni bir daha dışarı çıkarmayacağınıza söz verin, ödeşelim."

Carrie güldü.

"Bu sözü tutabileceğimden emin değilim. Ama deneyeceğim." "Hayır, tutamayacaksın."

Tekrar güldü.

"Hayır, haklısın. Denemeyeceğim. Ama seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

GAGE

Bir saat sonra verandada durmuş, Tinker ve Carrie'nin Mustang'in bagajını birlikte karıştırmalarını ve sanki birbirlerini görmeyeli bir yıl olmuş gibi gülmelerini izliyordum. Sanırım bu mantıklıydı - geçen hafta bir yıl kadar uzun gelmişti. Telefonum çaldı ve numarayı tanımadığım için cebimden çıkardım. Yine de cevap verdim, belki de kardeşlerden biri arıyordur diye düşündüm.

"Hey, *Gage*," dedi Talia. "Cooper ismini daha çok sevdiğimi söylemeliyim.
Beni özledin mi?"

"Hayır," dedim kısaca.

"Bakıyorum da şehre geri dönmüşsün," diye devam etti ve ben de o kaltağın şu anda bizi gözetleyip gözetlemediğini merak ederek etrafıma bakındım. "Kız arkadaşının binasına yazık oldu. Diğerleriyle birlikte yükseleceğini umuyordum ama her zaman istediğimizi elde edemiyoruz, değil mi?

"Bu da ne demek oluyor?"

Kıkırdadı. "Bir dahaki sefere daha iyi plan yapmam gerekecek. Yine de beni suçlayamazsın. Daha önce hiç bir kasabayı yakmamıştım. Bir öğrenme eğrisi var."

Sustum. "Az önce ne dedin sen?"

"Yangını benim başlattığımı," diye cevap verdi, sesi giderek ciddileşiyordu. "Biliyorsun, kulüp binasını havaya uçurduğumda - bunu ayarlamak için sana orada ihtiyacım olduğuna şükretmelisin. Aksi takdirde sen de havaya uçardın ama bunu nasıl başaracağımı bulamadım. Kasabayı yakmak da güzel bir bonus oldu. Marsh'ın selamı var bu arada. Küçük bir mesaj iletmemi istedi."

"Peki bu ne?" Silahıma uzanırken bile gözlerim sokağı tarayarak sordum. Dışarıda mıydı?

"Hallies Falls'u biz alamazsak senin de alamayacağını söylememi istedi," dedi bana. "Peki ya Gage?"

"Öyle mi?"

"Siktir git."

Telefon kapandı ve elimi indirip yavaşça cebime soktum. Sosyopat amcık. Tinker bana doğru döndü, çok güzel gülümsüyordu.

canımı acıttı ve o anda bir yemin ettim. Onu koruyacaktım. Sonsuza kadar. Ne olduğu ya da kimi öldürmek zorunda kaldığım önemli değildi.

Onunla ilgilenirdim.

Bu kasabayla da ilgilenecektim. Cord ve benim bir araya gelip yeniden inşa planları yapmaya başlamamız gerekiyordu, çünkü kazanmalarına izin verirsem lanetlenirdim.

OceanofPDF.com

EPİLOG

DOKUZ AY SONRA HALLIES
DÜŞTÜ
GAGE

"Fazladan bir çift eldiveni olan var mı?" Cord yırtık bir deri iş eldivenini tiksintiyle havaya kaldırarak sordu. Sabahtan beri eski kulüp binasının enkazını temizliyorduk ve pek bir şey kurtaramamış olsak da genel olarak iyi bir ilerleme kaydetmiştik. Bu önemliydi çünkü önümüzdeki hafta sonu yaklaşık elli Azrail yeni bir bina inşa etmemize yardım etmek için şehre gelecekti. Amacımız kulüp binasını dört gün içinde ayağa kaldırmaktı. Önceden doğru hazırlıkları yaparsak, bu kesinlikle mümkündü.

"Bende biraz var," dedim ona ve zihnimde tedarik listesine daha fazla iş eldiveni ekledim. Bina sigorta kapsamına alınmamıştı ama diğer şubelerden büyük destek almıştık. Onların bağışları ve bizim alın terimiz sayesinde işler iyi gidiyordu. Kamyonetime doğru yürüdüm, arkadaki alet kutusunu açtım ve eldivenleri ararken karıştırdım. Bugünlerde Hallies Falls'taki her şey gibi kamyonet de kirliydi. Ne kadar temizlersek temizleyelim, is ve kül her şeye yapışmıştı.

Yine de yaşam belirtileri de vardı.

Çorak arazide yeni otlar bitiyordu ve geçen gün bir geyikle yavrusunun yamaçtan aşağıya doğru dikkatle ilerlediğini görmüştüm. İnşaat sesleri havayı dolduruyordu ve nüfusun büyük bir bölümünü kaybetmiş olsak da insanlar geri dönmeye ve yeniden inşa etmeye başlıyordu.

Telefonum çaldı ve eldivenimi çıkarıp cevap verirken kolumun altına sıkıştırdım.

Tinker.

"Selam bebeğim. Burada iyi işler yapıyoruz-"

"Vakit geldi."

Donup kaldım. "Ne? Ama ben birkaç haftamız daha var sanıyordum?"

"Görünüşe göre değil," dedi sesi heyecan doluydu. "Benimle Hastaneye, tamam mı? Ve önce duş al. Carrie beni götürecek ve şimdi gidiyoruz."

"Tamam," dedim, neredeyse başım dönüyordu. Lanet olsun. Daha çok erkendi. Hâlâ yapacak çok işim vardı, arka yatak odasını boyamayı bile bitirmemiştik ve ... *kahretsin*. Bu oluyordu. Gerçekten oluyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu, hem de hemen. "Pekâlâ. Şimdi eve gidiyorum. Baban seninle mi, yoksa onu bırakayım mı?"

"O benimle," dedi, sesi onu hiç duymadığım kadar mutlu geliyordu. "Kimin daha heyecanlı olduğunu bilemiyorum, ben mi o mu?"

"Dikkatli sür," dedim ama telefonu çoktan kapatmıştı. Sonra dönüp yanıma gelmiş olan Cord'a baktım, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Yavaşça başımı salladım,

düşünmeye çalışıyordum. "Evet. Bebek geliyor."

"Şimdi mi? Ama senin bir çiftin yok mu-?"

"Anlaşılan kimse bunu çocuğa açıklamamış," dedim ona. "Şimdiden inatçı oldu. Boku yedim."

Cord bana sırıttı, sonra sırtıma bir tokat attı.

"Evet, gerçekten öylesin."

- - -

Bir buçuk saat sonra Mid-Valley Hastanesi'nin otoparkına girdim. Kayıtlara geçen en hızlı duşu almıştım ama hız sınırının üst sınırlarını zorlasam bile Omak'a varmam yine de biraz zaman aldı. Her şey hâlâ gerçeküstü ama bir o kadar da heyecan vericiydi. Tinker bana her beş dakikada bir güncellemeler gönderiyordu ve ben onun heyecan ve sinir karışımını hissedebiliyordum.

Hayatı boyunca bu günü beklemişti ama o da korkuyordu.
Ona kaç kez bebeğin tamamen sağlıklı olduğunu söyleseler de, Tricia'yı hatırlamaya devam etti.

Yine de tüm ultrasonlar harika görünüyordu, ki bu iyi bir şeydi. Bir çocuk daha kaybetmeye dayanabileceğinden emin değildim.

Tom Garrett beni lobide karşıladı, doğum kanadına giden yolu gösterdi ve tüm bu süre boyunca genişçe gülümsedi. İlaçları bıraktığından beri binlerce kez daha iyiydi. Hâlâ bazı anları oluyordu elbette ama artık yalnız kalması konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Bugünlerde bu büyük bir sorun değildi, Mary ile neredeyse her dakikalarını birlikte geçiriyorlardı. Onlara bebekten bahsettiğimizde, Mary bize yer açmak için onun yanına taşınacağını söylemişti ve bu da onun sonu oldu.

"O nasıl?" Ellerimi pantolonuma silerek sordum. Gergin ter. Lanet olsun. Çocuk daha doğmamıştı bile ama bu baba meselesi beni çok korkutmuştu.

"Harika," dedi Tom. "Tinker da onunla birlikte. Doğum hızlı ilerliyor, özellikle de ilk bebek için. Ve iyi haberlerim var - istersen senin de doğum odasında olabileceğini söyledi. Başının yanında kaldığın sürece. Sanırım ihtiyacın olandan fazlasını görmeni istemiyor."

Yutkundum, bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Tom içimi görerek güldü.

"Yap oğlum," dedi. "Tinker doğduğunda ben de oradaydım. O günlerde babanın odada olmasından hoşlanmazlardı ama Tricia çok inatçıydı. Bir saat tartıştıktan sonra akıllandılar ve ona istediğini vermeleri gerektiğini anladılar.

Etkileyici bir güvenliği olan doğum merkezinde kayıt yaptırdık. Bu hoşuma gitmişti, yani bir kaçık küçük kızımızı alıp gidemeyecekti. Sonra kapıları açtılar ve Tom doğum odasına doğru ilerlerken bir kadının ağladığını duydum.

"Güçlü ol evlat," dedi Tom kıkırdayarak. "Bugün ağır işleri yapmak zorunda olan sen değilsin."

Kapıyı çaldı ve Janelle Baxter açtı, yüzü gerginlikten gerilmişti.

"Hey, Gage," dedi. "Sadie içeri gelebileceğini söyledi ama başının yanında kalmanı istiyor. Bir çarşaf var ve eğer çok fazla şey görürsen, bu konuda bir şey söyleme, tamam mı? Bugün onun için zor bir gün."

"Cesur bir genç kadın," dedim bakışlarıyla buluşarak. "Nasıl dayanıyor?"

"Güzel," diye karşılık verdi Janelle. "Bu onun için zor olacak, sanırım hepimiz bunu biliyoruz. Ama bu aynı zamanda doğru bir karar. Tereddüt etmiyor."

Yutkundum ve başımı salladım. Tinker ve ben bu olasılığı tartışmıştık elbette ama ikimiz de bunu düşünmekten hoşlanmıyorduk.

Odanın içinde, Sadie yukarı doğru eğilmiş bir yatakta yatıyordu ve üzerinde tutunması için bir çubuk asılıydı. Ebe geniş bacaklarının arasındaki taburede oturuyordu ve Tinker onun yanında durmuş elini tutuyordu. Ebe yukarı baktı.

"Tam zamanında," dedi. "Bu bebek doğacağı için heyecanlı-ilk doğumlar genellikle bu kadar hızlı olmaz."

Sadie nefes nefese kalmıştı, yüzü tamamen
odaklanmıştı. "Bir tane daha geliyor," diye
nefes nefese kaldı.

Ebe, "Devam et ve bana büyük bir ıkınma hareketi yap," dedi. "Başı taçlanmaya başlıyor. Yaklaşıyoruz, Sadie kızım. Harika bir iş çıkarıyorsun."

Sadie, "Anne, gel diğer elimi tut," dedi ama beni gördüyse de herhangi bir işaret vermedi.

Uzun zamandır Reapers MC'nin bir üyesiydim ve yıllar boyunca pek çok şey görmüştüm. Cesur adamlar, güçlü adamlar. Kulüp için her şeyini veren adamlar. Yine de size tüm dürüstlüğümle söyleyebilirim ki, Sadie Baxter'ın o gün olduğundan daha güçlü bir adamla hiç tanışmadım. Yani, doğum yapmanın zor olduğunu biliyordum. Ama bunu bilmek ve kendi gözlerinizle görmek, işte bu tamamen farklı bir şey. Sadie ıkınırken, bebeğimizi santim santim dünyaya getirirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yüzünden ter akıyordu ama annesi ve Tinker'la el ele tutuşup *ıkınmaya* devam etti.

Hızlı ve kolay olmadı ama yarım saat sonra kız bebeğimiz nihayet ebenin ellerine doğru kaydı.

Dünyaya kızgın bir şekilde geldi, nasıl hamile kaldığı düşünüldüğünde bu adil görünüyordu. Babasının kim olduğunu asla öğrenemeyecektik ve benim de umurumda değildi. Ebe o parlak kırmızı, kızgın, kokan küçük mucizeyi kaldırdığında ve hepimize çığlık attığında, onun da tıpkı Sadie gibi hayatta kalacağını biliyordum.

Ebe Sadie'ye "Onu tutmak ister misin?" diye sordu. Başını salladı ve Tinker'ın irkildiğini gördüm. Evet, tüm belgeleri imzalamıştık. Sadie tüm hamilelik boyunca bebeğini verme kararlılığından vazgeçmemişti ama biz bunun olabileceğini bilerek bu işe girmiştik.

Sadie, Tinker'a bakarak, "Evet," diye fısıldadı. "Sadece bir kez. Onu bir kez kucağıma almak istiyorum. Sonra onu annesine vereceğim, tamam mı?"

Ebe başını salladı, Sadie'nin önlüğünü açıp bebeği göğsüne yatırırken yüzü şefkat doluydu. Sadie'nin kolları onu çevreledi ve Sadie eğilip siyah saçlarla örtülü küçük, nemli kafayı okşadı. Tinker geri çekildi ve ben de onun arkasında durarak kollarımı beline doladım.

Ebe "Odayı boşaltmamızı ister misiniz?" diye sordu ve hepimiz nefesimizi tuttuk.

Sonra Sadie başını salladı.

"Hayır," dedi Tinker'a bakarak. "Onu her zaman seveceğimi biliyorsun. Ama o senin bebeğin, benim değil. Ben hazır değilim. Hayır. Onu şimdi al. Fikrimi değiştirmeden önce."

Tinker ilerledi, tereddütle çocuğu kollarının arasına aldı. Eğilerek küçük burnunu ve küçük, kızgın gözlerini inceledim. Ne küçük bir ateş topu. Uzanıp yumuşak yanağına dokundum. Küçük eliyle bana vurdu ama parmağım dudaklarına dokunduğunda onları açtı ve parmağımı sertçe içine çekti.

"O güçlü," diye fısıldadı Tinker.

"Evet, öyle."

"Artık gitmenizi istiyorum," dedi Sadie ve baktığımda onu yatağa uzanmış, başını bizden başka tarafa çevirmiş halde buldum. "İzleyebileceğimi sanmıyorum."

"Elbette," dedi bir hemşire ve Tinker'ı odadan dışarı çıkardı. Ben de onu takip ettim ve yanından geçerken Janelle'in omzuna dokundum. Elimi tuttu ve sıktı.

"Ona iyi bakacağım," dedi. "Sen de torunuma iyi bak."

"Bu bir söz," dedim. Sonra koridoru geçip diğer odaya doğru yürüdüm ve benim kadar kötü bir adamın nasıl bu kadar şanslı olabildiğini merak ettim.

İçeri girdiğimde Tinker başını kaldırdı, yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Bence ona Joy adını vermeliyiz," dedi. "Çünkü şu anda öyle hissediyorum."

Neşe.

Sesi hoşuma gitti.

Sesini çok beğendim.

YIRMİ İKİ YIL SONRA TINKER

"Bunun için hazır mısın?" Oturma odasına girdiğimde Gage bana bakarak sordu. "Muhteşem görünüyorsun."

Seçtiğim koyu mavi elbiseyi göstererek döndüm. Neyse ki kızımız kendi elbisemi seçmeme izin vermişti, beni gururlandıran bir elbise, ki bu sürpriz değildi. Tek istediği sevdiği insanlarla çevrili sade bir düğündü. Babamın yaptırdığı avlu çardağını süslemiştik ve onu yaklaşık on yıl önce kaybetmiş olmama rağmen, çardağı her gördüğümde onun varlığını hissediyordum.

Joy bize bunun altında evlenmek istediğini söylediğinde, yemin ederim, onun ta cennetten güldüğünü duydum.

Dışarıda konuklar katlanır sandalyelerde düzgün sıralar halinde oturuyorlardı ve tören sırasında çalması için bir yaylı çalgılar dörtlüsü tutmuştuk. Yemekleri kendim hazırlamayı düşünmüştüm ama Carrie bunun yerine kiralamaya ikna etti. Bana o gün yemek için değil, Joy için endişelenmem gerektiğini söyledi ve her zamanki gibi haklıydı.

Joy şimdi üst katta makyajının son rötuşlarını yapıyordu. Gage onu evin ön kapısından geçirecek, çimenlerin üzerinden geçirecek ve sandalyelerle oluşturduğumuz dar koridordan geçerek çardağa çıkaracaktı. Orada onu Enrique Saldivar'a verecekti -büyük olasılıkla gelmiş geçmiş en cesur genç adamdı, çünkü Gage ve Azrail kardeşleri ona homurdansalar bile o yine de gelmeye devam ediyordu.

Birbirlerine çok aşıklardı.

Carrie mutfaktan içeri girdi, bana baktı.

"İyi görünüyorsun," dedi. "Ama Gage'in seni öpmesine izin verme. Makyajını mahveder. Sadie burada, Janelle ile birlikte. Mutfaktalar. Dışarı çıkmadan önce Joy'u görüp göremeyeceğini sordu."

Gage, on yedi yıl önce atlattığı vahşi bir saldırının hatırası olan yaralı kaşlarından birini kaldırdı ama yorum yapmadı. Açık bir evlat edinme olmuştu. Zaman zaman zorlandık ama Joy'a iyi bir hayat vermek için elimizden geleni yaptık,

Bunun bir parçası da Sadie'nin annesi olamasa bile oynayabileceği bir rolü olduğunu fark etmesiydi.

"Gidip ona bir bakayım," dedim ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Joy yatak odamızdaydı, etrafı nedimeleriyle çevriliydi, dönüyordu ve köşede duran aynada gelinliğini gösteriyordu.

"Selam anne," dedi ben içeri girerken mutlulukla. "Buna inanamıyorum! Vakit gelmedi mi daha?"

"Neredeyse," dedim gülümseyerek. "Ama önce sizinle konuşmam gerek. Kızlar, bize bir dakika izin verir misiniz?"

Topluluk heyecandan sersemlemiş bir halde dağıldı. Joy bana döndü. "Eğer seks hakkında konuşmak istiyorsan, Enrique ve ben Üç yıldır birlikteyiz," dedi kuru bir sesle. Gözlerimi devirdim.

"Hayır. Sadie Baxter'ın aşağıda olduğunu bilmenizi istedim. Annesi Janelle ile birlikte. Düğünden önce seni görmeyi umuyorlardı. Soracağımı söyledim."

Joy düşüncelere daldı ve başını bana doğru eğdi. "Benim annem olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedim gülümseyerek. "Seni onun doğurduğunu ve hâlâ seni sevdiğini de biliyorum. Ama bugün senin düğün günün ve kendi seçimlerini yapmalısın. Sadece bana ne istediğini söyle ve ben de bunu gerçekleştireyim."

Joy yavaşça başını salladı.

"Bence sorun olmaz," dedi. "Ama senin odada kalmanı istiyorum. Sorun olur mu?"

"Elbette bebeğim. Neye ihtiyacın olursa."

Bununla birlikte, Carrie'yi merdivenlerin dibinde beni beklerken bulmak için oradan ayrıldım. "Onları yukarı gönder," dedim. Dakikalar sonra Sadie ve Janelle yukarı tırmandılar. merdivenlerden inip koridorda benimle buluştu. Sadie iyi görünüyordu; yıllar içinde kendine bir şeyler katmıştı. Biraz zaman almıştı ama Hallies Falls'tan uzaklaştıktan sonra her şey yoluna girmeye başlamıştı. Üniversitede ona yardım etmiştik ve şimdi Wenatchee'de muhasebeci olarak iyi bir işi vardı.

"Bunun için teşekkürler Tinker," dedi. "Özel gününüzde sizi rahatsız etmek istemem ama onu gerçekten görmek istedim."

Başımı salladım, sonra da kapıyı çaldım.

"Girin!" Joy seslendi ve ben de kapıyı iterek açtım. Sadie içeri girdi ve durup kızım olan görüntüye baktı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Joy gülümseyerek. "Vakit neredeyse geldi. Konuşmak istediğiniz özel bir konu var mıydı, yoksa sadece merhaba mı demek istediniz?"

Sadie güldü. "Sana bir hediye vermeme izin verirsin diye umuyordum. Eski bir şey, tabii bunu zaten halletmediyseniz."

"Daha fazla iyi şansa her zaman yer vardır," diye yanıtladı Joy ve Sadie bir mücevher kutusu uzattı. Joy kutuyu açtı ve üzerinde güzel, cilalı bir taş olan küçük bir iğne çıkardı. Özel bir şey değildi ve yüzündeki ifadeden kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Benim de öyle.

Sadie gözlerini hızla kırpıştırarak, "Bunu hastanenin dışında buldum," dedi. "Sen doğduktan bir gün sonra. Park yerindeydi. Bir değeri olduğunu sanmıyorum ama hoşuma gitmişti. Uzun süre cebimde taşıdım. Bir nevi seni hatırlama yöntemim. Kendimi yorgun ya da üzgün hissettiğimde onu okşar ve büyüdüğünde yapabileceğin tüm harika şeyleri düşünürdüm. Birkaç yıl önce bir takı yapımı dersi aldım ve onu bir iğneye dönüştürdüm. Elbisene uymadığının farkındayım ama sadece küçük. Belki bunu eteğinin altında bir yere iliştirirsin diye umuyordum - böylece koridorda yürürken benden küçük bir parça seninle olabilirdi. Sen benim kızım değilsin ama seni sevmekten asla vazgeçmedim ve vazgeçmeyeceğim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve Joy bana bir bakış attı. Başımı sallayarak bunun beni rahatsız etmeyeceğini söyledim.

"Takmama yardım etmek ister misin, Sadie?" Joy sordu ve Sadie başıyla onayladı. Joy eteğini kaldırdı ve Sadie onun yanında diz çökerek eteği altındaki kombinezona tutturdu.

Sonra biri kapıyı çaldı.

"Vakit geldi," dedi Carrie. "Hepsi seni bekliyor." Joy

bana ani, paniklemiş bir bakış attı ve ben de güldüm.

"Üç yıldır onunla yatıyorsun," diye hatırlattım, sesim onunkini yankılayarak. "Bence iyi olacaksın. Şimdi baban sıkılıp gezintiye falan çıkmaya karar vermeden önce aşağı inelim."

- - -

Joy merdivenlerden inerken Gage'in yüzündeki ifade hayatım boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

Elbiseyi daha önce de görmüştü elbette -parasını ödemişti ne de olsa- ama yine de ... bu sefer farklıydı.

"Çok güzel görünüyorsun küçük kız," dedi kolunu ona doğru uzatarak. "O çocukla evlenmek istediğine emin misin? Senin için yeterince iyi olduğunu sanmıyorum."

"Sana katlanabilecek tanıdığım tek erkek o," dedi sertçe. "Alabildiğini alsan iyi edersin yoksa sonsuza kadar benimle kalırsın."

Çimenlikten müziğin başladığını duydum ve nedimeler sıraya girmeye başladı.

Yukarı.

"Kıçımızı dışarı çıkarma vakti geldi," dedi Carrie bana. Genellikle annem Geline bir teşrifatçı ya da aile üyesi eşlik ederdi, ama Carrie benimle kendisi yürümekte ısrar etmişti ve ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum? Birlikte el ele tutuştuk, birbirimize sıkıca sarıldık ve sonra kocamla kızıma son bir kez baktım.

Benim mükemmel ailem. Bugün her şey değişti ama bununla başa çıkabilirim.

Enrique iyi bir çocuktu ve onu seviyordu.

Joy bana göz kırptı, sonra pencereye doğru baktı. "Vakit geldi anne. Hepsi bekliyor. Sen önden git."

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Bu kitabı 2015 yılında yazmaya başladığımda, Washington Eyaleti tarihinin en kötü yangın sezonunu yaşıyordu. Haziran ayının sonlarına doğru bölgede 313'ten fazla orman yangını yanmaya başlamıştı. Bunların birçoğu, eyalet tarihindeki en büyük tek yangın olan Okanogan Kompleksi de dahil olmak üzere devasa yangın kompleksleri halinde birleşti. 19 Ağustos'ta üç itfaiyeci, araçlarının kaza yapması ve alevlerin altında kalması sonucu hayatını kaybetti. Başkan Obama aynı hafta, 21 Ağustos'ta federal acil durum ilan etti.

O sıralarda ailem Rainier Dağı'na bir gezi planlamıştı, ardından bu kitabı araştırmak için Okanogan ve Methow bölgelerini ziyaret edecektik. Kardeşimin kulübesinin güvertesinde oturup, klavyemin üzerine küçük beyaz kül taneleri düşerken yazdığımı hatırlıyorum. Haberlere tam erişimimiz yoktu, ancak o gecenin ilerleyen saatlerinde kardeşim arayarak seyahatimin geri kalanını iptal etmem gerektiğini söylediğinde şaşırmadım. Eyaletler arası yol (I-90) ve birçok eyalet otoyolu çoktan kapatılmıştı. Sonunda daha küçük yolları takip ederek eve ulaştık. Zaman zaman, duman yüzünden nereye gittiğimi zorlukla görebiliyordum.

O yaz ve sonbaharda, doğu Washington ve kuzey Idaho'yu (yaşadığım yer) o kadar çok duman kapladı ki, gökyüzü gündüzleri turuncuydu ve güneşi göremiyordunuz. Çocuklar içeride kalmak zorunda kaldı ve spor etkinlikleri iptal edildi. Duman kuzeyde Calgary, Alberta'ya kadar ulaştı ve burada yer seviyesinde tehlikeli seviyelerde ozon ve partikül ölçüldü. Bu devasa duman bulutları binlerce kilometrekarelik bir alanı kapladı.

Yangınlara yaklaştıkça kasaba sakinleri evlerini boşaltmak zorunda kalıyordu ve durum daha da kritik hale geldikçe acil durum uyarılarının seviyesinin arttığını izlediğimi hatırlıyorum. Devasa uçaklar (DC-10'lar) Chelan kasabası üzerinde alçaktan uçuyor, insanlar evlerini terk ederken evlerin üzerine kırmızı yangın geciktirici madde atıyordu.

tahliye edildi. Tıpkı Carrie*'nin Reaper's Fire'*daki hayali teyzesi gibi, birçok kırsal bölge sakininin de hayvanlarını serbest bırakıp en iyisini ummaktan başka seçeneği yoktu.

Ekim ayına gelindiğinde, üç bin itfaiyeci, Washington Eyaleti Ulusal Muhafızları ve ABD Ordusu evleri ve hayatları kurtarmak için mücadele ederken bir milyon dönümden fazla alan yanmıştı. Onlara birçok eyaletten gelen itfaiye ekipleri de katıldı. Aralarında Kara Cumartesi orman yangınlarıyla mücadele edenlerin de bulunduğu Avustralya ve Yeni Zelanda'dan gelen yangın yöneticileri bile vardı. Kitapta olduğu gibi vali de bölge sakinlerini gönüllü olmaya çağırdı.

Bu olaya en yakın yaşadığım şey, ben çok küçük bir çocukken meydana gelen St. Helens Dağı'nın patlamasıydı. Umarım bir daha böyle bir şey görmem.

*Azrail'in Ateşi'*ni yazarken bu doğal felaketten çok etkilendiğim için, serinin zaman çizelgesini bu felaketi de içerecek şekilde ayarlamaya karar verdim. Yangın bölgesinde geçen bir kitabın, geçen yaz yaşanan olayları içermeden nasıl yazılabileceğini anlayamadım. Bu değişiklik herhangi bir kitabın içeriğini, hikayesini veya iç tutarlılığını etkilemiyor, ancak daha büyük seri zaman çizelgesinde küçük bir tutarsızlık yarattı. Nihayetinde, kurgunun amacı iyi bir hikaye anlatmaktır ve bazen bu kuralları esnetmek anlamına gelir. Umarım Tinker ve Gage'in hikayesini okumaktan keyif almışsınızdır.

OceanofPDF.com

Joanna Wylde, *Reaper's Fall* ve Reaper*'s Stand* gibi Reapers Motosiklet Kulübü romanlarının ve Silver *Bastard* gibi Silver Valley serisinin *New York Times* çoksatan yazarıdır. Joannawylde.net, facebook.com/joannawyldebooks ve twitter.com/joannawylde adreslerini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu konuda daha fazla bilgi için Penguin.com adresini ziyaret edin yazar ve kitaplarının tam listesi.

Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.